LUANNE RICE

821.111(73)
R51

Numărul 1 în topul New York Times, autoarea romanelor O VARĂ DE NEUITAT şi SPERANȚE REGĂSITE

INIMĂ DE PIATRĂ

Luanne Rice

INIMĂ DE PIATRĂ

Traducere: MONICA SABIN

EDITURA ORIZONTURI

Sector 2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RICE, LUANNE
Inimă de piatră / Luanne Rice; trad.: Monica Sabin.-
Bucureşti: Orizonturi, 2006
ISBN (10) 973-736-038-9; (13) 978-973-736-038-0

I. Sabin, Monica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: **EUGENIA IONESCU**
Corectura: **EMILIA LEANCĂ**
Tehnoredactare: **FLORIAN BULMEZ**

STONE HEART
Copyright © 1990 by Luanne Rice
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română
aparţin **Editurii ORIZONTURI**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro
Tipărit la **S.C. TIPARG S.A.**

Prefaţă la ediţia 2005

Ca toate romanele mele, *Inimă de piatră* este o poveste despre dragoste. Pentru mine, ea are o semnificaţie oarecum diferită de ceea ce a însemnat mai demult, cînd am scris cartea. Îmi dau seama acum, recitind-o pentru prima oară după cincisprezece ani, că începusem să pun sub semnul întrebării ideea că lucrurile pe care le iubesc vor dura o veşnicie. Înainte nici nu îmi trecea prin cap aşa ceva.

Am scris *Inimă de piatră* într-o perioadă tumultuoasă a vieţii mele. Mama mea era foarte bolnavă, iar eu puneam capăt unei căsnicii. M-am mutat de la Paris la New York şi apoi acasă, în Connecticut, pentru a fi mai aproape de mama. Casa pe care am închiriat-o era orientată spre apus, către un golf de unde se zăreau trei mici insule de granit şi o limbă de uscat, peninsula unde locuia mama.

Într-o dimineaţă, în timp ce îmi beam cafeaua, am privit către întinderea de apă. Somnoroasă, confuză şi cu ochii mijiţi de somn, mă pregăteam să mă apuc de scris cînd am văzut în depărtare o mică lumină roşie, intermitentă. Am luat binoclul şi mi-am dat seama că lumina era girofarul unei ambulanţe aflate la poalele colinei unde locuia mama. M-am urcat repede în maşină şi am gonit într-acolo. Mai tîrziu, cînd am întrebat-o de ce nu m-a sunat să-mi spună că trebuie să meargă la spital, mi-a răspuns: „Draga mea, n-am vrut să te deranjez".

Şi eu care mă întorsesem acolo tocmai pentru a-i fi de ajutor.

În ciuda faptului că cei din familia mea se iubeau foarte mult, se pare că aveau un soi de reticenţă cînd trebuia să îşi ceară unul altuia ajutorul. Bănuiesc că în această privinţă nu sîntem singurii. E greu să-ţi deschizi porţile sufletului, să iei receptorul şi să-ţi chemi fiica în ajutor. Oricît de mult am dori să fim apropiaţi, instinctul de a ne distanţa pare să învingă.

Inimă de piatră s-a născut din nevoia de a înţelege acest paradox. Am vrut să scriu despre o femeie care se întoarce acasă după mulţi ani petrecuţi departe şi găseşte totul schimbat. Îşi iubeşte familia la fel ca totdeauna, dar e nevoită să găsească noi modalităţi de a o înţelege – şi de a se înţelege pe sine.

Titlul reprezintă un vers al poeziei „Paşte, 1916" de William Butler Yeats:

Prea multe sacrificii
Pot inima s-o împietrească.
Cînd va fi oare de-ajuns?
Cerul şi noi
Dăm nume după nume
Cum mama dă nume pruncului
Cînd somnul se pogoară
Peste trupurile agitate.
E doar venirea nopţii?
Nu, nu e noaptea, ci aripa morţii;
Oare să fi fost tot ea de la-nceput?

Poezia este de o lungime impresionantă şi are deopotrivă rezonanţe politice şi personale. Yeats comemorează revolta de Paşte din Dublin, situaţia din Irlanda la acea

vreme şi tumultul emoţional al revoluţiei. Scrie despre pasiune, sacrificii de neimaginat şi speranţe deşarte. Familia mea este de origine irlandeză şi unul dintre strămoşii mei a murit luptînd în revoluţie. Alţii au emigrat în cele din urmă în America, pentru a scăpa de foamete.

Odată cu trecerea timpului, am ajuns să înţeleg că există mai multe tipuri de suferinţă şi multe feluri în care sacrificiul poate împietri inima cuiva: suferinţa pricinuită de pierderea unei persoane dragi, cea de a ţi se refuza ajutorul şi de a fi respins de cineva pentru care ai fi dispus să-ţi dai şi viaţa. Acesta a fost şi este, mai presus de orice, miezul scrierilor mele.

În mod ciudat, personajele din *Inimă de piatră* aparţin unei vechi familii yankee, aflată la polul opus catolicismului irlandez. Deşi acţiunea se desfăşoară în zona de coastă a statului Connecticut, am vrut ca personajele să fie esenţialmente diferite de mine pentru a păstra o anumită distanţă şi a-mi menţine obiectivitatea.

De cînd am scris cartea, m-am convins de un lucru: cînd e vorba de sentimente, nu există limite. Surorile vor să se ajute una pe alta, mamele fac ce este mai bine pentru copii, nepoţii sînt adorabili.

Am preluat unele denumiri din partea locului, care încă mă emoţionează: Bride Brook (Pîrîul Miresei) a devenit în aceste pagini Bell Stream (Pîrîul Clopotelor – de la clopote de nuntă)...; cuplurile de îndrăgostiţi încă mai traversează malurile pline de hîrtoape pentru a ajunge la timp la nuntă. Pe hărţile maritime, cele trei insule golaşe au o altă denumire, aici se numesc Haunted Isles (Insulele Bîntuite). Oraşul numit Hatuquitit este cunoscut cititorilor altor romane de-ale mele sub numele de Silver Bay. Turiştii veniţi în zona de coastă a statului Connecticut îl cunosc drept Niantic.

Prea multe sacrificii
Pot inima s-o împietrească.

Aceste rînduri s-au dovedit a fi mai adevărate decît aş putea suporta. Romanul a fost şi este încă încercarea mea de a dezgheţa inimi, inclusiv pe a mea. Ce altceva contează în afară de dragoste? La cincisprezece ani după scrierea acestei cărţi, vă pot spune: *nimic*.

Partea I

Insulele Bîntuite

1

Maria Dark zbura spre nord, dintr-o parte în alta a continentului american, avînd la picioare o geantă plină de cadouri minunate. Bărbatul de lîngă ea vorbea limba spaniolă şi înregistra cu un reportofon ceea ce spunea. Nu părea să observe fulgerele ce atingeau aripile avionului, care se zgîlţîi şi apoi continuă să planeze lin. O lumină portocalie, stroboscopică, se reflecta în norii ce-i înconjurau. Însoţitoarea de bord se deplasa pe culoar, verificînd centurile de siguranţă.

– La ce oră aterizăm? o întrebă Maria.

– Sîntem nevoiţi să survolăm Philadelphia, răspunse femeia. La New York, furtuna se transformă în ninsoare.

– Adică putem ateriza aici?

– E posibil.

Un fulger despică norii şi pentru o clipă Maria îşi dori să fie oriunde altundeva: la Philadelphia, Miami, fie şi la Machu Picchu. Apoi se gîndi la Sophie şi Nell, care o aşteptau la aeroportul JFK, nerăbdătoare să o ducă acasă în Hatuquitit. Aproape absentă, căută în geantă un talisman care să ajute avionul să ajungă cu bine mai la nord. Mîna ei întîlni zeiţa de aur pe care intenţiona să i-o dea drept cadou lui Sophie. Se simţea ca un străin care se întoarce acasă, aducînd după sine furtuna.

– Drăguţă, remarcă bărbatul de lîngă ea, admirînd mica statuie. E incaşă?

– Nu, este de la Chavín, răspunse Maria.

În timpul săpăturilor de la Chavín de Huántar, ea şi Aldo găsiseră mai multe asemenea statuete. Gîndindu-se la un cadou pentru Sophie, comandase o copie la un aurar peruan.

– Locul ei este în Muzeul Naţional, spuse bărbatul cu ton de reproş.

– Este o copie. Un cadou pentru sora mea, răspunse Maria, care aflase de la Aldo că toţi arheologii străini sînt suspectaţi că scot din ţară antichităţi.

– E un cadou cam scump, spuse bărbatul, reluînd înregistrarea după ce privi în direcţia unui fulger.

Maria crezu că omul îşi închipuie că ea jefuise un mormînt. Va trebui să-i spună lui Sophie acest lucru, ca să-i sporească interesul pentru reprezentarea zeiţei. Sophie va vrea detalii: faptul că bărbatul purta ochelari cu lentile groase şi avea nările păroase, că începea fiecare propoziţie înregistrată cu „Ba mai mult...". Din frazele rostite, Maria deduse că era un avocat oarecare, care lucra pentru guvernul peruan.

Sophie şi Nell trebuia să fi ajuns deja la aeroport. Înainte de a pleca de pe şantierul arheologic, o sunase pe Sophie. Deşi legătura fusese proastă şi plină de interferenţe, Maria înţelesese că ea şi Nell vor veni singure. Ca în vremurile de demult, gîndi Maria. Înainte ca Maria să se mărite cu Aldo şi Sophie cu Gordon şi să-i aibă pe Simon şi Flo, înainte ca Nell să se mărite cu Peter, să-i devină cumnată şi să-l aibă pe Andrew, pe vremea cînd era doar prietena lor cea mai bună.

Avionul zburase cam patruzeci de minute şi Maria sesiză că îşi schimbă direcţia. Îndreptîndu-se spre casă, parcă simţea mirosul nordului. Îşi deschise palma şi privi zeiţa. Era zveltă şi fină, aproape la fel de frumoasă ca Sophie.

Preţ de o clipă, Maria se întrebă dacă va veni şi Hallie să o întîmpine la aeroport. Bineînţeles că nu. Sophie era o talentată organizatoare de întruniri şi şi-ar fi dat cu siguranţă seama că Hallie nu are ce căuta în acel grup. Nici lui Hallie nu i s-ar fi părut potrivit să organizeze o

primire în stil mare pentru fiica sa care îşi părăsise bărbatul pe şantierul arheologic, în preajma misterelor de la Chavín, în aerul rarefiat al munţilor, în schimbul a ce?

În schimbul unui loc pe care nu-l mai văzuse de şaptesprezece ani, unde casa mamei sale era aşezată pe o colină care dădea spre pajiştile mărginite de Bell Stream, la est, şi Penitenciarul pentru femei Hatuquitit, la vest.

În schimbul întoarcerii într-un oraş înfiinţat de puritani, care îi denumiseră pe băştinaşi „demonii din infern".

În schimbul găsirii unui post într-un loc unde arheologii predau la liceu sau ţineau cursuri la muzeele dedicate indigenilor nord-americani, în loc să facă descoperiri menite a fi expuse la Smithsonian sau la British Museum.

Hallie nu ar înţelege niciodată de ce singurul ei copil care reuşise să evadeze din monotonie s-ar întoarce de bunăvoie la ea.

Astfel de gînduri îi treceau Mariei prin cap în timp ce avionul ieşea din cîmpul de furtună la nord-est şi se pregătea să aterizeze pe JFK, chiar înainte de închiderea acestuia din cauza condiţiilor meteo nefavorabile.

Sophie şi Nell se aflau în mulţime, fluierînd şi făcînd semne cu mîinile pentru ca Maria să le repereze. Fluieratul lui Sophie, incredibil de penetrant, era inconfundabil şi o duse pe Maria cu gîndul la vremurile cînd toate trei fugeau pe dealurile din Hatuquitit, jucîndu-se de-a iscoadele indiene.

– A mai evadat cineva? întrebă Maria peste mulţime.

Pentru nişte copii crescuţi în vecinătatea unui penitenciar, această întrebare era la fel de normală ca şi „Ce mai faci?" sau „Cum e vremea?".

– Săptămîna asta nu, răspunse Sophie.

Cele trei femei se îmbrăţişară strîns, lăsîndu-şi genţile să cadă în mijlocul cercului pe care îl formau trupurile lor, protejîndu-le astfel de hoţii pe care ele şi-i imaginau a roi cu zecile prin zonele de sosire din aeroport.

– Eşti bine? Cum a fost călătoria? întrebă Nell.

– Cu turbulenţe, răspunse Maria.

– Dar eşti bine? repetă Sophie, dînd întrebării alt sens decît cel anterior.

Maria şovăi o clipă, apoi privi drept către Sophie, care, ca toţi cei din familia Dark, avea părul negru, tenul alb şi ochii albaştri care nu puteau ascunde nimic. Adîncimea tristeţii lor o făcu pe Maria să uite prima impresie şocantă: că Sophie se îngrăşase foarte mult.

– Voiam să plec, spuse Maria. A fost alegerea mea.

Sophie dădu din cap neîncrezătoare. Maria, fiind cu trei ani mai mare decît ea, îşi asumase rolul de mamă cînd erau copii. Apoi, în timpul adolescenţei, rolurile se schimbaseră şi Sophie devenise cea cu înclinaţii materne.

– Hai să mergem, spuse Nell. Nu trebuie să ne ajungă din urmă furtuna.

– Ce mai fac ai noştri? întrebă Maria în drum spre maşină.

Înaintau cu greu, înfruntînd ninsoarea. Bagajele Mariei fuseseră împărţite în mod egal. Ea le căra pe cele mai grele: două genţi de metal cu echipamente foto şi una de pînză, plină de cadouri. Vîntul rece de februarie îi înţepa obrajii şi îi amintea de nopţile petrecute pe munte, la şantierul arheologic de la Chavín de Huántar.

– Voia să vină şi Peter, spuse Nell, dar i-am zis să rămînă acasă cu Andy. Mama ta e invitată la noi la cină în seara asta. Cineva trebuia s-o ţină ocupată, altfel ar fi îngheţat aşteptîndu-te la capătul aleii.

– Da, la capătul aleii gîndurilor ei, răspunse Maria.

Nell trase adînc aer în piept.

Mama lor n-ar aştepta pe nimeni la capătul aleii; deşi era devotată trup şi suflet familiei, reuşea să nu arate niciun semn de afecţiune. Însă lui Nell se pare că îi scăpa acest aspect.

– Gata, am ajuns, spuse Nell oprindu-se în faţa unui Jeep roşu, aflat pe al patrulea rînd al parcării.

– N-ai uitat nimic? o întrebă Sophie pe Maria în timp ce Nell cotrobăia prin buzunare, căutînd cheile de la maşină.

Pe genele negre ale lui Sophie se formaseră cristale de gheaţă. Zîmbea, aşteptînd ceva.

– Ce să uit? întrebă la rîndul ei Maria.

– Ai uitat să întrebi de Gordon şi de copii. Sînt bine.

– Minunat. Mă bucur să aud asta, răspunse Maria.

Se întreba de ce Sophie intenţionase să o facă să se simtă vinovată că nu întrebase, dar Sophie zîmbea în continuare. Faţa ei rotundă era mai strălucitoare ca oricînd.

– Sînt aşa de mîndră, spuse ea şi n-am ştiut cum să aduc vorba. Gordon o să ridice un foişor lîngă pîrîu. Ştie că mi-am dorit dintotdeauna aşa ceva.

– Un foişor?

– E la modă acum, spuse Nell, invitînd-o pe Sophie în faţă şi pe Maria pe bancheta din spate.

– Al lui Gordon va fi altfel. Îl proiectează singur, spuse Sophie, aruncîndu-i lui Nell o privire în mod ciudat triumfătoare.

Nell opri în dreptul angajatului de la parcare şi îi întinse tichetul. Apoi scotoci prin geantă.

– O, nu! exclamă ea.

– Ce e? întrebă Maria, aplecîndu-se în faţă.

– Banii mei, răspunse Nell. Unde i-oi fi pus...

Se uită în portofel şi căută printre hîrtiile din geantă.

– La aeroport sînt o grămadă de hoţi de buzunare,

spuse Sophie, verificîndu-şi poşeta. Pun pariu că s-a întîmplat cînd am pus genţile jos ca să ne îmbrăţişăm.

Maria zîmbi; trăise într-o ţară străină suficient de mult pentru a uita că provincialii din New England privesc New Yorkul ca pe un centru al infracţiunilor.

– Nu, un hoţ de buzunare ar fi luat tot portofelul. Sînt sigură că am luat banii de acasă. Oare i-am scăpat cînd am plătit taxa de autostradă?

– Îţi dau eu o hîrtie de cinci, spuse Sophie cînd maşinile din spate începură să claxoneze.

Maria se simţea epuizată şi îşi dorea să ajungă acasă. Dar acasă unde? La casa mamei sale din Hatuquitit sau în cortul lui Aldo din Anzi? Imaginea nopţilor din Peru îi cuprinse mintea: aerul era aşa de rece şi de curat încît nu se simţea niciun miros. Se văzu înfăşurată în sacul de dormit, ascultîndu-l pe Aldo care vorbea în cortul de alături cu studenţii şi asistenţii săi. Adormea ascultîndu-i cursurile şi se trezea auzindu-l cum îi spune *Buona notte*. Oftă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Sophie.

Maria deschise ochii şi tresări. Auzi zgomotul centurii de siguranţă şi văzu cum Sophie trece alături de ea, pe bancheta din spate.

– Ai nevoie de un tovarăş de drum, spuse Sophie luînd-o pe după umeri. Poţi să aţipeşti, pînă ajungem acasă.

Cu capul pe umărul lui Sophie, Maria se gîndi că rotunjimile pe care aceasta le căpătase îi dădeau un aer şi mai matern.

– Haide, spune-mi, şopti Sophie destul ca să n-o audă Nell. Şi-a găsit altă femeie?

– Nu, răspunse Maria. Pur şi simplu nu ne mai iubim.

Acesta era adevărul, dar cine să creadă asemenea

bizarerie? Fusese crescută într-un oraş cu puternice rădăcini puritane, unde oamenii divorţau numai după mari deziluzii, trădări sau infidelităţi flagrante. Ea şi Aldo fuseseră, mai întîi, studentă şi profesor, apoi, amanţi, apoi soţi şi acum, prieteni. Maria credea că totul ar fi mai uşor dacă n-ar fi rămas prieteni, dacă ar fi putut să-l urască. Descoperirile lor arheologice făcuseră ca zilele petrecute împreună să fie incitante. Dar noaptea ea adormea singură, în timp ce Aldo se ocupa de studenţi.

– Nu pot să-mi închipui aşa ceva, spuse Sophie. Îmi pare rău. Mie mi-ar fi imposibil să nu-l mai iubesc pe Gordon.

– Înseamnă că aveţi o relaţie de invidiat, spuse Maria.

– Eram convinşi cu toţii că vă merge bine împreună, şopti Sophie.

– Ştiu, răspunse Maria.

Auzise această remarcă de prea multe ori din partea profesorilor, arheologilor şi studenţilor de pe şantier: Maria Dark şi Aldo Giordano, echipa soţ-soţie, cunoscută pentru excavările meticuloase şi abordarea ştiinţifică. Un critic îi numise detectivi arheologi, argumentînd că ei descoperă vieţi – persoanele care au făcut parte din acea cultură, nu numai artefactele. Imaginile şi poveştile lor apăruseră în revistele *Geo, National Geographic* şi *Smithsonian.*

– Partea bună e că te întorci acasă, spuse Sophie.

Pentru Sophie, „acasă" nu însemna altceva decît Hatuquitit. Făcuse facultatea în New Haven, se măritase cu un bărbat din statul alăturat, îl convinsese să se mute şi să construiască o casă lîngă Bell Stream.

– Ce face mama? întrebă Maria.

– Ei, doar o ştii şi tu, spuse Sophie pe un ton care o invita pe Maria să se plîngă de mama lor.

Maria îşi aminti că Sophie îi spusese cîndva că nu-şi

amintea ca mama lor s-o fi îmbrăţişat vreodată, cînd erau copii.

Nell conducea repede pe New England Thruway. Treceau prin fîşii de lumină portocalie aruncată de lămpile de pe marginea şoselei. Zăpada cădea în ritm constant. Maria avu un frison şi Sophie o cuprinse mai strîns în braţe. Plugurile care se îndreptau în direcţia opusă aruncau zăpada prin aer. Nell porni radioul şi găsi un post cu muzică de jazz. Maria simţea că ritmul o învăluie ca un cîntec de leagăn şi începu să dea uşor din cap.

Probabil că adormise. O trezi un fîşîit de hîrtie. Avea capul sprijinit de uşa Jeep-ului şi o durea gîtul de la firul de aer îngheţat ce pătrundea printr-o crăpătură. Deschise ochii. Sophie era aplecată şi cotrobăia prin geanta cu cadouri. Maria privi şi, din mişcările calculate ale lui Sophie, îşi dădu seama că nu voia să o trezească. Brusc se opri, ca şi cum ar fi găsit ceea ce căutase şi scoase mîna din geantă. Palma acoperea mica zeiţă Chavín. Mirată, Maria privi cum Sophie bagă statueta în buzunar. Cînd Sophie se întoarse spre ea, închise ochii din nou şi se prefăcu că doarme.

2

A doua zi dimineaţă, trezită de-a binelea, Maria auzi din pat cum o pietricică loveşte peretele casei. Soarele răsărise. Aproape împiedicîndu-se în cămaşa de noapte lungă, din flanel, încerca să ajungă cît mai repede la geamul ce dădea spre pajiştea întinsă şi înzăpezită, la capătul căreia se afla Bell Stream. Iarba gălbuie de mlaştină îşi iţea capul prin zăpadă şi părea rozalie în lumina răsăritului. Maria se uită spre aleea de unde Nell

îi făcea cu mîna. Îi răspunse. Apoi îşi puse repede vechiul halat în carouri şi coborî grăbită scările.

– Ce frig e, spuse Nell scuturîndu-şi zăpada de pe cizme. Hallie s-a trezit?

– Nu încă, răspunse Maria.

– Dormea cînd ai ajuns aseară?

– Da, deşi sperasem că o să mă aştepte.

– Nu-i nimic, lasă că se trezeşte imediat, spuse Nell, în timp ce umplea un ceainic cu apă şi pregătea cafeaua, ca şi cum ar fi fost la ea acasă.

Maria ridică termostatul o treaptă. Nell voia să minimalizeze faptul că Hallie se dusese să se culce şi că acest gest ar fi putut s-o jignească pe Maria. Dar Sophie îşi dăduse seama. Seara trecută, păşind în bucătăria goală, Sophie o îmbrăţişase complice pe Maria şi o sărutase de noapte-bună. Din păcate, Maria o văzuse furînd statueta şi era prea bulversată pentru a accepta alinarea din partea ei.

– Cum de ai venit aşa devreme? întrebă Maria.

Aşezată la masa veche din lemn de stejar, urmărea cu degetul mare conturul bine cunoscut al fibrelor. Acela fusese „locul ei" din copilărie şi de nenumărate ori descoperise în fibrele de stejar nasul tatălui ei, munţi, bărci şi chiar un şef de trib Pequot.

– E greu de spus, începu Nell încruntată. Ştiu cît de apropiate sînteţi...

– E vorba de Sophie, nu-i aşa? întrebă Maria, simţind un nod în gît.

Nell încuviinţă.

– S-a întîmplat ceva cu ea. În general, pare neschimbată, dar nu-i chiar aşa.

– Ai auzit-o aseară, cînd am uitat s-o întreb despre Gordon şi copii? întrebă Maria.

– Ştiu, spuse Nell. A luat-o ca pe un fel de insultă.

Tot timpul sare în apărarea lui. Îşi închipuie că lumea îl ignoră, că trece cu vederea persoana lui, deşi nu este deloc aşa.

Cafeaua începuse să miroasă bine şi Maria dori o ceaşcă. Ar fi vrut să-i spună lui Nell despre statuetă, dar ezita. Teoria lui Nell părea nebunească: Sophie să-şi imagineze că lumea îl ignoră pe Gordon? Oricît de mult ar fi iubit-o pe Nell, ştia că îi place să exagereze şi să creeze o aură de romantism în jurul familiei Dark.

– Ce părere are Peter? întrebă Maria.

– El nu observă, răspunse Nell. Nici Hallie. Ei cred că sînt paranoică şi nedreaptă.

Maria puse două căni groase, albe, pe masă şi turnă cafeaua, fără s-o întrebe pe Nell dacă vrea zahăr sau lapte. Încă din liceu ea, Sophie şi Nell se obişnuiseră să bea cafeaua neagră, considerînd asta ceva sofisticat, ieşit din comun şi avantajos din punctul de vedere al caloriilor.

– Ai observat că s-a îngrăşat, nu-i aşa? întrebă Maria.

– Hallie spune că aşa păţesc toate mămicile.

– Hallie n-a păţit aşa, spuse Maria amintindu-şi-o pe mama ei la fel de frumoasă şi de subţire cum fusese Sophie cînd o văzuse ultima oară.

– Mai ştii de banii pe care i-am pierdut aseară? Sophie i-a furat, spuse Nell brusc.

Maria se opri, şocată.

– De unde ştii? întrebă în cele din urmă.

– Pentru că de fiecare dată cînd pleacă de la mine îmi dispare cîte ceva. Aveam la mine nouăzeci şi şapte de dolari cînd am plecat din Hatuquitit ieri şi ştiu că nu m-a buzunărit nimeni.

– De unde ştii că i-a luat Sophie? întrebă Maria, parcă nedorind să afle răspunsul.

– Singura dată cînd am pierdut din ochi geanta a fost

cînd poarta parcării s-a blocat şi am ieşit din maşină să găsesc paznicul.

– Te cred, spuse Maria.

– Da? întrebă Nell surprinsă.

– Aseară am văzut cum îmi lua ceva din geantă... nimic important, o zeiţă în miniatură. Oricum, aveam de gînd să i-o fac cadou.

Îşi amintea totul perfect: zgomotul plugurilor de zăpadă, soloul de trompetă de la radio, părul strălucitor, negru-albăstrui al lui Sophie, capul coborît, încordarea umerilor ei cînd îi atinsese geanta.

– Dar valoroasă, nu-i aşa? Ia numai lucruri pe care se pot scoate bani buni. Lipseşte sosiera de argint a mamei.

Sosiera lui Hallie îi amintea Mariei de sărbătorile de Ziua Recunoştinţei şi de Crăciun, singurele ocazii în care era folosită. Era imposibil ca Sophie s-o fi furat. Nu putea să se fi transformat într-o hoaţă. Trebuia să existe o explicaţie. Încerca să respingă ceea ce văzuse cu o seară înainte; dacă nu ar fi verificat a doua zi geanta, ar fi crezut de bună seamă că visase.

– Mă bucur că te-ai întors, spuse Nell cu o umbră de jenă în glas.

Lucrurile groaznice pe care le discutaseră despre Sophie pluteau încă în aer. Nell încercă să le îndepărteze. Îşi drese glasul şi continuă:

– Ai vreun plan de viitor? Peter spunea că s-ar putea să predai...

– Nu sînt sigură, răspunse Maria. Mi-am dorit dintotdeauna să fac săpături aici, în zonă.

Interesul ei pentru arheologie se născuse în Hatuquitit. Găsise capete de săgeţi pe pajişte. Triburile din partea locului, Pequot şi Hatuquitit, fuseseră triburi războinice, iar Maria îşi închipuise în copilărie că pe peluza din faţa casei ei avuseseră loc bătălii între ele. La şcoală aflaseră

BIBLIOTECA PUBL
"AL. ODOBESCU"
Str. Oborul Nou 13

despre legendele Insulelor Bîntuite, cele trei insule din larg despre care se spunea că ar fi bîntuite de spiritele băştinaşilor indieni care trăiseră şi făcuseră comerţ acolo.

Nell dădu aprobator din cap.

– Ştiu că asta ţi-ai dorit. Îmi amintesc că Aldo, de Crăciunul acela, a spus că toate descoperirile importante s-au făcut deja în zona noastră.

– Da, desigur...

Maria se întreba dacă familia ei ştia cît de snob era de fapt Aldo şi cît de plicticoase i s-ar părea relicvele civilizaţiei indiene din Eastern Woodland.

Halllie se trezise. De sus se auzeau scîrţîitul arcurilor de la pat, apa curgînd şi atingerea delicată a papucilor ei pe podeaua de lemn.

– Trebuie să plec, spuse Nell ridicîndu-se. Peter are o întîlnire şi este timpul să-i dau micul dejun lui Andy.

– Mă bucur că mi-ai spus tot, zise Maria îmbrăţişînd-o.

– N-ai cum să te bucuri... Ştiu cît de mult o iubeşti pe Sophie.

– Şi tu o iubeşti la fel de mult.

– Am plecat, spuse Nell, privind nervoasă către uşă. Hallie are ceva cu mine. Peter zice că ea are impresia că vreau să creez probleme cu orice preţ.

– Nu-ţi fă griji din cauza ei, spuse Maria sărutînd-o de plecare.

Maria se aşează la masă şi se uită la locul pe care stătea de obicei Sophie. Părinţii lor şedeau în capul mesei, Maria într-o parte şi Sophie şi Peter în cealaltă parte. Aşa fusese dintotdeauna; îşi aminti cînd Peter, mezinul familiei, îşi ocupase prima dată locul pe un scaun înalt.

– Maria mea, spuse Hallie Dark din pragul uşii.

Avea o ţinută dreaptă şi mai distinsă ca niciodată. Maria constată surprinsă că părul ei, odinioară negru, încărunţise.

– Mamă! exclamă Maria.

Se îmbrăţişară bătîndu-se pe umeri, apoi se despărţiră.

– Cine a fost aici? întrebă ea, depistînd imediat cana lui Nell.

– Nell, răspunse Maria. S-a trezit devreme şi a trecut pe-aici.

– Cam *prea* devreme, spuse Hallie cu un aer bănuitor.

Fără alte comentarii îşi turnă o cană de cafea, se aşeză pe locul ei şi privi pe geam. Pescăruşii care zburau dinspre mlaştină spre Sound se agitau şi scoteau sunete ascuţite. Un labrador galben vîna de-a lungul pîrîului. Maria urmări privirea mamei ei şi încercă să-şi imagineze ce gîndea. Dimineţile însemnau pentru Hallie o bună perioadă de timp de privit pe geam. Peter spunea că e o formă de Zen, în vreme ce Sophie credea că se gîndeşte la toate drumurile ce i s-ar fi deschis dacă n-ar fi avut copii. Maria încercă să nu se neliniştească, chiar dacă mama ei avea acele gînduri în prima dimineaţă petrecută împreună după mai bine de un an.

– Mă bucur că m-am întors, spuse Maria în cele din urmă. A fost minunat să le revăd pe Sophie şi Nell.

– Sophie a devenit nerăbdătoare de cîteva zile! spuse Hallie cu un entuziasm brusc, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un buton.

– Mi s-a părut cam... agitată aseară.

– Ai vorbit cu Nell, nu-i aşa? întrebă Hallie pe un ton exasperat. O iubesc mult pe Nell, dar îmi face viaţa grea. Are tot felul de teorii. Susţine că Sophie ar avea probleme psihice... poţi să-ţi închipui aşa ceva?

Maria îşi puse problema discrepanţei între ceea ce spunea Hallie despre Sophie şi felul în care aceasta se purta. Dintre cei trei copii, Sophie semăna cel mai mult cu Hallie: ochii albaştri, limpezi şi vii, faţa perfect ovală,

părul fin şi drept. Poate că şi din cauza acestor asemănări Sophie era favorita lui Hallie şi o urmărea cu un interes cu totul special, să spunem detaşat, ca şi cum s-ar fi privit pe sine într-o oglindă.

Hallie era singurul copil al unei familii bogate şi, din ceea ce pusese cap la cap Maria, copilăria ei se desfăşurase într-o atmosferă cu totul specială: premii primite de la şcoală, parade ecvestre, cotilioane şi curse de bărci cu pînze. Hallie îşi preţuia enorm copilăria; nimic nu o făcea mai fericită decît să înceapă o povestire cu vorbele: „Cînd eram copil...".

– Ce mai face Aldo? întrebă Hallie. E bine?

Schimbarea bruscă a subiectului o făcu pe Maria să tresară.

– Da, e bine. E în Peru.

– Cîteodată, mă întreb cum te vei descurca aici, în New England. E un ţinut mohorît şi rece. După toate acele descoperiri de senzaţie, presupunînd că vei face săpături aici, nu vei găsi decît scoici şi oase prăfuite de indieni, în loc de comori fabuloase.

– Mie îmi place în New England, spuse Maria. Mi-a lipsit în toţi aceşti ani.

Era adevărat. Trăise pe văile Nilului, Amazonului, Loarei, Yangtzeului, dar petrecuse multe nopţi visînd, în somn sau cu ochii deschişi, la Bay Stream, la arţari, la zidurile de piatră, la strălucirea cerului în care se reflectă Long Island Sound. Visase să înceapă săpături undeva în oraşul în care se născuse pasiunea ei pentru arheologie.

– Nu vei mai găsi un bărbat ca Aldo, spuse Hallie. Cel puţin nu prin zona asta. Eu cred că era potrivit pentru tine. Te făcea să te exteriorizezi, să străluceşti.

– Mersi, mamă, spuse Maria pe un ton sarcastic, simţind că i se înroşesc obrajii.

După cum îşi vedea Hallie copiii, Maria era cea in-

trovertită, iar Sophie cea extrovertită. Mama lor nu ar fi fost deloc surprinsă dacă Sophie s-ar fi căsătorit cu un arheolog italian şi ar fi hoinărit prin toată lumea cu el, dar nu reuşise să-şi ascundă uimirea cînd Maria făcuse acest lucru.

– Nu mai fi atît de sensibilă, spuse Hallie. Nu fac decît să îmi manifest grija.

– Bine, răspunse Maria încet.

Era uimitor cîtă putere avea încă Hallie asupra ei. După douăsprezece luni în care se luptase cu ideea de a-l părăsi pe Aldo, după ce-şi dăduse seama că mare parte din farmecul şi încrederea lui în sine erau doar o perdea de fum menită a ascunde aroganţa şi tendinţa spre manipulare, Hallie reuşise în doar cincisprezece secunde să o facă să pună iarăşi totul sub semnul întrebării.

Apoi, aşa cum se petrecuse de mai multe ori pînă acum, cînd Maria îşi dorea ca Sophie să apară şi să fie martoră la lucrurile scandaloase pe care le făcea sau le spunea Hallie, aceasta intra pe uşă.

– *Bună dimineaţa,* strigă familia Littlefield.

Maria sări de pe scaun şi fugi la uşă. Îi îmbrăţişă pe Simon şi pe Flo, apoi pe Gordon şi pe Sophie.

– A evadat cineva azi-noapte? întrebă Sophie, zîmbindu-i Mariei.

– Sigur, au evadat nişte ucigaşe în serie.

– Nu mi se pare amuzant, spuse Hallie. Voi nu trebuie să staţi noaptea singure în casa asta mare, gard în gard cu închisoarea. Ăsta e primul loc pe care l-ar alege un evadat.

– Singură? întrebă Maria. Dar eu ce sînt?

Observă cît de uşor îi este să glumească cu Sophie, să ignore faptul că mama ei se simţea totdeauna singură, chiar şi atunci cînd în încăpere se aflau copiii ei.

– Mîncăm gogoşi, spuse Flo.

– Da? Îmi plac la nebunie, spuse Maria, luînd-o pe Flo în poală şi întrebîndu-se dacă nu cumva copila era prea mare pentru aşa ceva.

– Miere şi minciunele, spuse Simon.

– Să fac nişte cafea, zise Sophie.

Maria îi întrebă pe copii despre şcoală şi ei îi povestiră că profesorii puseseră la avizier poze cu ea şi Aldo, decupate din *National Geographic*. Privirea Mariei îi urmărea pe Sophie şi Gordon, aplecaţi asupra filtrului de cafea. Gordon era înalt şi părea că o înconjoară pe Sophie cu mişcările lui. Îi atingea cotul, îi şoptea ceva la ureche, se întindea peste ea să strîngă firele de cafea de pe blat. Maria nu văzuse niciodată un bărbat atît de iubitor şi de protector. Sophie *străluceşte*, se gîndi ea, dezgustată de sentimentul de gelozie care o încerca.

– Ne-ai adus cîte ceva? întrebă în şoaptă Flo.

– Da, îi răspunse Maria. Du-te în camera mea şi adu geanta galbenă. Vezi că e grea.

Flo şi Simon se repeziră în sus pe scări. Mariei i se strînse inima la gîndul că urmează să dea cadourile şi statueta se afla deja la Sophie.

În cele din urmă cafeaua a fost turnată în ceşti şi se aşezară toţi, cu excepţia lui Gordon.

– Ia-ţi un scaun, Gordon, spuse Maria.

Acesta se sprijini de blat, zîmbind şmechereşte. Expresia era copilăroasă şi foarte atrăgătoare la un bărbat de patruzeci şi doi de ani.

– Maria, tu i-ai luat locul, spuse Sophie repezită.

– Locul lui?

Maria se simţi puţin încurcată. Întotdeauna considerase că locul acela îi aparţine. Dar desigur, trăise mulţi ani departe de casă şi Gordon îi luase locul la masă. Se mută mai la stînga şi o luă pe Flo în poală.

– Aşa-i că vrei să stai cu mine? întrebă ea, încercînd

să pară relaxată şi să-şi mascheze supărarea. Era totuşi ridicol ca o femeie în toată firea să se supere că altcineva îi luase locul din copilărie.

– E mai bine, spuse Flo, în timp ce Gordon se aşează lîngă ele, strîngînd mîna Mariei în semn de mulţumire.

Maria se aplecă să caute în geantă şi, cînd ajunse la cadouri, constată că zeiţa e la locul ei.

– De unde o fi apărut asta? întrebă Maria.

– Am împrumutat-o eu azi-noapte, spuse Sophie. Dormeai şi n-am vrut să te trezesc, dar strălucea în geantă şi n-am putut să rezist. Era atît de plăcut să o ţin în mînă, încît am uitat s-o pun la loc.

Maria încercă să suprapună explicaţia lui Sophie cu ceea ce văzuse aseară, dar nu reuşi. Ceva nu era în regulă.

– E a ta, spuse Maria.

– O ador, zise Sophie, întinzîndu-se peste masă ca să ia statueta.

Maria împărţi cadourile: mărgele pentru Hallie, un pulover de lînă pentru Gordon, papuci de casă din piele întoarsă, căptuşiţi cu alpaca, pentru Simon şi o brăţară de aur pentru Flo. Toţi erau încîntaţi de cadourile primite. Maria încercă să pară fericită în tip ce povestea despre sătucurile de munte de unde luase cadourile, dar nu se putea gîndi decît la ceea ce făcuse Sophie.

3

Maria se folosi de Volvo-ul lui Hallie ca să pornească Mustang-ul vechi al tatălui său. Detesta să conducă acea maşină. Vibra şi scîrţîia în mers, iar rugina făcuse în ea găuri de mărimea monedelor de cincizeci de cenţi. Hallie o păstra în memoria soţului său. Maria abia

şi-l amintea. Malcolm Dark, un bărbat solid şi jovial, fusese cu treizeci de ani mai bătrîn decît Hallie, despre care toată lumea ştia că îi sucise capul. O iubea ca şi cînd ar fi fost propria sa fiică, şi păstra o relaţie distantă, dar afectuoasă cu copiii săi, adevăraţii săi copii.

Pe la unsprezece ani, Mariei îi plăcea să creadă cum că el era de fapt bunicul ei, că tatăl adevărat (tînăr şi chipeş) avea să revină într-o zi. Tot cam atunci, Malcolm Dark începuse să simtă nevoia de atenţie pe care o resimte orice om în vîrstă, iar Hallie îşi petrecuse tot timpul alături de el. Obişnuia să se învîrtă în jurul casei cu vîrful limbii scos printre dinţi. Sophie numea expresia lui Hallie „figura aia". Copiii o detestau, pentru că le spunea cît de nefericită se simţea mama lor. Maria ar fi vrut s-o roage să-i ducă la plajă sau în josul apei, dar ştia că ea nu ar fi plecat de lîngă Malcolm. Seamănă cu un prizonier, obişnuia să gîndească Maria: parcă e la închisoare.

Sophie, încă un copil; o urma pe Hallie în jurul casei, ascultînd poveştile despre concursurile de călărie pe care mama ei le cîştigase, despre recitalurile pentru pian pe care le susţinuse, despre băieţii cu care dansase la Yale şi care acum erau doctori şi afacerişti de succes.

– Ai fi putut să te măriţi cu ei, mamă, nu-i aşa? întreba Sophie.

– Unii dintre ei chiar mi-au propus, răspundea Hallie zîmbind.

Malcolm a murit în somn în anul care a urmat, transformînd-o pe Hallie într-o tînără văduvă cu trei copii. Abia atunci ea şi-a dat seama cît de mult îl iubise. Copleşită de o suferinţă profundă, Hallie se închise în sine.

Sophiei nu-i plăcea să o lase singură. Uneori se prefăcea că o durea gîtul ca să nu se ducă la şcoală. Maria se

pregătea însă de şcoală, ignorînd-o pe Sophie care zăcea în pat.

– Scoală-te, nu eşti bolnavă, îi spunea Maria.

– Ba sînt, şi ai putea să fii şi tu, îi sugera Sophie plină de speranţă.

Maria îşi închipuia cît de bine s-ar fi distrat toate trei dacă ar fi rămas şi ea acasă, dar nu a făcut-o niciodată. Nu lipsise aproape deloc de la şcoală şi îi era ruşine că Sophie avea patruzeci şi cinci de absenţe pe an. Dar se simţea şi geloasă. Detesta gîndul că Sophie şi Hallie îşi petreceau întreaga zi singure împreună. Hallie nu merita asta. Înainte de moartea lui Malcolm fusese prea ocupată ca să participe fie şi la şedinţele cu părinţii sau la concertele de primăvară ale lui Sophie. Maria era furioasă la gîndul că cele două stăteau toată ziua şi beau ceai cu miere – pentru durerea de gît a lui Sophie – iar Hallie o încuraja pe Sophie să viseze cu ochii deschişi la o carieră de cîntăreaţă care ar fi făcut-o faimoasă. Sophie avea o voce frumoasă, dar cea care voia ca ea să devină faimoasă era Hallie. Dacă Hallie era într-adevăr interesată de cariera lui Sophie, atunci de ce nu se dusese niciodată la recitalurile ei?

Şoseaua spre oraş nu se schimbase aproape deloc faţă de vremea cînd Maria era copil. Fiecare răscruce îi trezea amintiri. Chiar şi vremea, caldă şi umedă, o făcea să se gîndească la zilele primăvăratice de iarnă care o tentaseră de atîtea ori să chiulească de la şcoală împreună cu Sophie.

Conducea de-a lungul Cove Road, pe lîngă închisoare, mlaştini şi case impozante, în stil Victorian, aflate la capătul Summer Street. Debarcaderul era plin de bărci scoase din apă, acoperite pe timpul iernii cu huse de plastic de un albastru-violet. Privindu-le, se vedea cumpărîndu-şi o mică ambarcaţiune pentru vara care urma.

Maria parcă maşina între o spălătorie şi Pequot Savings

Bank. Rămase acolo un minut, privind trecătorii. Recunoscu un fost coleg de liceu, al cărui nume nu şi-l putea aminti, pe domnişoara Rogers de la bibliotecă şi pe domnul Brown, măcelarul. După atîta timp petrecut în străinătate, studiind civilizaţii străvechi, i se părea incitant, o aventură, faptul că se va stabili în oraşul natal.

Ieşi din maşină şi ezită o clipă înainte de a o încuia.

Vitrinele i se păreau surprinzător de atrăgătoare; privi bănuţii înveliţi în staniol auriu şi homarii de ciocolată din cofetărie; lenjeria de noapte din mătase naturală de pe un manechin de la Josie's; ţevile de cupru de la magazinul de instalaţii din Hatuquitit; trandafirii, narcisele, stînjeneii şi baloanele din poliester din Sea Garden Flowers; voblerele şi cizmele pescăreşti de la Magazinul de Momeli şi Undiţe al lui James.

În Peru, se oprise la nişte ferme de pe marginea şoselelor prăfuite, în sate fără electricitate. Acum se simţea vinovată că uitase farmecul orăşelului ei natal.

Sentimentul de vină era răsplata cuvenită pentru uşurarea pe care o simţea de cînd se despărţise de Aldo. Aldo nu înţelesese niciodată sentimentele ei pentru Hatuquitit. „Pelerinajul tău", numea el îngăduitor călătoriile ei anuale acasă. Aldo provenea dintr-o familie de bancheri din Roma şi era atras de lucruri grandioase: mormintele pre-Chavíne, comorile, zăcămintele de zinc. Maria îl considerase întotdeauna sclipitor. Încă mai credea asta, dar încetase să-l respecte. El preţuia faima mai mult decît orice altceva. Cu timpul, începuse să se simtă doar ca un alt arheolog gravitînd în jurul lui, şi nu ca o soţie. Pe parcursul ultimelor luni petrecute împreună pe munte, nu făcuseră dragoste nici măcar o dată. Şi nu era doar ea vinovată pentru asta; Aldo îşi găsea întotdeauna motiv să rămînă pînă tîrziu pe şantier sau să citească în cortul alăturat.

Maria se trezi privind fotografiile color ale caselor din vitrina agenţiei imobiliare Shoreline. Intră, mînată de un impuls.

– Te pot ajuta? întrebă agenta. Părea de vîrsta ei, dar Maria nu o recunoscu. Stînd lîngă persoana aceea elegantă, cu părul blond, coafat, cu puloverul albastru de caşmir şi fusta cenuşie, Maria se simţea ca o vrăjitoare în blugii şi jacheta ei neagră de piele.

– Aş vrea să închiriez o casă, spuse Maria.

– Ce vrei mai exact? Pentru cîte persoane?

– Doar pentru mine, spuse Maria, plăcîndu-i cum sună. Ştia că ar fi fost bine-venită la Hallie, dar voia să aibă casa ei. Patul ei, bucătăria ei, podeaua ei: trei lucruri pe care nu le avusese în nenumăratele corturi în care locuise.

– În jurul cărei sume?

– Hm, medie, spuse Maria vag, încercînd să transforme ceea ce considera ea o sumă rezonabilă de pesos în dolari americani.

– De ce nu te uiţi în catalog? întrebă agenta, conducînd-o pe Maria la un birou. Poţi vedea ce avem la dispoziţie. Îţi voi arăta orice casă care îţi va plăcea.

– Mulţumesc, spuse Maria. O privi pe agentă, care părea că vrea să mai spună ceva.

– Te-am văzut la *Nova*, spuse aceasta roşind. Abia aştept să-i spun lui Steve că te-ai întors. Ţi-l mai aduci aminte pe soţul meu? Steve Grunwald?

– Bineînţeles! spuse Maria.

Fusese la şcoală împreună cu el. În clasa a patra îi furase batonul Sugar Daddy şi refuzase să i-l dea înapoi cerîndu-i în schimb puloverul pentru a-l arunca într-un copac.

– Ce mai face?

– Bine. Acum este avocat – biroul lui e în aceeaşi

clădire cu al fratelui tău Peter. Copiii noştri se joacă cu ai lui Sophie.

– Minunat, spuse Maria, gîndindu-se cît de bine este să te întorci într-un oraş mic.

– Eu sînt Nancy Grunwald, spuse ea strîngîndu-i mîna Mariei şi întinzîndu-i un catalog voluminos.

– Ce te-aduce înapoi acasă? întrebă Nancy după cîteva minute.

– M-am despărţit de soţul meu şi nu voiam să mai stau în Peru.

– Nu aveţi copii? întrebă Nancy.

– Nu, spuse Maria.

Simpla întrebare a lui Nancy o făcu să se simtă stînjenită. Privi spre Nancy şi-şi imagină copiii ei jucîndu-se cu ai lui Sophie. Copiii păreau să ţină acest oraş unit. Se întrebă cît de greu ar putea fi să se integreze fără copii. Timp de doisprezece ani atenţia ei fusese aţintită asupra solului: a prafului şi a lucrurilor îngropate. Se întreba dacă, avînd un alt fel de carieră, de exemplu, agent imobiliar, şi-ar fi găsit timp să crească copii. Dar ştia răspunsul: nu cu Aldo.

– Probabil, e mai uşor aşa, fără copii, spuse Nancy. Ştiu că despărţirea poate fi grea, dar ar fi şi mai dificilă dacă ar exista copii.

– Sînt de aceeaşi părere, spuse Maria.

– Ştii, spuse Nancy, în timp ce Maria frunzărea distrată catalogul, cunosc un loc care s-ar putea să-ţi placă. Nu este pentru oricine. E puţin cam rustic.

– Cît de rustic? întrebă Maria. Are căldură?

– Da, şi grup sanitar intern, nu-ţi face griji, spuse Nancy zîmbind. Nu e primitiv. E cam izolat şi se află chiar lîngă apă. O locaţie cu adevărat minunată.

– Lîngă apă?

– Da, spre Squaw's Landing. Nu e în catalog. Proprietara ţine foarte mult la casă. Ar locui acolo, dar lucrează în Montreal. Aparţine familii ei de trei generaţii.

– Are vedere? întrebă Maria.

– La Haunted Isles, spuse Nancy. Aşteaptă să o vezi.

Încercă să-l sune pe îngrijitor, dar soţia acestuia le spuse că nu le putea deschide înainte de ora patru.

– Poţi să pierzi timpul pe-aici? întrebă Nancy.

– Bineînţeles, spuse Maria.

Porni spre bibliotecă. O briză sărată şi rece veni dinspre golf. Se gîndi să le sune pe Sophie sau pe Nell să le roage să vină în oraş să vadă casa împreună, dar cineva tocmai folosea unicul telefon public.

Biblioteca din Hatuquitit era o casă de piatră de pe Summer Street, cu obloane albe şi o verandă spaţioasă. Înăuntru se afla biroul bibliotecarului, standul de periodice, un separeu pentru lectură cu fotolii îmbrăcate în vinilin şi mese lungi de brad, şi stive de cărţi. Părea mai mică decît îşi amintea.

Se îndreptă direct spre secţiunea ei preferată: arhiva locală.

Rafturile erau pline de cărţi ilustrate şi ziare îngălbenite cu titluri precum: *Pequot Tales*, *A visit to Devil's Chimney*, *Hatuquitit: Our Tricentennial*. Maria frunzări *Pequot Tales*. După prima pagină se afla o hartă a orăşelului, pe care cimitirele indiene erau marcate cu X-uri. Două dintre ele se aflau pe Squaw's Landing.

Maria sări peste capitolul intitulat „Şiretlicuri Coloniale" şi ajunsese la „Poveşti de dragoste". Citi despre neguţătorul englez din anul 1600 care îi convinsese pe indienii Pequot să îi vîndă cele mai întinse cimitire, promiţîndu-le să mute rămăşiţele într-un alt pămînt sacru. Se îndrăgostise de o squaw care era deja căsătorită cu un indian Pequot. „Soţul său indian, după ce a descoperit

înşelătoria, i-a străpuns inima cu o săgeată", citi Maria. „Dar acest lucru a reuşit doar să îi sporească suferinţa. El a decis să urmeze spiritul ei pe Tărîmul Morţilor. La căderea nopţii, ea s-a ridicat din mormînt şi a traversat golful spre Haunted Isles. Soţul ei a trebuit să vîslească foarte repede pentru a ţine pasul cu ea. „Nu mă urmări", îl imploră ea.

„Nu te pot părăsi", strigă soţul ei. Dar ea se îndepărta tot mai repede, pînă se pierdu în pădurea de pe insula mai mare.

Un şoim îl auzi pe bărbat jelind. „Tinere", spuse el. „Dacă faci cum îţi spun eu, te poţi reuni cu iubita ta. Urmează cărarea de pe ţărm pînă la piscurile stîncoase. Cînd soarele începe să răsară, urcă-te pe ele. Acolo o vei găsi pe soţia ta. Ea va fi vie, iar tu o poţi lua acasă în canoea ta. Dar nu o atinge şi nu lăsa pe nimeni să o vadă timp de patru zile! Altfel ea va muri din nou şi nu o vei mai vedea niciodată".

Tînărul indian făcu precum îi spusese şoimul. Se urcă pe stîncile de granit exact cînd soarele roşiatic ieşea din valuri. Soţia lui se afla acolo. Tînjea să o atingă, dar îşi aminti ce-i spusese şoimul. Ea zîmbi şi spuse: „Dragostea ta pentru mine este adevărată, chiar dacă eu l-am iubit pe altul. Ştiu asta fiindcă m-ai urmat pînă aici".

Eroul vîsli alături de soţia sa traversînd golful şi o ascunse de ceilalţi indieni Pequot timp de trei nopţi. În dimineaţa celei de-a patra zile, neguţătorul englez care o iubea şi el pe squaw trecu pe acolo. Văzînd-o, alergă către ea plin de bucurie, ca s-o îmbrăţişeze. În timp ce o săruta, ea începu să devină transparentă şi dispăru pe veci. Cînd indianul descoperi ce s-a întîmplat, îl omorî pe englez cu tomahawk-ul său. Şi astfel englezul nu şi-a putut ţine promisiunea de a muta cimitirul indian, iar din

această cauză multe din casele din Hatuquitit sînt construite pe pămînt sfînt.

Maria mai auzise despre proprietari care descoperiseră oase de indieni în subsolurile lor sau în timp ce excavau pentru vreo piscină, dar nu şi despre legenda indienilor Pequot. Se întinse după o cărticică pe care o mai citise de multe ori – *The story of Bell Stream*. Cartea, cu o copertă de un roşu-pal, părea mai deteriorată decît în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, cînd Maria o citise pentru prima dată. Din ea se iţeau pagini rupte. Pe spatele primei coperte erau o mulţime de ştampile puse de bibliotecar, începînd din 1982. Maria era sigură că fiecare copil din Hatuquitit citise această carte cel puţin o dată.

Cartea dezvăluia povestea unui cuplu căsătorit. Era în anul 1679, în Hatuquitit. Ea locuia pe malul estic al rîului, iar el pe cel vestic. În noaptea dinaintea nunţii a izbucnit o furtună. A plouat pînă în zori. Ea s-a îmbrăcat în rochia de mireasă, aşteptînd să apară preotul şi mirele. Dar aceştia nu sosiseră. Orele treceau. Zvonurile spuneau că rîul se transformase într-un torent de netrecut. „Vom face ceremonia cînd se va opri furtuna", a spus mama ei, însă preotul venise din Massachussetts, şi trebuia să se întoarcă în aceeaşi seară. Dacă nunta nu avea loc în acea zi, urma să fie amînată cu cel puţin o lună. Curajoasa mireasă s-a urcat într-o căruţă trasă de un măgar şi a mers pînă la rîu. Pe celălalt mal se afla viitorul ei soţ. Preotul şi-a deschis Biblia. Şi acolo, peste apa învolburată, strigînd pentru a se putea auzi în vîntul puternic, cei doi şi-au rostit jurămintele. Clopotul bisericii s-a auzit în întreg oraşul, şi a continuat să bată pînă cînd furtuna s-a oprit, iar mirele şi mireasa s-au putut întîlni. Astfel, din acea zi, rîul se cheamă Bell Stream (*Rîul Clopotului*).

Cît de fericite fuseseră ea şi Sophie că Bell Stream trecea pe lîngă curtea lor! Pe vremea cînd erau copii,

rememorau mereu acea ceremonie, încercînd să descopere locurile exacte în care stătuseră mireasa, mirele şi preotul. Peter însă nu manifestă interes. Într-o vară, Sophie aşezase nişte pietre culese din Town Beach pentru a marca punctele cele mai probabile.

Maria era pierdută în gînduri, aşa că dură o vreme pînă percepu vocea lui Sophie. Era acolo, reală şi clară. Sophie se afla în separeul alăturat.

– De data asta vorbesc serios, spuse ea. Am sunat-o deja pe matroană. Vreau să stai aici şi să reflectezi la ceea ce ai făcut cît timp eu mă duc acasă să-ţi fac bagajele.

– Te rog, mamă..., suspină Flo. Nu mă obliga să mă duc acolo.

– Nu am de ales. Acolo se duc fetele rele. Ştii asta. O să-ţi pun toate lucrurile într-o pungă de gunoi şi o să ţi le arunc pentru ca tati şi cu mine să nu ne mai gîndim la tine. Mai ţii minte cum l-ai făcut de rîs pe tati? Nici măcar nu-ţi pasă de el.

– Ba da! *Îl iubesc* pe tati! spuse Flo cu ardoare.

Maria îngheţă de groază. Ar fi vrut să se repeadă în separeul alăturat, dar nu se putea mişca.

– Stai aici, spuse Sophie şi gîndeşte la greşeala ta. Cînd mă voi întoarce te voi duce la închisoare.

– Te rog nu mă părăsi, spuse Flo.

Sophie nu răspunse. Maria auzi paşii îndepărtîndu-se, şi apoi suspinele lui Flo.

Maria se duse imediat la ea.

– Flo?

Flo avea şase ani. Purta părul împletit. Era o fetiţă slăbuţă. Stătea ghemuită pe jos, cu faţa îngropată în rucsacul său cu Minnie Mouse.

– Flo? repetă Maria, aplecîndu-se să o mîngîie pe cap.

– Mama e aici? întrebă Flo.

– Nu. Maria o ridică pe Flo de pe podea şi o luă în braţe. Fetiţa nu se împotrivi.

– Mami mă trimite la închisoare, spuse ea.

– Nu, nu o să facă asta. Uneori, cînd sînt supărate, mamele spun anumite lucruri, dar nu vorbesc serios.

– Mami e foarte, foarte supărată.

– Ştii de ce? întrebă Maria, care începuse s-o legene pe Flo. Aceasta plîngea cu sughiţuri.

– Pentru că am plîns la dentist, spuse fetiţa.

Maria tăcu şi continuă să se legene înainte şi înapoi. Braţele începuseră să o doară, aşa că o coborî încet pe Flo pe podea, apoi se aşeză şi o trase pe fată în braţele ei.

– O să-ţi revii în cîteva minute, spuse Maria. O să mergem împreună la bunica.

– Trebuie să stau aici, spuse Flo. Aşa e regula.

– Ce regulă?

– Mami mă lasă mereu aici pentru că sînt în siguranţă, zice că este un loc potrivit pentru a reflecta.

– Te lasă aici de multe ori?

– Nu, spuse Flo, uneori.

– Pentru mult timp? întrebă Maria

– Pînă se întunecă, spuse Flo.

– Ascultă – Maria o apucă pe Flo de mînă şi o ridică în picioare –, eu sînt sora mai mare a mamei tale şi îţi spun că poţi veni cu mine. O să-l avertizez pe bibliotecar, pentru ca el să o poată anunţa pe mama ta cînd se întoarce.

Flo o urmă fără să scoată un cuvînt. Maria se opri la tejghea; bibliotecarul îi aruncă o privire furioasă.

– Sînt mătuşa fetiţei, spuse Maria. Cînd se întoarce mama ei te rog să...

– Aici nu e grădiniţă, spuse bibliotecarul. S-a mers

prea departe. Să-i spui surorii tale că data viitoare cînd o să-şi mai lase copilul aici o să chem poliţia.

– Nu poliţia! strigă Flo, lipindu-se de piciorul Mariei şi începînd să plîngă din nou.

– Haide, Flo, spuse Maria trăgînd-o afară din bibliotecă.

Mîncară nişte îngheţată la cornet. Maria îşi amînă vizita la casa din Squaw's Landing şi se aşezară pe locurile din faţă ale Mustang-ului, fixînd spălătoria cu privirea.

– Aici îşi spală lumea hainele, o anunţă Flo.

– Ştiu, spuse Maria.

Mintea îi era plină de întrebări, dar nu ştia cum să le pună pentru a nu o supăra din nou pe Flo. Cum de o lăsase bibliotecarul să plece cu Flo? Dacă ar fi fost o străină care se dădea drept rudă? Auzi din nou vocea calmă a lui Sophie, spunîndu-i lui Flo că o să meargă la închisoare, şi se simţi neajutorată. Mintea i se goli.

– Nu crezi că e o sfidare să mănînci ciocolată după ce ai fost la dentist? întrebă Maria încet.

– Ba da. Flo linse bine cornetul pentru a nu-i scăpa nici un strop de îngheţată.

– Îţi place dentistul?

– E OK. Dar mi-e frică să merg la el. Şi la doctor.

– Şi mie mi-era frică, mărturisi Maria.

Încă îi mai era, dar astea nu sînt lucruri pe care i le spui unui copil. Voia să o facă pe Flo să-i povestească ce o făcuse să plîngă, de ce plînsul ei o supărase pe Sophie atît de tare.

– Flo, cum îl cheamă pe dentistul tău?

– Doctor Kaufman. Uneori, vine la noi acasă la cină şi nu mi-e frică de el. E un om bun.

– Vrei să spui că doctorul Kaufman este prieten cu părinţii tăi?

– Da, este *bun* prieten cu tati, spuse Flo, devenind neliniştită. Acum mă duci acasă?

– Bineînţeles, spuse Maria pornind motorul. La tine sau la bunica?

– La mine.

Sophie amenajase o casă în stil rural, plină cu antichităţi rustice, mobilă solidă, acoperită cu pleduri şi pînze de bumbac, cu fotografii de familie şi peisaje din secolul al nouăsprezecelea pe pereţi. Bucătăria galbenă avea o vatră deschisă şi un covoraş împletit pe podeaua din cărămidă roşie.

Maria găsi uşa descuiată şi intră, cu Flo de mînă. Trecură de Simon care se uita la televizor în camera de lucru şi o văzu pe Sophie care stătea în faţa chiuvetei din bucătărie spărgînd gheaţă.

– Uite pe cine am găsit la bibliotecă, spuse Maria.

Sophie se întoarse şi se schimbă la faţă. Purta un şorţ pe care cineva, probabil Flo, mîzgălise o inimă albastră. Ea deschise braţele şi Flo se aruncă la pieptul ei.

– Slavă Domnului că eşti teafără, spuse Sophie.

– Mătuşa Maria m-a luat cu ea.

– Doamne, Maria! spuse Sophie, ştergîndu-şi lacrimile de pe obraji. M-am întors după ea, dar dispăruse.

– Nu ţi-a spus bibliotecarul că e cu mine?

– Ba da, dar tu nu erai aici cînd m-am întors, iar mama nu ştia unde eşti. Poate ai avut intenţii bune, dar să nu o mai iei *niciodată* fără să-mi spui. Dacă ai şti ce a fost în mintea mea...

Maria se simţi vinovată de îngrijorarea pe care i-o provocase lui Sophie. Le privi pe cele două strîngîndu-se în braţe, mîngîindu-se şi sărutîndu-se.

– Sînt bine, mami, spuse Flo. Totul va fi bine.

– Mă bucur atît de mult că eşti acasă, scumpo, răspunse Sophie în şoaptă, mîngîind şuviţele de păr auriu de pe fruntea lui Flo.

– Pot să-ţi vorbesc? întrebă Maria.

– Spune.

– Între patru ochi. Maria îi zîmbi lui Flo, încercînd să o liniştească. Copilul înţepenise şi în ochi i se citea panica.

– Sigur. Du-te şi vezi ce face Simon, dragă, bine? o expedie Sophie pe fetiţă.

– Bine, mami, spuse aceasta cu o voce subţire, şi plecă.

Maria respiră adînc. Ştia că dacă şi-ar fi pus mîna pe piept ar fi simţit inima bătîndu-i cu putere.

– Te-am auzit în bibliotecă, spuse ea. Stăteam în separeul alăturat.

– Ce-ai auzit? întrebă Sophie zdrobind o bucată mare de gheaţă cu un ciocan.

– Te-am auzit spunîndu-i lui Flo că o vei trimite la închisoare.

Sophie se strîmbă şi îşi scutură capul cu amărăciune.

– Să vorbeşti cînd o să ai copii, spuse ea. Toate mamele din Hatuquitit îşi ameninţă copiii astfel. Nici una nu vorbeşte serios.

Deschise o pungă cu chipsuri de ciocolată şi începu să mănînce.

– Flo te-a crezut. Plîngea cu disperare, Sophie. Nu ţi-a povestit bibliotecarul?

– Mi-a ţinut o predică să nu o mai las pe Flo acolo singură. Ştii, îi mai las pe copii acolo cît mă duc pînă în piaţă sau la poştă, dar niciodată pentru mult timp – toată lumea face asta! Nu-ţi aduci aminte că stăteam acolo cu orele, fără mama? întrebă Sophie, îndesîndu-şi în gură chips după chips.

– Ba da, spuse Maria, dar îşi amintea că aveau mai mult de şase ani. Spune-mi ceva, de ce te-ai supărat atît de tare pe Flo?

– A scăpat intenţionat pe jos un borcan cu murături, în piaţă. Face asta destul de des în ultima vreme.

– Am crezut că e din cauză că a plîns la dentist.

– Ea ţi-a spus asta? întrebă Sophie, fixînd-o pe Maria cu privirea.

Maria ezită. Voia să o protejeze pe Flo, dar trebuia să afle ce avea Sophie de spus.

– Da, ea mi-a spus.

– Cred că am exagerat, spuse Sophie cu o voce tremurîndă. Paul Kaufman este un bun prieten de-al nostru – el şi Gordon sînt parteneri de golf. Paul îi adoră pe copiii noştri şi am văzut că e foarte supărat cînd Flo începe să plîngă. El crede că e un dentist *blînd*. Lui Flo nu îi este frică de el – plînge pentru că prietenele ei spun că trebuie să-i fie frică de dentist.

– Doamne, eu sînt *îngrozită* de dentist, spuse Maria, calmîndu-se cît de cît.

– Bine, după vracii cu care, probabil, ne-am obişnuit noi... încercă Sophie să zîmbească.

– Sophie, spuse Maria, reuşind să-şi păstreze calmul. Îmi fac griji pentru tine. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, spuse Sophie, dar încheieturile degetelor care ţineau mînerul ciocanului i se albiră.

– Pentru ce e gheaţa? întrebă Maria.

– Caviar, răspunse Sophie. Asta o să mîncăm deseară. Morun alb – preferatul lui Gordon.

– Cu ce ocazie? întrebă Maria.

– Niciuna, spuse Sophie. Aşa facem noi de obicei – de asta sîntem aşa fericiţi. Sau ăsta este măcar unul dintre motive.

Ascultînd vocea calmă a lui Sophie în bucătăria căl-

duroasă, Mariei îi venea să creadă că visase scena din bibliotecă. Apoi își aminti de statueta de aur și buna dispoziție îi pieri.

– Caviar într-o seară de miercuri, spuse Maria sec, dorind, dar neîndrăznind să intre în alte amănunte.

– Vrei să spui că Gordon nu merită? întrebă Sophie cu o voce ușor tăioasă.

– Din contră, spuse Maria. Merită cu prisosință.

Apoi, părîndu-i-se bizar că Sophie sparge gheață în timp ce fiica ei lipsește, simți nevoia să plece. Ceea ce și făcu, luîndu-și la revedere.

4

Trebuie să fii foarte sigur înainte de a acuza pe cineva de neglijență, rosti Peter Dark solemn. Își tunsese foarte scurt părul ondulat și negru. Mustața foarte îngrijită se potrivea cu imaginea de avocat dintr-un oraș mic. Ochelarii cu ramă subțire reflectau lumina lumînărilor, iar el se juca distrat cu tacîmurile, folosind lingura drept sprijin și cuțitul drept balansoar.

– Nu acuz pe nimeni! spuse Maria. Port o discuție amicală cu fratele meu și cu cea mai bună prietenă a mea.

– Dar trebuie să-ți dai seama că asta e una dintre cele mai grave acuzații pe care le poți aduce. Dacă te-aude, Sophie se va întoarce imediat împotriva ta.

– Sau o să-ți taie cauciucurile, spuse Nell. Maria simți îngrijorarea lui Nell provocată de faptul că Peter gîndea mai întîi ca un avocat și apoi ca un frate.

Buclele roșcate ale lui Nell arătau cu adevărat încîntător în contrast cu bluza neagră de catifea. Maria fusese

mişcată cînd Nell o invitase la cină imediat ce aflase de incidentul cu Sophie.

– Dacă se petrece ceva, continuă Nell, nu trebuie să ne facem griji de reacţia lui Sophie. Trebuie să ne gîndim la Simon şi Flo.

– Oare am înnebunit? Sau ţi se pare ceva normal?

– În ce privinţă? întrebă Peter, punînd deoparte o bucată de cod. Se mai întîmplă ca părinţii să exagereze. Fiecare persoană are propriul mod de a-şi educa copiii.

– Tu i-ai spune lui Andy că-l trimiţi la închisoare?

– Nu, spuse Peter.

– Ştii, mama mi-a spus odată că o să ajung la închisoare dacă nu sînt cuminte, zise Nell. Cred că e o ameninţare explicabilă pentru mamele şi fiicele din acest oraş. Asta dacă situaţia e disperată.

– Problema e *felul* în care a spus-o Sophie, preciză Maria.

– Sophie nu-şi loveşte copiii, spuse Peter. Dacă ar fi făcut-o, ar fi existat urme: vînătăi sau ceva asemănător.

– Poate că asta e mai rău decît bătaia, sugeră Maria.

Nu-şi putea scoate din minte vocile lor: tonul blînd al lui Sophie, Flo implorînd cu neprefăcută disperare şi groază. Indiferent care ar fi scuza lui Sophie, indiferent cît ar încerca Peter să vadă doar părţile ei bune, Maria ştia că un copil de şase ani nu trebuia supus la aşa ceva.

– Dar cum rămîne cu furatul? întrebă Nell. Şi cu mîncarea?

– Cui îi pasă ce mănîncă? întrebă Peter, începînd să-şi piardă răbdarea.

– În fiecare seară îi pregăteşte ceva special lui Gordon, spuse Nell. Fileuri, homar, foie gras – nu glumesc. În fiecare seară! Şi de fiecare dată cînd trec pe la Mc Donald's îi văd maşina acolo. Nu aţi observat că se îngraşă?

– În seara asta pregătea caviar, spuse Maria.

– Nu ştiu cum îşi poate permite, spuse Nell. Doar dacă nu cumva pentru asta fură. Gordon nu poate cîştiga atît de mult din feronerie.

– Hai să lăsăm în pace familia Littlefield, da? spuse Peter. Maria, mai bine ne-ai povesti despre săpături. Mi-ai găsit amuleta? Mă gîndeam s-o port mîine în sala de judecată.

Maria îi aruncă o privire. Nu se grăbi să răspundă pentru că imediat ce ar fi făcut-o s-ar fi schimbat subiectul, iar tensiunea s-ar fi risipit, iar ea voia să o salveze pe Sophie. Dar de la ce?

– Chiar ar trebui, spuse ea după o clipă.

În cultura Chavín ele erau purtate doar de preoţi şi personalităţi politice, deoarece reprezentau un semn al puterii.

– Şi ai găsit vreuna în săpăturile tale? întrebă el.

– Nu – nu poţi scoate artefactele originale din ţară. Este o copie a uneia pe care am găsit-o lîngă Chupas. Chipul îndurerat al Señorei îi veni în minte şi Maria începu să rîdă.

– Ce e? întrebă Nell.

– Oh, tocmai mi-am adus aminte de femeia care deţinea în proprietate pămîntul pe care noi voiam să facem săpături. Cultiva cocainã, şi chiar în mijlocul terenului său se afla un cimitir. În Peru, toate ruinele se află în proprietatea guvernului, aşa că, teoretic vorbind, nu trebuie să ceri permisiunea proprietarului terenului pentru a face săpături. Dar Aldo...

– Normal, Aldo i-a cerut voie, spuse Nell. Ea, ca şi ceilalţi membri ai familiei Dark, găsea curtoazia europeană a lui Aldo uşor comică.

– I-a spus că o să-i plătim pentru culturile distruse în timpul săpăturilor, spuse Maria, dar señora Hacha nici nu

a vrut să audă. „Plantele acelea sînt familia mea", spunea ea întruna. „Le-am crescut din răsaduri." Povestind, se mai liniști. Amintirile munților, ale templelor Chavín cioplite în piatră, a sentimentalei señora Hacha, Aldo, toate o făceau să se simtă acasă. În Hatuquitit, unde toate lucrurile familiare se schimbaseră, Maria se simțea ca o străină.

Nell începu să strîngă farfuriile, iar Peter se duse să-l verifice pe fiul său care dormea.

Maria își aminti că imediat după săpăturile de la señora Hacha începuse să se gîndească la plecare. Ghemuită pe șantier, scoțînd la iveală un mic craniu – probabil, al unui șoarece –, își dăduse brusc seama că Aldo stătea aplecat deasupra ei. „De ce te mai chinui cu aia?" întrebase el nerăbdător.

Ferindu-și ochii de soare, Maria îl privea. „Parcă ai ține o lecție unui student", spusese ea.

„Pentru că sapi ca un student. Concentrează-te asupra mormîntului."

Maria s-a prefăcut că îl ignoră. A dezgropat întregul schelet al unui șoarece de cîmp, apoi l-a înregistrat os cu os. Știa că în ceea ce privește descoperirile acesta era neimportant, dar considera că trebuia înregistrat tot ce se dezgropa. Aldo prefera să lase asta pe seama altora sau chiar o omitea. Însă nu asta era trăsătura profesională a lui Aldo care o deranja pe Maria, ci felul în care îi vorbise.

Nu utilizase întotdeauna acest ton. Își amintea cînd săpaseră prima oară, împreună, în Peru. Aldo mai săpase acolo de multe ori, dar pentru Maria era o premieră. Îi prezentase țara cu mîndrie, așteptîndu-se ca ea să iubească viața pe înălțimile Anzilor, săpînd după ceea ce erau deja aproape siguri că reprezintă artefacte de aur. Într-o noapte, i-a spus că o va duce cu el la niște ruine

din munţi, unde o vrăjitoare urma să cheme spirite care să le încununeze săpăturile cu succes.

„Nu poate veni, señor", a spus Pedro, asistentul peruvian al lui Aldo. „Femeile nu au voie să participe la ceremonia vrăjitoarei."

„Maria e arheolog. O să vină", a spus Aldo, închizînd subiectul.

Echipa de arheologi, toţi bărbaţi, cu excepţia Mariei, a ajuns la ruine într-o noapte întunecoasă şi rece. Vrăjitoarea a privit-o pe Maria tăcută ca o piatră, refuzînd să facă vreo vrajă. În cele din urmă, la insistenţele lui Aldo a pregătit cincizeci şi două de ofrande pentru tot atîtea spirite. Ofrandele erau identice: trei frunze de cocaină pudrate cu grăsime uscată de lama, praf de argint şi cimbru sălbatic. Lanternele cu kerosen împrăştiau umbre lungi pe pereţi. „Spirite ale munţilor, ne rugăm vouă pentru siguranţă şi noroc", a murmurat vrăjitoarea în spaniolă de cincizeci şi două de ori, ridicînd fiecare ofrandă şi aruncînd-o apoi în foc. Flăcările se ridicau către cerul întunecat. Maria s-a lipit de Aldo îngrozită, avînd impresia că spiritele se pregăteau să coboare din văzduh.

„Speriată, *bella?*" a întrebat Aldo. Dacă aveai o bunică în Sicilia, nu ţi s-ar mai fi părut o nebunie.

„Şi asta o să ne protejeze săpăturile?" a întrebat Maria.

Aldo i-a mîngîiat părul şi şi-a apropiat buzele fierbinţi de urechea ei. „Aşa facem cînd vaca lui Pedro nu mai dă lapte sau cînd găinile lui Juan nu mai fac ouă. Acum nu mai pot da vina pe săpături că au fost blestemate, cum au făcut ultima oară."

Stînd în sufrageria lui Peter, Maria îşi aminti chipul lui Aldo: nasul italian clasic, zîmbetul care apărea imediat ce se apropia de tine, ochii verzi şi senzuali care se umpleau de lacrimi mai repede decît ai celorlalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse Maria.

– Păcat că Hallie nu a putut veni în seara asta, spuse Nell. Are bilete la Yale Rep. Se duce cu un prieten.

– Are o întîlnire, spuse Peter rînjind. Niciunul dintre noi nu l-a cunoscut încă.

– Mă bucur pentru ea, spuse Maria, încercînd să facă saltul cultural de la magie la viaţa socială a mamei ei.

– Ştii, poate ne înşelăm în privinţa lui Sophie, spuse Nell încet.

Maria nu răspunse. Îşi aminti atingerea braţului lui Aldo pe umerii săi, în timp ce vrăjitoarea îşi ardea ofrandele. Nell voia să încheie seara într-o atmosferă plăcută, dar ea nu reuşi să zîmbească. Respiraţia îi deveni la fel de rapidă ca atunci cînd locuia cu Aldo la trei mii de metri altitudine. Şedea la masa fratelui său reflectînd la puterea magiei şi a dragostei.

5

A doua zi, la ora două după-amiază, Nancy Grunwald o luă pe Maria de la reşedinţa lui Hallie. Maria tocmai se urca în maşina roşie a lui Nancy cînd Hallie apăru în pragul uşii, înfăşurată într-o pelerină galbenă de lînă.

– Maria, voiam să-ţi amintesc că nu o să fiu acasă cînd te întorci, spuse Hallie. Bună, Nancy.

– Bună ziua, doamnă Dark.

– Bine, mamă. Mersi că mi-ai adus aminte, spuse Maria. Întrucît tocmai discutaseră despre invitaţia lui Hallie la un *cocktail party* în Slocum, Maria îşi închipui că Hallie voia de fapt să vorbească cu Nancy.

– Unde se află casa pe care i-o arăţi Mariei? întrebă Hallie.

– Squaw's Landing, spuse Nancy. O ştii, Maria, nu-i aşa? E o colonie de case de vacanţă, pe promontoriu...

– O ştiu, spuse Maria.

– E o zonă pustie iarna, spuse Hallie. Nu e greu să te simţi deprimată cînd te afli la cîţiva kilometri depărtare de oameni şi cînd ai doar apa la care să te uiţi.

Hallie ştia să se prefacă deosebit de îngrijorată de bunăstarea copiilor ei, cînd dorea să-i facă să se îndoiască de propria lor părere. Remarca ei o făcu pe Maria să se gîndească la furtunile dezlănţuite pe mare, în timp ce ea stătea singură, citind în fotoliu, în faţa şemineului.

– Mie-mi sună bine, spuse ea.

– Sînt convinsă că ştii ce vrei, replică Hallie.

În timp ce se îndepărtau, Nancy o privi pe Hallie în oglinda retrovizoare.

– Nu-mi imaginez pe altcineva care să poată purta o pelerină galbenă, spuse Nancy. Mama ta îmi aminteşte de o stea de cinema.

Mai auzise asta şi ştia cît de încîntată ar fi fost Hallie dacă ar fi auzit-o. Acesta era efectul pe care şi-l dorea de cînd copiii ei erau mici – intra în magazin cu o pelerină foşnind în jurul gleznelor şi cu ochelarii negri ridicaţi pe cap, în vreme ce toate celelalte mame purtau fuste groase sau blugi.

– Familia ta locuieşte în oraş? întrebă Maria.

– Nu, eu sînt din Chicago. L-am cunoscu pe Steve la o nuntă, spuse Nancy. De Crăciun sau de Paşti ne ducem la Chicago.

– Vizitele anuale, spuse Maria. Şi eu obişnuiam să fac la fel aici. Mă rog, aproape în fiecare an.

Părăsiră oraşul şi trecură prin Lovecraft Wildlife Refuge. Stuful împrejmuia mlaştinile; platforme prinse pe stîlpi solizi susţineau cuiburile vulturilor de mare din vara trecută.

– Sînt mulţi vulturi de mare pe-aici? întrebă Maria, amintindu-şi o noapte senină de noiembrie lîngă Cuzco, unde ea şi Aldo priviseră un vultur auriu vînînd la lumina lunii.

– Da, se întorc. Ca şi somonii care vor începe să depună icre pentru prima oară în cincizeci de ani.

Maria privi către mare peste mlaştinile chihlimbarii. Zăpada se topise în mare parte. Cele trei Haunted Isles mici, nelocuite, se iveau la orizont. După ele, în linie dreaptă, se afla Portugalia. Nancy o luă la dreapta pe o alee lungă flancată de mesteceni şi brazi pitici, la capătul căreia se vedea o mică vilă acoperită cu şindrilă. În spatele ei, chiar şi prin ferestre, Maria văzu marea. Curtea era plină de petice de zăpadă.

– O iau, spuse ea.

Nancy rîse.

– Tuturor le place vederea, dar sînt cîteva probleme. Izolaţia nu e bună. Iarna trecută, chiriaşul s-a plîns că factura de gaz a fost foarte mare. Casa este puternic lovită de furtuni. Să vedem...

– Nu-mi pasă, spuse Maria, coborînd din maşină. Vreau să stau aici. Se simţea parfumul acelor de brad şi al mării. Proprietatea era încercuită de ziduri de piatră datînd din secolul trecut. Bolovani de granit din ultima eră glaciară ieşeau din pămînt. Cineva plantase narcise la baza unui bolovan mare; Maria se îndreptă către el şi observă cum bulbii urmau conturul rocii. Asta o făcu să-şi amintească de Peru. Un Chavín s-ar fi putut gîndi că stînca era unul dintre predecesorii săi, transformat în stană de piatră.

Nancy i se alătură.

– E frumos, nu-i aşa?

– Este, răspunse Maria.

– Cred că e un loc potrivit pentru a trece peste...

despărţirea ta. Nancy avea o voce ciudată, ca şi cînd nu ar fi fost sigură că Maria avea chef să vorbească despre asta. Peter i-a spus lui Steve că eşti gata să te întorci la lucru şi să-ţi reiei viaţa, dar eu ştiu ce simţi.

– Mulţumesc, spuse Maria. Se simţise şi bine şi rău, dar mai confuză decît în Peru. Cînd îşi amintea atitudinea superioară a lui Aldo, faptul că o iubise doar atunci cînd îşi imaginase că o poate modela, felul în care îşi pierduse interesul cînd ea începuse să-şi formeze un stil propriu, se simţea fericită că-l părăsise. Dar cînd îşi amintea emoţiile intense pe care le trăiseră împreună, privind vulturul auriu plutind prin aer, îi era foarte dor de el.

– Cred că Peter îşi face griji pentru tine, spuse Nancy.

Maria nu şi-l imagina pe Peter vorbind despre ea la muncă. Ar fi considerat asta bîrfă, şi el ura bîrfa.

– Nu i se potriveşte lui Peter. Probabil, vorbeşte tatăl din el.

– Într-adevăr, asta poate schimba un bărbat, spuse Nancy. Steve era obsedat de muncă pînă s-a născut Melissa. Acum abia aşteaptă să ajungă acasă.

Maria zîmbi, gîndindu-se la fratele ei care devenise tată.

– Intrăm? întrebă Nancy. Sper să găsesc cheia... Scoase din geantă un inel imens plin de chei şi o găsi pe cea pe care o căuta la cea de-a doua încercare.

Interiorul era modest. O singură cameră mare cu trei ferestre imense care dădeau spre o verandă de lemn şi spre mare. Stînd în faţa ferestrei, Maria avea impresia că se află la cîrma unei corăbii. Haunted Isles se zăreau la o jumătate de milă în larg. Maria şi-l imaginã pe viteazul indian Pequot plecînd din curtea ei pe urmele spiritului soţiei sale.

– E foarte luminoasă încăperea, spuse Nancy.

– Îmi place, zise Maria, zărind patul şi scaunele din trestie, cuferele, rafturile pentru cărţi montate sub scări. Urcă scările şi descoperi două dormitoare şi două băi. Cînd intră în cel de-al doilea dormitor – o cameră cît un hambar, întinsă pe toată lăţimea casei, cu un tavan boltit, pat dublu şi o carpetă orientală ponosită – simţi un curent de aer rece. Nu mai văzuse niciodată un loc atît de romantic.

– Această cameră nu are izolaţie termică, spuse Nancy. Unul dintre dezavantaje. Rosti aceste cuvinte cu siguranţa unui agent imobiliar care ştia deja că a încheiat afacerea.

Era la fel de frig ca în cortul Mariei de pe munte.

– Mi-ar prinde bine o pilotă, spuse ea.

– Poate o pătură electrică.

– *Iuuhuu!* exclamă Sophie din uşa de la intrare. Urcă scările în fugă şi intră în cameră cu răsuflarea tăiată.

– Am colindat întregul Squaw's Landing căutînd maşina roşie a lui Nancy, şi... uau! exclamă ea privind în jur. Ce cameră! Ăsta e un *dormitor*, unul al naibii de friguros.

– Bună, Sophie, spuse Nancy, devenind brusc mai formală.

– Salut, răspunse Sophie, îmbrăţişînd-o pe Maria. Ia-o. E o casă minunată.

– O iau, spuse Maria, zîmbindu-i lui Nancy.

Nancy plecă, lăsînd-o pe Maria să studieze casa şi proprietatea. Rămasă singură cu Sophie, Maria nu ştia ce să spună.

– E un loc grozav, zise Sophie. Costă o avere?

– Nu. Nancy mi-a spus că proprietarilor le e greu să închirieze casele de-aici pe timpul iernii. Preţurile cresc în iunie, în afara cazului cînd casa se închiriază pe un an.

Se plimbară la etaj în liniște. După un minut, Sophie adăugă:

– Mă întrebam cum o să plătești chiria. Fără slujbă, și fără Aldo.

– Nu am fost niciodată întreținută de Aldo, i-o tăie Maria scurt. Încă mai era supărată pe Sophie pentru ziua precedentă. Voia să o jignească, să-i amintească faptul că, spre deosebire de ea, era dependentă de Gordon.

– În plus, încă mai am slujba. O să mai adun niște sponsorizări și o să lucrez pe cont propriu. Am economisit destul din celelalte sponsorizări ca să-mi ajungă cel puțin un an.

– Ești norocoasă, spuse Sophie ca și cînd remarca răutăcioasă a Mariei îșI ratase ținta.

Se întoarseră în sufragerie.

– Îți amintești cînd vîsleam spre Haunted Isles? întrebă Sophie privind pe fereastră.

– Și cum înotam.

În vara în care împlinise treisprezece ani, ea și prietenele ei din Hatuquitit alcătuiseră o flotă de bărcuțe și se înarmaseră cu pături, provizii și lanterne. Maria îi spusese lui Hallie că petrece noaptea cu Nell. Nell i-a spus mamei sale că doarme la Maria, Sophie a zis că stă cu Diana Selden, iar Peter a cerut voie să rămînă la Bill Walker. Vîsliseră și înotaseră către insule, planificînd să petreacă noaptea acolo. Apucaseră să prăjească niște hotdog și să privească luna răsărind, înainte de a fi speriați de bufnițe, greieri și fantome de indieni. Pe cînd vîsleau încet înapoi, spre casă, fiecare val li se părea plin de rechini și aerul bîntuit de spirite malefice.

– Mă întreb dacă cineva a făcut vreodată săpături aici, spuse Maria.

– Copiii încă mai găsesc vîrfuri de săgeți. Și Simon a găsit unul. Sophie făcu o pauză, apoi continuă: Am

trecut pe la mama. Ea mi-a spus că ai plecat încoace împreună cu Nancy. Te deranjează că am venit?

Maria era iritată; nu ştia ce să-i răspundă.

– De ce m-ai căutat? întrebă ea în cele din urmă.

Sophie privi pe fereastră. Un pîlc de raţe sălbatice se scufundau la unison.

– Trebuie să-ţi vorbesc, spuse ea cu o voce joasă.

Maria se întoarse încet şi o privi. Umerii lui Sophie tremurau şi îşi ţinea capul plecat.

– Ce e? întrebă Maria alarmată. Este vorba despre incidentul de la bibliotecă?

– Nu mai sînt eu însămi, spuse Sophie. Ştiu că voi toţi credeţi că ceva nu e în regulă şi într-adevăr nu este. Oftă, încercînd să-şi vină în fire. Maria o apucă de mînă şi i-o strînse pentru a o încuraja.

– Am pierdut o sarcină, spuse Sophie. S-a întîmplat acum două luni. Nu am planificat asta, dar am rămas însărcinată. Părea cel mai minunat lucru din lume. Urma să nasc în mai.

– Oh, Sophie, spuse Maria strîngînd-o în braţe.

– Am doi copii minunaţi, spuse Sophie plîngînd. Nu am *planificat-o*, dar eram atît de fericită că o să mai am un copil. Pur şi simplu nu pot să-mi revin. Îmi tot amintesc celelalte sarcini; ştiu toate etapele...

– De ce nu i-ai spus mamei sau lui Nell despre asta?

Sophie ridică din umeri.

– Gordon şi cu mine eram foarte fericiţi – o vreme am vrut să păstrăm secretul. Apoi, cînd am pierdut copilul, pur şi simplu nu am putut vorbi despre asta. Nu mă descurc deloc...

Mariei îi venea să plîngă, dar nu putea să nu se gîndească la Flo.

– Sophie, spuse ea, acum că ştii cît de îngrozitor e să

pierzi un copil, nu te simţi recunoscătoare faţă de cei pe care îi ai?

– Te referi la Flo, nu?

– Da, spuse Maria. Nu înţeleg cum ai putut să fii atît de rea cu ea – am auzit ce i-ai spus.

– Mă urăsc, spuse Sophie. Am doi copii grozavi, dar tot ce vreau să fac e să dorm.

– Trebuie să te bazezi pe noi, spuse Maria cu hotărîre. Pe mine şi pe Nell. Voi avea grijă de copii. Şi cred că trebuia să discuţi cu noi despre asta.

– Îl am pe Gordon, spuse Sophie ştergîndu-şi ochii. A fost minunat. Cînd am pierdut sarcina... m-a dus pe braţe în pat. A chemat doctorul, dar era prea tîrziu. Ştii, cînd pierzi sarcina e exact ca atunci cînd naşti. Simţi contracţiile, apoi simţi că pluteşti, apoi vine copilul. Gordon a fost alături de mine, ca atunci cînd s-au născut Simon şi Flo. Doamne, a plîns cînd s-a întîmplat...

– Îmi pare atît de rău, spuse Maria, impresionată de suferinţa lui Sophie.

– Nu mai pot vorbi despre asta, spuse Sophie. Putem să ne plimbăm pe-afară?

– Bineînţeles, răspunse Maria.

Cînd ajunse la uşă Sophie se întoarse către ea.

– Gordon voia să o boteze Maria, spuse ea şi păşi afară, în lumina soarelui.

6

În prima noapte petrecută în noua ei casă, Maria visă Haunted Isles. Brazi înalţi creşteau pe marginea apei, iar valurile se spărgeau de stînci. Nori cirrus pluteau prin faţa soarelui. Ea, Nell şi Peter săpau gropi în nisipul

plajei. Sophie nu se afla acolo. În vis, Maria simţea nisipul aspru zgîriindu-i degetele. Săpa ca un copil, nu ca un arheolog. Într-o groapă găsi o scoică, în următoarea un ciob, iar în a treia zeiţa de aur a lui Sophie.

Maria se trezi în lumina puternică a lunii, care scălda dormitorul rece. Nu voia să închidă din nou ochii pentru că îi era teamă să nu zărească chipul lui Sophie imprimat pe statuia de aur.

Îşi imaginä debutul săpăturilor – zona era un loc grozav pentru săpături. Toţi cei care plantaseră o grădină în Hatuquitit găsiseră urme ale indienilor Pequot – în majoritate vîrfuri de săgeţi, dar şi securi şi vase de piatră.

Aldo l-ar fi invitat pe primar la cină şi i-ar fi cerut permisiunea să efectueze săpături în zona verde a oraşului – asigurîndu-şi astfel publicitatea şi cooperarea politică. I-ar fi contactat pe directorii departamentelor de antropologie de la Yale şi de la Universitatea Conneticut şi ar fi pregătit cîteva reuniuni pentru antropologii vizitatori. Ar fi obţinut fonduri universitare şi de la fundaţie, şi indiferent dacă ar fi găsit sau nu ceva ar fi fost acoperit financiar.

Pe Haunted Isles, decise ea: de acolo va începe. Se imaginä săpînd fără a cere permisiunea nimănui. Dintotdeauna visase să facă săpături aici. Voia să sape doar de dragul de a săpa. Se săturase să tot alerge după sponsorizări, se săturase de competiţie. În Peru, toţi tinerii arheologi îşi doriseră să fie aprecaţi de Aldo. La fel ca şi ea, cu mulţi ani în urmă, cînd îl întîlnise pentru prima oară la Cambridge. Ajunsese acolo cu o bursă Fulbright, în ultimul an de facultate. Deşi nu era mult mai în vîrstă decît studenţii săi, părea mai experimentat şi mai sofisticat decît toţi bărbaţii pe care-i cunoştea. În acel semestru s-a îndrăgostit de el. Îşi aminti vocea lui – atît de melodioasă, în timp ce vorbea despre „arta mînuirii paletei". Maria îşi reprimă această amintire.

Aldo săpa în sol ca o locomotivă care intră în staţie. Ţintea direct ultimul strat. Abordarea sa era îngustă, menită să scoată la lumină doar civilizaţia cea mai timpurie.

Maria trata straturile în mod egal: o monedă din 1970 scăpată de un şcolar din Hatuquitit, carapacele de scoică aruncate de un pompier voluntar la un picnic cu patruzeci de ani în urmă, iar în stratul cel mai de jos articole de ceramică şi cremene aparţinînd civilizaţiei Pequot. Ea ştia că Aldo dispreţuia metoda sa: o dispreţuise dintotdeauna. Îşi aminti cum condusese săpăturile de la castelul din Hastings pentru a dovedi că acela era cel construit de William I, înfăţişat în tapiţeria Bayeux. În graba sa de a descoperi articole din ceramică, săpase un şanţ lung în curtea interioară a castelului, distrugînd în parte piatra acestuia, dar şi dovezile care ar fi putut clarifica aspecte legate de construirea castelului. Lui Aldo nu i-a păsat. El a găsit colecţia de ceramică, alături de monede din timpul lui William I, iar rezultatele sale au fost publicate în *National Geographic*.

Stînd întinsă în pat şi privind luna care apunea, Maria nu se putea împiedica să se gîndească la Aldo, deşi se bucura că era singură. Nu se potriviseră niciodată. Nu şi-l putuse imagina niciodată sărutîndu-i ceafa aşa cum Gordon o săruta pe a lui Sophie cînd aceasta făcea cafea. Maria şi-l imaginã pe Gordon îngrijind-o pe Sophie cînd a pierdut sarcina, şi ochii i se umplură de lacrimi. Pentru nepoata pierdută, dar şi pentru timpul care nu le-a permis niciodată ei şi lui Aldo să aibă copii. Era la fel de vinovată pentru asta ca şi Aldo. Pe toată durata căsniciei lor discutaseră despre copii – Maria şi-i dorea foarte mult. Se imaginase mereu rămînînd însărcinată între două sponsorizări într-un viitor incert: după săpăturile de la Hastings, după vizita la Cairo, după săpăturile de la Chavín

de Huántar. Dar Aldo continua să atragă noi sponsorizări. Își instalau corturile într-un alt șantier arheologic, iar visurile Mariei de a avea un copil se spulberau încetul cu încetul.

Își aminti de copilul pe care Sophie voise să-l boteze Maria. Ea și Sophie fuseseră întotdeauna mai apropiate decît oricare dintre surori. De la întoarcerea ei la Hatuquitit, de la statueta furată și de la scena cu Flo, Maria se îndepărtase de Sophie, dar aflarea poveștii copilului pierdut o făcuse să se apropie din nou de sora ei.

Se trezise de-a binelea. Ridicîndu-se din pat, traversă grăbită camera friguroasă și intră în holul încălzit. Se îmbrăcă cu hainele pe care le purtase cu o zi în urmă. Ajunse în bucătărie și descoperi că uitase să cumpere cafea.

În timp ce conducea mașina spre oraș, întrebîndu-se dacă va găsi vreun magazin deschis, soarele se ivi de după coroanele copacilor; era trecut de șase.

IGA și Caldwell's erau închise. Maria nu avea chef să meargă pînă în următorul oraș, așa că se hotărî să-și bea cafeaua la cafeneaua lui Kathy. Fu surprinsă să vadă cîtă lume era trează la ora aceea. Clienții, majoritatea bărbați, ședeau la mese cu privirile ațintite în aceeași direcție: fereastra care dădea în Summer Street. Maria comandă o cafea neagră și o brioșă. În timp ce aștepta la tejghea, observă că doar doi dintre bărbați aveau costume. Ceilalți purtau pulovere sau uniforme, iar Maria își imagină că erau pescari și muncitori.

Gordon intră în cafenea.

– Bună dimineața! spuse Maria, luîndu-l de gît și înălțîndu-se pe vîrfuri ca să-l sărute pe obraz. Ea avu impresia că Gordon ezitase o clipă înainte de a se apleca spre ea.

– Te-ai trezit devreme, remarcă el.

– Și tu. Deschizi magazinul de feronerie la ora asta?

Ar fi vrut să-i spună că ştia despre copil, să-l consoleze, dar nu era locul potrivit. Îşi plăti cafeaua şi aşteptă lîngă Gordon, căutînd cu privirea o masă liberă. Observă una lîngă fereastră.

– Tîmplarii şi zugravii îşi încep munca pe la opt, aşa că eu deschid la şapte. Ca de obicei, îi spuse el lui Kathy. Apoi zîmbi întorcîndu-se spre Maria. Sophie mi-a spus că ai o casă nemaipomenită.

– Îmi place la nebunie, spuse Maria. E chiar lîngă apă, pe plaja Squaw's Landing. Trebuie să vii să o vezi. Cînd se va mai încălzi, o să putem înota cu toţii...

Zîmbetul lui Gordon părea puţin forţat, ca şi cum îl tulbura ceva. Maria îşi imaginä că se gîndea la Sophie. Privi mîna puternică a lui Gordon care se sprijinea de tejghea şi simţi nevoia să-l mîngîie. Cînd Kathy îi aduse cafeaua şi o daneză cu afine, el o rugă să i le împacheteze.

– La pachet? întrebă Kathy surprinsă.

– Da, te rog, spuse el.

– Nu stai cu mine? întrebă Maria dezamăgită. I-ar fi plăcut să aibă companie. I se păruse un noroc faptul că se întîlnise cu cumnatul ei tocmai cînd se aştepta mai puţin. Nu stătuseră niciodată singuri de vorbă şi îi plăcea ideea ca oamenii să o vadă alături de chipeşul şi popularul proprietar al Feroneriei Littlefield.

– Aştept o livrare, spuse el. Mulţumesc de invitaţie.

– Poate altă dată, spuse Maria. L-ar fi sărutat, dar el ajunsese deja departe.

Cînd intrase la Kathy, singurul zgomot era cel făcut de pescăruşi. Acum, cînd ieşi auzi maşini, cîteva camioane trecînd şi oameni ce vorbeau în drum spre muncă. Îi plăcea libertatea, încă nu îi lipsea slujba. Se plimbă în jos pe Summer Street, luînd-o la stînga pe drumul pietruit care ducea la ponton.

Îi plăcuse întotdeauna pontonul. Tatăl ei o adusese aici cînd era copil. Docurile şi danele înguste erau goale. Velierele, bărcile de pescuit şi vasele de croazieră trase pe mal pe timpul iernii erau sprijinite pe suporturi vechi din lemn şi acoperite cu huse strălucitoare de plastic. Pietrişul scrîşnea sub tălpile ei, în timp ce se plimba printre ambarcaţiuni, privindu-le carenele. Se opri lîngă o goeletă numită *Galatea*. Părea că avea vreo opt metri lungime; carena albastră avusese odată o culoare vie, dar după un sezon sub apă se decolorase. Maria se imagină îndreptîndu-se către Haunted Isles, navigînd cu pînzele în vînt şi cu mîna pe timonă. Cît stătuse în pat se hotărîse să facă săpături acolo, iar pentru asta avea nevoie de o barcă.

– Tu eşti Maria Dark?

Maria se întoarse surprinsă.

Un bărbat se îndrepta spre ea, privind-o cu atenţie. Purta un hanorac verde-închis, pantaloni kaki, şi mergea foarte repede.

– Duncan? întrebă Maria, recunoscuîndu-l pe colegul ei de clasă din liceu: Duncan Murdoch. Lîngă buzunarul din dreapta ea văzu un ecuson roşu pe care sta scris BOLD AND INTREPID BOATWORKS; pe cel din stînga scria DUNCAN. Duncan zîmbi. Fuseseră prieteni în şcoală. Îşi strînseră mîinile, dar cînd încercară să se sărute, se loviră cap în cap.

– Au, spuse Duncan, frecîndu-şi capul. Apoi îi atinse fruntea Mariei, ca şi cînd ar fi vrut să-i netezească sprîncenele. Ăsta e vreun ritual tribal pe care l-ai învăţat în America de Sud?

– De obicei, mă aplec şi încep să cînt, spuse Maria. Lucrezi aici?

– Eu conduc prăvălia.

– Grozav. Maria îşi aminti că Duncan iubea bărcile şi

ura şcoala. În momentul în care meditatoarea observa că Duncan lipsea, el se afla deja la jumătatea drumului spre Orient Point, în barca sa *Boston Whaler.*

– Ai stat tot timpul în Hatuquitit?

– Da, spuse Duncan. În timp ce tu şi Guido cutreieraţi tot globul, eu am rămas aici. Poate ţi-e greu să crezi, dar Hatuquitit este capitala universului.

– Vorbeşti exact ca sora mea Sophie, spuse Maria. Ea nu a plecat niciodată de-aici. Nici Peter, nici Nell. Şi... numele lui e Aldo.

– Aldo, spuse Duncan. Soţia mea e prietenă cu Sophie. Fiul meu se joacă cu Flossie.

– Flossie? întrebă Maria.

– Da – ei îi spun Flo, nu? E un nume nepotrivit pentru o fetiţă. Sună de parcă ar fi o piesă de motor diesel. Să-i spună Flo cînd o să aibă patruzeci de ani şi o să fie directorul executiv al unei companii petroliere.

– O iubesc pe Flo, spuse Maria iritată. Flo fusese botezată după oraşul Florenţa, acolo unde fusese concepută, şi Maria iubea atît numele, cît şi porecla.

– Şi eu o iubesc, spuse Duncan. E unul dintre cei mai simpatici copii pe care Jamey îi aduce acasă.

– Mulţumesc, spuse Maria, mîndră de Flo ca de propriul ei copil.

– Hîm, Duncan? Un bărbat foarte înalt, bărbos, aştepta în spatele lor, nedorind să-i întrerupă. Purta un hanorac exact ca al lui Duncan, cu ecusonul BOLD AND INTREPID BOATWORKS pe buzunarul drept şi JIM pe cel stîng.

– Jim Markham, fă cunoştinţă cu Maria Dark. Maria e celebră, precizează Duncan.

Maria strînse mîna lui Jim, apoi acesta îl întrebă pe Duncan despre reparaţia chilei unei bărci care eşuase la Moonsilver Point, în octombrie trecut. Toată lumea înce-

pea să se ducă la lucru, şi Duncan saluta cu mîna la fiecare cîteva secunde, cînd cineva îi claxona. Vîntul se întețea; vremea devenea tot mai rece.

– Cred că îmi voi cumpăra o barcă, spuse ea.

– De care? Pentru navigat, pentru pescuit?

– Ceva mai mic, spuse Maria. Vreau să merg înspre Haunted Isles. Intenționez să fac săpături acolo.

– Nu mai spune, zise el, incapabil să-şi rețină zîmbetul. Ai nevoie de ceva cu o chilă mică. Apa nu e foarte adîncă acolo. O barcă pe care să o poți trage pe mal, deşi depinde la care insulă te referi. Little Shell?

– Nu le ştiu după nume, spuse Maria. Mă gîndeam să încep cu cea mai mare – cea cu dealul.

– Aceea e Lookout, spuse Duncan.

– Îți mai aminteşti că domnişoara Laird ne povestea despre o piață Pequot? Cum schimbau peştele pe cuarț şi cremene extrase din amonte?

– Da, domnişoara Laird. Era singurul curs pe care-l suportam. Deci, mai stai pe-aici o vreme?

– Pînă la sfîrşitul verii, probabil, spuse Maria.

– Ai timp să te gîndeşti la o barcă. E prea devreme să pui una pe apă acum. Rîul este încă înghețat şi aduce buşteni şi alte lucruri în golf – ai toate şansele să te loveşti de un stejar. Doar dacă vrei o barcă precum asta. Trece peste orice. El arătă spre doc unde era amarată o barcă lată, uzată, vopsită în roşu şi cu o dungă albastră. Se numea *Alicia*. Uneltele erau împrăştiate peste carcasa motorului, iar vasele pentru homari erau îngrămădite pe trei niveluri pe punte.

– E a ta? întrebă Maria.

– Da, spuse Duncan. O folosim la montarea danelor în timpul verii, dar cum nu există activitate între octombrie şi martie, mai pescuiesc homari.

– Cred că e cam frig, spuse Maria gîndindu-se că era

cazul să plece. Îl văzu peste umărul lui Duncan pe Jim care se apropia de ei.

– Deci... Duncan. O să mă gîndesc la barcă şi o să te contactez.

– Mă bucur că te-am văzut, Maria. Cum e să te întorci?

Se gîndi la asta cîteva clipe şi îşi dădu seama că nu ştia ce să răspundă. Sentimentele păreau să i se schimbe de la un moment la altul. În clipa aceea se simţea ca şi cînd nu ar fi plecat niciodată. Ridică din umeri, îi zîmbi şi părăsi pontonul.

7

– Nu-ţi mai aminteşti cît de îndrăgostită erai de el, o întrebă Nell. Nell, fiul ei Andy, Maria şi Sophie stăteau la masa din bucătăria lui Sophie, aşteptîndu-i pe Hallie, Gordon şi Peter să sosească.

– Mi se părea atît de nonconformist, spuse Maria. Şi-l aminti pe Duncan navigînd în barca lui pe lîngă Hatuquitit High, cu stropi de apă învolburată în siaj, în vreme ce ea şi toţi ceilalţi elevi silitori îl urmăreau din laboratorul de chimie.

– Duncan Murdoch era exmatriculat mereu, spuse Sophie. Nu-mi vine să cred că a devenit un cetăţean onorabil.

– Îţi aminteşti cînd am fost exmatriculată fiindcă am purtat un guler strîns pe gît? întrebă Maria.

– Îţi vine să crezi că am mers la singura şcoală din lume al cărei cod vestimentar e mai strict decît cel al şcolilor catolice? Nell îl ţinea în braţe pe Andy, în vîrstă de treisprezece luni. Băieţelul moştenise părul roşcat al

mamei sale, iar culoarea părea a se intensifica direct proporţional cu vîrsta şi dimensiunile sale. Bolborosi ceva amuzant, dar numai mama sa putea să-l înţeleagă.

– Ce e, scumpete? Îţi fredonezi cîntecul? întrebă Nell.

Andy atinse o notă înaltă, apoi căută admiraţie în jurul său.

– Ce-i asta, „Itsie Bitsy Spider"? întrebă Sophie.

Andy gînguri, apoi strigă „*Dronkwout!*"

– Asta înseamnă „trage apa la toaletă", spuse Nell rîzînd încîntată.

– Ce băiat mare, zise Maria, întinzîndu-se spre el. Nell i-l dădu pe Andy, care-i apucă instantaneu inelele cerceilor.

Friptura de pui cu vin – un efort comun al lui Sophie şi Nell, mirosea delicios. Sophie făcuse o salată cu andive şi lăptuci de Boston.

Flo şi Simon intrară în cameră şi se aşezară în faţa Mariei, studiindu-i colierul masiv de perle şi fragmente de scoici: un cadou de la Carmen Puño, asistenta ei de la Chavín de Huántar.

– Astea arată ca scoicile de pe plajă, spuse Flo.

– Sînt identice. Dacă o să aduni cîteva, putem să le găurim şi să-ţi facem un colier, zise Maria.

– Bunica are mătănii care se despart şi se readună la loc, spuse Flo.

– Da, şi e foarte important să faci diferenţa între mătăniile bunicii şi perlele ei, spuse Sophie, aruncîndu-i Mariei o privire cu subînţeles.

Bărbia lui Flo începu să tremure şi fetiţa închise ochii.

– Nu vorbi despre perle, spuse ea.

– Ştim că a fost un accident, iubito. Sophie o trase pe Flo la ea în braţe. Simon – înalt cît un copil de zece ani – se propti de piciorul ei şi îi înconjură gîtul cu braţul. Privindu-i, Maria se gîndi cît de uniţi sînt. Copiii păreau

atraşi spre mama lor, iar ea îi întîmpina cu căldură. Toate acestea o făcură pe Maria să se întrebe ce fel de mamă ar fi fost ea: mai degrabă ca Hallie sau ca Sophie? Hallie nu se simţise niciodată în apele ei îmbrăţişîndu-şi şi sărutîndu-şi copiii. În orice caz, afecţiunea lui Sophie pentru copiii ei nu era impusă.

Înainte ca Maria să-l audă pe Gordon venind, Flo izbucni bucuroasă:

– Tati! Ea şi Simon alergară spre uşa de la bucătărie.

– Al şaselea simţ, spuse Nell.

– Da, cînd e vorba despre tatăl lor, spuse Sophie cu mîndrie. Îi recunosc farurile maşinii sau îi aud cauciucurile pe drum, sau ceva de genul ăsta. Iată-l! Îi urmă pe Flo şi pe Simon la uşă şi toţi trei îl sărutară pe Gordon.

Maria sorbi din vin. Ştia că Nell îi căuta privirea, dar nu voia să intre în jocul ei. Da, părea exagerat felul în care familia Littlefield îşi exprima unitatea, şi ea cunoştea teoria lui Nell – „poţi să-i spui loialitate oarbă" în ce o privea pe Sophie. Dar ce era rău în asta? Nell nu ştia despre sarcina pierdută, iar Maria considera asta o informaţie crucială în ceea ce privea comportamentul recent al lui Sophie. Îi zîmbi prietenește lui Nell, fără să reacţioneze la sprîncenele ridicate şi la grimasa ei.

– Toţi puişorii mei, spuse Gordon îmbrăţişîndu-şi familia. V-a fost dor de tati? Pe Maria o surprinse faptul că Sophie fu cea care răspunse.

– Da, murmură ea, cu obrazul lipit de umărul lui Gordon.

Gordon privi peste capul lui Sophie spre Maria şi Nell. Lipsa de expresie a ochilor lui căprui o făcu pe Maria să se simtă ca un simplu spectator – părea indiferent la orice altceva în afară de îmbrăţişarea familiei lui. Apoi un uşor zîmbet îi apăru pe faţă. Se desprinse din strînsoarea lui Sophie şi se îndreptă spre masă.

– Bună ziua, doamnelor, spuse el.

– Bună, Gordon, răspunseră.

– Vrei un pahar de vin, iubitule? întrebă Sophie apropiindu-se cu sticla. Noi bem.

– Ar fi perfect. Am avut o zi grea.

– Ţi-a sosit livrarea? întrebă Maria.

– Livrare? Ce livrare? spuse Sophie, umplîndu-i paharul lui Gordon.

Întrebarea îl făcu pe Gordon să roşească. Sau poate sorbise prea mult vin dintr-odată. Maria aşteptă ca el să-i răspundă lui Sophie, dar Gordon n-o făcu. Sophie stătea lîngă masă şi privea cînd la Maria, cînd la Gordon.

– Ce livrare? întrebă ea din nou.

– O comandă importantă de la Crosby Tools, spuse Gordon în cele din urmă.

– Ce ştii tu despre asta? o întrebă ea pe Maria.

Sophie părea furioasă, dar Maria se străduia să o ia ca pe o glumă. Îşi duse mîna la gît şi deschise larg ochii, ca atunci cînd cineva prins în flagrant mimează inocenţa. Sophie nu cedă. Se înclină spre Maria cu mîinile în şold.

– Am dat peste Gordon la Kathy azi-dimineaţă şi atunci mi-a spus, zise Maria.

– Oh, spuse Sophie fără să se clintească.

Oare o fi geloasă? se întrebă Maria. Părea mai degrabă că Sophie voia ca Gordon să o *creadă* geloasă, ca să-l flateze. Maria îşi aminti că la Paris se prefăcuse a fi ameninţată de o tînără arheolog de la Sorbona. Ce minuni făcuse asta pentru ego-ul deja exagerat al lui Aldo! Dar Gordon era cumnatul ei, iar Sophie trebuia să ştie că ea nu intenţiona să i-l ia. Maria sesiză ceva teatral în comportamentul lui Sophiei: c o liceană într-o piesă de teatru în care joacă rolul „soţiei geloase". Maria consideră asta drept lipsă de demnitate şi-şi îndreptă atenţia asupra lui Andy. Schimbările de dispoziţie ale lui Sophie, fluxul şi

refluxul sentimentelor ei – chiar şi cu o sarcină pierdută – începuseră să o enerveze.

Hallie sosi la braţul lui Peter.

– Iată-mă! strigă ea. Purta blana neagră de nurcă pe care Malcolm i-o dăruise la ultimul său Crăciun. Părea ponosită, iar cînd Hallie trecu pe lîngă ea, Maria simţi mirosul de naftalină.

– Arăţi minunat, spuse Nell, ridicîndu-se să o sărute.

– Mersi, dragă. Am scos-o aseară ca să o port la teatru, spuse ea aferată. Şi m-am gîndit, de ce să o pun la loc?

Toţi, chiar şi Sophie, zîmbiră şi schimbară priviri răutăcioase; ştiau că Hallie se referea la întîlnirea ei de la Yale Rep.

– Vrei să ne povesteşti despre el? întrebă Maria.

– Îl cheamă Porter, spuse Hallie mîndră, ducîndu-şi mîna la păr, pe care-l purta strîns într-un coc franţuzesc. Îl ştiţi pe domnul Porter – lucra la bancă.

– Îi spui „domnule"? întrebă Sophie.

– Îi spun Julian, preciză Hallie cu asprime. Sîntem doar prieteni. Soţia lui a murit acum trei ani şi este încă în doliu. Mă consideră un bun ascultător. Petrecem ore întregi vorbind despre Malcolm şi Elizabeth. Sîntem două epave.

– Noua tehnică de seducţie, îi şopti Sophie Mariei, care îşi dădu seama că momentul de gelozie – sau ceea ce fusese aia – trecuse.

– Mi-l amintesc de la bancă, spuse Nell. Era tot timpul foarte elegant – vorbim despre aceeaşi persoană? Purta costume frumoase şi avea întotdeauna o batistă de mătase în buzunar.

– Da, el este, spuse Hallie.

– Deci, Gordo – cum merg afacerile? întrebă Peter

iritat de bîrfele din familie. Prefera discuţiile despre baseball, legislaţie sau evenimente mondene – discuţii la un nivel mai înalt şi mai puţin personal. Maria îşi reprimă dorinţa de a-l ciufuli.

– Ştii, cînd mi-am umplut rafturile cu vopsea verde-vînătoresc cu care toată lumea şi-a vopsit ramele ferestrelor vara trecută, *House and Garden* a decis că obloanele şi ramele ferestrelor trebuie vopsite în albastru-cenuşiu. Ştii cîte comenzi de albastru-cenuşiu am avut săptămîna asta? Pur şi simplu am epuizat stocul.

– Nu aşteaptă nimeni pînă faci tu altă comandă, spuse Sophie.

– Bineînţeles că nu. Se duc direct la Magnano în Westerly. Sîmbăta trecută am văzut trei clienţi de-ai mei intrînd acolo. Şi erau clienţi importanţi – din cei care au conturi deschise la mine. Nu mai există loialitate în ziua de azi.

– Tatăl tău ar muri dacă ar şti că familia Clark s-a dus să cumpere de la Magnano, spuse Sophie.

– Îmi vine să nu-i mai primesc în magazin, spuse Gordon.

– Şi ce o să faci? O să stai la pîndă în faţa magazinului? întrebă Peter, luînd un pumn de alune. Maria rîse. Spionaj la feronerie: Gordon ascuns în maşină, cu pălăria trasă pe ochi urmărindu-şi clienţii intrînd cu mîinile goale la Magnano şi ieşind de-acolo cu punguţe maronii pline de şuruburi pentru lemn.

– Ce să-i faci, trebuie să fii cu ochii pe concurenţă, spuse Gordon. Părea serios, aşa că nimeni nu mai comentă.

– Maria, vrei să-mi asezonezi tu salata? întrebă Sophie, îndreptîndu-se către tejghea.

– Cea cu ingrediente secrete? întrebă Simon.

– Sigur, spuse Maria.

Simon avea părul castaniu şi constituţia slăbănoagă şi deşirată a tatălui său. El o urmă pe Maria la tejghea; luă vasul mixerului, un tel, oţetul de tarhon şi uleiul de măsline extrarafinat păstrat într-o sticlă în formă de obelisc.

– Ce băiat săritor eşti, remarcă Sophie privindu-l. Din tonul ei rece, Maria îşi dădu seama că Sophie nu aştepta vreun comentariu.

Maria se aşeză intenţionat cu spatele la ceilalţi, astfel încît Simon să aibă senzaţia că doar lui îi dezvăluie secretul. Puse împreună toate ingredientele: muştar pudră, seminţe de muştar, un vîrf de cimbru din sera lui Sophie şi, un strop de maioneză grasă. Apoi le amestecă bine cu uleiul şi cu oţetul. Vocile membrilor familiei se auzeau în spatele său şi era mulţumită deoarece îi aminteau de vacanţe. Sophie deschise uşa cuptorului şi înţepă puiul cu o furculiţă cu mîner lung; genunchii Mariei fură învăluiţi într-o boare de aer cald.

– E aproape gata, spuse Sophie. Dă-te la o parte, Simon: e fierbinte. Folosind mănuşile de bucătărie – una în formă de homar şi alta în formă de rechin – Sophie scoase tava emailată şi o aşeză pe un suport de plută. Cînd se aplecă să miroasă puiul, Maria simţi că Sophie o apucă de gît.

– Muşcătura rechinului, spuse ea, strîngînd-o cu fălcile mănuşii. Apoi, o sărută pe obraz.

– Eu aşez masa mami, spuse Flo.

– Masa din sufragerie, da, Flo? precizã Sophie.

– Tati nu trebuie să mănînce sare pentru că i se înroşeşte faţa, îi spuse Simon Mariei ca o confidenţă.

– Cred că toţi ar trebui să mîncăm mai puţin sărat, zise Maria, căreia îi plăceau la nebunie murăturile, alunele sărate şi covrigeii. Îşi zise că nu se făcea să le împărtăşească nepoţilor pasiunea ei pentru alimentaţia

nesănătoasă. În Peru, nu prea avusese parte de așa ceva. Ea și Aldo se hrăniseră cu cartofi, mere glazurate, vinete și o carne ciudată, prăjită în untură.

Nell veni spre ea cu Andy în brațe.

– Cu ce pot să vă ajut? întrebă ea. Întrucît erau în familie, toți – în afară de Peter care venise direct de la firma de avocatură și Hallie care întotdeauna purta rochii – se îmbrăcaseră în blugi și pulovere.

– Stai liniștită, spuse Sophie împingînd-o pe un scaun de bucătărie. Cînd Flo și Simon aveau vîrsta lui Andy, eu foloseam orice pretext ca să stau jos. *Întinsă*, dacă era posibil.

– Mulțumesc, spuse Nell. Greutatea puștiului crește cu cîte o jumătate de kilogram de fiecare dată cînd îl ridic – sînt convinsă.

Gordon veni la tejghea, o îmbrățișă pe Sophie și înmuie o lingură în caserolă ca să guste sosul.

– Mami, de cîte feluri de furculițe avem nevoie în seara asta? strigă Flo din sufragerie.

– O secundă, răspunse Sophie. Mai bine mă duc să o ajut, îi spuse ea lui Gordon. Se ridică pe vîrfuri și-l sărută pe obraz. Strălucirea din ochii ei și felul în care îi căuta privirea pentru a se asigura că erau văzuți, o tulbură pe Maria.

– Uite un copil de șase ani care știe că există mai multe tipuri de furculițe pentru aceeași cină, spuse Maria. Cînd eram de vîrsta ei credeam că pentru protecție cuțitul trebuie să stea în *exterior*.

Gordon chicoti și gustă din nou sosul. Maria își aruncă privirea prin bucătărie. Peter și Hallie vorbeau despre piesa de teatru a lui Brecht pe care Hallie o văzuse, iar Nell încerca să-l convingă pe Andy să-i numere nasturii. Maria se sprijini de Gordon și spuse cu o voce suficient de joasă pentru a nu fi auzită de altcineva:

– Mi-a părut rău pentru copil.

– Ce copil? întrebă el.

– Al vostru – sarcina pe care a pierdut-o Sophie.

Gordon lăsă lingura în castron şi, privind-o pe Maria drept în ochi cu o privire rece, spuse:

– Habar nu am despre ce vorbeşti.

Seara care începuse atît de ceremonios, se transformă într-un coşmar pentru Maria. Încercă să facă faţă convenienţelor – mîncare, conversaţie –, dar i se părea că totul se mişca cu încetinitorul. Îi asculta pe Peter şi Hallie vorbind despre competenţa lui Ben Twining, noul judecător confirmat. Îl privea pe Simon înfigînd furculiţa într-o bucată de ceapă şi aruncînd-o în cealaltă parte a mesei. Sophie şi Nell au servit la masă, au turnat vinul, s-au dus la bucătărie să mai aducă pîine şi unt. Maria a mîncat în linişte. Trăindu-şi coşmarul, nu se lăsa păcălită de atmosferă. Ştia că toate aveau să scape de sub control şi să se sfîrşească rău.

Cum m-ai putut minţi? îşi zise ea privind-o pe Sophie, care mînca cu poftă, tăindu-şi puiul în bucăţele mici şi mestecînd fiecare îmbucătură cu un uşor zîmbet pe buze. Din cînd în cînd, o ajuta pe Flo să-şi taie mîncarea, sîcîind-o să mai mănînce un morcov. Cu atenţia răbdătoare îndreptată spre Flo şi Simon, Sophie părea întruchiparea maternităţii. Oare cum a putut să inventeze acea poveste despre al treilea copil, pe care ar fi vrut să-l boteze cu numele ei, se întrebă Maria.

Gordon nu părea afectat de întrebarea Mariei. El, Simon şi Peter discutau despre construirea unei căsuţe în copac.

– Nu-ţi place puiul? întrebă Sophie. Maria îşi dădu

seama abia peste cîteva secunde că întrebarea îi era adresată.

– Este grozav, spuse Maria. Ştia că vocea ei suna normal, dar Sophie o cunoştea mult prea bine.

– Probabil că te-ai obişnuit cu puii luaţi direct de la fermă, spuse Sophie. Gordon şi cu mine ne gîndeam să ne luăm cîteva găini.

– Faceţi-vă un serviciu şi nici măcar nu vă mai *gîndiţi* la asta! spuse Hallie. Nu-ţi aduci aminte? Eraţi mici şi v-am adus cîteva găini şi cocoşul acela înfricoşător.

Maria îşi aminti cocoşul cîntînd toată noaptea. Ea şi Sophie fuseseră însărcinate cu adunatul ouălor în primăvara aceea; ei îi făcea plăcere să-şi bage mîna sub găinile roşcate, în paiele calde, şi să scoată unul sau două ouă maronii din fiecare cuib. Detesta însă să le mănînce: multe dintre ele aveau două gălbenuşuri, mai închise la culoare decît cele luate de la magazin, iar altele, chiar embrioni.

– Au stricat toată curtea, spuse Hallie, şi le uram cînd mîncau pietrişul. Se înfioră la această amintire.

– Dar e normal, susţinu Sophie cu tărie. Gordon şi cu mine ne gîndim că puii ar fi buni pentru copii. Trebuie să aibă parte de mai multă viaţă adevărată decît văd la televizor sau la şcoală.

– Ce-i aşa minunat să ai curtea plină de găinaţi? întrebă Hallie. Cumpără-le un cîine.

După cină, Sophie goni pe toată lumea în salon şi schimbă frecvenţele radioului pînă îl găsi pe Warlock Devlin interpretînd un solo de saxofon.

– Faceţi-vă comozi cît timp eu şi Gordon pregătim cafeaua, spuse ea.

Nell îşi lăsă capul pe umărul lui Peter. Ei doi, asemenea lui Hallie şi Mariei, îşi îndreptaseră atenţia asupra lui Simon şi a lui Flo.

– Aş fi vrut ca Aldo să fie aici, spuse Hallie.

– Mamă... o dojeni Maria, care nu voia să vorbească despre Aldo.

– Iartă-mă, spuse Hallie, dar e atît de plin de viaţă, de interesant cînd mi-a povestit despre munca din Peru, Egipt sau din alte părţi ale lumii.

– Şi eu am muncit în acele locuri, spuse Maria încet.

– Dacă ai fi rămas acolo şi ai fi lucrat alături de el, cine ştie cum ar fi evoluat cariera ta, spuse Hallie.

Toată viaţa Hallie fusese obsedată de oportunităţile ratate: lucrurile care ar fi putut-o face pe ea sau pe copiii ei celebri, mai fericiţi şi mai plini de succes. Probabil îşi imagina că fără Aldo, ea va renunţa la muncă şi-şi va petrece zilele făcînd cumpărături la Mall sau privind show-uri sportive la televizor.

– Maria se va descurca foarte bine şi singură, interveni Peter.

Maria îi zîmbi recunoscătoare.

– Poate pentru Aldo ar trebui să ne facem griji, continuă Nell. Andy venise să se joace cu şireturile ei de la pantofi şi încerca să pronunţe *Aldo*.

– Aldo, Aldo, Aldo, repeta el întruna, mulţumit de cum suna.

– De ce ar trebui să ne facem griji pentru el? întrebă Maria, privind spre uşă şi întrebîndu-se de ce Sophie şi Gordon întîrziau.

– Voi aţi muncit împreună ani de zile, spuse Nell. Poate că fără tine îşi va pierde locul. Nu eraţi un fel de echipă?

– Eram, spuse Maria. Proiectam împreună excavările, apoi Aldo încheia contractele importante. El petrecea foarte mult timp la telefon şi în birou. Se simţea frustrat cînd nu avea mîinile pline de pămînt. Munca de teren fusese marea lui dragoste, dar avea o chemare şi pentru

activităţi administrative. Cum nimeni nu-l putea înlocui, Maria preluase sarcina săpăturilor efective.

– Sînt convinsă că asistentul lui mă va înlocui cu succes, spuse Maria. Nell avea însă dreptate: nimeni, nici măcar Aldo, nu ştia să sape la Chavín de Huántar mai bine decît ea.

– Numai să nu uiţi cine te-a învăţat, o avertiză Hallie pe Maria.

Se referea la Aldo, bineînţeles, omiţînd cu bună ştiinţă faptul că Maria aproape terminase Universitatea Cambridge, cînd scosese la lumină o mănăstire în Notthingam şi un sat în Grecia, înainte de a-l cunoaşte pe el. Maria continua să se uite la Simon şi Flo care încercau să-l ademenească pe Andy de lîngă picioarele lui Nell cu o cutie de biscuiţi.

– Unde e cafeaua? întrebă Hallie.

– Mă duc să văd, spuse Simon ieşind din cameră. Flo alergă după el.

În clipa aceea, Gordon intră în salon cu cîte o mînă pe umărul fiecărui copil şi cu un zîmbet fals pe faţă.

– Sophie a mea are o durere de cap, spuse el. Îmi pare foarte rău, dar vă roagă să nu vă supăraţi dacă lăsăm cafeaua pe altă dată.

– O doare *rău* capul? întrebă Hallie încruntîndu-se.

– Mă rog, ea crede că e doar o migrenă.

– O, Doamne, spuse Hallie. Sigur e din cauză că a pus prea mult vin în sos. Sau a mîncat ciocolată mai devreme?

– Sînt sigur că o să-i treacă, spuse Gordon, mîngîind-o pe Hallie pe umăr.

Maria conducea prea repede. Era nervoasă, din cauza lui Sophie şi Gordon, iar asta o făcea să apese mai tare

pe accelerație. Probabil se certaseră și se întreba dacă nu cumva era vina ei. Îi spusese lui Gordon despre pierderea sarcinii cu intenția de a se apropia de el. Întotdeauna avusese senzația că el o ținea la distanță și crezuse că arătîndu-i compasiune îl va face s-o placă mai mult. Acum înțelesese că Sophie mințise doar ca să explice faptele ei reprobabile: hoția și comportamentul față de Flo. Acum că Maria aflase de minciuna despre sarcina pierdută, nu-i mai acceptă nici o scuză pentru felul în care se purtase cu Flo la bibliotecă.

La jumătatea drumului spre Squaw's Landing, luă hotărîrea să vorbească cu Sophie. Se opri la o benzinărie ca să-i telefoneze. Telefonul familiei Littlefield suna ocupat. Maria întoarse și porni spre casa surorii sale. Nu știa ce avea să-i spună, știa doar că trebuie s-o sărute de noapte bună și să-i spună că o iubește, orice s-ar întîmpla.

Casa familiei Littlefield se afla la capătul unui drum împrejmuit cu un gard viu. Maria intră în curte. Acolo, în întunericul netulburat de nicio lumină, Simon și Flo alergau în cerc. La început, Maria își zise că cei doi se distrează, apoi își dădu seama că plîngeau înspăimîntați. Traversă curtea în direcția lor și îi apucă de mîini pentru a-i opri. Noaptea era rece, dar copiii nu purtau paltoane.

– Simon, Flo, spuse ea îmbrățișîndu-i.

Ei se luptară să scape, dar ea nu le dădu drumul.

– Spuneți-mi ce s-a întîmplat.

– Nu putem, nu avem voie! țipă Simon, eliberîndu-se din strînsoarea Mariei.

– Flo? Flo nu putea decît să plîngă, așa că Maria o luă de mînă și se îndreptă spre casă.

Oare locul acela întunecat fusese de curînd scena unei cine în familie? Nu era nici o lumină aprinsă. Mariei i se păru că aude din nou vocile rudelor sale – saluturile pe

care şi le adresaseră cu mai puţin de patruzeci de minute în urmă. Apoi îşi dădu seama că vocile veneau dinspre dormitorul lui Sophie şi al lui Gordon. Tonul lor nu era neplăcut; nu se certau.

– Lasă-mă jos, te rog, şopti Flo. Nu mă duce acolo.

– Se certau? întrebă Maria în şoaptă. De asta eşti atît de supărată? Nu voia să intervină într-o scenă romantică de împăcare între Sophie şi Gordon. Pe de altă parte, simţea spaima. O simţea aşa cum, atunci cînd ea şi Aldo, în timpul săpăturilor la un mormînt pre-Chavín, simţiseră mirosul de sînge şi dăduseră peste un jefuitor de morminte cu gîtul tăiat.

– Du-te în camera ta, îi ordonă Maria. O să vin să-ţi spun noapte bună după ce vorbesc cu mami şi cu tati.

– Nu te duce acolo, o imploră Flo.

Maria, prea speriată ca să o mai încurajeze pe Flo, o luă la fugă pe coridor spre camera lui Sophie. Uşa era puţin crăpată. Gordon vorbea cu o voce monotonă care-i aminti Mariei de tonul folosit de Sophie la bibliotecă:

– E greu să mi-i imaginez pe copii orfani. O să fie trist pentru ei să asiste la înmormîntarea ta şi să-ţi vadă cenuşa împrăştiată prin grădină. O să păstrăm o parte din ea să o vărsăm în Bell Stream. Vrei să fii incinerată, nu-i aşa? Parcă aşa spuneai?

Drept răspuns Sophie horcăi. Sunetul era gutural, plin de groază şi suferinţă. Maria nu mai auzise niciodată un sunet atît de urît; ochii i se umplură de lacrimi şi şi-o imagină pe Sophie cu gîtul tăiat. Se întoarse în sufragerie şi apucă vătraiul din fier forjat. Apoi se grăbi spre dormitor. Trase cu ochiul prin crăpătura uşii, aşteptîndu-se să vadă o scenă oribilă.

Sophie, într-o cămaşă de noapte roz, sta dreaptă într-un fotoliu în faţa lui Gordon, care se sprijinea co-

mod de birou. Faţa îi era palidă şi desfigurată, ca şi cum ar fi plîns multă vreme.

– Vrei să fii incinerată, Sophie? întrebă Gordon. Ar trebui să-mi spui de-acum, ca să ştiu.

Sophie scutură din cap şi horcăi din nou. Îşi duse mîinile la gît, apoi le lăsă să cadă.

Maria intră în dormitor. La vederea ei, ochii lui Sophie se măriră de spaimă, apoi privi ruşinată în altă parte. Camera mirosea a parfum şi urină. Gordon o salută pe Maria cu un zîmbet copilăresc.

– Oh, prins în flagrant, scăpă el o remarcă stupidă.

– Dă-i drumul, spuse Maria, cu vocea inflexibilă şi cu mîna încordată pe vătrai.

– Să-i dau drumul? întrebă Gordon zîmbind încă. Nu e legată, se poate mişca. Aşa îi place ei.

– Sophie? Culoarea revenea în obrajii lui Sophie, care încercă să zîmbească.

– Sophie, poţi veni cu mine, spuse Maria, îndreptîndu-se spre ea. Ezită cînd văzu o sfoară subţire legată de gîtul lui Sophie, dar continuă să meargă.

– Hai, ridică-te.

– Sînt în regulă, spuse Sophie cu o voce răguşită, abia rostind cuvintele.

– Ai auzit-o, spuse Gordon, acum zîmbind radios. Asta dacă nu cumva vrei să rămîi să priveşti.

– Ridică-te şi lasă-mă să mă asigur că eşti în ordine, spuse Maria. Nu avea de gînd să plece pînă nu se convingea. Intenţiona s-o oblige pe Sophie să se ridice în picioare, să recunoască faptul că îi tolera toate astea lui Gordon. Maria îşi dădu seama că dacă o obliga să recunoască devenea şi ea un participant voluntar.

Sophie se ridică din fotoliu şi o privi sfidător în ochi.

– Uite, spuse ea. Cămaşa de noapte îi alunecă de pe

un umăr, dezvăluind un cerc de vînători şi un firicel de sînge care se scurgea de pe gîtul tăiat de sfoară.

– La revedere, spuse Maria şi ieşi din cameră. Gordon sau Sophie trînti uşa în urma ei. Se duse direct la dormitorul lui Flo. Flo stătea pe o latură a patului, iar Simon pe cealaltă.

– Mami e bine? întrebă Simon.

Maria nu ştia ce să răspundă.

– O să fie bine, spuse ea fără convingere.

– Nu pleca acum, spuse Flo. Bine?

Maria stătea în cadrul uşii ca un intrus.

– De ce o răneşte tati? întrebă Simon.

– Aşa iubeşte el, spuse Flo.

Vorbele lui Flo o scoaseră pe Maria din starea de indecizie.

– Asta nu e dragoste, spuse ea incapabilă să se controleze. Haideţi, voi doi – împachetaţi-vă pijamalele. În noaptea asta dormiţi la mine.

8

Copiii adormiseră în maşină şi Maria fu nevoită să-i trezească cînd ajunseră la Squaw's Landing. O duse pe Flo în braţe, în vreme ce Simon merse tăcut alături de ele. O lună mare se înălţase pe cer, aruncînd o urmă argintie peste marea întunecată. Maria o sprijini pe Flo pe un şold, descuie uşa, intră şi trase zăvorul în urma ei.

Lumina lunii se revărsa în casa goală. Maria aprinse toate luminile pentru a alunga atmosfera înfricoşătoare. Plănuise să pregătească nişte ciocolată caldă, dar copiii căscau întruna şi-şi frecau ochii. Maria îi culcă în dormitorul liber şi îi sărută de noapte bună.

Singură, la parter, stătu o clipă să reflecteze la ceea ce făcuse şi o cuprinse panica.

– I-am răpit pe Simon şi pe Flo, spuse ea cu voce tare. Privi pe fereastră, aşteptîndu-se să vadă flash-uri de lumini roşii şi o trupă antitero înarmată pînă-n dinţi. Nu văzu însă decît nişte copaci aplecîndu-se în bătaia vîntului. Se gîndi să o sune pe Sophie, să-i spună că micuţii se aflau în siguranţă, dar se răzgîndi şi-i sună pe Peter şi Nell, cerîndu-le să vină repede la ea.

– Şi eu aş fi procedat la fel, spuse Nell, îmbrăţişînd-o pe Maria imediat ce sosiră. Peter se dusese sus să-l lase pe Andy în ţarc. Sprijinindu-se de Nell, care mirosea de parcă tocmai s-ar fi ridicat din pat, Maria începu să tremure.

– Copiii sînt tulburaţi, spuse ea. Nu ştiu ce au auzit sau cît au văzut...

Peter coborî scările. Avea ochii somnoroşi, la fel ca Nell.

– Ei au sunat să întrebe dacă tu ai luat copiii?

– Nu, spuse Maria, întrebîndu-se cum de Sophie nu descoperise că lipseau? Gîndul despre ceea ce văzuse, despre motivele care ar fi împiedicat-o pe Spohie să observe dispariţia copiilor o panică.

– Trebuie să o ajutăm pe Sophie, spuse ea. Cred că eu şi cu tine, Peter, ar trebui să ne întoarcem acolo.

– Stai puţin, spuse Peter. Sophie a declarat că e bine, iar tu ai avut impresia că ea chiar voia să pleci.

– Da, dar am avut timp să mă gîndesc la asta. Gordon îi legase o sfoară în jurul gîtului.

– Doamne, dacă copiii au văzut... Nell se cutremură.

– Dar *ce* au văzut de fapt? întrebă Peter. Spui că ei ţipau în grădină cînd ai ajuns acolo? Doamne, Maria. Asta o să-i afecteze pentru multă vreme, poate pentru tot

restul vieţii. Sper că Sophie şi Gordon îşi dau seama de asta.

Mariei îi veni să urle.

– Trebuie să facem ceva, spuse ea. Imediat. Trebuie să o salvăm pe Sophie.

Nell şi Peter o priviră neajutoraţi.

– Voi n-aţi fost acolo, spuse Maria, încercînd să-i facă să vadă ceea ce văzuse ea. Ştiu că Sophie voia ca eu să plec, dar mi-e teamă. Mă tem foarte tare pentru ea.

Peter o privi în ochi şi Maria îşi dădu seama că începuse să o creadă. Cînd ei trei erau copiii, Mariei şi lui Sophie le plăcea să-l necăjească pe Peter. Uneori îi spuneau că fusese adoptat, că toată familia vorbea altă limbă cînd el nu era de faţă, că Sophie nu era adevărata lui soră, ci o prinţesă pe care Malcolm şi Hallie o cumpăraseră pentru a deveni soţia lui cînd vor ajunge mari. În acelaşi timp se bazaseră pe fratele lor – bărbatul casei după moartea lui Malcolm. De la cincisprezece ani, Peter avusese grijă de toate problemele financiare ale lui Hallie. Îşi condusese ambele surori la altar şi avusese grijă de ele.

– Hai să mergem, spuse Peter.

– Nu sînt sigură că ar trebui să te duci, interveni Nell. Nu poţi da buzna în casă fără permisiunea lui Sophie. Sînt atît de îngrijorată pentru Simon şi Flo. Oare au văzut ceva? Oare erau chiar atît de tulburaţi?

– Erau, răspunse Maria cu gîndul la Sophie. Nu-şi putea scoate din minte expresia ei sfidătoare. Asta era partea cea mai rea: Sophie torturată şi umilită de Gordon, îndrăzneaţa Maria descoperind că Sophie îngăduia aşa ceva.

– Ce te-a făcut să te întorci după cină? întrebă Nell.

– Sophie mi-a spus că a pierdut o sarcină, spuse Maria. Cînd i-am spus lui Gordon cît de rău îmi pare, el mi-a zis

că nu ştie nimic despre asta. Probabil că aşa a pedepsit-o pe Sophie pentru minciuna ei, gîndi Maria. Mi-a părut rău cînd Sophie nu s-a mai întors cu cafeaua, pentru că mi-am imaginat că ea şi Gordon se certaseră pentru ceea ce îi spusesem eu lui. Nu puteam să nu mă gîndesc la asta – aproape ajunsesem acasă, dar mă simţeam vinovată. Am încercat să o sun, dar nu am reuşit să dau de ea... receptorul era ridicat din furcă.

– Dar a pierdut o sarcină, spuse Nell încruntîndu-se. M-a rugat să nu mai spun nimănui.

– Nici măcar mie? întrebă Peter jignit.

– M-a pus să-i promit. Nell îi luă ambele mîini şi-i zîmbi, privindu-l în ochi.

– Îmi pare rău.

Peter nu spuse nimic, dar ochii săi arătau cît de trădat se simţea.

– Mă întorc la Sophie, spuse Maria, ridicîndu-se. I se poate întîmpla orice. Nu trebuia să plec de-acolo.

– Şi eu sînt de părere că trebuie să mergem, dar hai să le dăm un telefon mai întîi, spuse Peter.

– Mai bine sunăm la poliţie, spuse Nell.

Un fascicul de lumină mătură tavanul. Priviră pe fereastră la timp pentru a vedea farurile stingîndu-se. Sophie şi Gordon se apropiau pe alee. Maria, Nell şi Peter stăteau la fereastră în tăcere. Mariei i se păru că formau o baricadă invizibilă.

Vederea lui Sophie, înfăşurată într-o haină lungă şi subţire, cu o eşarfă de mătase în jurul gîtului, stîrni în Maria dorinţa de a fugi la uşă şi de a o îmbrăţişa.

– Am venit să-i luăm pe Simon şi pe Flo, spuse Gordon pe un ton calm cînd Maria le dădu drumul înăuntru.

– Hai să ne aşezăm un minut, Gordon, spuse Peter apucîndu-l pe Gordon de umăr. Sophie rămăsese în uşă, cu privirea în pămînt.

– E tîrziu şi sîntem obosiţi. Unde sînt, sus? întrebă Gordon.

– Da, răspunse Maria, privind-o insistent pe Sophie, în speranţa că aceasta îşi va ridica ochii, ceea ce nu se întîmplă.

– Du-te sus şi ia-i, îi spuse Gordon lui Sophie. Ea se apropie de scări încet, cu mişcări automate. Peter îi blocă drumul, o îmbrăţişă şi oricine i-ar fi privit şi-ar fi dat seama că cei doi erau frate şi soră: statura, părul închis la culoare, afecţiunea. Apoi ea se eliberă şi-l privi cu ură.

– Îmi vreau copiii înapoi, zise Sophie cu o voce ascuţită.

– Sophie, spuse Maria, îndreptîndu-se spre ea, dar furia acesteia o opri.

– Maria spune că sînt foarte tulburaţi, vorbi Peter pe un ton calm, chibzuit, mai degrabă ca un avocat decît ca un frate. Alergau pe-afară fără paltoane.

– Ai de gînd să iei toţi copiii supăraţi de lîngă părinţii lor? întrebă Gordon. Andy nu plînge niciodată? Voi doi sînteţi perfecţi?

– Lasă-mă să-ţi văd gîtul, o rugă Maria pe Sophie, făcînd un pas către ea.

Sophie privi în gol. Gordon îi înconjură umerii cu braţul într-un gest mai degrabă protector decît posesiv. Sophie se sprijini de Gordon ca şi cînd ar fi avut nevoie de el mai mult decît de orice altceva.

– Credeţi că le fac rău? Îmi iubesc copiii.

– Ştiu, spuse Maria.

Pentru prima dată, Sophie o privi drept în ochi. Privirea ei exprima dragoste şi durere. Apoi, eliberîndu-se din îmbrăţişarea lui Gordon, urcă scările trecînd pe lîngă Peter. Gordon o urmă. Se întoarseră după cîteva momente, fiecare ducînd în braţe cîte un copil adormit. Maria, Peter şi Nell stăteau unul lîngă celălalt, fără să scoată o vorbă,

privind neajutorați cum familia Littlefield părăsește casa și se îndreaptă spre mașină.

9

A doua zi dimineața, îmbrăcată încă cu halatul de flanelă și în papuci căptușiți cu alpaca, stătea în fața ferestrei largi. O stivă de cărți de la bibliotecă se afla pe podea lîngă scaunul ei. Maria privea către vest, spre Haunted Isles. Soarele, care răsărea din spatele peninsulei, unde se afla casa, colora marea în albastru închis și malurile de granit ale insulei în galben.

Maria se gîndea la Sophie, dar nu la cele întîmplate cu o noapte în urmă. Ceea ce își aminti o făcu să zîmbească.

Într-o vară în timpul liceului, Maria și Sophie plecaseră cu vaporul din Westerly într-o excursie școlară de oceanografie. Cincisprezece studenți și echipajul de șapte persoane se îndreptaseră spre Georges Bank la bordul lui *Narragansett*, goeletă de treizeci de metri, cu motor diesel, echipată cu laborator, ca un vas de cercetare. Goeleta era dotată cu echipament de colectat mostre din apă și de pe fund și cu hidrofoane pentru observarea migrării și a ritualurilor de împerechere ale balenelor cu cocoașă. Cele două surori se aflau pe punte cînd vasul părăsi portul. Sophie își îndesase părul sub o șapcă Red Sox; era bronzată pe tot corpul, întrucît își petrecuse vara făcînd plajă pe acoperișul dormitorului său. Maria care nu stătuse la soare în acel an, începuse să simtă că-i arde fața.

O oră mai tîrziu, cînd vasul trecea pe lîngă geamanduri, Maria avu rău de mare. Deși în acea zi nu erau nori, valurile din micul port atingeau trei metri.

– Priveşte spre orizont şi nu o să-ţi mai fie rău, se auzi o voce cu un uşor accent Cranston. Cel care vorbea era un elev pistruiat, cu părul cîrlionţat, blond-roşcat şi ochi albaştri.

– E mai bine să scapi odată, spuse Sophie. Ştii ce vreau să spun, nu-i aşa, Maria? Dă-i drumul odată.

Maria vomită peste balustradă, simţind cum totul se învîrteşte în jurul ei. Se împletici spre patul său, şi-l auzi pe Jack Frazier prezentîndu-se lui Sophie.

Pentru Maria şi alţi cîţiva elevi, următoarele douăzeci şi patru de ore fură un chin. Mai tîrziu, în aceeaşi zi, Sophie îi aduse nişte sărăţele. Maria era nefericită şi nejustificat de enervată de faptul că lui Sophie nu-i era rău. Sophie încerca să fie grijulie, precum o asistentă medicală, dar ochii îi străluceau prea tare.

– E un băiat nemaipomenit, îi spuse ea Mariei sprijinindu-şi coatele pe patul ei. Aseară, ne-am urcat în postul de supraveghere şi ne-am povestit toate secretele.

– Postul de supraveghere? Cum v-aţi urcat tocmai acolo? întrebă Maria. Singura oară cînd fusese pe punte avusese impresia că postul de supraveghere era la aproximativ douăzeci şi cinci de metri înălţime pe catargul principal.

– Căţărîndu-ne pe velatură. Nu l-am obligat, l-am provocat. Trebuie să te faci bine, ca să poţi veni sus cu noi.

– Va fi primul lucru pe care-l voi face, spuse Maria încet.

– Ascultă, trebuie să-ţi revii şi să urci pe punte. Am văzut prima balenă.

– Rahat, am ratat-o, răbufni Maria. Era foarte dezamăgită, dar din acel moment începu să se simtă mai bine şi reuşi să se întoarcă pe punte la timp pentru a admira apusul.

– Salut, Maria, o salută Jack, ţinînd-o pe Sophie de talie.

– Bună, spuse Maria. Unde ne aflăm? Aţi văzut multe balene?

– Ne îndreptăm spre Georges Bank – vom ajunge acolo mîine, îi răspunse Jack.

– Am văzut o balenă cu cocoaşă cu puiul ei, spuse Sophie. Erau atît de aproape de navă. A fost uimitor, nu-i aşa, Jack?

– Într-adevăr, spuse el.

Maria îşi dădu seama ce se întîmplase în ziua în care ea suferise de rău de mare – Sophie şi Jack se îndrăgostiseră. Stăteau unul lîngă altul, atingîndu-se uşor în timpul conversaţiilor.

Savantul navei, un absolvent slab şi serios, trecu pe lîngă ei şi îi întrebă dacă sînt interesaţi de oceanografie. Jack îi spuse că el voia să devină biolog marin. Sophie şi Maria îl informară că se înscriseseră pentru că iubeau marea.

Pînzele enorme ale goeletei acopereau cerul deasupra capetelor lor. Cînd savantul întrebă dacă le-ar plăcea să viziteze laboratorul şi să asculte înregistrări ale sunetelor scoase de balenele cu cocoaşă, singura interesată se declară Maria. Sophie şi Jack se îndreptară spre pupa ca să privească siajul învolburat al navei, în care începea să sclipească planctonul bioluminiscent, pe măsură ce marea şi cerul se întunecau.

Jack a fost pentru Sophie dragostea vieţii ei. S-au logodit înainte de Crăciun. În weekenduri, preparau mîncăruri exotice pe plite în dormitoarele lor şi făceau dragoste în locuri ascunse. Se simţeau foarte bine împreună. Jack frecventa cu mîndrie concertele corale ale departamentului de muzică, dar renunţă s-o mai facă, cînd Sophie i-o ceru. Părea să o iubească fără rezerve.

Logodna lor a durat trei ani de colegiu şi primul an de studii postuniversitare al lui Jack. A rezistat presiunilor familiei: părinţii catolici ai lui Jack nu au fost încîntaţi la ideea ca fiul lor voia să se căsătorească cu o fată care nu mai pusese piciorul într-o biserică de mulţi ani. Prima dată cînd Jack a întîlnit-o pe Hallie, el şi Sophie au băut prea multă bere, iar Sophie nu l-a iertat niciodată pentru asta. Şi totuşi dragostea lor nu părea a scădea în intensitate, pînă într-o zi cînd Jack a sunat-o pe Sophie şi i-a spus că avea de gînd să rupă logodna, întrucît era îndrăgostit de altcineva.

Lui Sophie i s-a rupt inima. Stînd în sufrageria din Squaw's Landing, Maria îşi aminti agonia lui Sophie. Avusese grijă de ea în primele săptămîni, o ţinuse în braţe în timp ce plîngea în hohote, tremura şi vorbea despre Jack. Sophie nu-şi imaginase vreodată că Jack ar putea-o părăsi. Se întorcea mereu la aceeaşi idee, întrebîndu-se cu voce tare de ce femeie se putuse îndrăgosti Jack, unde o întîlnise, cum de o iubea mai mult decît o iubise pe ea.

– E un ticălos, spunea Maria, dorindu-şi să-l omoare pe bărbatul care-i rănise sora.

– Nu spune asta, răspundea Sophie. Nu l-ar fi criticat niciodată pe Jack. Nu mai întîlnise pe nimeni asemenea lui – un bărbat care să-i împărtăşească preocupările, care s-o iubească pentru ce era ea. Sophie îi spusese Mariei că era obişnuită să dezamăgească oamenii, la fel ca Hallie. Maria ştia şi se temea că sora ei nu va mai găsi un alt bărbat care s-o iubească aşa cum o iubise Jack.

Maria ştia totul despre eforturile lui Sophie de a-şi mulţumi mama, învăţătorul, profesorii, prietenii, şi suferise pentru ea. Acum, după ani şi ani, o durea că Sophie avusese dreptate. Îi trecu prin cap că nici Aldo nu o iubise înainte ca ea să devină arheolog, dar acum gîn-

durile îi erau concentrate asupra lui Sophie. Asupra lui Sopihe şi a omului cu care aceasta se măritase la trei ani după ce o părăsise Jack: Gordon.

Maria îşi aminti că era în Anglia cînd Sophie îi trimisese scrisoarea despre Gordon. Scrisoarea era plină de adjective: „adorabil", „chipeş", „de succes", „atletic", „plin de viaţă". Sophie o informa că părinţii lui Gordon locuiau la şapte kilometri depărtare în casa în care crescuse, că era proprietarul Feroneriei Littlefield, şi că îl cunoscuse la petrecerea dansantă de la clubul de iahturi şi se îndrăgostise de el în cîteva zile. Maria îşi aminti că o distrase descrierea incoerentă a trăsăturilor fizice ale lui Gordon: părul negru şi rar, umerii largi, pieptul foarte păros, felul minunat în care făcea dragoste. Sophie considerase atît de emoţionant faptul că un om cu educaţia lui Gordon – absolvent al Princeton – a preluat magazinul de feronerie al tatălui său pentru că toată familia lui se aşteptase să facă asta. Sophie nu-l comparase pe Gordon cu Jack în acea scrisoare.

Maria şi Aldo nu reuşiseră să vină la nuntă, căci erau în plină desfăşurare a săpăturilor la Hastings, dar trimiseseră un minunat serviciu georgian de ceai. Aldo se tocmise la preţ. Ar fi făcut o scenă în stil italian în micuţul magazin de antichităţi, dacă Maria nu i-ar fi explicat, cu calm, că nu are decît o soră şi că, dacă munca lui o va ţine departe de nunta lui Sophie, îi vor trimite în schimb un cadou de nuntă absolut fantastic.

Maria îi reproşase lui Aldo că săpăturile lui şi cameramanii de la BBC o împiedicaseră să-şi ocupe poziţia de drept ca domnişoară de onoare a lui Sophie. Sophie fusese foarte necăjită, iar Gordon probabil că nu o iertase niciodată.

Răceala lui Gordon i se păruse întotdeauna ciudată, mai ales că îl acceptase din tot sufletul în viaţa lui Sophie.

Maria îl creditase pe Gordon pentru faptul că în felul acesta Sophie trecuse peste povestea cu Jack. Maria chiar se convinsese, aşa cum, probabil, o făcuse şi Sophie, că Gordon o iubea pe sora ei la fel de mult ca Jack – poate chiar şi mai mult, avînd în vedere că se însurase cu ea.

La ora zece, Maria era încă în halat. O sunase pe Sophie de cinci ori, dar fără succes. Nu putea da nici de Nell. Avea impresia că nu e în stare să se îmbrace şi să-şi facă un program. Nimic, în afară de dorinţa de a vorbi cu Sophie sau cu Nell, nu părea să aibă sens.

Telefonul sună şi ea înşfăcă receptorul, sperînd să fie Sophie.

– Ai chef de o plimbare cu barca?

– Tu eşti, Duncan Murdoch? întrebă Maria.

– Îhî. Arnie Pratt vrea să-şi vîndă Damson-ul. E la un doc aflat în drumul tău.

Maria se gîndi o clipă. Ar fi putut să se învîrtă în jurul casei, retrăind evenimentele din noaptea trecută, sau ar fi putut face un test-drive cu barca.

– Mi-ar plăcea să o văd, spuse ea precaut. Ne-ntîlnim la doc?

– N-ar fi mai bine să trec să te iau? Ajung într-o oră.

– OK, spuse Maria. O oră mai tîrziu îşi dădu seama că nu ştia dacă el venea cu maşina sau cu barca, aşa că ieşi în curte, de unde putea să vadă atît şoseaua, cît şi golful.

Căutîndu-se prin buzunarele de la jachetă în timp ce aştepta, îşi găsi paleta şi peria. Ultima dată le folosise în Peru, lîngă un altar natural, unde ea şi Aldo dăduseră la iveală trei vase intacte pentru ofrande, în formă de lama. Triburile Chavín le umpleau cu un amestec de grăsime şi sînge de lamă, apoi le îngropau în păşuni pentru a asigura fertilitatea pămîntului.

Şofranul care înflorea lîngă treptele casei îi amintea

Mariei că mai era o săptămînă pînă la sosirea lunii martie. În martie, în Peru, triburile Chavín sacrificau lame negre ca să cheme norii şi ploaia să le ude cîmpiile.

Se auzi un motor şi Maria se apropie de apă. Duncan stătea la cîrma unei bărci verzi, lungi şi greoaie. Nu avea cabină şi părea, chiar şi de la distanţă, că suportase o iarnă grea.

Apropiind flancul bărcii de cheiul de piatră, Duncan menţinu barca de lemn nemişcată pînă cînd Maria urcă la bord.

– Dă-i drumul, spuse Duncan, predîndu-i comenzile.

Maria se aşeză la cîrmă. Motorul zgomotos huruia şi se simţea miros de benzină. I-ar fi plăcut ca Duncan să depărteze barca de ţărm şi să-i dea comenzile după ce ajungeau în larg, dar mîndria o împinse să scoată barca de-acolo şi să cîrmească spre vest.

Huruitul motorului făcea conversaţia imposibilă. Fundul greu al bărcii transforma valurile în uragan. Deşi nu era foarte înaltă, prora i se ridica cu putere, blocînd vederea Mariei.

– Cît cere pe barca asta? urlă Maria.

– Nu te-aud, urlă Duncan către ea.

– Nu văd pe unde merg! urlă iar Maria, scuipînd o şuviţă de păr din gură.

– Nu te-aud! ţipă Duncan mai tare.

Traversarea în viteză a mării era ca o terapie pentru Maria. Strînse cîrma cu putere, întorcîndu-şi capul încet spre stînga, în direcţia vîntului, şi simţi aerul sărat. Era o combinaţie între mirosul mării – proaspăt, şi cel al unei maree joase – putred. Deşi nu mai condusese o barcă de mai mulţi ani, reflexele îi reveneau. Duncan stătea la prova, şi vîntul îi flutura părul auriu. Arătă spre dreapta, şi Maria cîrmi în direcţia respectivă. Apoi el arătă înspre stînga şi Maria îşi dădu seama că Duncan o conducea

spre apa mai puţin adîncă, deci se îndreptau spre Haunted Isles.

Plutind cu viteză mică, barca se stabiliză. Maria intră în canalul dintre două insule şi trase barca pe cea pe care Duncan o numise Lookout.

– Cred că asta e barca potrivită pentru tine, spuse Duncan. Merge bine, şi cu fundul ei plat poţi s-o urci pe mal. Va trebui să faci asta – pentru că aici nu sînt docuri.

– O singură problemă: nasul i se ridică prea sus, cînd trec de nouă kilometri pe oră, şi nu pot vedea pe unde merg.

– Ăsta e un mare defect, spuse Duncan cu tristeţe.

Maria rîse.

– O s-o aranjăm cu nişte balast, spuse Duncan. Arnie îşi ţine canistrele cu benzină şi vasele pentru homari la pupa şi e mult mai înalt decît tine.

Îşi duse mîna streaşină la ochi şi scrută plaja.

– E plăcut, spuse Maria. Te reţin de la muncă?

– Ei, la naiba, nu pierd nicio ocazie să mă plimb cu barca, spuse Duncan. De-asta mi-am ales această meserie.

Maria studie zona. Îşi imagină indienii Pequot trăgîndu-şi canoele pe mal, descărcînd bolovani de cuarţ şi dale de cremene. După urma lăsată de flux, sub un pîlc de brazi, observă locul în care nisipul se transforma în argilă.

– Cauţi un loc unde să sapi? întrebă Duncan.

– Da, spuse Maria.

– Am ceva timp liber, spuse el. Vrei să ne plimbăm pe-aici?

– Nu, mulţumesc, spuse ea. Voia să-l întrebe despre Sophie; el spusese că soţia lui şi Sophie erau prietene, că odraslele lor se jucau împreună. Dar ce spera să afle? Că toată lumea din Hatuquitit îl suspecta pe Gordon de

violenţă domestică? Că oamenii spuneau că Sophie se purta urît cu Flo?

– O cunoşti pe sora mea, nu-i aşa? Sophie Littlefield?

– Bineînţeles. E prietenă cu Alicia.

– O vezi des?

Maria se simţea lipsită de tact, ca un detectiv care-şi băga nasul în treaba altuia, deşi toată lumea ştia ce se petrece.

– Nu chiar. Cîteodată sînt acasă cînd Sophie vine s-o ia pe Flossie.

Flossie. Buzele Mariei începură să tremure la auzul acestui diminutiv al nepoatei pe care o iubea. Îşi lăsă capul în jos pentru ca Duncan să nu-i observe emoţia.

– E o fată bună, zise ea după o scurtă pauză.

– Este, spuse Duncan. După tonul solemn al vocii şi după felul în care aştepta ca ea să continue, îşi dădu seama că el îi observase reacţia.

– Întorcîndu-te acasă la oamenii pe care-i cunoşti de-o viaţă, începu Maria, te-aştepţi ca totul să fie la fel. Ieri m-ai întrebat dacă mă simt ciudat după ce am revenit, şi cred că mă simt.

– Vorbeşti despre Sophie?

– Ştii, după ce am plecat de-acasă, Sophie s-a măritat şi are copii. Ea, Nell şi eu am fost foarte apropiate. E o prostie din partea mea să cred că asta poate dura la nesfîrşit. Eu sînt cea care a plecat, iar cînd mă întorc mă aştept ca lucrurile să fie exact la fel cum le-am lăsat. Maria vorbea mai mult cu ea însăşi decît cu Duncan.

– Ei bine, acest oraş nu s-a schimbat mult.

Oraşul nu s-a schimbat deloc, gîndi Maria. Privi peste apă spre Squaw's Landing, spre refugiul Lovecraft Wildlife şi spre clopotniţele albe ale oraşului. Soarele dimineţii bătea în ferestrele turnului de supraveghere al închisorii,

iar locuinţa lui Hallie se afla la doar două sute de metri de ea. Nell şi Peter locuiau în oraş. Maria zări clopotniţa Bisericii Congregaţioniste, cea mai apropiată de casa lor. Familia Littlefield locuia în luminişul dintre brazi, lîngă Bell Stream, la vest de casa lui Hallie, dar Maria nu se uită în direcţia aceea. Mîna i se strînse pe paleta din buzunar şi simţi o dorinţă imperioasă.

– Vreau să cumpăr această barcă, spuse Maria. Era singurul lucru care o făcuse să se simtă bine în ultimele cîteva zile.

– E solidă. Odată ce rezolvăm cu prova, sînt convins că vei fi mulţumită de ea, spuse Duncan.

Maria aprobă cu o înclinare a capului. Simţea neliniştea copleşind-o din nou.

– Încă te gîndeşti la sora ta? întrebă Duncan după cîteva momente.

– Da, spuse Maria.

– Ştii, e măritată cu un nenorocit.

– Gordon?

Pe Maria o deranjă să audă pe cineva criticîndu-i o rudă.

– Ne întîlnim la Camera de Comerţ, şi el e întotdeauna pus pe harţă – crede că toată lumea e împotriva lui.

– Cred că lui Sophie îi e foarte greu, spuse Maria.

Duncan se îndreptă spre pupa. Părea de la sine înţeles că el va conduce la întoarcere. Soarele îi bătea în ochi; o privi cu atenţie pe Maria, şi ochii căprui i se întunecară. Maria observă că mîna pe care Duncan o ţinea pe cîrmă era bronzată şi aspră. Stătea destul de aproape de el pentru a se auzi în ciuda huruitului motorului.

– Are nevoie de nişte reglaje, strigă el. O să-i coborîm prova pentru tine. Trebuie sablată şi vopsită. Asta poţi s-o faci şi singură sau o rezolvăm noi la şantier. Bineînţeles, o să te coste mai mult.

Duncan zîmbi, şi Maria simţi un gol în stomac. Se priviră o clipă înainte ca ea să-şi ferească privirea.

– Fă tot ce trebuie, strigă Maria. Goneau spre est, peste valurile mici, înspre soarele care se înălţa.

Duncan spuse ceva cu o voce prea joasă şi cuvintele i se pierdură duse de vînt.

– Ce? întrebă ea apropiindu-se. El îşi apropie gura de urechea ei. Răsuflarea lui caldă o făcu să roşească.

– Am spus, o fată care iubeşte bărcile, repetă el, atingîndu-i mîna. Uau!

– Uau, repetă Maria, în timp ce zburau peste valuri.

10

Maria îşi petrecu o dimineaţă la bibliotecă, în secţiunea arhivei locale, citind tot ce reuşise să găsească despre indienii din Hatuquitit. Găsi un interviu în *Hatuquitit Inquirer* cu Mathilda Brown, o descendentă directă a lui Uncas, căpetenia indienilor Mohegan. „Citeşte legendele, dacă vrei să afli despre indienii Pequot", spunea ea. „Omul care s-a căsătorit cu luna, omul care a folosit fluierul magic ca s-o facă pe o femeie dintr-un alt trib să se îndrăgostească de el, eroul care şi-a omorît nevasta şi pe amantul ei englez şi apoi a urmat-o pe tărîmul morţii, toate aceste poveşti sînt adevărate."

Maria auzise aceleaşi lucruri despre legendele din Peru: „chiar şi cele mai ciudate poveşti conţin un sîmbure de adevăr". I se păru interesant faptul că indienii Pequot, ca şi cei Chavín, aveau legenda omului care se căsătorise cu luna. Îşi privi ceasul: era două şi jumătate. Vorbise cu Nell să se întîlnească în parc.

Cînd îşi duse cărţile la biroul de împrumut, se trezi

față în față cu bibliotecarul care i se plînsese că Sophie o lăsa pe Flo acolo. Mariei i se strînse stomacul, dar bibliotecarul nu păru să o recunoască.

În drum spre parc, observă că Summer Street era aglomerată: femei tinere cu copii, școlari, toți își vedeau de treabă. Unii dintre ei se îndreptau spre ușile magazinelor, stînd puțin de vorbă înainte să intre. Cînd trecu prin șantierul naval, îl văzu pe Duncan îndrumînd un camion încărcat cu stîlpi spre docuri. Îl privi un minut, aducîndu-și aminte de plimbarea lor cu barca, și-și dori ca el să se întoarcă și să o vadă. Apoi trecu mai departe.

Nell stătea pe bancă legănînd căruciorul în care se afla Andy. Copilul ținea în mînuțe un biberon cu suc de mere. Cînd Maria ajunse lîngă ei, Andy se opri din supt să-i ofere un zîmbet delicios. Încercînd să-i facă cu mîna, copilul scăpă biberonul. Expresia lui deveni brusc atît de bosumflată, încît Maria fu nevoită să-și ascundă zîmbetul. Nell îl culese și i-l dădu înapoi înainte ca el să înceapă să plîngă.

– Slavă Domnului, spuse Maria, așezîndu-se alături de Nell pe bancă, și privind la cîțiva bătrîni care stăteau la soare.

– Ai vorbit cu Sophie? întrebă Nell.

– Nu. De cîte ori o sun îmi închide. Tu?

Nell neagă dînd din cap.

– Aveai idee despre ce se întîmplă? întrebă Maria.

– Nu. Am avut doar impresia că fură și am remarcat că este mult prea protectoare față de Gordon. În afară de asta, nimic nu părea în neregulă.

– N-am crezut niciodată că va ajunge la mîna unui bărbat, spuse Maria, amintindu-și-o pe Sophie în liceu și colegiu. Întotdeauna existaseră băieți care o implorau să iasă cu ei. Relația cu Jack păruse perfectă. Sophie putea să-l convingă să-și pună o jachetă, în timp ce ea se par-

fuma şi purta o rochie de mătase, sau să ia caiacul lui şi să meargă cu cortul în Maine. Apoi relaţia se sfîrşise şi Sophie fusese convinsă că norocul o părăsise pentru totdeauna.

– La începutul căsniciei cu Gordon... Nell, se opri. Dumnezeule, m-ar omorî dac-ar şti că ţi-am spus asta...

– E mai bine s-o faci, o încurajă Maria.

– Îşi trimitea singură trandafiri ca să-l facă gelos.

– Glumeşti.

– Nu, jur. O dată pe săptămînă, cu o carte de vizită fără semnătură. Eu credeam că primea trandafiri de la vreun admirator secret – toată familia credea asta. Într-o zi, cînd mă întorceam acasă de la Watch Hill, i-am văzut maşina în faţa florăriei din Westerly. Sophie era acolo şi achita florile cu bani gheaţă. M-a obligat să promit că n-o să spun nimănui.

– De ce şi-ar fi trimis singură trandafiri?

– Nu mi-am dat niciodată seama. Gordon părea că o *divinizează* încă de la început. Cu siguranţă nu avea nici un motiv să-l facă gelos.

– Poate că nu o diviniza, spuse Maria. Poate că doar se prefăcea în faţa oamenilor.

– N-ai observat niciodată felul în care o priveşte? întrebă Nell.

– Ba da, spuse Maria, alungînd imaginea lui Sophie cu sfoara legată în jurul gîtului.

– Crezi că i-a spălat creierul? întrebă Maria.

Nell se încruntă.

– Ar fi prea ciudat.

– Mai ciudat decît tot ce se întîmplă? În timp ce vorbea, Maria devenea tot mai convinsă că spălarea creierului era singura explicaţie posibilă. Şi-l imaginä pe Gordon legănînd un ceas de buzunar prin faţa ochilor lui Sophie, spunînd „Adormi, ţi se face somn...“.

– Sînt sigură că nu e aşa, zise Nell. Sophie e mai stăpînă pe situaţie decît crezi. Ai observat fotografia înrămată din sufrageria lor?

Maria se concentră şi îşi aduse aminte de o imagine de la o petrecere de Halloween.

– Oameni costumaţi? întrebă ea.

Nell încuviinţă din cap.

– A fost o petrecere de Mardi Gras acum mult timp. M-am dus împreună cu Peter. Cuplul din mijloc – cei costumaţi în Rosie şi Charlie din *The African Queen,* sînt Sophie şi Jack Frazier.

– Sophie păstrează o poză cu Jack în sufragerie? Gordon ştie?

Nell scutură din cap.

– Cu siguranţă nu. El crede că e o poză pe care ea a cumpărat-o de la un magazin de vechituri. Într-o seară au dat o petrecere, iar Gordon spunea întruna ce gusturi minunate are Sophie, cum a decorat întreaga casă fără nici un ajutor. Vorbea despre picturile de pe pereţi, inclusiv despre această fotografie, povestind cum le-a cumpărat Sophie de la un magazin oarecare din Blackwood, în timp ce eu deveneam din ce în ce mai nervoasă. Nici măcar nu purtau măşti. Capul lui Sophie este întors într-o parte, dar îţi poţi da seama că e ea.

– Nu l-a contrazis?

– Nu. Stătea pur şi simplu acolo, senină. Aşa cum stă mereu cînd el o laudă.

Maria parcă o vedea pe Sophie cu ochii umezi aţintiţi asupra lui Gordon.

– Nu a recunoscut niciodată faţă de mine că l-a minţit pe Gordon, că fotografia fusese făcută la petrecerea de Mardi Gras a lui Mae Morgan. Poate a uitat că am fost şi eu acolo, continuă Nell.

Mariei nu-i displăcea că Sophie îşi permitea să fie

sfidătoare – chiar dacă era vorba doar de expunerea unei fotografii cu un fost iubit. Asta arăta că nu capitulase: încă păstra un secret față de Gordon, și-l afișa cu mîndrie pe perete.

Andy scăpă din nou biberonul. Aplecîndu-se peste cărucior, Maria observă că acesta adormise. În ciuda faptului că avea părul roșcat al lui Nell, copilul îi amintea Mariei de Peter cînd era mic.

– I-a spus cineva lui Hallie despre Sophie?

– Eu nu, dacă la asta te referi. Maria simți cum creștea tensiunea.

– Nici eu, spuse Nell. Cred că cineva ar trebui să o facă, deoarece Sophie are cu adevărat nevoie de ajutor.

– Ce te face să crezi că pe Hallie ar interesa-o? întrebă Maria.

Nell îi aruncă o privire tăioasă, îngrijorată de tonul ei cinic.

– Este mama lui Sophie, spuse Nell.

Mariei i se păruse întotdeauna mai ușor să se împace cu sentimentele ei față de Hallie, decît să le pună în cuvinte.

– Hallie nu vrea să se poarte ca o mamă, spuse Maria. A vrut să aibă copii adorabili, pentru ca ea să arate ca o mamă adorabilă. Între timp am crescut, și singurul lucru care o interesează e ce putem face noi pentru ea.

– Maria... spuse Nell pe un ton de reproș. Nell provenea ea însăși dintr-o familie cu probleme; părinții ei erau beți, iar ea își orientase dragostea spre familia Dark dinainte de a se mărita cu Peter.

– Ei bine, răspunde-mi: cînd a stat ultima oară cu Andy?

– Acum foarte mult timp, spuse Nell.

– Cît de mult?

– Cînd s-a născut, cred. Cam acum un an. Ca răspuns la expresia satisfăcută a Mariei, Nell dădu din mînă.

– Dar ea nu este genul ăla de bunică. Ne-a spus foarte clar, de la început, că nu are de gînd să facă pe doica.

– Ei bine, nu e nici acel „gen" de mamă, spuse Maria, amintindu-şi cum Hallie privea în gol sau asculta discurile Mariei Callas; cam tot ce puteau aştepta ea, Sophie sau Peter de la Hallie era o reminiscenţă a propriei ei copilării.

– Maria, mi se pare că dai vina pe mama ta pentru problemele lui Sophie.

– O, nu, spuse Maria. Spun doar că nu ar trebui să ne aşteptăm la prea mult ajutor din partea ei acum.

– Probabil, nici ei nu i-a fost uşor să aibă grijă de tatăl vostru. A fost bătrîn şi bolnav cînd voi eraţi mici. Şi nici Hallie nu era foarte bătrînă.

– Asta aşa e, aprobă Maria.

– Peter a fost întotdeauna oarecum gelos pe sentimentele mamei tale faţă de Sophie.

– Sophie e favorita ei, spuse Maria. Acesta fusese mitul familiei, dar acum rostindu-l cu voce tare, cuvintele îşi pierdeau din substanţă. „Favoritul" nu primeşte de obicei un plus de dragoste? În loc să o iubească pe Sophie mai mult decît pe ceilalţi, Hallie o obligase să cînte. Mai întîi, lecţiile de pian, apoi lecţiile de canto. „Fă-mă să fiu mîndră de tine", spunea Hallie de fiecare dată cînd Sophie exersa la pian sau repeta pentru vreun concert. Şi totuşi Hallie se dusese rareori la concertele ei. Era ca şi cum nu ar fi putut suporta faptul că fiica ei mijlocie se află în lumina reflectoarelor. Maria îşi aminti o scenă din liceu, cînd Sophie cînta două solouri într-un concert de primăvară.

– Baftă, dragă, spusese Hallie, sărutînd-o pe Sophie, înainte ca aceasta să plece de-acasă.

– Tu nu vii? întrebase Sophie. Ştia deja că Hallie nu avea să vină, dar trebuia să mai întrebe o dată, ca să-i dea o ultimă şansă.

– Mă supără gîtul, spusese Hallie. Mă tem să nu am un acces de tuse şi să nu fiu nevoită să plec la mijlocul concertului. Maria nu a auzit-o pe Hallie tuşind toată primăvara, dar nu a spus nimic. Îşi dădea seama cît de dezamăgită era Sophie şi nu voia să înrăutăţească lucrurile.

– Hai, Sophie, te aşteaptă scena.

– Mama se poartă foarte aiurea, spusese Sophie în maşină. Ţine cu tot dinadinsul să fac asta, şi apoi nici măcar nu vine să mă asculte. Hai să ne oprim la magazin, bine?

– De ce, întrebă Maria.

– Să cumpărăm ţigări, spuse Sophie. Vreau ca vocea mea să devină răguşită, sexy.

– Vorbeşti serios? întrebă Peter cu nevinovăţie.

– Glumeşte, spuse Maria.

– Nu glumesc. Vreau să-mi distrug gîtul. Vorbesc serios. Haideţi...

Maria nu se obosi să-i răspundă, iar Sophie nu insistă.

O oră mai tîrziu, stînd alături de Peter în aula şcolii, Maria o urmărea pe Sophie cum urcă pe scenă. Hallie îi cumpărase o rochie nouă, albă, cu şireturi la gît şi la manşete. Mariei i se părea că arată ca o mireasă, iar lui Peter ca o prinţesă.

Sophie rămase locului în lumina reflectoarelor, dînd impresia că scrutează întunericul pentru cîteva clipe. Maria se întrebă dacă nu cumva o căuta pe Hallie; sau poate îşi obişnuia ochii cu lumina puternică. Apoi, cu o voce cristalină, Sophie cîntă „Somewhere" din *West Side Story*. La finalul cîntecului, din ochii Mariei curgeau lacrimi.

Acum, alături de Nell, Maria şi-o aminti pe Sophie cîntînd acel cîntec şi îi veni din nou să plîngă.

– Sophie are probleme, spuse Maria cu o voce scăzută. Nu ştiu ce să fac.

– Trebuie să începem de undeva, spuse Nell. Cred că ar trebui să-i spunem mamei tale. Ea a fost singura persoană căreia i-am spus despre sarcina pierdută de Sophie. Îţi vine să crezi? Am trădat încrederea lui Sophie spunîndu-i lui Hallie ceva ce, oricum, nu era adevărat.

– Cum a reacţionat Hallie?

– S-a simţit jignită că n-a aflat asta direct de la Sophie. Am rugat-o să-mi promită că nu-i va spune nimic.

– Nu ar fi trebuit să-i spui dacă aşa te-a rugat Sophie, zise Maria, simţind brusc dorinţa de a-şi vedea mama. Reacţia egoistă a lui Hallie îi trezi sentimentele protectoare faţă de Sophie. Era ca şi cum Hallie se folosea de nefericirea lui Sophie pentru a motiva că este neglijată.

– OK, spuse Maria. Hai să vorbim cu mama.

– Cînd eram mică, începu Hallie, tatăl meu îmi spunea să alerg printre straturile de flori şi să mă las ameţită de parfumul daliilor. Stătea la chiuveta din bucătărie aranjînd narcisele şi stînjeneii într-o vază de sticlă. Primise florile de la domnul Porter. Lui Hallie îi plăceau florile cu tulpina lungă şi era clar că o deranja diferenţa de lungime dintre eleganţii stînjenei şi narcisele oarecum mai butucănoase, însă nu voia să taie din stînjenei.

– Probabil că erai foarte drăguţă, spuse Nell cu un strop de ironie. Maria ştia că Nell o iubea pe Hallie. Cînd erau mici, Maria, Sophie şi Peter nu ştiau nimic despre problemele părinţilor lui Nell, deoarece în timpul zilei nu se îmbătau. Maria şi Sophie fuseseră întotdeauna geloase pe Nell pentru că avea o mamă care împletea pulovere, făcea prăjituri şi le învăţa cum să se coafeze, folosind

bere. Şi-o putea imagina pe Nell invidiindu-le pentru înfăţişarea de vedetă de cinema a mamei lor, pentru romantismul văduviei ei şi detaşarea de toate îndatoririle domestice care o făceau să pară apropiată de vîrsta lor.

– Tatăl meu spunea că abia mi se vedea creştetul dintre flori. Hallie făcu o pauză, îşi drese vocea şi o fixă pe Maria cu privirea. Am auzit că te-ai plimbat cu barca.

– Doar o dată, spuse Maria, lăsîndu-se puţin pe spate. Tonul lui Hallie fusese dezaprobator.

– Ţine minte: Hatuquitit e un oraş mic, iar tu eşti o femeie divorţată şi periculoasă. Nu cred că vrei să înceapă bîrfele.

– Pentru faptul că Duncan Murdoch m-a plimbat cu barca? Cine ţi-a spus?

– Ginger Talisker privea păsările în Lovecraft, şi ea te-a văzut urcîndu-te în barca lui. Ştii că e însurat.

– Ştiu că e însurat, spuse Maria intrînd în defensivă.

– Are o căsnicie nereuşită. Alicia i-a spus odată lui Sophie că au de gînd să divorţeze.

– Oh, spuse Maria, stăpînindu-şi o tresărire. Se întrebă de ce Duncan nu vorbise despre asta.

– Îţi repet, spuse Hallie. Ăsta e un oraş mic, iar oamenilor le place să bîrfească. Poţi să fii sigură că Ginger a mai povestit deja la cinci-şase persoane, şi în scurt timp vor spune că ai fost în pat cu el. Multora le-ar părea bine să-ţi strice reputaţia, ţie şi familiei Dark. Ştii la ce mă refer.

– Nu-ţi face griji, spuse Maria. După ce cumpăr barca nu o să mai bat niciodată la uşa lui.

– Foarte bine, spuse Hallie. Oricum, nu e pentru tine.

– Am venit să vorbim despre Sophie, spuse Maria pe un ton tăios. Prin „nu e pentru tine" Hallie se gîndea la Aldo sau la altcineva ca el: curtenitor, celebru, realizat,

cineva care ar duce mai departe onoarea familiei Dark. Nu ca Nell sau ca un proprietar de magazin de feronerie ca Gordon. Deşi o acceptase pe Nell, cam aşa îi privea Hallie pe soţii copiilor săi. Măcar Gordon era licenţiat la Princeton.

– Ce e cu ea? întrebă Hallie încruntîndu-se.

– Gordon o răneşte. L-am văzut. Maria, cunoştea talentul lui Hallie de a privi lucrurile nu aşa cum sînt, ci aşa cum ar vrea ea să fie, şi de aceea vorbise fără menajamente.

– E ridicol. Ce-ai văzut?

Ştiind ce urma să-i spună, Maria se simţi brusc mai apropiată de mama ei.

– Mai bine ai sta jos, spuse ea. Luînd-o de braţ, Nell o conduse spre masa din bucătărie unde se aşezară. Andy se juca pe podea.

– S-a întîmplat după cina de aseară unde am fost cu toţii, spuse Maria. M-am întors după aceea, n-are importanţă de ce... Ei erau în dormitor. L-am auzit pe Gordon vorbind despre înmormîntarea ei, întrebînd-o unde să-i împrăştie cenuşa. Legase o sfoară de gîtul ei.

Hallie îşi scutură capul cu putere, refuzînd să-şi ridice privirea.

– Nu este treaba noastră, spuse ea. Orice jocuri ar vrea oamenii să joace în dormitor, nu ne priveşte.

Maria dădu să o apuce de mînă, dar Hallie se feri.

– Mamă, am văzut vînătăile.

– Gordon nu ar face asta, spuse Hallie.

– Ai văzut-o pe Sophie în ultima vreme fără un guler înalt sau vreo eşarfă? întrebă Nell pe un ton blînd.

– Ei bine, chiar ieri am fost la cumpărături. Ne-am simţit bine în Blackwood, colindînd prin magazine. Apoi am luat prînzul împreună. Hallie încerca să evite răspunsul la întrebare.

– Îmi fac griji pentru Flo şi Simon, spuse Maria. Săptămîna trecută Sophie s-a purtat oribil cu Flo la bibliotecă. În plus, copiii au văzut ce s-a întîmplat seara trecută.

– Gordon e un ginere minunat, spuse Hallie. Nu ar face asta.

Nu un tată minunat, nu un soţ minunat, ci un minunat ginere, gîndi Maria detestîndu-şi mama. Prefera să-şi păstreze părerea despre familia Littlefield (o ramură a familiei Dark, pînă la urmă) decît să o ajute pe Sophie.

– Gordon e un *monstru*, spuse Maria izbucnind în plîns. Chiar nu vezi ce-i face? O distruge. Sophie n-o să mai fie niciodată ca înainte după toate astea. Va sfîrşi rău. Deja minte şi fură ca să-i cumpere lui caviar. N-o interesează altceva decît să-i satisfacă plăcerile.

– Ai idee cît de frumos s-a purtat Gordon cu ea după ce a pierdut sarcina, întrebă Hallie. A susţinut-o în acel moment greu, apoi a luat avortonul plin de sînge în braţele sale şi l-a scos afară ca să îl îngroape în grădină. Hallie izbucni în plîns. Îmi pare rău, Nell. Ştiu că ţi-am promis să păstrez secretul, dar trebuia să-i spun lui Sophie că am aflat. Poate că altfel nu mi-ar fi spus niciodată...

– Ce să-ţi spună? întrebă Nell.

– Că era fetiţă. Aveau de gînd să o boteze Hathaway şi să o strige Hallie, ca pe mine.

– Dar... începu Nell şi se opri încruntîndu-se. Maria se întrebă dacă Sophie îi spusese şi ei că aveau de gînd să boteze fetiţa Nell.

– Mamă, spuse Maria, apucînd-o pe Hallie de braţ. Nu a existat nici o sarcină. I-am spus lui Gordon cît de rău îmi pare pentru ei, dar el nu ştia nimic despre asta. Sophie a inventat totul.

Adevărul începea să o apese pe Hallie. Maria citi

disperare în ochii ei. Brusc îmbătrînise. Chipul ei era numai linii şi umbre. *Ăsta e anul în care mama mea îmbătrîneşte*, îşi zise Maria privind în altă parte.

– Era atît de talentată, şopti Hallie. Ar fi putut să ajungă o mare cîntăreaţă. Mi-o închipuiam la Metropolitan – în rolul Luciei di Lamermoor.

– Ştiu, spuse Maria.

– Nici eu nu am avut o voce urîtă, continuă Hallie, dar nu prea cîntam muzică de operă. Cîntecele bisericeşti erau cele la care mă pricepeam cel mai bine. Multe nopţi, cînd voi dormeaţi, cîntam pentru Malcolm. Se lumină un moment la această amintire, apoi faţa i se întristă şi îşi sprijini capul pe masă.

– Ce putem face? o întrebă Maria pe Nell.

– Trebuie să vorbim cu Sophie.

– Îl va apăra pînă la moarte, spuse Hallie, ridicîndu-şi capul.

– Nu vrea să-mi răspundă la telefon, spuse Maria.

– Dacă îi voi spune că ştiu ce se întîmplă, nu va mai vorbi cu mine. Nu a fost niciodată în stare să suporte o critică la adresa lui Gordon. Am zis odată ceva despre bermudele lui – erau puţin prea lungi, cred – şi mi-am petrecut următoarele două săptămîni încercînd să-i recîştig simpatia, spuse Hallie.

– De ce face asta? întrebă Nell.

Se lăsă tăcerea. Maria se întreba de ce Sophie investise atît de mult în mitul legat de perfecţiunea soţului ei.

– Îmi fac griji pentru copii, spuse Nell. Chiar dacă el nu le face *rău*, ceea ce văd îi poate marca pentru toată viaţa?

– Copiii sînt foarte puternici – nu uitaţi asta, spuse Hallie, dovedindu-şi încă o odată optimismul ei orb.

– Mă tem că Sophie îi răneşte, spuse Maria încet. Nu neapărat fizic. Dar psihic cu siguranţă.

– S-ar putea s-o facă fără să vrea, spuse Nell.

– Poate că le transmite lor ce i se întîmplă ei.

Hallie îşi acoperi urechile.

– Nu vreau să mai aud niciun cuvînt despre asta – niciun cuvînt, spuse ea, cu o voce sfîrşită.

Rămaseră tăcute, incapabile să se consoleze una pe cealaltă. Încruntarea lui Hallie cînd se ridică le avertiză pe Maria şi pe Nell că voia să rămînă singură. Mariei i se părea că dorinţa de singurătate a lui Hallie era tiranică şi egoistă, dar o sărută oricum, aplecîndu-se să o îmbrăţişeze atît cît îi permitea. Maria ştia că Hallie suferea acum pentru pierderea unui copil şi ea nu-şi putea imagina sentimentul.

11

În primul moment, crezu că era un fluturaş promoţional, dar la o privire mai atentă, cartonaşul imprimat cu şapte baloane colorate, în culori vii şi cuvintele AM FĂCUT-O! se dovedi o invitaţie la sărbătorirea celei de-a cincizecea aniversare a părinţilor lui Gordon. Ed şi Gwen Littlefield dădeau o petrecere la Templul Masonic în sîmbăta care urma. Era şi o notă scrisă de mînă de Gwen: „Acum că te-ai întors de pe tărîmuri îndepărtate, sper că nu vei lipsi şi de la *această* sărbătoare specială de familie!" Maria se întrebă dacă remarca ironică la adresa faptului că lipsise de la nunta lui Gordon şi a lui Sophie era intenţionată. O sună pe Hallie.

– Ai primit şi tu una? întrebă Hallie imediat.

– Da, răspunse Maria.

– Ei bine, Sophie o să fie foarte nefericită din cauza asta. O rugase pe Gwen să nu te invite, dar invitaţiile

fuseseră trimise deja. I-a fost foarte greu lui Sophie să facă asta – ea şi Gwen nu sînt apropiate şi nu voia să-i arate că are probleme în familie. Gwen crede că Sophie este întotdeauna de vină pentru toate. Cîteodată îmi vine s-o pocnesc.

– Sper că nu ai vorbit cu Sophie despre ce ţi-am spus.

– Nu, n-am vorbit. Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît sînt *sigură* că te înşeli.

– Ţi-a explicat Sophie de ce nu vrea să mă invite?

– Dacă chiar vrei să ştii, a spus că l-ai hărţuit pe Gordon. Era ceva legat de întîlnirea voastră la Kathy şi de dorinţa ta de a lua micul dejun împreună, spuse Hallie pe un ton suficient de dezaprobator ca s-o enerveze pe Maria.

– Nu poţi crede aşa ceva, spuse ea.

– Nu, nu cred, dar asta încercam eu să-ţi spun cînd ţi-am vorbit de Duncan Murdoch: eşti divorţată şi atrăgătoare, iar lumea o să te bîrfească. Chiar şi propria ta soră poate să interpreteze greşit ce faci.

Maria nu fu în stare să formuleze măcar o replică dezaprobatoare. Ştia exact ce încerca Hallie să facă: era mai uşor să crezi că Maria era o vînătoare de soţi, pentru ca apoi să admiţi că Sophie şi Gordon făceau ceea ce făceau.

– Peter şi Nell sînt invitaţi?

– Nu a spus nimic despre ei.

În fond, îşi zise Maria, Peter şi Nell nu văzuseră nimic.

– Cred că greşeşti neconfruntînd-o pe Sophie cu ceea ce ştii. Nu-i faci un bine. Are nevoie de ajutor, spuse Maria.

– Presupunînd că ce mi-ai spus e adevărat, cum crezi că o pot ajuta confruntîndu-o cu adevărul? N-o să-i facă

decît rău şi nu va mai avea cu cine să vorbească, spuse Hallie.

Totul e fals, îşi zise Maria. Sophie jucase rolul unei soţii şi mame fericite atît de mult timp, încît atunci cînd oamenii îi puneau întrebări, răspundea jucîndu-şi rolul: mamă iubitoare şi soţie devotată. Maria se întreba cum era Sophie cu adevărat, ce s-ar vedea dacă ea şi-ar da jos masca. Îi veni în minte tabloul *The Scream*, care înfăţişa un copil cu capul uriaş, ştirb, cu gura larg deschisă, care lăsa să se vadă un gol roşiatic şi fără fund.

– De dragul lui Sophie, spuse Hallie, cred că ar trebui să nu vii la petrecere.

– De ce? Pentru ca ea să continue prefăcătoria? Nu cred că asta ar ajuta-o. O să vin.

– O, Doamne, exclamă Hallie.

Maria ştia că aurul este cadoul potrivit pentru cea de-a cincizecea aniversare. În Peru, n-ar fi fost o problemă să găsească nişte aur. S-ar fi tîrguit cu Anselmo Ramis, aurarul local, pentru un pandantiv sau pentru o figurină reprezentînd o lamă. În Hatuquitit exista un singur magazin de bijuterii, iar obiectele de aur care se găseau acolo erau produse în serie şi anoste: amulete pentru liceene, cercei sau ace de cravată în forme de flori cu perle în mijloc. În plus, erau foarte scumpe. Maria se decise să le cumpere părinţilor lui Gordon un tablou.

Se duse cu maşina pînă la Blackwood, cîndva cunoscut drept centru de import pentru lemn de mahon, de trandafir şi tec, adus din Orientul Îndepărtat pe vasele din Connecticut. Acum, era cunoscut pentru hotelul ultramodern, restaurantele, magazinele de antichităţi şi galeriile de artă înşirate pe strada principală. Chiar şi în mijlocul săptămînii, într-o zi timpurie de primăvară, oraşul Black-

wood era plin de turişti care profitau de reducerile de preţuri din extrasezon. Maria parcă pe Crooked Street, la nord de centrul oraşului.

Trecu de casele albe ale căpitanilor de vas, separate de garduri de mălini. Gale Parsons, o fată de vîrsta Mariei, care făcuse parte din echipa de iahting de la Blackwood High, locuia într-una din ele. Maria îşi aminti că tatăl lui Gale fusese proprietarul lui Blackwood Motors, şi îi vînduse Mustang-ul lui Malcolm. Acum, ferestrele casei lui Gale erau acoperite cu draperii de damasc; un abţibild de pe uşă avertiza că proprietatea era protejată de Alert Security. Maria se gîndi că proprietatea fusese cumpărată drept casă de vacanţă de nişte newyorkezi, singurii care şi-ar fi permis. Trecuse multă vreme de cînd localnicii se mutaseră din Blackwood în suburbii sau în oraşe mai puţin elegante, ca Hatuquitit.

Zambilele şi narcisele încercuiau copacii înfloriţi, plantaţi pe marginea trotuarelor. Mersul la cumpărături după un cadou pentru părinţii lui Gordon îi dădea o senzaţie plăcută de ireal. Maria se simţea în al nouălea cer, ca singura dată cînd mestecase frunze de cocaină împreună cu Carmen Puño.

Intră în cîteva galerii specializate mai ales în artă marină şi peisaje în diverse etape ale istoriei: strada principală din Blackwood la înfiinţarea oraşului, în zilele comerţului cu lemn şi pînă în prezent. Toate păreau nepotrivite pentru părinţii lui Gordon, pe care ea şi-i amintea foarte contemporani şi joviali.

Descoperi un nou magazin – ceva neobişnuit în Blackwood. Se numea CAPUL BUNEI SPERANŢE şi pe firmă se afla o goeletă hăituind o balenă albă. Vitrinele erau pline de totemuri, peşti ciopliţi în lemn, sfeşnice din cositor, podoabe indiene şi covoare musulmane de rugăciune. Nişte clopoţei sunară cînd Maria deschise uşa. Se plimbă

încet prin spațiul întunecat și aglomerat, examinînd exponatele; totul părea importat din India, Filipine, Mexic și Peru.

– Spune-mi dacă te pot ajuta cu ceva, se auzi o voce. Maria se întoarse, așteptîndu-se să vadă o persoană înfășurată în muselină, dar femeia părea scoasă direct dintr-un club exclusivist din Blackwood: păr blond coafat, machiaj strident, pulover roz, fustă uni de culoare kaki.

– O să-ți spun, mulțumesc. Maria tocmai găsise o placă ce-l ilustra pe principalul zeu Chavín – o creatură umanoidă cu colți, care veghea asupra armoniei cosmice. I se păru că aduce noroc și se hotărî să-l cumpere pentru familia Littlefield.

– Nu-i așa că e splendid? spuse proprietara cînd Maria puse placa pe tejghea. Unghiile lungi și roz ale femeii, urmărind conturul zeului, semănau cu colții acestuia.

– Este, aprobă Maria. Mai aveți și alte obiecte Chavín?

– Chavín?

– Mă rog, peruane, spuse Maria nevrînd să intre în amănunte.

– Avem cîteva obiecte minunate de aur din America de Sud, spuse femeia, arătînd spre o vitrină de perete.

Maria nu voia să plătească aurul în dolari americani, chiar dacă era vorba de un cadou pentru o aniversare importantă. Scrise un cec pentru placă, îi mulțumi femeii și se îndreptă spre ușă. În drum spre ieșire aruncă o privire în vitrină. Văzu mărgele din lapislazuli, un inel cu topaz, monede diverse, coliere de argint și, sub un mic spot luminos, zeița Chavín de aur pe care i-o dăduse lui Sophie.

Rămase locului privind-o îndelung. Își aminti cum o cumpărase de la Anselmo Ramis. Magazinul lui se afla

pe o stradă prăfuită din spatele masivei biserici coloniale spaniole. Trecuse într-o zi pe la el după ce îşi făcuse cumpărăturile în oraş. Anselmo activa şi pe piaţa neagră pe cont propriu, cumpărînd artefacte Chavín de la profanatorii de morminte şi vînzîndu-le colecţionarilor care-l contactau din Statele Unite şi Europa. Aldo, care dorea să conserve puţinele morminte rămase neprofanate, rugase de mai multe ori poliţia să-l aresteze pe Anselmo. Maria dezaproba activitatea lui Anselmo ca traficant, dar aprecia talentul său ca aurar. Fără să-i spună lui Aldo, îl plătise să facă un duplicat al zeiţei pentru Sophie.

– De unde ai asta? o întrebă ea pe proprietara magazinului.

Femeia ocoli tejgheaua pentru a se apropia şi a vedea despre ce obiect vorbea Maria.

– De la o clientă, spuse ea. Nu-i aşa că e desăvîrşită?

– Ea ţi l-a vîndut? întrebă Maria.

– Da.

– Ştii de unde o are? întrebă Maria cu inima bătîndu-i cu putere.

– Habar n-am. Probabil e o colecţionară, pentru că îmi aduce mereu obiecte.

Maria nu voia să ştie ce erau celelalte lucruri din vitrină, dar se trezi căutînd cu privirea sosiera lui Hallie, bijuteriile ei, ceva familiar.

– Cum o cheamă? întrebă Maria.

Proprietara izbucni într-un hohot nervos, de parcă Maria tocmai rîgîise la o cină festivă.

– Nu-ţi pot spune, răspunse ea. E confidenţial.

Maria mai privi cîteva clipe statueta care sclipea în lumina spotului.

– Cît costă? întrebă Maria.

– Două mii de dolari, spuse femeia. Este precolumbi-

ană. Probabil a fost făcută în Bolivia, cu aproximativ nouă sute de ani în urmă. Locul ei este într-un muzeu.

Maria îi dăduse lui Anselmo Ramis echivalentul a trei sute de dolari americani.

– E cam mult pentru mine, spuse ea şi ieşi închizînd uşa magazinului în urma ei.

12

Deci asta a făcut cu banii? îi spuse Maria lui Peter, în timp ce o privea pe Sophie care dansa cu Gordon. Rochia acesteia, confecţionată dintr-un material împodobit din plin cu perle, trebuie să fi costat o avere şi îi aminti Mariei de ceea ce ea, Sophie şi Nell numeau „rochii de femei bătrîne" cînd erau mici.

– Dacă statuia se vindea cu două mii de dolari, probabil că Sophie a luat pe puţin şase sute pe ea, spuse Peter.

– Rochia aia chiar costă şase sute, crede-mă, spuse Maria, privind perlele ce străluceau în lumina slabă. Ea însăşi purta o rochie neagră, din stofă fină, destul de decoltată. Era rochia ei preferată, în ciuda amintirilor pe care i le trezea – cumpărăturile făcute cu Aldo pe Rue du Faubourg St. Honoré. Îşi pusese o broşă cu un vultur cu creastă, din aur, pe care-l cumpărase de la Anselmo Ramis în ziua în care luase zeiţa lui Sophie.

– Te ignoră, nu-i aşa? întrebă Peter. Ăsta era genul în care Peter obişnuia să abordeze problemele de ordin sentimental, şi Maria se simţi măgulită de tonul lui blînd.

– Nici măcar nu se uită la mine, spuse ea.

– Dacă te face să te simţi mai bine, se poartă frumos cu mine şi foarte rece cu Nell.

– Nu mă face să mă simt mai bine, spuse Maria.

Membrii familiei Lilltefield umpluseră Templul Masonic cu toate rudele şi prietenii lor. Trupa Porch Swing, cvintet alcătuit din prieteni de-ai lui Ed, cîntau din muzica anilor patruzeci cu cîte o preluare Neil Diamond din cînd în cînd. Maria o observă pe Gwen care stătea la masă şi părea ursuză, cu excepţia momentelor în care conducătorul trupei urla „I Am... I Said" şi „Forever in Blue Jeans". Atunci sărea în ambele picioare şi îl trăgea pe Ed pe ringul de dans. Cînd trupa începu să cînte „Sweet Caroline", cîntăreţul înlocuind „Caroline" cu „Gwendolyn", Gwen izbucni în plîns.

– Ce fandoseală, mîrîi Hallie. Ea şi Julian stăteau la masă cu Maria şi cu Peter. Peter îşi tot lungea gîtul, uitîndu-se după Nell care plecase la toaletă cu Andy.

– Gwen se distrează, spuse Maria, conştientă că mama ei era bosumflată, pentru că, de data aceasta, nu se mai afla în centrul atenţiei. Julian stătea lîngă Hallie, afişînd un zîmbet larg.

– Doamne, ce le-ar fi plăcut cîntecele astea vechi lui Malcolm şi Elizabeth, remarcă Hallie, apucîndu-l de încheieturile mîinilor şi privindu-l în ochi.

– Cu siguranţă, aprobă Julian, iritat în mod evident de Hallie.

– Singurul motiv pentru care mai cîntă porcăria asta e că Gwen crede că o s-o considerăm la fel de tînără ca noi, dacă flirtează ca o adolescentă. Vedeţi cum s-a îmbrăcat? Hallie arăta ca o regină în costumul său Chanel.

Gwen purta o rochie lungă de velur care i se potrivea cu chipul. Privirea Mariei fugi de la Gwen la Sophie, care-şi sprijinea capul pe umărul lui Gordon şi amîndoi se uitau la Gwen cu un devotament evident. În seara aceea, Gwen se îmbrăcase ca o tînără, iar Sophie ca o matroană. Rochia lui Sophie era genul pe care l-ar fi

purtat Olivia de Havilland la o decernare de Oscaruri. Privirea Mariei fu atrasă de gulerul înalt; şi se întrebă ce ascundea acel guler.

– Haide, Peter, spuse Hallie, întinzînd mîna. Dansează cu bătrîna ta mamă.

Peter zîmbi şi făcu o plecăciune, după care o conduse pe Hallie pe ringul de dans. Julian îi ceru scuze Mariei din priviri, şi spuse:

– Nu prea merge.

– Poftim? întrebă Maria.

– Am o problemă cu bătăturile, spuse el. Nu pot să dansez.

Maria îşi înăbuşi un hohot de rîs, limitîndu-se la un zîmbet.

– E-n regulă, nu am mai dansat de mult. Am şi uitat cum se procedează.

– Cred că în Peru nu prea găseşti formaţii în vogă, spuse Julian, jucîndu-se cu nasturii sacoului său albastru. Nasurii, din alamă, redau o variantă stilizată a emblemei Clubului de Iachting Hatuquitit.

– O să mă duc să-i umplu paharul mamei tale, spuse el. Vrei să-ţi aduc ceva? Te superi dacă te las singură?

– Mă descurc, spuse Maria, încîntată de curtoazia lui. Ar fi dat orice să o fi auzit şi Sophie. Apoi se întristă, amintindu-şi că Sophie mici măcar nu o voia la petrecere.

– Bună ziua, mătuşă Maria, spuse Flo pe un ton solemn. Maria abia îi auzi vocea din cauza muzicii, dar vederea ei o făcu să tresară. Era oare posibil ca Flo să fi crescut atît de mult de cînd Maria o văzuse ultima oară?

– Pari mai înaltă cu vreo trei centimetri, spuse Maria, aplecîndu-se să o îmbrăţişeze. Nu ştiam că vii şi tu. Nu a trecut deja ora de culcare?

– Cu mult, spuse Flo, emoţionată, îmbrăţişarea Mariei alungînd orice fel de formalitate.

– Simon a trebuit să rămînă acasă. Doar unul dintre noi putea veni.

Flo purta o rochie roz, cu funde albe. Ciorapii săi albi, cu dantelă, şi pantofii negri îi dădeau o notă de eleganţă. Codiţele dispăruseră; Sophie folosise fierul de coafat şi părul îi cădea fetiţei pe umeri în bucle. Flo şi le atingea întruna, cu fruntea încreţită de îngrijorare. Sub ochi avea nişte mici semicercuri violete despre care Maria crezuse iniţial că sînt vînătăi, dar îşi dădu repede seama că erau cearcăne provocate de nesomn.

– Ai nişte bucle foarte frumoase, spuse Maria.

– Dar cad, spuse Flo.

– Vrei să spui că se lasă?

– Nu, cad, spuse Flo.

– Oricum eşti frumoasă, renunţă Maria, nevrînd să exagereze. Mi-a fost dor de tine. Se întreba cum îi justificase Sophie lui Flo faptul că nu se mai vedeau.

– Şi mie mi-e dor de tine. Flo îşi urmări părinţii cu privirea pe ringul de dans.

– Mama ta este... frumoasă, spuse Maria şovăind.

– Crezi că tati e chipeş? întrebă Flo. Apoi îşi apropie faţa la doi centimetri de faţa Mariei. Ştiu că îl placi, spuse ea.

– E drăguţ, îi confirmă Maria precaut.

– Foarte, nu-i aşa?

– Ei bine, el este căsătorit cu mama ta, iar eu o iubesc pe ea. Aşa că da, îl plac foarte mult.

– Mi-a spus mie mami că-l placi, zise Flo satisfăcută, ca şi cînd Maria tocmai îi clarificase toate nelămuririle.

– De ce nu a putut veni şi Simon, schimbă Maria subiectul.

– Pentru că săptămîna asta eu am fost cea mai bună, spuse Flo cu mîndrie. Tati a zis că numai unul dintre noi poate veni, cel care e cel mai cuminte.

– Salut, Flo. Bună, Maria, spuse Gwen mîngîind fruntea lui Flo.

– La mulţi ani, Gwen, zise Maria.

– Ne bucurăm că ai reuşit să ajungi. Tonul lui Gwen era rece. Luînd-o pe Flo de mînă, se dădu puţin mai în spate, de parcă ar fi încercat s-o răpească. Un cuplu pe care Maria îl mai zărise prin oraş se opri să o felicite pe Gwen. Gwen se întoarse pe jumătate cu spatele la Maria.

– Ce copil adorabil! spuse femeia. Este nepoata ta?

– Da, răspunse ea. E fiica lui Gordon.

– Aşchia nu sare departe de trunchi, remarcă bărbatul. E leită taică-său.

– E o dulceaţă, spuse Gwen.

– Am trecut acum cîteva zile să-l văd pe Gordon. Conduce foarte bine afacerea tatălui său. Mi-a oferit un preţ foarte avantajos pentru un foarfece de grădină Black&Decker de cea mai bună calitate doar pentru că ştie că sînt prieten cu tine şi cu Ed.

– Aşa e Gordon, spuse Gwen radioasă. Cele mai multe mame au podoabe, dar eu am o bijuterie.

Cuplul îşi luă la revedere şi se îndepărtă. Aprinzîndu-şi o ţigară, Gwen îi urmări cu privirea.

– Nu-mi pot aminti în ruptul capului numele lor, spuse ea. El obişnuia să joace cărţi cu Ed joi seara. Tad şi Helen? Sau Dora? Nu contează, sînt foarte plictisitori. Aveau o fată care era înnebunită după Gordon, iar el n-o băga în seamă.

– Îmi plac cerceii tăi, Gwen, spuse Flo.

– Flo, spuse Maria rîzînd. Aşa îi spui bunicii tale?

– Bineînţeles, spuse Gwen.

Maria o văzu pe Sophie în cealaltă parte a camerei, încercînd să pară nonşalantă, dar privind de multe ori cu nervozitate către Maria, Gwen şi Flo, de parcă se întreba despre ce vorbeau.

– Deci tu şi sora ta v-aţi cam răcit, spuse Gwen cu atîta compasiune încît Maria fu surprinsă.

– Într-adevăr.

– O iubesc pe Sophie ca pe fiica mea, aşa că nu vorbesc cu răutate, însă dacă ar mai pierde din greutate nu ar mai avea de ce să-şi facă griji la capitolul gelozie.

– Mami e geloasă? întrebă Flo.

– Cred că face din ţînţar armăsar, spuse Gwen, ca şi cînd n-ar fi auzit-o pe Flo. Cînd Ed se ocupa de magazin, treceau pe-acolo foarte multe femei care cumpărau tot felul de lucruri inutile pentru soţii lor. Ed şi-a văzut de treabă, flirtînd puţin doar pentru binele afacerii. Sophie nu a înţeles asta niciodată. O dată sau de două ori am surprins-o transformîndu-se într-un monstru care mă privea cu furie!

– Mami nu e un monstru! spuse Flo iritată. Bărbia începu să-i tremure.

– Nu, nu e, spuse Maria, ridicînd-o în braţe, incapabilă să găsească o replică decentă pentru Gwen. Dacă Flo nu ar fi fost aşa de atentă, ar fi repezit-o. Sophie îi mărturisise odată, cu lacrimi în ochi, că la fiecare vizită la părinţii lui Gordon, Gwen se plimba din dormitor pînă la baie îmbrăcată în lenjerie dantelată, iar Gordon fluiera admirativ.

– Ce s-a întîmplat, iubito? întrebă Sophie cu o voce rece, făcîndu-şi apariţia în spatele lor.

– Mami! strigă Flo, izbucnind în plîns cînd îi auzi vocea. Întinse braţele şi Sophie o smulse de lîngă Maria.

Sosirea bruscă a lui Sophie o făcu pe Maria să tremure şi să renunţe la ceea ce voia să-i spună.

– O să fie bine, spuse Sophie, mîngîindu-şi fiica pe spate. Ce s-a întîmplat?

– Nu eşti un monstru, nu-i aşa? întrebă Flo tulburată.

Sophie o privi pe Maria. Cum Gwen nu se grăbi să sară în ajutorul ei, Maria îşi dădu seama cum avea să se termine această poveste.

– Nu eu am spus asta, zise ea pe un ton calm.

– Iată-le pe fetele mele. Ed se apropie şi le îmbrăţişă pe Gwen şi pe Sophie. Bună, Maria.

– Bună, Ed. Pot să vorbesc cu tine, Sophie? întrebă Maria privind-o drept în ochi.

Sophie scutură din cap, continuînd să se holbeze la Maria, care aproape tresări sub acea privire, dar se strădui să ia o poziţie fermă. Ştia că dacă ar fi cedat, Sophie ar fi considerat asta drept o recunoaştere a vinei.

– Unde e idiotul ăla? întrebă Ed. Atît Sophie, cît şi Gwen se schimonosiră, dar nu spuseră nimic. Unde e? Azi l-am surprins pierzînd timpul pe la magazin. Să-i atragi atenţia, Sophie. De fiecare dată cînd trec pe-acolo îl găsesc stînd la taclale cu Earl Mardsen. Ce trîntor!

– Earl îşi construieşte o casă nouă, spuse Sophie pe un ton atît de impunător, încît îi aminti Mariei de Hallie. În ciuda resentimentelor faţă de Sophie, fu mîndră să se alieze cu ea împotriva lui Ed.

– Earl Marsden, marele mahăr, spuse Ed. Clientela cluburilor – ăsta a fost dintotdeauna viciul lui Ticky, să se gudure pe lîngă clientela cluburilor.

– Nu-i mai spune Ticky, îl apostrofă Gwen încet.

– Ticky, Ticky, Ticky, repetă Ed rîzînd. Marele absolvent de la Princeton. Oricum, unde dracu' e?

– Vorbeşte despre tati? întrebă Flo. Tati a fost la Prin-

ceton. Sophie nu răspunse. Stătea nemişcată, privind în gol peste capul lui Sophie. Maria fu şocată de faptul că Ed îl numea pe fiul său idiot şi Ticky, şi de incapacitatea lui Sophie şi a lui Gwen de a-i lua apărarea.

Zărindu-şi fiul pe ringul de dans, Ed ridică o mînă în aer:

– Hei, Ticky! urlă el. Vino aici şi dansează cu soţia ta!

Gordon se apropie cu sfială, cu umerii săi largi încovoiaţi, ca un copil care fusese prins făcînd prostii. Sophie se aplecă spre el, dar el o îmbrăţişă pe Gwen.

– Grozavă petrecere, spuse Gordon.

– Ai mîncat ceva, iubitule? întrebă Gwen. Ai încercat cîrnăciorii afumaţi?

– Cu sos condimentat? Cred că am mîncat o tonă. Sînt preferaţii mei.

– Ştiam eu, spuse Gwen. Şi ai mei. În prezenţa lui Gordon era total schimbată. Acum părea strălucitoare, împlinită. Dacă Maria ar fi trebuit să descrie aura lui Gwen, cuvîntul pe care l-ar fi folosit ar fi fost *reverenţios*.

– Azi te-am prins tăind frunze la cîini, Ticky, spuse Ed.

– Te înşeli, tată, zise el încreţindu-şi fruntea de parcă ar fi încercat să localizeze în timp ceea ce Ed observase. Am fost ocupat toată ziua. Încerc să închei un contract cu Dutch Boy.

– Dutch Boy! exclamă Ed. Dar ce-are Cover-Brite? Noi dintotdeauna am distribuit Cover-Brite. Clienţii asta aşteaptă.

– Au un furnizor nou, tată, spuse Gordon. Nu mai pot face livrările la timp. Comenzile sosesc, dar stocul e epuizat. Pun la cale o afacere grozavă.

Ed rînji.

– Ticky, tu şi afacerile tale grozave. Atît o să spun – tu şi afacerile tale grozave.

– De ce Ed îi spune lui tati Ticky? întrebă Flo, punîndu-şi palmele pe obrajii lui Sophie. De la tic-tac?

– Nu, din cauză că a fost muşcat odată de o ploşniţă, spuse Ed. Cînd avea zece ani, avea o ploşniţă mare şi urîtă atîrnată de gît. Cine ţi-a dat această poreclă? Paulie Conklin?

– Paulie, cred, spuse Gordon. Mariei îi era jenă pentru Gordon şi pentru ea însăşi, că asista la acea scenă îngrozitoare a familiei Littlefield. În ciuda sentimentelor ei pentru Gordon, ar fi vrut să le ia pe Sophia şi Flo, să se îndepărteze cu ele în paşi de dans, ca să le împiedice să-l vadă pe Gordon umilit.

– Paulie Conklin, spuse Ed. Un mare jucător. Cît a făcut în ultimul an? Trei şaizeci?

– Parcă trei şaizeci, spuse Gordon repetînd prosteşte tot ce spunea tatăl său.

– Nu e de mirare că a ajuns la profesionişti, spuse Ed. Acuma ce e, crainic la White Sox?

– Cred că da, spuse Gordon.

– Iubesc Chicago, interveni Maria, încercînd să schimbe subiectul. Am fost acolo doar de două ori, dar...

– Colegul de liceu al lui Gordon a ajuns crainic de baseball, o întrerupse Ed. După ce a jucat la profesionişti, acum e la radio. Vara trecută s-a întors în Hatuquitit să inaugureze noul teren. Nu a absolvit Universitatea Princeton, n-a făcut nimic ieşit din comun. E doar un jucător de baseball, bun şi cinstit. Nu-i aşa, Ticky?

– Aşa e, tată, spuse Gordon. Se înroşise şi venele îi zvîcneau la tîmple. Sophie, în schimb, era palidă şi părea departe de ce se petrecea în jurul ei. Maria îşi încordă auzul; avusese senzaţia să Sophie murmura ceva.

– Dansează cu soţia ta, fiule, spuse Ed. Haide – eu şi Mama o să avem grijă de Flo. Nu ţi-ar plăcea, scumpo?

O smulse pe Flo din braţele lui Sophie, care îl privea încîntată.

– O, mulţumesc, Ed, pentru ocazia de a dansa din nou cu soţul meu! Mariei nu-i veni să creadă. După felul în care Ed spusese toate acele lucruri, se părea că Sophie ştersese totul din minte, în afară de oferta lui Ed de a sta cu Flo.

Gordon o luă pe Sophie de mînă şi o conduse prin mulţime. Formaţia cînta „Moon River". Maria rămase locului, urmărind-o pe Sophie care, sprijinindu-se de Gordon se legăna în ritmul muzicii. Vizavi, Hallie stătea alături de Julian şi Peter alături de Nell. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Sophie.

– Păcat că nu e un dans mai ritmat, spuse Ed. Sophie ar trebui să mai dea jos din kilograme.

– Dacă pleci, pierzi premiul, spuse Gwen cînd Maria plecă de lîngă ei fără să se uite înapoi, fără măcar să o sărute pe Flo. Ieşi pe uşă în noaptea senină de primăvară şi se opri pentru a trage în piept aerul proaspăt. Se trezi fredonînd „Moon River", în timp ce se gîndea la ceea ce avea să se întîmple mai tîrziu, cînd Gordon şi Sophie vor ajunge acasă. Se întreba ce va face Gordon. Văzuse durerea din ochii lui. Ştia că cineva va trebui să plătească pentru ceea ce îi făcuse Ed, şi că aceea va fi Sophie.

13

Maria se îndreptă spre Haunted Isles, gonind cu barca ei peste valuri. Stropii de apă sărată îi înţepau ochii. În ziua aceea, răcoroasă pentru luna aprilie, era vînt. Barca, proaspăt vopsită, îi fusese adusă la cheiul său în acea dimineaţă. Avea o nouă inscripţie: Bold an Intrepid

Boatworks, lîngă cîrmă, alături de un bilet din partea lui Duncan: „Distracție plăcută în noua ta barcă. Mă voi gîndi la tine.“ Ținuse multă vreme biletul în mînă, conștientă de legătura pe care el o crease, dar și de dezamăgirea că Duncan nu apăruse la ușa ei.

Intrînd în golful puțin adînc de la Lookout, sări în apă și trase barca pe țărmul pietros. Apa era rece și simți cum îi amorțesc picioarele. Avea cu ea un rucsac plin cu unelte, sandviciuri și o pereche de bascheți. Își uscă picioarele la soare, își curăță nisipul de pe tălpi și încălță bascheții. Refuza să se gîndească la Sophie și la Gordon.

Străbătînd în grabă insula, Maria trecu în revistă ceea ce citise în ultima vreme și încercă să-și imagineze unde s-ar fi putut afla centrul comercial, locul în care indienii Pequot își depozitau minereurile. Citise că numeroase triburi din New England dezvoltaseră o puternică industrie a minereurilor: minereurile erau extrase în Massachussetts sau în estul statului New York și aduse pe rîul Connecticut la centrele comerciale prin strîmtoarea Long Island. Și-i imagină pe indienii Peqout întemeind o așezare pe Lookout, unde transformau pietrele brute în vase de gătit, mojare de nuci, tăvi și farfurii.

Contrar tuturor regulilor arheologice, marcă o bucată de teren. Știa că după ce se va decide unde să sape o să delimiteze secțiuni, ca apoi să înceapă să îndepărteze pămîntul cu meticulozitate. Învățase aceste metode în facultate și de la Aldo. Aici, în Lookout, se simțea liberă; acestea erau săpăturile ei, și pentru prima oară în cariera sa nu avea o ceată de aghiotanți ai lui Aldo care să privească peste umărul ei.

Aproximă insula ca avînd nouă sute de metri lungime și vreo cinci sute de metri lățime. Cu excepția unei plaje prundoase, țărmul era format din granit care se înălța pînă la nivelul solului nisipos. Pe roci creșteau stejari și

brazi pitici; cîteva luminişuri cu iarbă gălbuie erau delimitate relativ clar de arbori. Maria înaintă spre inima insulei şi se opri unde vegetaţia devenea densă.

Scoţîndu-şi paleta, de hotărî să sape pe o suprafaţă largă. Aldo îşi sfătuia întotdeauna studenţii să îndepărteze stratul de pămînt de la suprafaţă – pentru a ajunge direct şi repede la fundul săpăturii. Mînat de nerăbdare, el îndepărta întreg stratul superior pînă la argila de dedesubt. Maria îşi urma propria regulă – săpa cu grijă pînă observa o schimbare în sol, nu una radicală – pietriş transformîndu-se în argilă sau argila în nisip, de exemplu.

Munca înceată şi metodică o obosi. Se deplasă cu spatele evitînd să pună genunchiul pe suprafeţele proaspăt săpate, căutînd schimbări de culoare sau textură ale solului. Soarele îi bătea direct în cap. Găsi primul „artefact" – un prezervativ folosit, şi apoi al doilea, un căpăcel de aluminiu. Întotdeauna îi plăcuse să îndepărteze straturile unul cîte unul, călătorind înapoi, în timp.

Cînd descoperi prima schimbare majoră în caracteristicile solului, un strat de pietriş, simţi o emoţie inexplicabilă. Luă peria pentru a îndepărta nisipul dintre pietre şi găsi două fragmente de cochilii de scoici. Le examină întrebîndu-se dacă fuseseră scăpate de pescăruşi sau dacă fuseseră aruncate de petrecăreţi la un picnic. Continuă să perie. După o oră, genunchii îi înţepeniră şi palmele începură să o usture.

Era gata să renunţe cînd descoperi o piatră diferită de cele pe care le găsise pînă atunci. Avea o lungime de aproximativ şase centimetri, marginile zimţate, vîrful ascuţit şi corpul conic. Recunoscu roca de cremene şi obiectul care era un vîrf de săgeată. Dacă i-ar fi estimat vechimea, ar fi spus că a fost făcută de indienii Pequot la sfîrşitul perioadei ceramice, în jurul anului 1600, după sosirea coloniştilor englezi.

Luă vîrful de săgeată în mînă, mîngîindu-i cu degetul marginile ascuţite. În clipa aceea avu impresia că nicio descoperire arheologică nu o făcuse vreodată atît de fericită şi se trezi dorindu-şi ca Duncan să se fi aflat acolo.

Vechiul său prieten Duncan. Nu Aldo...

Apoi, din cauza sentimentului de vinovăţie sau poate din obişnuinţă, gîndurile i se îndreptară către Aldo.

El a acceptat ca Maria, crescută în Hatuquitit, cu numele şi legendele sale indigene, să sape cîndva acolo. Roma exercitase aceeaşi atracţie asupra lui: drumul spre şcoală pe lîngă Zidul lui Aurelian, jocurile din Colloseum şi Forum, prima comuniune într-o biserică veche de o mie de ani, toate acestea îi treziseră dorinţa de a descoperi trecutul. Gîndindu-se la Aldo, Maria răsucea fără încetare în mînă vîrful de săgeată sculptat de un indian din Noua Anglie.

Îşi aminti noaptea în care îi spusese că avea de gînd să plece. El se sprijinise de masă, cu mîinile în buzunarele jachetei sale kaki, prefăcîndu-se că studiază o fotografie aeriană a locului. Profilul său de italian tipic trăda mînie.

– Asta vrei? Sfîrşitul căsniciei noastre? spuse el după lunga tăcere care urmase monologului Mariei.

– Tu nu? Maria se întreba de ce, după toate nopţile în care o lăsase singură şi după toate zilele în care îi supraveghease activitatea cu o atitudine detaşată, profesională, această decizie părea să-l ia prin surprindere. Nu era prima oară cînd vorbeau despre despărţire, dar pentru prima dată ea îi spunea că avea să se întoarcă în Hatuquitit şi să rămînă acolo.

Aldo dădu din umeri, apoi începu să se plimbe alene prin cort, privind în pămînt, pe pereţi, oriunde altundeva, numai la ea nu.

– După atîta timp, după atîţia ani, rosti el.

Uite-te la mine, i se adresă Maria în gînd. Crezuse că el o să plîngă, să invoce vremurile bune trăite împreună

şi să lase impresia că decizia Mariei era unilaterală, că el nu are nici o vină.

– Vrei să spui că încă mă mai iubeşti? întrebă ea.

Atunci Aldo o privi în ochi.

– Te voi iubi întotdeauna. Zîmbetul lui trist îi spuse însă Mariei că el accepta faptul că mariajul lor se terminase, că îl încerca un sentiment dulce-amar pentru pierderea a ceea crezuseră că aveau.

– O să plec săptămîna viitoare, spuse ea. Vreau ca lucrurile să meargă normal după plecarea mea. Există un lot pe care-l poate prelua Carmen după ce eu...

Aldo puse un deget pe buzele ei, făcînd-o să tacă.

– Hai să nu vorbim despre asta, spuse el. Nu acum. Soţia mea tocmai mi-a spus că vrea să mă părăsească, şi în seara asta nu vreau să mă gîndesc la altceva. Tu ai fost cea curajoasă, tu ai exprimat în cuvinte ceea ce gîndeam amîndoi.

Aldo vorbea cu duioşie şi tristeţe, dar Maria era furioasă gîndindu-se cîtă durere ar fi fost evitată dacă el i-ar fi spus ce simţea, în loc să o evite. Patul era într-un colţ al cortului; privirea Mariei se îndreptă către el. În fiecare noapte cînd Aldo termina lucrul venea în pat. Se întrebă dacă el va continua să doarmă lîngă ea; se întrebă dacă ea mai voia lucrul ăsta.

Aldo fu cel care făcu pasul curajos. Traversînd cortul, o sărută pe Maria pe creştet.

– *Buona notte, bella*, spuse el. Mă duc să dorm în patul de campanie din birou.

Maria oftă şi îşi plimbă degetul mare de-a lungul muchiei vîrfului de săgeată. Încercă să-şi amintească legenda Pequot, cea despre dragoste şi trădare, în care viteazul indian Pequot urmase spiritul soţiei sale pe tărîmul morţilor. Cu sentimentul că tocmai invocase o amintire din trecutul său, Maria începu să dea crezare legendei.

Zgomotul unui motor o făcu să se întoarcă şi o văzu pe *Alicia* intrînd în golful Lookout. Duncan stătea la timonă şi îi făcu cu mîna în momentul în care o zări. Maria îi răspunse copleşită de emoţie. Ieşi cu atenţie din zona excavată şi traversă suprafaţa de granit spre mal, cu vîrful de săgeată în mînă.

– Uite-te la asta, strigă ea, înainte ca el să coboare pe mal. Cînd Duncan se apropie, după privirea lui întunecată Maria îşi dădu seama că se întîmplase ceva.

– Ce s-a întîmplat?

– Peter m-a rugat să vin aici să te iau, spuse Duncan. Sophie e rănită. Se află la spital.

– Ce s-a întîmplat? ţipă Maria. Imaginile începură să i se deruleze prin minte: sfoara din jurul gîtului lui Sophie, venele zvîcnind în tîmplele lui Gordon, Flo şi Simon alergînd în jurul curţii. Auzi vocea lui Ed spunînd: „Ticky, Ticky, Ticky". Ştiuse că avea să se întîmple ceva şi ar fi trebuit să împiedice asta.

– A căzut pe scări.

Maria se îndreptă cu paşi nesiguri spre barca ei. Duncan o prinse de braţ.

– Vino, spuse el. Te duc eu înapoi. Nu cred că eşti în stare să conduci. Avea mîinile murdare de vopsea albastră şi avea o urmă de vopsea şi pe obrazul bronzat.

Fără să spună un cuvînt, Maria se urcă şi-l privi pe Duncan legînd barca ei de mal, după ce înfipse o ancoră Danforth în nisip. Avea de gînd să boteze barca într-una dintre zile. Se gîndi la indienii care nu aveau nume de familie, doar prenume. În *Pequot Tales* citise că băieţii purtau numele strămoşilor sau ale unor fenomene cereşti. Fleeing Cloud (Nor trecător), de exemplu, sau Eagle of the Sky (Vulturul văzduhurilor). Fetele primeau numele unor regiuni, legume sau ape, cum ar fi Woman of Corn (Femeia din lan), She Who Lives in the Valley (Femeia

din vale), sau The Woman Swimming for Shore (Femeia care înoată spre țărm). Acesta din urmă o făcu pe Maria să se gîndească la Sophie – ca o epavă, pe jumătate înecată, plutind spre mal – și gemu.

Duncan urcă în barcă, porni motorul *Aliciei* și privi peste umăr, pregătindu-se să iasă cu spatele. Băgă în marșarier, ezită și-l puse înapoi în punctul mort. Ridicîndu-se de pe scaunul de lemn, traversă puntea bărcii spre Maria, o ridică de pe locul ei și o îmbrățișă atît de strîns, încît fermoarul bluzei lui îi lăsă o urmă pe obraz. Stătură așa cîteva momente. Duncan încerca să o îmbărbăteze; Maria era convinsă că Sophie nu căzuse pe scări.

– Ești bine? întrebă el. Maria încuviință dînd din cap. Ar fi vrut să nu se elibereze din brațele lui. Duncan porni barca și se îndepărtă cît putu de repede de Haunted Isles îndreptîndu-se spre Hatuquitit.

Peter o întîlni pe Maria în sala de așteptare de la spital.

– Are o contuzie și o fractură la încheietura mîinii, dar o să se facă bine, spuse el, sărutînd-o pe obraz. Zice că a căzut pe scările de la pivniță, cărînd un coș de rufe murdare.

– Ai văzut-o? întrebă Maria privindu-și fratele în ochi și constatînd asemănări cu cei ai lui Sophie, petele aurii din jurul pupilelor, genele lungi și drepte, tristețea stăruitoare în momentele dificile pentru familie, ca atunci cînd murise tatăl lor.

– Nu. Gordon e cu ea.

– El a făcut-o, spuse Maria.

– O să-l omor.

– Eu... oftă, aproape plîngînd, eu am știut că o s-o rănească.

– Ce vrei să spui?

– Aseară, la petrecerea părinților lui, l-am văzut pe

Ed umilindu-l pe Gordon. L-am văzut pe Gordon devenind din ce în ce mai nervos. Se înroşise la faţă, atît era de furios...

– Nu puteai face nimic, spuse Peter cu o voce monotonă, privind de-a lungul coridorului, spre salonul în care se afla Sophie.

Maria nu răspunse. În fond, ce ar fi putut să facă? Să-i spună lui Sophie că Gordon era nervos, cînd ea cu siguranţă observase asta înaintea ei? Să cheme poliţia? Să se strecoare în casa lor şi să aştepte ca Gordon să se dezlănţuie? Şi totuşi gîndu-l sîcîitor că ar fi putut evita asta nu-i dădea pace.

– Ascultă, Maria, spuse Peter, ţinînd-o de mînă şi privind-o fix în ochi. Eu te-am chemat. Nell mi-a spus că ai plecat să faci săpături şi că Duncan Murdoch ştie unde să te găsească. Am venit aici pentru că m-a chemat doctorul Salter. Mi-a spus că Sophie a mai fost aici. Nici unul dintre noi nu a ştiut despre asta, dar ea a mai fost tratată de cîteva ori pentru tăieturi şi contuzii. Odată a fost internată pentru arsuri. Doctorul m-a sunat la birou şi mi-a spus că îl bănuieşte pe Gordon că o răneşte. Oficial nu putem întreprinde nimic, pentru că Sophie nu vrea să facă reclamaţie. Nici măcar nu vrea să stea de vorbă cu cei de la asistenţa socială. Dar de data asta... Vocea lui Peter se frînse înecată de lacrimi. Maria nu-l văzuse niciodată pe fratele ei plîngînd. Îl bătu uşor pe mînă.

– E-n regulă, şopti ea. Peter se străduia să se controleze, să-şi înăbuşe suspinele. Maria se întrebă dacă această puternică emoţie, atît de neobişnuită pentru Peter, îl înspăimînta sau îl făcea să se simtă ruşinat.

– De data asta, spuse el, făcînd eforturi să pronunţe cuvintele, cînd a venit ambulanţa să o ia, unul dintre paramedici a observat ceva la Flo.

– La Flo? întrebă Maria panicată. Ce a observat?

– Vînătăi. Pe braţe.

– Unde e Flo acum? Dar Simon?

– La părinţii lui Gordon, spuse Peter. Legal, doctorul Salter e obligat să raporteze autorităţilor statului eventualele abuzuri asupra copiilor. O să aibă loc o anchetă. Vorbind despre procedurile legale, Peter părea să-şi vină în fire. Îşi scoase ochelarii, îi şterse cu batista şi-i puse înapoi la ochi.

– I-ai spus mamei?

Peter negă, dînd din cap.

– Nell a luat maşina şi s-a dus să o anunţe.

– Cum a putut Sophie să permită aşa ceva? Am iubit-o atît de mult, dar ştii ceva?

– Ce? întrebă Peter. Ca şi cînd ar fi ştiut ce avea de gînd să spună, şi că acest lucru o durea foarte tare, îi puse mîna pe umăr.

– O urăsc pentru asta. Pentru că l-a lăsat pe Gordon să le facă rău ei şi lui Flo.

– N-o urî, spuse Peter cu vocea plină de tristeţe. O să aibă nevoie de tine.

Maria îşi dori ca Sophie să aibă cu adevărat nevoie de ea, încît închise ochii, strîngînd pleoapele atît de tare, încît, cînd îi deschise, văzu steluţe.

Gordon venea de-a lungul holului spre ei. Păru surprins cînd o văzu pe Maria.

– Se odihneşte, spuse el.

Peter îl ţintui pe perete:

– Ticălos nenorocit, spuse el. Gordon îşi ridică mîinile pentru a-şi proteja faţa. Peter i le dădu la o parte şi Gordon îl lovi spărgîndu-i nasul. Peter îl lovi în abdomen, şi se dădu înapoi pregătindu-se să-l lovească din nou. Doi medici interni îi despărţiră. Peter sîngera.

– Ţi-a spart nasul, spuse unul dintre doctori.

Maria îi urmări pe doctorii şi agenţii de pază încer-

cuindu-i pe cei doi, apoi se întoarse şi se îndreptă spre salonul lui Sophie.

Sophie zăcea nemişcată pe aşternuturi albe, cu ochii închişi şi cu capul bandajat. Pe obraji avea cîteva vînătăi. Maria se apropie de pat.

– Hei, Sophie? spuse ea încet.

Ochiul stîng al lui Sophie se întredeschise; cel drept părea lipit. Cînd o văzu pe Maria, Sophie închise şi ochiul stîng.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Maria.

– Am căzut pe scări, spuse Sophie pe un ton indiferent.

– Sophie, mie poţi să-mi spui, o imploră Maria. Te pot ajuta. Ai nevoie de ajutorul meu. Ai nevoie de el, de dragul lui Flo şi al lui Simon.

– Pleacă.

– El ţi-a făcut asta, nu-i aşa? A rănit-o şi pe Flo.

– Nu s-ar atinge niciodată de Flo. Este tatăl ei. Flo s-a lovit, încercînd să mă ţină pe mine. Stătea la baza scărilor. Sophie părea că recită asemenea unui şcolar în piesa de teatru de Crăciun.

– Cu asta ai putea păcăli un asistent social, spuse Maria, dar eu ştiu adevărul. Am văzut ce ţi-a făcut.

– Nu o să te creadă nimeni. Toată lumea ştie că eşti geloasă pe căsnicia mea cu Gordon. Sophie zîmbi cu mîndrie, ca şi cînd ar fi crezut ce spunea. Ideea acestei autosugestionări o revoltă pe Maria.

– Salvează-te, Sophie, spuse ea.

– Sînt bine. Sînt fericită.

Maria o fixă multă vreme cu privirea, încercînd să ia o decizie. Îi venea să iasă pe uşă, fără să se mai uite înapoi, însă n-o putea face.

– Nu spune nimic, zise ea. Nu vreau decît să te gîndeşti: să reflectezi la cele întîmplate. Încearcă să-ţi

aminteşti cît de dureros e. Apoi gîndeşte-te la Flo. Peter spune că are vînătăi pe braţe.

La auzul acestor vorbe, faţa lui Sophie se schimonosi. Părea să se lupte cu ea însăşi, ca şi cînd ar fi încercat să-şi recapete controlul sau să se decidă ce să spună în continuare. În ciuda acestui fapt, nu deschise ochii.

– Sophie? o strigă Maria.

– Lasă-ne în pace, o imploră Sophie. Sîntem o familie.

– Şi eu fac parte din familia ta, spuse Maria.

Sophie nu răspunse, ci strînse ochii şi mai tare.

– De ce nu te uiţi la mine? întrebă Maria, deşi ştia răspunsul. Sophie aflată sub vraja lui Gordon, realizase că singura persoană care o putea scoate din starea asta era sora ei. Maria îşi zise că dacă ar convinge-o pe Sophie să deschidă ochii şi să o privească cîteva secunde, lupta ar fi fost cîştigată. Probabil că Sophie simţise acelaşi lucru pentru că începu să caute frenetic butonul soneriei de deasupra patului.

– Chem asistenta, spuse Sophie. O să-i cer să te dea afară.

Maria nu spuse nimic. Sărută fruntea umedă a lui Sophie şi părăsi salonul.

Peter avea nasul spart; ăsta era verdictul medicilor. Îi lăsase vorbă Mariei, prin intermediul unui medic intern, că va mai rămîne acolo. De asemenea, o rugă să se ducă acasă şi să aştepte telefonul lui. Cînd Maria ieşi, constată că Duncan o aştepta, sprijinit de camioneta companiei Bold and Intrepid Boatworks. El îi veni în întîmpinare.

– Ce face? o întrebă.

– O să se facă bine, spuse încet Maria. De ce nu eşti la lucru? Într-un fel prezenţa lui o incomoda. Avea nevoie de timp ca să se adune.

– E pauza de cafea, spuse el. Ştiam că nu eşti nici cu barca, nici cu maşina, şi m-am gîndit că ai nevoie de cineva care să te ducă acasă.

În mod obişnuit un astfel de gest nu era surprinzător, dar, după toate prin cîte trecuse, Mariei i se înmuiară picioarele.

– Întrebarea este, continuă Duncan, vrei să te duc acasă sau înapoi la barcă?

– Am şi uitat de barcă, spuse Maria. Uitase, de asemenea, şi de vîrful de săgeată din buzunar. Îl luă în mînă şi-l strînse ca pe o amuletă.

– N-ar trebui să o laşi acolo la reflux, spuse Duncan. N-o să poţi s-o mai scoţi de pe mal.

– Atunci cred că trebuie să mă duci la Lookout, spuse Maria, nesigură.

Traversară oraşul în linişte. Ea privea pe geam, fără a se simţi nevoită să înceapă o discuţie de complezenţă, aşa cum făcea de obicei cu cei din afara familiei. Privi spre Duncan, întrebîndu-se care era motivul adevărat pentru care venise. Privind mîna de pe schimbătorul de viteze, şi-o imagină mîngîindu-i obrazul şi-şi întoarse privirea.

– Unde e *Alicia?* strigă Duncan către Jim, în timp ce parca maşina.

– Tory a luat-o ca să monteze pontonul familiei Morgan, strigă Jim.

– Asta e, spuse Maria dezamăgită, căci sperase să poată relua săpăturile. Şi, admise ea pentru sine, i-ar fi plăcut să se mai plimbe o dată cu barca împreună cu Duncan.

– Nu-ţi face griji, spuse Duncan. O să ne descurcăm. Tocmai mi-am pus barca pe apă şi anul ăsta nu am avut ocazia s-o probez. E o zi frumoasă, fără vînt. Vrei să vezi cum merge? Aruncă o privire spre o barcă lucioasă, cu

chila albastră, strălucitoare. La pupa era vopsit numele *Arcturus*.

– Îmi place să navighez, spuse Maria.

Douăzeci de minute mai tîrziu, cu mîna pe timonă, Maria se întrebă cum de era posibil să treacă de la disperare la bună dispoziţie într-un timp atît de scurt. Soarele se reflecta pe suprafaţa calmă a mării, aşternînd o cărare de diamante de la portul Hatuquitit spre Haunted Isles.

Maria se simţea mai confortabil într-o barcă cu pînze decît într-una cu motor. Ieşise de la doc printr-un viraj larg, ocolise baliza de la intrarea în port şi pusese barca pe direcţia vîntului. Goneau peste apă. Duncan stătea alături de ea, sprijinit de balustrada din direcţia vîntului.

– Aproape gata, spuse ea. Aplecîndu-se, lăsară braţul catargului să se rotească pe deasupra lor. Focul şi gabia mare veniră în vînt, şi se umflară. Prova viră spre dreapta, iar Duncan şi Maria se sprijiniră de balustrada udă.

– De ce nu mi-ai vîndut o barcă ca asta în locul remorcherului ăluia, strigă Maria.

– E un remorcher bun, mult mai practic decît o barcă cu pînze ca să te duci pînă pe Lookout şi să te întorci. Ai găsit ceva de dimineaţă?

– Da. Degetele li se atinseră uşor cînd ea îi dădu vîrful de săgeată.

El îl examină, zîmbind cînd privirea li se întîlni, şi apoi i-l înapoie. Cînd se apropiară de coralul de la Tautog Reef, Maria schimbă uşor cursul. Barca viră şi viteza se reduse.

– Eşti un bun navigator, aprecie Duncan.

– N-am prea navigat după ce am terminat liceul, spuse Maria, bucurîndu-se copilăreşte de remarca lui. Ultima dată navigase împreună cu Aldo, în lacul Titicaca, la cinci mii de metri deasupra nivelului mării, înconjuraţi de munţii înzăpeziţi.

– Eu aş naviga toată ziua, dacă m-ar lăsa, spuse Duncan. Cum eu sînt şeful, uneori reuşesc.

Navigară prin canalul dintre Lookout şi Little Shell şi virară spre golf. Barca încetini în apa mică. Maria eliberă funga şi coborî gabia mare. Îşi aminti cît de mult se bucurase cînd, stînd pe insulă, îl văzuse pe Duncan venind. Apoi gîndul îi zbură la Sophie.

– Sînt atît de îngrijorată pentru copiii lui Sophie, spuse ea.

– Flossie şi... cum îl chema pe fratele ei?

– Simon. Cred că Flo are nişte vînătăi, spuse Maria. Ce se va întîmpla dacă îi vor lua de lîngă părinţi? Unde vor ajunge?

– La centrul de adopţii, cred.

– Asta ar distruge-o pe Sophie. Ce i-ar mai rămîne fără Flo şi Simon? Maria şi-i imaginä pe Sophie şi Gordon singuri şi încercă să-şi dea seama ce s-ar putea întîmpla. Nu crezuse niciodată că lucrurile vor ajunge atît de departe.

– Dacă Gordon îi face ceva lui Flo, spuse Duncan, ar fi mai bine să se despartă. E doar o fetiţă şi poate fi rănită foarte uşor.

– Ştiu, spuse Maria şi îşi îngropă faţa în mîini. Simţi atingerea lui Duncan şi îl lăsă să o îmbrăţişeze. După o clipă se îndepărtă. Eşti căsătorit, spuse ea încet.

– Aşa este... începu el. Şi nu e bine. Nu e fericită şi nici eu nu sînt. Am încetat să mai cred că vreodată...

Maria îi cuprinse ceafa cu palma şi îl sărută. Buzele lui Duncan erau sărate, iar el mirosea a apă de mare şi ulei de motor. Apoi, Duncan o depărtă puţin ca s-o poată privi.

– Amîndoi sîntem căsătoriţi, spuse ea.

– Eu nu mă simt aşa, spuse el. Este greu de crezut?

Nu mă mai simt aşa de foarte multă vreme. Locuim împreună, dar asta e tot.

– Te cred, spuse Maria, gîndindu-se la ea şi la Aldo. Simţea nevoia să-l atingă pe Duncan, voia ca el să o ia în braţe şi să o sărute din nou.

– Cînd încetezi să mai iubeşti pe cineva şi nu mai locuieşti împreună cu acea persoană înseamnă că totul s-a terminat.

– Şi ea simte la fel. Soţia mea, Alicia. Trecem unul pe lîngă celălalt. Nici măcar nu mai sîntem suficient de politicoşi.

– Ai botezat barca cu numele ei, spuse Maria.

– Da, aprobă Duncan. Nu am vrut niciodată să o rănesc şi nici acum nu vreau asta. Avem un copil, şi nici pe el nu vreau să-l rănesc.

Maria se gîndi cît de bine ar fi fost pentru Flo şi Simon dacă părinţii lor ar fi divorţat în loc să joace acel joc stupid.

Duncan o sărută din nou, făcînd-o pe Maria să se înfioare.

– Nu vreau să mă întorc, spuse Duncan.

Nici Maria n-ar fi vrut. Îşi privi ceasul. Ştia că Peter o va suna cînd se va întoarce de la spital.

– Trebuie, zise ea.

– Ştiu, spuse Duncan, fără să-i dea drumul. Golful puţin adînc de la Lookout avea ceva magic şi Maria se întrebă dacă ea şi Duncan s-ar fi sărutat în altă parte.

– Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva, spuse el, ţinînd-o o vreme de mînă înainte de a-i da drumul.

– Aşa o să fac, îl asigură ea.

După ce se urcă în barca ei şi porni motorul, Maria se întristă. Ştia că nu o să-l cheme. Departe de acest loc, lucrurile aveau să reintre în normal. Părăsind tărîmul

indienilor Pequot, Maria urma să se întoarcă într-un oraş fondat de puritani. Ea însăşi era descendenta lor, iar vechile principii morale erau greu de schimbat.

14

Sophie a stat în spital mai mult de o săptămînă. Opt zile erau prea mult pentru o contuzie. Familia Dark era îngrijorată, cu atît mai mult cu cît Sophie lăsase vorbă la intrare că nu primeşte vizite. Nici măcar Hallie nu era lăsată să intre. Doctorul Salter, cel care asistase la naşterea ambilor copii ai lui Sophie, îl suna pe Peter în fiecare seară ca să-l ţină la curent. El i-a spus că la prima tomografie se observase o umbră în jurul vaselor cerebrale, dar la a doua nu se mai observase nimic, aşa că Sophie putea pleca acasă.

– Nu crede nimeni că Sophie a căzut pe scări, dar nu se poate face nimic, spuse Peter. Stătea în capul mesei, la Hallie, unde era adunată toată familia.

– Dar dacă le-aş povesti poliţiştilor despre seara în care Gordon i-a legat Mariei o sfoară de gît? întrebă Maria. Oare nu l-ar putea aresta?

Peter scutură din cap.

– Doar Sophie poate depune plîngere împotriva lui. Lucrurile s-ar schimba dacă ar exista dovezi că îi agresează pe copii.

– Sînt atît de supărată pe Ed şi pe Gwen încît îmi vine să urlu, spuse Hallie. Ţin copiii izolaţi. Cine se cred? Sînt şi nepoţii mei.

– Au dreptul s-o facă? întrebă Nell. Cînd am sunat-o pe Gwen ca să-i spun să lase copiii la mine, mi-a zis că sînt foarte tulburaţi pentru că mama lor e în spital şi că

n-ar trebui deranjaţi. Mă întreb de ce Gordon stă la părinţii lui, în loc să ia copiii acasă? Nu ştiam că e aşa de mămos.

– Gwen îl protejează pe Gordon, spuse Maria. Nu vrea ca noi să vedem vînătăile lui Flo. Deşi asistentul social a constatat că Flo avea pe braţul drept cinci vînătăi, doctorul Salter a spus că acesta nu putea face nimic dacă nu-l vede pe Gordon lovind-o. Flo continua să susţină povestea părinţilor ei, şi anume că Sophie căzuse pe scări. Asta o durea pe Maria cel mai tare: că Flo, o fetiţă de şase ani, era învăţată să-i mintă pe cei în care avea încredere.

– Oare ce au de gînd să facă? întrebă Nell cu o voce sumbră. E din ce în ce mai rău. Nu putem sta cu mîinile încrucişate în timp ce el o *omoară*.

– Oh, nu, ţipă Hallie, acoperindu-şi urechile. Nu spune asta.

– Îmi pare rău, Hallie, spuse Nell, dar Hallie continuă să stea cu urechile acoperite şi cu ochii închişi.

Maria îşi privi mama cu răceală. Purta ca de obicei bijuteriile ei preferate: moneda romană atîrnată de brăţara de aur cu zale mari, inelul cu diamant şi rubine, primit de la Malcolm cu ocazia aniversării lor, şi brăţările de aur. Încheieturile îi sclipeau în lumina lumînărilor, în timp ce îşi ţinea urechile acoperite cu palmele. Bijuteriile masive îi făcea încheieturile să pară şi mai delicate, aproape ca ale unui copil. *Bine*, îşi zise Maria, *dacă vrei să fii tratată ca un copil...*

Maria se întinse şi trase în jos mîna stîngă a lui Hallie. Aceasta deschise ochii şi o privi surprinsă.

– Încetează, spuse Maria.

– Maria! Tonul lui Peter era ameninţător. De cînd începuse povestea cu Sophie, parcă se schimbase; gulerul cămăşii îi era deschis, părul nepieptănat şi hainele şifonate.

– Cu ce să încetez? întrebă Hallie pe un ton arogant.

– Cu atitudinea „biata de mine", spuse Maria. Sophie are necazuri mari. Gordon a băgat-o în spital – poţi să realizezi asta?

Hallie încuviinţă din cap şi privi în pămînt. În colţurile ochilor i se iviră lacrimi. Maria o privea surprinsă: era prima oară cînd o făcea pe mama ei să plîngă şi uită ce voia să-i spună.

– Cînd eram mică, spuse Hallie, îl adoram pe tatăl meu. Nu era în stare să facă rău nimănui. Mă *doare* foarte tare gîndul că Gordon o răneşte pe Flo. Gîndul că ea nu va putea creşte iubindu-şi tatăl, aşa acum am făcut eu. Asta mă întristează foarte tare.

– Flo o să se descurce. Dacă reuşim să-l ajutăm pe Gordon, ea va găsi o cale să-l iubească. De fapt, cînd va creşte mare, îl va respecta pentru că a reuşit să-şi rezolve problemele. Nell îşi îndepărtă cîteva şuviţe de păr roşcat de pe faţă. Maria nu o creditase niciodată cu rolul de pacificator al familiei, dar acum o văzu pe Hallie sorbind-o din ochi, agăţîndu-se de fiecare cuvînt al ei.

Maria continuă să o privească furioasă pe Hallie. Voia mai mult de la mama ei, întotdeauna voise mai mult. Nu se îndoia de faptul că Hallie era îngrozită de ceea ce i se întîmplase lui Sophie, dar printr-o manevră subtilă reuşise ca toţi să o compătimească pe ea. Peter o bătea uşor pe spate, iar Nell o privea cu simpatie. De ce, nu? În fond, Hallie era mama lui Sophie. Şi, într-un acces de vinovăţie, Maria îşi dădu seama că era furioasă pentru că Hallie acapara toată compasiunea care i se cuvenea ei. Nimeni nu-şi putea imagina cît de rău se simţea ea acum.

– Am fost egoistă, spuse Hallie cu tristeţe. Dacă aş fi petrecut mai multă vreme alături de ei, aş fi putut preveni asta. L-am plăcut întotdeauna pe Gordon, dar, sincer, n-am fost foarte apropiată de el. Trebuie să accepte să fie ajutat – de dragul tuturor.

– Cui îi pasă de Gordon? interveni Maria. Îşi dădea seama că o jignise pe mama sa, dar nu-şi putea stăpîni mînia. Chiar vă pasă dacă se reabilitează sau nu? Eu nu vreau decît să iasă odată din viaţa lui Sophie şi din cea a copiilor.

– Dar *este* soţul ei, spuse Hallie.

– Şi ce dacă? E şi sora mea. Mi-e teamă... că o va ucide.

– Nu spune asta. Hallie folosi un ton scăzut şi nu-şi mai acoperi urechile.

Nimeni nu reuşea să găsească o soluţie. Stăteau tăcuţi la masă, studiind fibrele lemnului de stejar din care era făcută masa. Maria şedea pe locul lui Gordon. Nu şi-l mai imagina pe Gordon intrînd în casa lui Hallie.

– Ăsta e Andy? întrebă Peter, şi toată lumea îşi încordă auzul. Peter se ridică şi se îndreptă spre camera de oaspeţi în care Hallie instalase un ţarc pentru nepoţii săi. Ceilalţi îl urmară în tăcere.

Peter deschise uşa camerei de oaspeţi şi păşi înăuntru. El, Nell, Hallie şi Maria formară un semicerc în jurul copilului adormit. Lumina galbenă de pe hol se strecura în cameră, oprindu-se la mică distanţă de pătuţul în care Andy dormea liniştit.

Stătură acolo multă vreme privindu-l. Dormea cu faţa în jos, cu pumnii strînşi, cu fundulețul în sus şi cu picioarele adunate, ca o broască gata să sară. Părul – roşu şi fin ca al mamei sale – îi înconjura capul rotund. Respira cu gura întredeschisă.

Maria se întrebă dacă Duncan, în cealaltă parte a oraşului, dormea. Se trezi respirînd în acelaşi ritm cu Andy, şi avu sentimentul că şi ceilalţi fac la fel: ritmul respiraţiei liniştite a unui copil care visează, protejat de pericole, în siguranţă în pătuţul său.

15

Lookout se înălța din mare mai mult decît oricare dintre insulele Haunted. Crestele îi erau acoperite de stejari și brazi. Dacă n-ar fi fost copacii și micile movile, s-ar fi putut vedea cu ușurință dintr-o parte în alta a insulei. Cea mai joasă porțiune cu nisip era exact în locul în care Maria își ancorase barca și se hotărîse să-și concentreze cercetările.

Săpă în mai multe locuri, dar nu reuși să găsească alte urme ale indienilor, în afară de acel vîrf de săgeată. Se gîndea să se mute pe o altă insulă, dar în cea de-a treisprezecea zi de scormonit atent prin pămînt, descoperi un mormînt.

Scheletul era întins pe spate, cu mîinile așezate astfel încît să-i acopere fața. Muchia a ceea ce părea a fi un vas de piatră se ivea din nisip. Acesta conținuse probabil mîncare pentru viața următoare, un obicei pe care Maria știa că-l aveau atît indienii Pequot, cît și Chavín. Era emoționată și încîntată de descoperirea ei, dar anii de experiență îi dictau precauție și prudență. În timp ce îndepărta cu grijă pămîntul, descoperi printre oase niște podoabe din metal, puternic oxidate și un vîrf de săgeată, pus acolo, probabil, pentru a-i asigura celui îngropat protecția pe Tărîmul Morților.

Maria avu nevoie de mai multe ore pentru a dezgropa parțial scheletul. Își notă adîncimea, condiția și poziția oaselor. Cadavrul fusese așezat cu grijă, astfel încît palmele să-i acopere fața. Făcu cîteva fotografii alb-negru, apoi cîteva color. Două degete lungi și bazinul lat o conduseră pe Maria la concluzia că era scheletul unei squaw.

Maria se ridică și se întinse. Înțepenise stînd ghemuită atît de mult timp. O nedumerea faptul că găsise un singur

mormînt. De obicei, cimitirele erau construite aproape de locuinţele indienilor, deoarece aceştia obişnuiau să-şi viziteze des morţii. Deşi nu se întunecase, luna îşi făcuse apariţia. Maria se duse să-şi ia din geantă nişte piroane, sfoară şi o foaie de polietilenă. Înfipse ţăruşii în pămînt şi confecţionă un fel de cort deasupra mormîntului. În golf un peşte sări din apă şi, apoi, dispăru. Era timpul să plece.

Tremurînd de frig, se sui în barcă şi porni înapoi, înspre Squaw's Landing. Navigă încet, lăsînd Haunted Isles în coada siajului, meditînd la descoperirea ei.

Din ziua în care Sophie fusese externată, Maria îşi exprimase dorinţa de a-l suna pe Duncan, dar în seara aceea, cu focul arzînd în şemineu şi cu un pahar de vin în mînă, formă numărul de la şantierul naval. Telefonul sună îndelung, lăsîndu-i Mariei răgaz să se gîndească ce va spune dacă Duncan va răspunde. Şi-l imagină acasă, aşezat pe canapea alături de Alicia – oare cum arăta? – ajutîndu-şi fiul la teme. Această imagine o făcu să se simtă vinovată şi să închidă telefonul.

Cum simţea nevoia să vorbească cu cineva, se decise să sune la Clubul de Arheologie de la Chavín de Huántar, unde exista şansa de a-l prinde pe Aldo la cină. Sau poate pe Carmen Puño. Într-o spaniolă aproximativă întrebă de Aldo. I se răspunse că acesta era la bar.

– Maria, se auzi vocea lui Aldo. Numele său rostit cu accent italian avea întotdeauna o rezonanţă plăcută; sorbi din vin şi zîmbi înainte de a răspunde:

– Bună, Aldo.

– Ce mai faci? Nu mi-ai mai scris de mult.

– Sînt bine. Nu-i spusese despre Sophie, iar acum nu era momentul s-o facă. Ar fi durat ore. Fac săpături la Haunted Isles.

– Şi ai găsit ceva?

– Azi am găsit un mormînt. Îi spuse despre poziţia cadavrului, starea oaselor şi despre părerea ei că era vorba de o femeie.

– Ceva accesorii funerare? Maria ştia că aceste accesorii – obiectele îngropate alături de cadavru – prezentau cel mai mare interes pentru Aldo.

– Încă nu le-am dezgropat. E un vas de piatră, un vîrf de săgeată şi nişte bijuterii.

– Mai sînt şi alte morminte prin apropiere? întrebă Aldo.

– Nu am găsit niciunul, răspunse Maria. Nu mă aşteptam să-l găsesc nici pe acesta. Speram să dau de urmele unui centru comercial, nu de un mormînt.

– Foarte interesant, remarcă Aldo. Maria şi-l imagina, cu arătătorul sprijinit de frunte, făcînd speculaţii tocmai din Peru, legate de un mormînt pe care nu-l văzuse niciodată. Era foarte bun la asta. Aldo trata fiecare descoperire arheologică ca pe un mister ce trebuia rezolvat. O învăţase pe Maria să afle povestea fiecărei ruine, a fiecărui schelet; datorită lui ea considera detaliile mărunte la fel de importante ca întregul ansamblu.

– Ai cea mai vagă idee despre ce i-a provocat moartea? întrebă Aldo.

– Nu încă.

– Are urme vizibile? Oase lipsă?

Maria încercă să-şi amintească.

– Sînt două coaste rupte.

– E posibil să provină de la o rană, spuse Aldo. Sau poate s-au rupt sub greutatea pămîntului după înmormîntare. Arme?

– N-am văzut încă niciuna, spuse Maria. De fapt, n-am ajuns foarte adînc.

– Trimite-mi notiţele tale, *bella*, spuse Aldo. Rosti aceste cuvinte în fugă, ca şi cînd s-ar fi grăbit să pună capăt conversaţiei. Maria se întrebă dacă Aldo avea vreo prietenă care aştepta iritată în spatele lui. A simţit colţii geloziei.

– O să fac còpii după ele, spuse ea. Şi o să-ţi trimit nişte fotografii.

– Maria, spuse Aldo, pe un ton grav. Mi-a răspuns cardinalul.

– Care cardinal?

– Giovanni, spuse el, referindu-se la unchiul său, mîndria familiei Giordanos, unul dintre cei mai importanţi cardinali din Italia. Mi-a aprobat anularea căsătoriei.

– Dar era vorba de divorţ, spuse Maria şocată. Divorţ, nu anulare. Anularea înseamnă că nu am fost niciodată căsătoriţi. Vrei să spui că mariajul nostru *nu a avut loc* niciodată? se înfurie ea.

– Nu, sigur că nu, se grăbi Aldo s-o liniştească. Anularea vine tocmai din partea Sfinţiei Sale, Papa. Ca o favoare pentru Cardinal.

– Dar de ce?

– Ca să ne putem recăsători într-o bună zi.

– Ai găsit deja pe altcineva? întrebă Maria gîndindu-se la Phillippa, o frumoasă studentă de la Cambridge.

– Nu. Am crezut doar că ne va fi mai uşor, *bella*. De ce să ne complicăm existenţa cu avocaţi şi judecători? Nu e stilul nostru. Mi-ar veni să plîng, dacă te-aş face să suferi din cauza unui divorţ.

– Aldo, eşti un măgar.

– Ştiu, spuse Aldo cu tristeţe.

– Şi să nu-mi mai spui niciodată *bella*.

– Nu-ţi pot promite asta.

– În momentul ăsta te urăsc.

– E normal.

– Anulare, mormăi Maria.

– Dacă gîndeşti în perspectivă e mai bine aşa. Sînt sigur că te vei convinge de asta.

– Poate, spuse Maria cu tristeţe. Trebuie să închid.

– La revedere, Maria.

Maria îi ură noapte bună şi închise telefonul.

Nu sînt măritată, îşi zise Maria, sorbind restul de vin. *N-am fost niciodată măritată*. Conversaţia fusese tipică pentru Aldo: neplanificată, emoţionantă, plină de surprize. Ştia de multă vreme că mariajul ei se terminase, ca urmare ce importanţă mai avea faptul că acum acest lucru devenise oficial? Şi-l imagină pe Papă spunînd cîteva rugăciuni şi, apoi, rupînd certificatul de căsătorie în bucăţi. Această imagine o făcu să rîdă în hohote. Trebuia să vorbească cu Sophie.

Puse mîna pe receptor şi formă numărul familiei Littlefield.

– Ia ghici, spuse Maria cînd auzi vocea lui Sophie. Mi s-a anulat căsătoria. Prietenul soţului meu, Papa, a declarat că nu am fost niciodată căsătorită cu Aldo.

I se păru că aude un chicot.

– Sophie? spuse Maria, zîmbind cu gura pînă la urechi. Ai auzit ce-am spus? Sfinţia Sa Papa a anulat toată tărăşenia. Dacă mă gîndesc mai bine asta înseamnă că tu nu ai fost niciodată domnişoara mea de onoare.

Sophie nu spuse nimic, dar nici nu închise telefonul. Maria strînse receptorul în mînă. Nu auzea decît un televizor pe fundal. Stătu aşa multă vreme, legată de sora sa printr-un fir nevăzut de telefon, pînă cînd Sophie închise şi se auzi tonul de ocupat.

16

Ploua torenţial de patru zile, transformînd curţile în mlaştini şi străzile în rîuri. Bell Stream se umfla şi se revărsa, aşa cum făcea în fiecare primăvară. Proprietarii magazinelor puneau ziare şi bucăţi de carton ondulat la intrare într-o tentativă zadarnică de a-şi păstra podelele curate; clienţii lor încălţaţi cu cizme de cauciuc le luau pe tălpi şi lăsau bucăţi de ziar în urma lor. Salutul „A venit sezonul noroios" înlocui „Noroc, ce mai faci?".

Maria se simţea deprimată, după conversaţia nereuşită cu Sophie. Pe moment, i se păruse bine în comparaţie cu nimic, dar acum tînjea după relaţia care existase între ele. În fiecare dimineaţă, stătea în faţa ferestrei, privind stăruitor ceaţa. Uneori, se ridica puţin, atît cît să se vadă conturul Haunted Isles. Îşi dorea să se ducă la mormînt, dar era mult prea umed ca să poată săpa.

Dornică să afle mai multe despre mormintele indienilor Pequot, îl sună pe reverendul Hawkes, episcop şi istoric local. Acesta o invită la biroul parohial.

Maria scutură umbrela neagră şi o lăsă afară, lîngă uşa bisericii din şindrilă. Nu mai călcase în St. Luke de la naşterea lui Flo, cînd toţi membrii familiilor Dark şi Littlefield se strînseseră cu scopul de a mulţumi Domnului pentru venirea pe lume a lui Flo. Fetiţa plînsese pe toată durata ceremoniei, aşa că Sophie fusese nevoită să plece cu ea mai repede.

O lumină cenuşie şi rece străbătea prin ferestre. Maria clipi de cîteva ori, privind strana în care stătuseră la înmormîntarea tatălui său şi îşi aminti că fusese surprinsă de felul în care Hallie plînsese încet pe toată durata ceremoniei. Cînd o strînsese de mînă Hallie nu reacţionase. Nimic nu o putea consola. Maria se întristase şi ştia că

la fel se simţeau şi Peter şi Sophie. De fapt, nu îl cunoscuseră cu adevărat pe tatăl lor. Fusese prea bătrîn şi prea bolnav. În acel moment, Maria realizase că Hallie făcuse mai mult decît să aibă grijă de un bătrîn bolnav: îi fusese devotată pentru că îl iubise cu adevărat.

Acum, privind strana unde stătuse în momentul acelei revelaţii, Maria ştia că Malcolm fusese singura iubire adevărată a lui Hallie, că după moartea lui nu mai existase nimeni care să-o trateze ca pe un copil, că atunci Hallie realizase că ea însăşi avea trei copii şi nu ştia cum să se descurce cu ei.

– Maria? reverendul Hawkes o privea din pragul biroului său. Maria îi strînse mîna. Se simţea puţin stînjenită de faptul că venea la biserică pentru a vorbi despre arheologie; nu mai fusese la slujba de duminică de ani de zile.

– Ce mai face familia ta? întrebă reverendul.

– Bine, răspunse Maria, amintindu-şi de Sophie. Dar se afla aici cu treabă.

– Intră, spuse el.

– Vă mulţumesc că m-aţi primit atît de repede. Întotdeauna i se păruse că reverendul semăna la înfăţişare cu un vultur – nasul lung şi coroiat, o bărbie curbată în sus şi nişte ochi mici şi pătrunzători. Avea peste doi metri înălţime şi era uşor cocoşat. O înspăimîntase din totdeauna; de fapt, o înspăimînta biserica austeră şi rece ca vremea mohorîtă din New England. Hawkes îi zîmbi binevoitor.

– E o plăcere pentru mine, spuse el, făcîndu-i semn să se aşeze pe scaunul Windsor, negru, din faţa biroului său. Întotdeauna am fost de părere că cineva ar trebui să facă un studiu arheologic al acestei regiuni. E ciudat că nu a făcut-o nimeni, ţinînd seama de faptul că aici se află un important centru al civilizaţiei Pequot.

– Nu e vorba despre un studiu în toată puterea cuvîntului, spuse Maria. Lucrez pe cont propriu. Fac săpături pe una dintre insule.

– Ar fi ceva bani. Historical Society are un fond; n-am cheltuit niciun ban din el. Eu sînt preşedintele, ştii.

Maria se întrebă dacă i-l oferea ei. De ieri, de cînd descoperise mormîntul, îi dădea tîrcoale gîndul să apeleze la Fundaţia Arheologică pentru o sponsorizare.

– Ieri am descoperit un mormînt, îl informă ea.

– Acolo? întrebă el încruntîndu-se. Mă surprinde. Noi ştim despre un cimitir Pequot aici, în oraş, şi de unul în Squaw's Landing. Nu am auzit niciodată că ar fi aşa ceva acolo, pe insule.

Se îndreptă spre o masă lungă aflată între două ferestre, luă o carte neagră, intitulată *Historical Cemeteries in the State of Connecticut*, şi o deschise la harta Hatuquitit. Maria o recunoscu; aceeaşi hartă apărea în cartea cu legendele Pequot pe care o luase de la bibliotecă.

– Aici stau eu, spuse ea indicînd locul casei sale în Squaw's Landing.

– Casa ta s-ar putea să fi fost construită peste mormintele indienilor Pequot, spuse el cu asprime.

Pe hartă, cimitirul cel mai apropiat de casa ei se afla pe un teren viran situat între alte două clădiri. Se plimbase prin el, dar niciuna dintre pietrele funerare nu era marcată.

– Nu acolo, spuse ea arătînd spre cimitir, crezînd că nu fusese înţeleasă. Eu locuiesc mai la vest.

– Peste tot în Squaw's Landing se află cimitire Pequot. Indienii au încheiat un tîrg cu englezul, i-au vîndut Squaw's Landing cu tot cu cimitire, cu condiţia ca el să mute mormintele.

– Am citit despre asta, spuse Maria. A fost ucis înainte de a-şi respecta promisiunea, nu-i aşa?

Preotul încuviinţă, dînd din cap.

– E o mare problemă. Triburile indiene doresc şi acum ca morţii să le fie mutaţi pe pămînt sfînt, dar nimeni nu ştie cu exactitate unde au fost îngropaţi. Din cînd în cînd, cineva mai sapă cîte o fundaţie şi mai găseşte nişte oase.

Maria fu încîntată de ideea că un astfel de mormînt s-ar putea afla chiar în curtea sa.

Reverendul Hawkes îşi privi ceasul.

– Maria, mi-a făcut o deosebită plăcere să stau de vorbă cu tine. Sînt nespus de încîntat că faci acest studiu. Mă ţii la curent?

– Aşa voi face, spuse ea, ridicîndu-se şi întrebîndu-se dacă interlocutorul său era sincer.

– Voi avea grijă să obţii o parte din fondul de studiu, pentru a-ţi mai acoperi din cheltuieli. Nu e mare lucru, totuşi...

Ea zîmbi.

– Mulţumesc, spuse ea. Mi-ar fi de mare ajutor. Mi-am cumpărat o barcă de curînd care mănîncă multă benzină.

– Du-te la şantierul naval, ei au o rezervă de benzină, spuse el. Nepoata mea e măritată cu proprietarul.

– Alicia Murdoch? întrebă Maria.

– Se numea Alicia Hawkes înainte de a se mărita cu Duncan, spuse reverendul Hawkes.

– Oh, exclamă Maria, strîngîndu-i mîna, după care se îndreptă spre ieşire.

În loc să se ducă acasă, Maria se hotărî să ia prînzul la Kathy. Comandă un „cheese dream" – brînză la grătar cu o murătură şi garnitură de cartofi prăjiţi. Kathy stătea în spatele tejghelei, conversînd cu oricine avea chef de vorbă, în timp de curăţa grătarul cu spatula. În aşteptarea comenzii, Maria, aşezată la o masă de lîngă perete, citea despre datinile funerare Pequot. Ploaia lovea gîvecele de

pe pervaz şi florile de ciuboţica-cucului, aruncînd nisip în geam. Brînza sfîrîia pe grătar. Maria privea spre uşă de fiecare dată cînd aceasta se deschidea, sperînd să-l vadă pe Duncan şi temîndu-se să nu fie Gordon.

Nancy Grunwald, îmbrăcată într-o pelerină de ploaie roşie şi cu cizme de cauciuc asortate, intră în local.

– Nancy! o strigă Maria, sperînd că-i va ţine companie.

– Cum îţi place casa? întrebă aceasta, scuturîndu-şi apa de pe mîneci.

– Grozav. Vrei să stai jos?

– Aş vrea, spuse Nancy, dar am intrat doar să iau un sandvici. Astăzi sînt singură la magazin.

– La naiba, spuse Maria.

Uşa se deschise larg şi intrară Duncan şi Jim.

– Toată lumea vine la Kathy cînd plouă, spuse Nancy, în timp ce Duncan şi Jim se apropiau.

– E o vreme mizerabilă, zise Duncan, privind-o fix pe Maria.

– Oh, v-aţi cunoscut? se miră Nancy, care se pregătise să facă prezentările.

– Da, ne-am cunoscut, spuse Maria roşind. Salut, Duncan, salut, Jim.

Apa care se scurgea de pe Nancy, Duncan şi Jim se aduna într-o băltoacă sub masa Mariei.

Nancy se plînsese cît de jenant e să plimbi oamenii prin case pe o astfel de vreme.

– Întreg oraşul e o băltoacă, spuse Jim.

– Marele eleşteu, glumi Duncan. Aşa i se spunea înainte Oceanului Atlantic; acum aşa numim noi şantierul naval.

– Ce sandvici vrei, Duncan? întrebă Jim.

– Cred o să iau masa aici. Te superi dacă mă aşez la masa ta? o întrebă el pe Maria.

– Nu, mi-ar face plăcere, zise ea, încercînd să-şi ascundă entuziasmul.

– Înapoi la treabă, spuse Nancy. Mă bucur că te-am văzut, Maria.

– Şi eu. Maria îi privi pe Jim şi pe Nancy apropiindu-se de tejghea şi comandînd sanviciuri, înainte de a-şi fixa privirea asupra lui Duncan. Acesta, scuturîndu-şi fîşul, nu observă că tricoul i se lipise de spate.

Ospătăriţa, care era de serviciu doar în timpul prînzului, debarasă farfuria Mariei şi îi luă comanda lui Duncan: curcan cu pîine de secară. Maria comandă un ceai cu lămîie.

– Ce citeşti? întrebă el, ridicînd cartea.

– Am încercat să te sun aseară, spuse ea. Am sunat la şantier...

– De obicei, închidem la cinci jumătate. Trebuia să mă fi sunat acasă.

– Cum aş fi putut să te sun acasă? întrebă ea.

– Nu o să mai stau mult timp acolo, spuse Duncan. În weekendul ăsta o să mă mut în baraca de la şantier, dar înainte de asta o să stau de vorbă cu Jamey.

Mariei începu să-i bată inima mai repede. Oare o făcea din cauza ei? Nu îndrăznea să-l întrebe, în schimb spuse:

– Mi-a fost greu să-l părăsesc pe Aldo. Ştii, aseară după ce nu te-am găsit, l-am sunat pe soţul meu în Peru şi el mi-a spus că a aranjat anularea căsătoriei.

Maria încercă să facă acest lucru să sune ca o glumă, dar dacă aseară i se păruse hazliu, acum n-a mai fost în stare să zîmbească. I se părea ciudat că vorbea despre Aldo, cînd, de fapt, tot ce-şi dorea era să fie cu Duncan. Mîna lui se strecură pe sub masă şi o atinse pe-a ei pentru o secundă. Ochii li se întîlniră şi îşi zîmbiră.

– Tocmai m-am întîlnit cu reverendul Hawkes, spuse ea.

– Unchiul Aliciei. El ne-a căsătorit.

Vorbea încet, cu privirea încărcată de tristeţe.

În nopţile de insomnie, Maria stătuse în pat imaginîndu-şi că vorbeşte cu Duncan. Conversaţiile se terminau cu un sărut, nimic mai mult. Dar în toate aceste fantezii el era tandru şi îi spunea lucruri pe care nu i le mai spusese nimeni altcineva. Iar acum, în cafeneaua lui Kathy, se întinse peste masă şi îi atinse uşor mîna.

– Atenţie, spuse Duncan brusc.

Ridicîndu-şi privirea, Maria îl văzu pe Gordon. Acesta îşi şterse picioarele şi îşi scutură apa de pe spate ca un labrador. Maria spera ca el să o observe şi să plece, dar Gordon începuse deja să-şi scoată jacheta cînd o văzu. Se priviră în ochi preţ de vreo cinci secunde, după care el se întoarse brusc şi se îndreptă către o masă, ignorînd-o.

Maria era atît de afectată de pasiunea ciudată care se consuma între Sophie şi Gordon, încît i se părea curios că restul oraşului nu ştia nimic despre teribilele secrete ale acestei familii. Şi-ar fi dorit ca oamenii care stăteau la mese să se ia de el, să-l dea afară şi să-l lase în ploaie fără haină.

– Niciodată nu am dorit să omor pe cineva, zise ea cu o voce scăzută, dar pe el l-aş ucide.

Şi-l imagină pe Gordon murind de mîna ei pentru ceea ce îi făcuse lui Sophie.

– Alicia povesteşte că Flo e foarte retrasă în ultima vreme, şopti Duncan.

– Da? I-ai spus ce s-a întîmplat? întrebă Maria.

– Nu. A observat singură. De obicei, Flo e foarte veselă şi e greu să nu observi cît de tăcută a devenit.

– Aşa e, aprobă Maria, imaginîndu-şi chipul zîmbitor al lui Flo.

Gordon citea un ziar şi întorcea foile cu atîta nervozitate încît Mariei i se păru că avea de gînd să-l rupă.

– Prezenţa mea aici îl deranjează, spuse ea.

– Probabil, zise Duncan. Tu eşti singura persoană prezentă aici care ştie ce-a făcut.

– Alicia a mai menţionat ceva despre Flo? A văzut vreo vînătaie?

– Nu mi-a spus. Tu i-ai văzut pe copii?

– Nu i-am mai văzut de cîteva săptămîni. Nimeni din familia mea nu i-a mai văzut. Gordon şi Sophie nu ne lasă.

– Da? se miră Duncan alarmat. Credeam că vreţi să constataţi... Ei bine, dată fiind violenţa lui Gordon, ar fi fost bine să vedeţi care e...

Făcu o pauză privind fix în ochii Mariei. Cu cît pauza se prelungea, cu atît creştea teama Mariei.

– ... starea lui Sophie, spuse el în fine.

Brusc Maria simţi *nevoia* să-i vadă pe Flo şi Simon, să se asigure că erau în siguranţă. Se uită la ceas: era unu şi un sfert. Încă se mai aflau la şcoală.

– La ce oră e pauza? întrebă ea.

– La şcoala generală? Nu ştiu. Vino, te duc eu cu maşina.

Avea o sclipire în ochi pe care Maria o observă, şi care o blocă cîteva momente, căci surprinse în ea propria-i groază legată de evenimentele petrecute în familia ei. Se ridică, ceva mai calmă datorită legăturii care se crease între ei.

– Şi eu vreau să vii cu mine, dar nu putem intra împreună în şcoala lui Jamey, spuse ea.

El încuviinţă dînd din cap şi o strînse de mînă. Sclipirea de teamă din privirea ei dispăruse, fiind înlo-

cuită de puterea şi forţa izvorîte din relaţia cu un prieten adevărat.

Maria lăsă maşina în parcarea profesorilor şi alergă prin ploaie spre intrarea dinspre nord. Pe-acolo intrau doar elevii din clasele mai mici, profesorii şi vizitatorii, din cîte îşi amintea Maria din zilele petrecute de ea la Covey School. Cel mai rău fusese cînd Maria trecuse în clasa a cincea şi trebuise să folosească altă uşă decît Sophie, Nell şi Peter.

Sălile elevilor de clasa întîi erau înşirate pe hol. Privi pe furiş în prima dintre ele, apoi în a doua. Ambele erau goale. În mijlocul uneia dintre ele se afla un mic bazin de piatră; Maria privi înăuntru, aşteptîndu-se să găsească broaşte ţestoase sau plante, dar bazinul fusese golit. Constatarea o întristă, deoarece bazinul cu broaşte ţestoase fusese unul dintre lucrurile ei preferate.

Scara pe care atunci o ştia masivă i se părea acum mică. Urcă cîte trei trepte deodată. Vocile copiiilor se auzeau pe coridor. Pentru o clipă Maria fu cuprinsă de teamă la gîndul că intrînd în sala de sport îşi va întîlni învăţătorii şi colegii.

Dar copiii pe care-i văzu erau plini de viaţă şi veseli. Alergau după mingi, se rostogoleau pe saltele şi dansau pe melodiile Madonnei.

– Te pot ajuta? întrebă o învăţătoare. Părea atît de tînără, încît Mariei îi era greu să creadă că terminase liceul.

– Da, o caut pe Florence Littlefield, spuse Maria.

Expresia învăţătoarei deveni bănuitoare.

– Nu eşti mama ei, spuse ea.

– Nu, sînt mătuşa. Maria Dark. Strînse mîna învăţătoarei.

– Acum te recunosc. Te-am văzut la *National Geo-*

graphic, spuse ea zîmbind. Mulţi copii ştiu că ai învăţat aici. Flo e acolo, împreună cu fratele ei.

Învăţătoarea arătă spre fereastră. În lumina cenuşie, Maria distinse două siluete.

– Mulţumesc, spuse Maria, şi o porni în direcţia lor.

Flo şi Simon stăteau împreună, cu spatele la perete, privindu-i pe ceilalţi copii cum se joacă. Deşi o văzură pe Maria apropiindu-se, nu se mişcară.

– Bună, mătuşă Maria, spuse Simon cînd Maria ajunse lîngă ei.

– Bună, iubiţilor, le răspunse Maria fără a-i îmbrăţişa.

Nu voia să-i facă de rîs în faţa prietenilor şi se întreba ce să spună pentru ca vizita sa să nu dea de bănuit.

– Tocmai treceam pe-aici şi am intrat să vizitez fosta mea şcoală.

Flo nu spuse nimic. Privea în gol, evitînd cu grijă privirea Mariei.

– Flo, nu vrei să mă saluţi?

Privirea lui Flo se îndreptă leneşă spre Maria. Fetiţa era palidă, ca şi cînd ar fi fost bolnavă. Sophie o îmbrăcase îngrijit, ca întotdeauna: salopetă reiată roşie şi bluză cu guler marinăresc. Codiţele îi erau legate cu funde aurii.

– Bună, spuse Flo, apoi îşi mută privirea.

– De ce nu vă jucaţi?

Copiii nu răspunseră.

– Cum aşa? insistă Maria.

– Nu vrem, spuse Simon.

– Dar tu, Flo?

– Nu vrem, spuse şi ea.

– Oh, la naiba. Pauza era întotdeauna perioada mea preferată din zi, zise ea, încercînd să-şi ascundă îngrijorarea.

– Mami nu vrea să stăm de vorbă cu tine. Nici tati, spuse Flo pe un ton hotărît.

– Nu înţeleg, spuse Maria. Vă iubesc. Nu v-au spus de ce?

– Pentru că eşti rea cu familia noastră, o informă Simon. Ai încercat să ne iei de lîngă părinţii noştri.

– Simon, nu...

– Trebuie să plecăm. Nu mai putem vorbi cu tine. Simon o împinse pe Flo, care se împiedică.

Maria o prinse, şi pentru o clipă Flo se află în braţele ei.

– Ţine-ţi mîinile acasă, vaco! strigă Simon.

– Simon! Maria întinse mîna spre nepotul ei în vîrstă de zece ani, dar acesta se dădu înapoi, trăgînd-o pe Flo după el.

Instinctiv, Maria întinse mîna după Flo, îi trase mîneca în sus şi, pe pielea albă a braţului, văzu mai multe vînătăi. Flo începu să plîngă.

– Foarte frumos. Simon îi aruncă aceste cuvinte pe un ton identic cu cel al tatălui său. Vezi ce-ai făcut?

Copiii se îndepărtară grăbiţi.

Maria rămase nemişcată, privind în urma lor. Ştia că ar fi trebuit să vorbească cu învăţătoarea, cu directorul sau cu asistenta medicală, dar în loc să facă asta o luă la fugă pe scări şi ieşi în parcare, unde se opri între două maşini şi vomită.

17

Norii continuau să întunece cerul oraşului Hatuquitit. După o săptămînă de ploaie, refuzau să se ridice. Presiunea atmosferică scăzută îi dădea Mariei dureri de cap. Ea percepea norii ca pe o avertizare a unor evenimente teribile care aveau să se petreacă. Sună la şcoală şi vorbi cu învăţătoarea lui Flo şi cu directorul.

– Ne bucurăm să aflăm că familia ta este îngrijorată, spuse doamna Cannon, directoarea. De multă vreme ne facem griji pentru Flo şi Simon.

– Atunci de ce nu aţi făcut nimic? întrebă Maria.

Tonul blînd şi împăciuitor al directoarei o scoase pe Maria din sărite. Ar fi vrut ca aceasta să-i împărtăşească mînia.

– Am raportat suspiciunile noastre la Autoritatea Naţională pentru Prevenirea Abuzurilor asupra Minorilor. Au trimis un asistent social la domiciliul familiei Littlefield, dar nu au descoperit nimic în neregulă.

– Nu? Dar cum rămîne cu vînătăile? întrebă Maria. Şi cu comportamentul lor? Flo era veselă şi drăgălaşă, iar Simon un băiat politicos.

Maria nu-şi putea alunga din minte privirea dispreţuitoare a lui Simon cînd îi spusese „vaco".

– Am încercat să-i convingem pe amîndoi să vorbească cu domnişoara Calderone, asistentul social de la şcoală, dar ei continuă să spună acelaşi lucru: totul este bine acasă, îşi iubesc părinţii, iar părinţii îi iubesc pe ei.

În ciuda celor petrecute, Maria era convinsă că cei doi copii sînt iubiţi de părinţi. Văzuse cît de unită era familia lor. Gordon nu lăsa pe nimeni să se apropie de ei. Îşi crease un univers condus de el şi populat cu soţia şi cu copiii săi.

– Ce o să se întîmple în continuare? întrebă ea.

– Sperăm că, pînă la urmă copiii se vor destăinui cuiva, spuse doamna Cannon.

– Dacă n-o vor face, va trebui să-l prindem pe Gordon în flagrant? întrebă Maria.

– Va trebui să-l prindem pe unul dintre ei în flagrant. Nu ştim sigur că despre el este vorba.

Maria amuţi pentru cîteva clipe. Avusese impresia că-şi găsise un aliat, cineva care voia să-i protejeze pe

copii şi pe Sophia împotriva lui Gordon, iar acum directoarea spunea că s-ar puta ca ea să fie de vină.

– Sîntem convinşi că e Gordon, spuse ea cu răceală.

După ce închise telefonul, avu sentimentul că se complăcea în aşteptare, că se mulţumea să stea în afara furtunii, urmărind desfăşurarea unor evenimente care nu prevesteau un final fericit.

Simţindu-se singură, Maria se hotărî să-i facă o vizită mamei sale.

Hallie şedea pe canapeaua din salon şi broda. Cînd Maria intră, ea îi arătă pînza.

– E un etui pentru monoclu, cadou pentru Julian de ziua lui, spuse Hallie. Eu l-am desenat.

Maria admiră desenul mamei sale, care reprezenta nişte crose de golf şi imaginea Country Club-ului din Hatuquitit.

– Sînt sigură că o să-i placă la nebunie, spuse ea.

– Tu şi Julian aveţi intenţii serioase? întrebă Maria brusc îngrijorată.

– Nu, spuse Hallie pe un ton hotărît.

– Am fost pe la biserică zilele trecute să vorbesc cu reverendul Hawkes şi mi-am adus aminte de înmormîntarea tatei.

Privirea lui Hallie o biciui pe Maria.

– Bănuiesc că te-ai dus acolo să vorbeşti despre Sophie, spuse ea.

– Nu, am discutat despre istoria acestor locuri.

– Sophie a fost foarte apropiată de mine după moartea tatălui vostru, spuse Hallie, privindu-şi croşeta. Credeam că venise sfîrşitul lumii. A fost o fată foarte bună.

– Cred că ţi-a fost greu să rămîi singură cu trei copii, spuse Maria într-o doară.

– Mi-a fost, spuse Hallie. Nici nu-mi vine să cred că

am reuşit să depăşesc perioada aceea. Acum am şaizeci şi şapte de ani şi mă simt ca la şaisprezece. Hallie nu se obosise să-şi ascundă firele albe. Tocmai fusese la coafor şi părul îi stătea ţeapăn de la fixativ, dîndu-i un aer mai demn decît de obicei, în ciuda expresiei copilăroase şi uşor distrate.

– Îmi imaginez, spuse Maria fără ironie.

Se aşeză alături de Hallie şi o luă de mînă.

– Am venit să vorbesc cu tine despre Simon şi Flo.

– Bine, spuse Hallie. Dar aşteaptă să fac nişte cafea.

Hallie intră în bucătărie să pună ibricul pe foc, iar Maria o urmă. Apoi sună telefonul; era Ginger Talisker. Maria o văzu pe mama sa aşezîndu-se pe scaunul de bucătărie de lîngă telefon, locul pe care-l ocupa întotdeauna cînd se pregătea de o discuţie lungă. O privi fix cîteva minute, dar Hallie se prefăcu că nu vede. Enervată, Maria plecă.

Se făcuse destul de tîrziu. Maria îşi înşfăcă sculele pentru săpături, alergă spre barcă şi se îndreptă spre Haunted Isles. Briza se încălzise şi împingea ultimii nori de furtună dincolo de orizont. Concentrîndu-şi privirea asupra valurilor, Maria îşi alungă frustrarea legată de Hallie. Pentru prima oară în ultimele zile, Maria uită de familia ei şi începu să se gîndească la femeia al cărui mormînt nu-l mai vizitase după ce începuseră ploile.

Una dintre corzile cortului care adăpostea mormîntul cedase din cauza furtunii, dar oasele erau exact aşa cum le lăsase. Într-o noapte, pe cînd stătea în pat trează, Maria ajunse la concluzia că trebuia să studieze pelvisul indiencei pentru a descoperi dacă aceasta născuse vreodată.

Se ghemui şi folosindu-se de peria ei fină curăţă suprafaţa pelvisului. Observă decolorările, marginile dantelate ale oaselor pelviene, maronii. Urmări cu mîna curba

pelviană pînă spre coloană. Într-un punct, osul era fisurat; asta se datora unei naşteri. Era posibil ca naşterea să fi provocat crăparea osului, iar timpul, umiditatea şi sedimentele din sol să fi lărgit fisura. Scheletul era uimitor de bine conservat. Maria era convinsă că persoana care îngropase cadavrul îl învelise cu grijă în piei, blănuri şi rogojini.

Şedea pe călcîie cu genunchii sprijiniţi pe solul umed. Ochii se plimbau de la obiectele cîndva strălucitoare la cadavru şi, amintindu-şi întrebarea lui Aldo legată de vătămări, studie tibia şi femurul, căutînd urme de fracturi. Apoi se concentră asupra dezvelirii unor artefacte funerare care se aflau printre oase. Ofrandele fuseseră puse probabil, în giulgiu şi odată cu descompunerea corpului se împrăştiaseră printre oase. Maria îndepărtă cu peria pămîntul de pe trei mărgele alăturate, colorate în maroniu. Scoţîndu-le la lumină, Maria constată că erau violete şi că fuseseră confecţionate din sideful carapacelor de scoici.

Dezvelirea vîrfului de săgeată se dovedi mai dificilă. Se afla lîngă o coastă, care era ţintuită în pămînt de o alta. Maria privi spre cer; într-o oră avea să se întunece, şi voia să scoată vîrful de săgeată pînă atunci. Mînui cu febrilitate peria şi un mic tîrnăcop, părîndu-i-se ciudat că vîrful de săgeată se afla foarte aproape de locul unde se aflase inima. Revelaţia o lovi ca un val rece: inima femeii fusese străpunsă de săgeată.

Maria se dădu înapoi şi privi consternată scheletul. Crezuse dintotdeauna că arheologii datorează dragoste sau cel puţin compasiune celor ale căror oase le dezgroapă. La primele sale săpături, obişnuia să plîngă de fiecare dată cînd vedea un schelet. Toate îşi dădeau impresia că cer ajutor. După cîţiva ani, încetase să mai plîngă, se distanţase de subiecţii săi, înlocuise tristeţea cu obiectivismul omului de ştiinţă.

Altfel stăteau însă lucrurile cu acest mormînt. Era atît de aproape de casa ei, încît putea să şi-o imagineze pe ocupanta acestuia plimbîndu-se pe acelaşi teren pe care ea şi apropiaţii ei călcau în fiecare zi.

Soarele începea să apună, umplînd cerul de o lumină aurie. Maria stătu multă vreme în genunchi privind rămăşiţele femeii ucise. Se întreba cum murise, cine trăsese cu arcul, dacă ar fi putut-o salva cineva. Involuntar în minte îi reveni situaţia lui Sophie. Şi ea trebuia salvată. Se ridică, îşi scutură pămîntul de pe genunchi şi acoperi mormîntul cu folia de polietilenă.

Plimbîndu-se de-a lungul stîncilor, se trezi gîndindu-se la Duncan Murdoch şi simţi dorinţa să-l sărute lîngă mare, locul lui preferat. În clipa aceea, zgomotul unui motor o făcu să-şi întoarcă privirea spre golf şi o văzu pe *Alicia* ocolind un promontoriu. Inima începu să-i bată cu putere şi se îndreptă spre mal.

Se salutară fluturîndu-şi mîinile. Maria îl urmări cum aruncă ancora de mal şi trage de funie pentru a apropia barca de ţărm. Soarele dispăruse după brazii de pe Lookout; apa calmă a golfului strălucea, iar ferestrele caselor de pe malul opus reflectau lumina portocalie a soarelui care apunea.

Maria îşi aminti de ce venise Duncan ultima oară după ea. De data asta ştia că nu-i aduce veşti rele; îşi simţea inima că îi bătea cu putere şi ar fi vrut ca el să mai întîrzie un pic, pînă se mai calma, dar Duncan sări peste prova *Aliciei* şi traversă nisipul ud către ea. Părul îi căzuse peste ochi şi Maria îşi dori să i-l dea la o parte.

– Bună, spuse el. Ţi-am văzut barca. Ştiam că eşti aici.

– De unde ştiai?

– E prima zi frumoasă după atîta ploaie. Mă duceam la Race să pescuiesc.

– Oh.

– Pe aici trec mereu cînd merg la pescuit. Ţi-am văzut barca.

– Mă bucur, spuse Maria.

– Mă gîndeam că poate ţi-e foame. E timpul pentru cină.

– E adevărat?

– Vrei să mănînci ceva?

– Am găsit ceva incredibil, spuse Maria.

– Ce-ai găsit? întrebă el, apropiindu-se.

– O indiancă ucisă. Maria voia să-i povestească despre descoperirea ei, dar era fermecată de privirea lui intensă care îi trăda dorinţa. Ştiau amîndoi ce urma să se întîmple. Duncan o îmbrăţişă şi ea îşi lăsă capul pe spate pentru ca el să o poată săruta.

Puloverul lui era scorţos, la fel de aspru ca palmele lui. Îşi frecă obrazul de el şi-l întrebă:

– Ai venit pînă aici doar ca să-mi aduci cina? Poate din cauza discuţiei eşuate cu mama sa, poate din cauza orelor petrecute încercînd să scoată un vîrf de săgeată dintre oasele femeii ucise, Maria îşi dorea cu disperare să simtă trupul fierbinte al lui Duncan lipit de al ei, să-şi plimbe palmele pe spatele lui, să-l simtă înfiorîndu-se, să se bucure amîndoi că sînt vii.

– Trebuia să te văd, spuse Duncan, luînd-o de mînă şi conducînd-o spre barca lui. O ridică pe provă unde solzii peştilor sclipeau în ultimele pîlpîiri ale soarelui. Apoi se strecurară pe lîngă o stivă de coşuri pentru homari, legate într-o plasă verde, pe lîngă partea de sus a cabinei, direct în cabină. Maria coborî scara şi privi în jur. Văzu o mică bucătărie, o masă, două paturi înguste, acoperite cu o cuvertură roşie şi rafturi pline cu reviste despre bărci şi romane de aventuri. Două lămpi mici aruncau o lumină roşiatică.

Duncan aprinse spirtiera. Cotrobăind prin dulap, Duncan scoase conservă după conservă şi le examină la lumină.

– Ce zici de nişte supă de scoici? întrebă el.

– De acord.

El deschise conserva, turnă conţinutul într-o oală cu capac, adăugă nişte apă îmbuteliată şi reglă flacăra.

– Aşa, spuse Maria aşezîndu-se pe pat.

Duncan se aşează la masă, vizavi de ea şi-şi privi mîinile bronzate.

– De două luni aştept să vii în cabina asta, spuse el zîmbind.

– Şi eu. Maria îşi dădu seama cum sunase; dar nu-i păsa de subînţelesuri. Supa începu să fiarbă.

Duncan ocoli masa. Se mişca cu multă agilitate, pentru un bărbat atît de solid, în spaţiul acela mic. Se aşează pe pat lîngă Maria; ea îi luă mîna, i-o puse în jurul mijlocului ei şi-l sărută. Mîna lui se plimbă pe gîtul ei, se strecură sub pulover şi se opri pe claviculă.

Se întinseră pe pat, desfăcîndu-şi cu stîngăcie nasturii unul altuia, oprindu-se pentru a se îmbrăţişa.

Maria se simţea ciudat, să stea întinsă lîngă altcineva în afară de Aldo şi se întrebă dacă Duncan trăia acelaşi sentiment. Îi simţea bătăile inimii pe pieptul ei. Mîna lui Duncan alunecă pe gîtul ei şi apoi în jos, pe braţe, cu atîta tandreţe, încît Maria închise ochii.

– Ai o piele catifelată, murmură el.

Maria deschise pleoapele şi îi văzu ochii căprui cu nuanţe aurii privind-o zîmbitori. Zîmbi şi ea, urmărindu-i cu degetul conturul buzelor fierbinţi şi ferme. Îi rosti numele cu voce tare doar din plăcerea de a-l auzi, iar el îl rosti pe-al ei.

– Mă îndrăgostesc de tine, şopti el, şi Maria îl crezu.

Duncan stinse spirtiera şi o sărută din nou. Apoi

mîinile lui îi cuprinseră sînii, în timp ce ea îi desfăcea cureaua. Foamea de dragoste într-un spaţiu atît de mic îi aduse aminte de liceu; nu lipsea decît stînjeneala.

Acum însă nu se simţea stînjenită. Îi desfăcu nasturii de la pantaloni şi îi scoase penisul întărit. El îi trase pantalonii şi se culcă peste ea, sprijinit în coate; se priviră în ochi şi-şi zîmbiră.

– N-am mai făcut niciodată dragoste aici, spuse Duncan.

– Mă bucur, şopti Maria, înconjurîndu-i gîtul cu braţele.

Apoi îl trase peste ea, în ea. Poate din cauza unduirii bărcii peste valurile din golful Lookout, ei se mişcau împreună în ritmul mării. Maria se lipi strîns de el, ca şi cînd ar fi vrut să pătrundă în trupul lui şi să nu mai iasă niciodată de-acolo.

Mai tîrziu, o porniră spre casă, fiecare în barca lui. Maria urmă siajul lui Duncan pînă cînd ajunseră la geamandura de la intrarea în golful Lookout unde Duncan vină spre stînga, către oraş. Trase sirena de două ori, iar Maria îi răspunse în acelaşi fel. Era prima oară cînd conducea barca noaptea şi vină spre lumina de pe veranda vecinilor săi. Constelaţiile străluceau deasupra sa: Orion, Pleiadele, Ursa Mare şi Cassiopeia. Mai simţea încă braţele lui Duncan îmbrăţişînd-o, iar vîntul slab îi amintea de respiraţia lui în părul ei.

Aprinse lanterna sa puternică, o ridică deasupra capului şi orientă barca spre mal. După ce coborî, merse alene spre casă şi gîndurile îi zburară de la Duncan la Sophie şi la indianca din mormîntul de la Lookout. Maria constată cu surprindere că sentimentele sale pentru cele două femei erau ciudat de asemănătoare: îi părea rău pentru ele, iar grozăviile prin care trecuseră o impresionau la fel de mult.

Cînd ajunse în casă, Maria îşi făcu un ceai şi se aşeză pe canapeaua din salon. Îşi imagină cum ar fi să-i ţină un timp la ea pe Simon şi pe Flo, în vreme ce Gordon şi Sophie s-ar afla undeva departe, rezolvîndu-şi problemele. Îşi închipui o clipă că cei doi copii erau sus şi dormeau, iar Duncan, unchiul lor, o aştepta în dormitor. Maria zîmbi. Oare era posibil ca după atîţia ani în care cutreierase lumea să-şi poată dori un soţ, copii şi o casă în Hatuquitit?

Apoi reveni la realitate: Flo şi Simon nu erau copiii ei, iar Duncan era căsătorit cu o altă femeie. Îşi duse ceaşca de ceai la bucătărie. Începu să urce scările cînd sună telefonul.

– Alo? spuse Maria.

– Eu sînt, auzi ea vocea lui Sophie.

– Tocmai mă gîndeam la tine.

Sophie nu răspunse. Respira greu în receptor.

– Sophie? Ce e?

– Calmează-te, te rog. Poţi veni pînă aici? L-am ucis pe Gordon.

Sophie o aştepta pe Maria pe alee. Parterul era luminat. Cele două surori se opriră cîteva momente la un metru una de cealaltă, privindu-se stăruitor. Maria văzu dîre de sînge pe obrajii şi pe pieptul lui Sophie. Acesta părea împietrită cînd Maria o luă în braţe.

– Totul o să fie bine, spuse Sophie, smulgîndu-se din îmbrăţişare şi frecîndu-şi umărul şi braţul drept.

– Eşti rănită? întrebă Maria.

– Nu, răspunse Sophie.

– Ce s-a întîmplat?

– Tocmai am chemat poliţia, spuse Sophie, ca şi cînd nu ar fi auzit-o pe Maria, ca şi cînd ar fi revăzut evenimentele în minte. Am vrut să mă asigur că eşti pe drum,

ca să-i iei pe Simon şi pe Flo la tine. Acum sînt sus şi-şi fac bagajele. Nu trebuie să meargă mîine la şcoală.

– Ce s-a întîmplat?

Sophie privi spre garaj, apoi din nou pe Maria.

– Spune-mi, zise aceasta, scuturînd braţul lui Sophie. Contactul o făcu pe Sophie să se retragă. Apoi, se prăbuşi pe alee şi rămase ghemuită. Probabil că smucitura îi amintise lui Sophie de cele îndurate din partea lui Gordon. Maria îşi regretă gestul. Se aplecă asupra ei, îmbrăţişînd-o cu ambele braţe. Sophie tresări din nou cînd Maria îi atinse partea dreaptă.

– La telefon mi-ai spus că l-ai ucis pe Gordon.

– Aşa am făcut, spuse Sophie, începînd să plîngă. A fost un accident. A ieşit direct în faţa maşinii mele.

Mariei îi reveni speranţa; dacă nu fusese o crimă, Sophie scăpa de închisoare.

– Deci n-ai făcut-o intenţionat? Unde s-a întîmplat?

– Chiar acolo, spuse Sophie arătînd cu mîna. Maria văzu maşina lui Sophie parcată pe locul ei obişnuit, în faţa garajului, luminată parţial de lămpile din casă. Dar ceea ce Mariei i se păruse la început o umbră oarecare era de fapt piciorul lui Gordon.

– Oh, Gordon, o auzi Maria pe Sophie oftînd.

Maria traversă încet aleea spre trupul lui Gordon. De sub maşină ieşeau picioarele, iar cînd Maria se aplecă, observă că roata stîngă din faţă îl călcase pe piept. Auzind voci, Maria îşi ridică privirea spre casă. Capul lui Simon dispăru de la fereastra dormitorului părinţilor de la etajul al doilea.

– E mort, nu-i aşa? întrebă Sophie.

Maria se întrebă dacă-i putea găsi pulsul la picior, singura parte a trupului pe care o putea atinge.

– Cred că da, răspunse ea, nedorind să-l atingă.

– Ne certam, spuse Sophie cu o voce egală. Ne cer-

tam mai rău decît de obicei. M-am hotărît să-l părăsesc şi am fugit la maşină. Am pornit motorul, iar Gordon a ieşit exact în faţa mea. Doar... a căzut.

– Sophie, de ce eşti plină de sînge? întrebă Maria atingîndu-i obrazul.

– Am sînge... spuse Sophie dezorientată, frecînd cu degetele exact locul pe care-l atinsese Maria. M-am băgat sub maşină ca să fiu cu el, spuse ea după o scurtă pauză.

– Copiii au văzut ceva? Erau cu tine în maşină? întrebă Maria.

– Dormeau, spuse Sophie.

Maria îşi dădu seama că Sophie minţea: n-ar fi încercat niciodată să fugă fără Simon şi Flo. O luă de mînă, părîndu-i-se că aude sirene, dar era doar televizorul din casă.

– O să-l sun pe Peter, spuse Maria. Ai nevoie de un avocat. Nu vreau să spui nimic poliţiei pînă nu ajunge Peter aici.

Sophie încuviinţă dînd din cap. În semiîntuneric, arăta ca o adolescentă: îmbujorată, adorabilă, îngrozită. Urmele de pe faţă puteau fi de pămînt, de la alunecarea prin care încercase să ajungă la baza a doua într-un meci de baseball şi nu sîngele soţului ei.

– Ai făcut-o intenţionat, nu-i aşa? şopti Maria.

– *Da*, spuse Sophie, strîngîndu-i mîna Mariei şi privind intens în ochii ei. Acesteia i se păru că vedea în ochii lui Sophie o strălucire de triumf.

– De ce în seara asta? întrebă Maria. Acum, sirenele erau reale şi se auzeau din ce în ce mai tare pe măsură ce maşinile ieşeau de pe Cove Road şi intrau pe aleea familiei Littlefield. De ce în seara asta?

– Cîndva o să-ţi spun, zise Sophie, întorcîndu-se cu faţa spre maşinile de poliţie care se apropiau. Luminile

albastre ale girofarurilor se strecurau grăbite printre copaci.

– O să-l sun pe Peter, spuse Maria şi fugi în bucătărie, dar telefonul fusese smuls de pe perete. Urcă scările din două în două trepte şi alergă spre dormitorul lui Sophie şi al lui Gordon. Simon şi Flo se înghesuiau în patul părinţilor lor. Flo scînci cînd o văzu pe Maria şi întinse mîinile cerîndu-i să o ia în braţe.

– Bună, iubiţilor, spuse Maria, legănînd-o pe Flo şi sărutîndu-l pe Simon pe frunte. Flo îşi muşcase buza. Jos roţile maşinilor de poliţie scrîşneau pe alee. Trebuie să-l sun pe unchiul Peter, spuse ea.

Întinse mîna după telefon, dar rămase cu ea în aer cînd văzu urmele de sînge de pe receptor. Nu avea de ales; era singurul telefon funcţional din casă. Îl ridică, încercînd să nu atingă urmele lipicioase, şi formă numărul lui Peter.

– Vino imediat la Sophie, spuse ea cînd acesta răspunse. L-a ucis pe Gordon.

Nici Simon, nici Flo nu reacţionară la auzul acestor cuvinte. Păreau paralizaţi. Priveau în gol ca doi visători în acelaşi coşmar. Maria o scutură pe Flo şi, urmîndu-i privirea, văzu ţinta privirilor celor doi copii, imagine ce avea să-i urmărească toată viaţa: un perete împroşcat cu sînge şi păr, o carpetă gri, îmbibată cu sîngele tatălui lor, o fereastră deschisă. Maria privi în jur, căutînd instinctiv un pistol, un cuţit sau o crosă de golf.

Maria o ridică pe Flo. Simon nu voia să se dea jos din pat.

– I-am spus lui mami să se spele pe faţă, zise el absent. Se ghemuise speriat şi nu voia să se uite la Maria. Amintindu-şi cît de sfidător fusese la Covey School, Mariei nu-i venea să creadă că era acelaşi copil. Pentru că refuza să se mişte, Maria fu nevoită să-l ridice cu

celălalt braţ. Voia să-i scoată cît mai repede pe copii din camera aceea plină de sînge şi să coboare la parter pentru a se asigura că Sophie nu spune prea multe poliţiştilor.

Un ofiţer de poliţie o întîmpină în hol.

Maria o ţinu în continuare pe Flo în braţe, dar îl puse jos pe Simon. Eliberat de greutate, braţul începu să o doară, şi brusc îşi dădu seama de ce pe Sophie o durea partea dreaptă: făcuse eforturi să-l arunce pe Gordon pe geam. Îşi aminti ce-i spusese Sophie înainte de sosirea poliţiştilor: „Îţi voi spune cîndva", şi Maria se întrebă dacă o va face.

Partea a II-a

Capitala Universului

18

Sînt gata să mă ierte, să mă lase să plec de-aici. Se uită la vînătăile mele, la ochiul meu vînăt, la rana de pe piciorul meu.

– De ce ţi-ai ucis soţul? mă întreabă o supraveghetoare. Am mai văzut-o, cumpăra articole de băcănie de la Caldwell, în uniformă. Mi-a pus întrebarea asta cu atîta uşurinţă, de parcă mă întreba cum am de gînd să gătesc puiul.

– Nu ştiu, răspund eu, considerînd că nu e treaba ei.

– Probabil că-l urai foarte tare, spune ea cu vocea plină de compasiune. Apoi îmi povesteşte despre protestatarii care mărşăluiesc pe drumul 11A, chiar în apropierea închisorii.

– Sînt feministe cărora le pasă de probleme de genul celor pe care le ai tu şi vor să te vadă ieşită de-aici.

Mi-i imaginez pe protestatari. Mama se plînge mereu că blochează traficul, în special în lunile calde cînd pe-aici e plin de turişti. Pe mine nu mă deranjează niciodată; de fapt, chiar îmi place să mai dau noaptea drumul la televizor şi să văd că închisoarea noastră, cu turnurile din cărămizi albe şi roşii – cu un aspect foarte colonial – a devenit locul de desfăşurare a unui eveniment atît de interesant cum este un protest.

Se pare că protestatarii doresc întotdeauna ca statul să elibereze o persoană pe care ei o consideră acuzată pe nedrept. La televizor, ei par atît de pasionaţi de activitatea lor, încît nici nu-mi vine să cred că persoana respectivă poate fi într-adevăr vinovată. De aceea mă deranjează să-i ştiu mărşăluind cu pancarte pe care scrie: ELIBERAŢI-O PE SOPHIE, LĂSAŢI-O SĂ PLECE ACASĂ, PEDEPSIŢI-I

PE ABUZATORI, NU PE ABUZAŢI. Eu nu am fost acuzată pe nedrept.

Nu vreau să fiu eliberată. Mi-e teamă să mă duc acasă. Cum să intru în casă şi să nu-l văd pe Gordon?

Noaptea trecută am visat că era aici. Părea atît de real. Poate chiar prea real. Simon şi Flo crescuseră şi plecaseră de-acasă. Găteam homari în oala emailată cu buline, ascultînd postul de radio WGBH. Nu era nevoie să vorbim pentru că ne puteam citi gîndurile. Gordon gîndea *Te iubesc,* iar eu gîndeam *Homarii sînt aproape gata.* El a luat un baton de unt fără sare din frigider şi l-a pus în crăticioara de cupru pe care ne-a adus-o Maria de la Paris. Mă gîndeam: *N-ar fi nemaipomenit dacă am mînca o specialitate de homar?* Asta l-a dat gata pe Gordon. A început să rîdă, a scos din uscător o faţă de pernă pe care a desenat un homar cu markerul magic al lui Flo şi mi-a petrecut-o după gît. A legat-o prea strîns, aşa cum făcea în jocul său cu sfoara, dar de data asta ştiam că nu voia să mă rănească. Apoi m-am trezit.

M-am simţit foarte singură şi deprimată. În vis, eram fericită şi plină de viaţă; trează, mi-am dat seama cum e să fii mort.

Aceasta este o celulă. Sînt singură şi mă supraveghează. I-am întrebat dacă îmi pot aduce poze cu Simon şi cu Flo; supraveghetoarea mi-a spus că nu în seara aceea, dar că mi le va da cît de curînd posibil. Am un pat îngust, o toaletă şi o chiuvetă. Nimic de citit, nici un ziar, nici muzică. Corpul meu şi uniforma pe care mi-au dat-o sînt singurele lucruri din această încăpere nefixate pe podea. Cred că le e teamă că o să mă sinucid.

Nu pot să nu mă gîndesc la Gordon: îi aud vocea, îmi amintesc momentele petrecute împreună. Crăciunul trecut, plantatul pomilor primăvara, cumpărăturile la Jewel

Box Mall, seara în care ne-am cunoscut. Adică seara în care m-am îndrăgostit de el.

Fusesem la petrecerea de Ziua Muncii împreună cu Billy Walker. Billy, eu, John Finnigan şi Polly Crawford nu aveam parteneri, aşa că am mers împreună. Tot drumul Polly ne-a testat cunoştinţele despre cîştigătorii Derbiului Kentucky, deoarece părinţii săi aveau acele pahare stupide cu cei premiaţi: Man O'War, Secretariat, Seattle Slew, Northern Dancer.

L-am remarcat pe Gordon în clipa în care am ajuns acolo şi am simţit un fior de genul celui pe care nu l-am mai simţit de la despărţirea de Jack. Gordon stătea la bar în sacoul lui albastru, cu statura lui remarcabilă, depăşindu-i cu vreo cinci centimetri pe toţi ceilalţi. Tocmai se întorsese de la Princeton; citisem în *Hatuquitit Inquirer* că a preluat afacerea tatălui său, deşi ca absolvent Princeton avea toată lumea la picioare.

– Ce e aşa greu să vinzi articole de feronerie? a întrebat Billy.

– Nu asta e ideea, am încercat eu să-i explic.

– Du-te şi spune-i că vrei o şurubelniţă, a zis Billy. I se părea că e foarte haios, dar se purta ca un puşti de liceu, deşi terminasem amîndoi Universitatea Connecticut. Îmi dădusem seama că sentimentele lui pentru mine erau mai puternice decît ale mele pentru el, aşa că am rîs de parcă ar fi fost foarte spiritual.

Odată i-am spus Mariei că am ştiut de la prima noastră întîlnire că vreau să mă mărit cu Gordon, dar în realitate am ştiut asta înainte de a vorbi cu el. Avea de toate: şarm, poziţie socială, o afacere bună şi cei mai frumoşi ochi pe care-i văzusem vreodată. Erau genul de ochi care inspirau încredere. A stat singur o jumătate de noapte, fără să bage în seamă fetele care se foiau pe lîngă el şi îşi comandau ceva de băut. Am citit în ochii lui că

avea nevoie de cineva la fel de mult ca şi mine, şi, în cele din urmă, mi-am luat inima-n dinţi. M-am dus la bar şi mi-am dres vocea. Voiam să par timidă, şi n-a fost nevoie să mă prefac foarte mult.

– O să-ţi pun o întrebare stupidă, i-am spus.

Asta l-a făcut să rîdă.

– Ai găsit cumva un carnet de conducere pe trotuarul din faţa magazinului tău? Am fost oprită la un control şi-mi amintesc că poliţistul mi-a dat carnetul înapoi, dar cînd am ajuns acasă nu l-am mai găsit.

El s-a încruntat. L-am văzut că se chinuia să-şi amintească scena – două maşini de poliţie şi o coadă de automobile, exact în faţa magazinului; mi-a părut rău că l-am păcălit, dar nu era genul care să răspundă la flirturi tipice.

– Nu, nu l-am găsit, a spus el.

– La naiba. Dacă-l găseşti, îmi spui şi mie?

– Sigur – cum te cheamă? A scos un carneţel pe care mi-l amintesc perfect: avea o copertă portocalie şi sigla Princeton imprimată pe spate.

– Sophie Dark, i-am spus. I-am dictat numărul de telefon şi mi-am luat la revedere.

Billy i-o furase pe Nell lui Peter şi dansa cu ea, aşa că m-a condus John. Pe drum l-am rugat să mă ducă prin oraş. Am ascuns carnetul de conducere sub o cutie de coca-cola în faţa magazinului lui Gordon. John s-a prăpădit de rîs. L-am rugat să-mi promită că nu va spune la nimeni.

A doua zi, m-a sunat Gordon.

– L-am găsit, a spus el.

– Grozav! Vin să-l iau.

– Vrei să luăm cina? m-a întrebat el. Ţi-l pot da atunci.

– Mi-ar face plăcere.

M-a dus la Sea Shanty. Am stat la o masă lîngă fereastră, cea pe care mi-a spus că o închiriau părinţii lui la diverse aniversări; cît de fericită aş fi fost atunci dacă aş fi ştiut că aceea era masa pe care aveam să o rezervăm la fiecare aniversare în următorii doisprezece ani! Nici măcar nu m-a lăsat să mă uit pe meniu; a comandat scoici casino, supă cremă de homari şi, apoi, homari umpluţi. Începusem să-i spun că mie îmi plac scoicile mai crude şi homarul fiert, dar privirea lui m-a oprit.

Îmi vine să plîng cînd îmi amintesc. Gordon se simţea jignit din orice fleac. Puteai să spui o mare răutate şi să nu-ţi dai seama decît după o oră cînd ceda nervilor şi-ţi spunea cît de rău l-ai făcut să se simtă. I-am considerat mereu vinovaţi pe Ed şi Gwen, care îl crescuseră fără un strop de respect faţă de sine.

– Îmi plac scoicile casino şi homarul umplut la cuptor, am spus imediat ce mi-am dat seama că era să-i stric planurile. Asta l-a bucurat foarte tare. Nu mă puteam abţine să nu-i zîmbesc; era atît de mîndru. Şi Jack mă dusese în locuri frumoase, dar Gordon era altfel: serios şi matur. Ştiam, chiar dacă încă nu-mi spusese, că era gata să se aşeze la casa lui. În timp ce ne sorbeam cocktailurile mi-a povestit despre Princeton unde-şi luase diploma în economie şi unde evitase toate restaurantele mari – Ivy, Cottage şi Tiger Inn – pentru că erau prea elitiste. Mi-a spus că avusese o prietenă stabilă la Bryn Mawr, dar că se despărţise de ea chiar înainte de balul de absolvire. Insistase prea mult ca el să o ia în căsătorie. Ceva din felul său de a vorbi – puţin grăbit, ca şi cînd nu ar fi vrut să-şi dezvăluie sentimentele – m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva ea provocase despărţirea. Mi-a mai spus că avusese oferte de angajare de la IBM, Merrill Lynch şi Chase Manhattan Bank. Apoi m-a întrebat despre mine.

Urăsc partea asta.

Pentru că nu-mi puteam imagina un absolvent al Universităţii Princeton gata să se însoare cu o fată care nu a ieşit din Hatuquitit decît pentru a merge la facultate, mi-am însuşit CV-ul Mariei.

– Am fost la Radcliffe, am spus eu. Primul an mi l-am petrecut în Roma studiind teologia. Trebuia să-mi fac lucrarea de diplomă la Cambridge, cu o bursă Fulbright, dar am refuzat. Ce i-aş fi răspuns dacă m-ar fi întrebat de ce am refuzat? Încă mi-e ruşine să-mi amintesc răspunsul pe care îl pregătisem: Am hotărît să rămîn aici, în Hatuquitit, pentru că îmi doresc o viaţă simplă. Am lăsat această cursă sălbatică în seama surorii mele. Era un răspuns croit pe măsura omului care evitase anumite restaurante din Princeton pentru că erau prea elitiste şi care se întorsese acasă ca să se ocupe de afacerea tatălui său. M-aş fi prefăcut că şi eu am dat cu piciorul unei oportunităţi pe care mulţi şi-ar fi dorit-o. Gordon nu mi-a pus niciodată acea întrebare.

– Mă bucur că ai luat această decizie, mi-a spus el, luîndu-mă de mînă. Zîmbetul lui mi-a înmuiat genunchii, aşa cum avea să o facă de mai multe ori de-a lungul anilor. Seara aceea a fost însă umbrită de minciuna mea; din momentul în care am rostit-o am început să mă gîndesc cum aş putea să o retrag. Stăteam la masă şi repetam în gînd acest lucru.

M-am trezit gîndindu-mă cam ce parte din minciună ar fi putut rămîne credibilă. Dacă i-aş spune că am fost primadona operei *Aida* la concertul de la Universitatea Connecticut? Dacă i-aş spune că am publicat o poezie în *Yale Review*? Dacă i-aş spune că mă despărţisem de Jack pentru că îl consideram prea superficial? Am alungat din minte aceste trei minciuni şi mi-a rămas doar adevărul: eram o absolventă cu diplomă în limba engleză a Universităţii Connecticut, unde cîntasem în clubul de

operă, iar băiatul pe care-l iubisem şi cu care voiam să mă căsătoresc mă părăsise pentru alta.

Stînd alături de Gordon, ascultîndu-l cum aplica principiile economice pe care le învăţase la Princeton la magazinul de feronerie, m-am simţit ruşinată de ceea ce eram eu de fapt şi mi-a părut bine că nu-i dezvăluisem adevărul. M-am aplecat în faţă şi mi-am sprijinit bărbia în palme, astfel încît lumina lumînărilor să se reflecte în ochii mei. Mi l-am închipuit mulţumindu-i îngerului său păzitor pentru că îi scosese în cale o femeie atît de talentată, încît ar fi putut avea succes oriunde, dar care alesese să se întoarcă în Hatuquitit.

Apoi mi-am evaluat propriul noroc. Gordon avea atît de multe lucruri care-i lipseau lui Jack: o familie unită, o afacere solidă, un calm şi un fel simplu de a fi. Mi-am spus că viaţa alături de Jack ar fi fost ca un montagnes russes, că Jack iubea distracţia mai mult decît orice – sau cel puţin mai mult decît pe mine – şi că mai devreme sau mai tîrziu avea să se plictisească de noua lui prietenă şi să o părăsească. Ştiam că aşa ceva nu se va întîmpla niciodată cu Gordon. Într-un fel am ştiut de la bun început cît de loial era Gordon, de cîtă dragoste avea nevoie şi cît de multe ar fi oferit în schimb.

Nunta noastră a fost o mare surpriză pentru toţi, mai puţin pentru mine şi pentru Gordon. Doamne, cît de mult s-a chinuit mama lui să-l convingă să se răzgîndească! El îmi povestea conversaţiile pe care le aveau, imitîndu-i vocea perfect: „Eşti *sigur*, iubitule?" „Mama sa e o snoabă şi ştii ce părere ai tu despre snobi..." „Sora ei e o femeie de succes". Slavă Domnului că Gordon nu i-a spus niciodată că fusesem la Radcliffe, întrucît Felicia Woods, colega mea de cameră, era fina lui Gwen şi i-ar fi dat acesteia toate detaliile legate de perioada petrecută în facultate, inclusiv despărţirea mea de Jack şi faptul că

zăcusem în pat cu zilele şi că Felicia şi Carol fuseseră nevoite de cîteva ori să mă tîrască la infirmerie. Gordon nu a spus niciodată nimic legat de minciuna mea. Mă rog, cel puţin pînă în urmă cu doi ani.

Probabil sînt singura femeie din lume care stă la închisoare vizavi de casa mamei sale. Biata mamă. Bănuiesc că îşi dă toată silinţa să uite că eu mă aflu aici, dar nu cred că reuşeşte. E ca în jocul pe care îl jucau Simon şi Flo, cînd Simon îi interzice lui Flo să se gîndească la fasolea peruană, iar ea doar la fasole peruană se putea gîndi.

Seara trecută, cînd m-au adus aici, am încercat să nu mă gîndesc la Gordon. Am încercat să mă păcălesc singură: „Nu mai trebuie să te gîndeşti la el", mi-am spus. Dar numai la Gordon mă puteam gîndi. Tot timpul cît au spălat sîngele de pe mine, cotcodăcind ca găinile, vorbindu-mi de viaţa de coşmar pe care am dus-o, asigurîndu-mă că ei aprobă gestul meu, mi-am ţinut pumnii încleştaţi ca să mai păstrez o urmă din sîngele lui sub unghii. Ştiu că pare patetic, dar atît mi-a mai rămas de la el.

19

Cartea mea preferată e *Charlott's Web,* spuse Flo. Aşa cred.

– Dar tu, Simon? întrebă Maria. Care e cartea ta preferată?

– Nu ştiu, răspunse Simon grăbit.

– Eşti cam mare pentru *Charlotte's Web,* nu-i aşa? întrebă Maria storcîndu-şi creierii în căutarea unei soluţii. Dacă ar fi găsit o carte care să le placă amîndurora, le-ar fi citit-o vreo oră pînă li s-ar fi făcut somn şi s-ar fi dus

la culcare. Toată ziua copiii stătuseră cuminţi în bucătărie sau se plimbaseră prin curte, în vreme ce Maria se chinuise să le găsească un divertisment. Telefonul sunase de prea multe ori, ba Hallie, ba Peter sau Nell, cu veşti despre Sophie, despre pregătirile pentru înmormîntarea lui Gordon şi investigaţiile poliţiei. Toţi îi dăduseră sfaturi şi îi puseseră întrebări legate de copii. Sunase şi Duncan, doar pentru a-i spune că se gîndea la ea. Aceea a fost singura dată cînd izbucnise în plîns.

– Putem să ne uităm la televizor? întrebă Simon.

– Ţi-am mai spus – nu am televizor. O să cumpărăm unul... Maria se întrerupse. Voise să spună „mîine", dar a doua zi era înmormîntarea lui Gordon.

– Putem să luăm un Sony? întrebă Simon, părînd mai agitat decît fusese toată ziua.

– Sigur, spuse Maria.

– Vreau să merg acasă, se rugă Flo, şi buzele începură să-i tremure. Acasă avem televizor.

– Nu putem merge acasă, zise Maria scurt.

– Mi-e dor de mami şi de tati! urlă Flo.

– Taci, spuse Simon.

Maria o îmbrăţişă pe Flo şi întinse cealaltă mînă spre Simon, dar acesta o respinse mînios. Maria îşi dădu seama că nu avea puterea necesară pentru a-i consola. O poliţistă îi interogase toată dimineaţa, iar ei declaraseră că se uitau la televizor cînd a venit mama lor şi le-a spus că dăduse accidental cu maşina peste tatăl lor.

– Ştiu că ţi-e dor de ei, o asigură Maria, conştientă de lucrurile pe care nu le putea spune: „Se vor întoarce curînd".

– Adică luaţi-vă adio de la mami, interveni Simon, scuturîndu-şi părul cu un gest care semăna izbitor cu al lui Gordon.

– Ce vrei să spui? întrebă Maria.

– Nu o să mai vină acasă. Acum e ca una dintre femeile de la închisoare.

– Într-adevăr, acum se află acolo, spuse Maria încet, dar nu ştim pentru cît timp.

– Ce se va întîmpla? întrebă Flo nerăbdătoare. Îşi înfăşurase o şuviţă de păr pe degetul arătător. Maria i-o desfăcu, prefăcîndu-se atentă la ceea ce face şi nu-i răspunse.

– Ce se *va* întîmpla? insistă Simon.

– Ei bine, unchiul Peter l-a angajat pe domnul Grunwald să fie avocatul mamei voastre. El o să vorbească cu poliţia, cu alţi avocaţi, cu un judecător, şi apoi se va hotărî cîtă vreme o să stea mama voastră acolo.

– Dar de ce nu-i dau drumul? întrebă Flo. Are copii mici pe care trebuie să-i îngrijească.

– Tati spunea că într-o bună zi mami o să ajungă acolo, zise Simon pe un ton arogant.

– Ce vrei să spui? întrebă Maria, cu o voce mai ridicată decît ar fi vrut. Simon se sperie, se făcu mic şi coborî privirea în pămînt. Hai, spune-mi, îi ceru ea.

– Mereu zicea asta.

– Aşa e, confirmă Flo. Bietul tati.

– Nu ştiu de ce ar fi spus aşa ceva, zise Maria, nevrînd să-i preseze, dar aşteptînd să audă şi alte detalii.

– De ce te miri? întrebă Simon. Avea dreptate – acolo a ajuns, nu-i aşa?

– Mami vă iubeşte foarte mult, îi asigură Maria.

– Da, sigur, mormăi Simon.

– Acesta-i adevărul, insistă Maria, gîtuită de frustrare.

Dar Simon întoarse capul şi-i aruncă un zîmbet răutăcios.

– Ştiu. Am zis „*Da, sigur*".

Maria nu-şi putea imagina ce văzuseră copiii. Bob

Frederickson, procurorul care fusese coleg de clasă cu Sophie, îi povestise lui Peter că Gordon fusese împuşcat de cinci ori cu un revolver calibrul 38, apoi aruncat pe geam şi călcat cu maşina. Poliţia nu găsise încă arma, dar credeau că era vorba despre cea înregistrată pe numele lui Gordon şi pe care el o ţinea în noptieră. Sophie nu recunoscuse nimic, dar în infirmeria închisorii fusese tratată pentru un umăr dislocat, o rană şi o încheietură ruptă.

– Aş fi vrut să avem televizor, spuse Simon.

– Vouă vă place să vă uitaţi la televizor, nu-i aşa? Maria încercă să aducă discuţia cît mai aproape de seara precedentă. Avea sentimentul că se juca cu focul; ştia că era periculos să le trezească asemenea amintiri înainte de culcare, dar trebuia să rişte.

– Foarte mult, spuse Flo.

– La ce vă uitaţi aseară?

– Reluări. Emisiuni bune în reluare.

– De exemplu?

– *Kate şi Allie*, spuse Simon. Apoi *Cosby*, parcă.

– Îţi place fetiţa de la *Cosby?* întrebă Flo, trăgînd-o pe Maria de mînecă. Nu-i aşa că-i drăguţă? Mami îmi împleteşte întotdeauna părul ca al ei.

– Acum putem merge la culcare? se interesă Simon.

– Eşti obosit?

– Aproape. Dacă tot nu ne uităm la televizor...

– OK, spuse Maria, întrebîndu-se care era ritualul lor de culcare. Nu mai stătuse cu ei peste noapte de cînd erau foarte mici. Ea şi Aldo rămăseseră în Hatuquitit, iar Gordon şi Sophie plănuiau să meargă la Nantucket. Trebuia totuşi să vorbească cu ei despre înmormîntarea tatălui lor de a doua zi, să le explice la ce să se aştepte.

– Vă spălaţi pe dinţi? întrebă Maria, încercînd să-şi

amintească obiceiurile sale din copilărie. Trebuie să îngenunchem şi să spunem rugăciuni?

– Trebuie să luăm o gustare înainte de culcare, sări Flo în ajutorul ei. Biscuiţi graham sau cereale.

– Ce spuneţi de nişte pîine prăjită şi lapte? întrebă Maria.

– E-n regulă, aprobă Simon.

– Este absolut îngrozitor. Înfiorător, şopti Hallie către Maria. Toţi membrii familiei Dark, copiii familiei Littlefield şi Julian Porter stăteau în aceeaşi strană a bisericii St. Luke, ca atunci cînd îl îngropaseră pe Malcolm. Ed şi Gwen Littlefield stăteau de partea cealaltă a culoarului. Prieteni de-ai lui Gordon şi ai lui Sophie, oameni din oraş, poliţişti şi reporterii din întreaga regiune umpleau restul bisericii.

– Înmormîntarea lui First Selectman Brown nu a atras atît de multă lume, şi el a murit în exerciţiul funcţiunii, şopti Hallie.

– Ssst, făcu Maria. Flo o ţinea tot timpul de mînă. Peter, cu Andy în braţe, stătea între Flo şi Simon; Nell se afla la capătul stranei, la vreo doi metri de Gwen Littlefield. Gwen purta un văl des, care-i acoperea faţa pînă în dreptul buzei inferioare. Plîngea întruna. Maria îşi aruncase ochii către ea şi văzuse lacrimile prelingîndu-i-se pe bărbie.

– Aş vrea să *înceteze*, şopti Hallie.

– Adu-ţi aminte că Gordon era unicul ei copil, spuse Julian cu blîndeţe.

– Oh, *taci*, te rog, spuse Hallie printre dinţi. Era atît de nervoasă, încît Maria şi Peter se temeau să nu facă un atac de cord. Se temea pentru Sophie şi în acelaşi timp deplîngea moartea lui Gordon, pe care-l iubise. În plus, se simţea ruşinată de cele întîmplate.

Cînd intraseră în biserică, familia Dark fusese oprită

de reporteri şi fotografi. Hallie rămăsese împietrită pînă cînd zarva se terminase.

– Nu avem nimic de comentat, spusese ea cu o demnitate distantă. Apoi, fotografii începuseră să facă poze, concentrîndu-se asupra lui Simon şi a lui Flo, adorabilă în costumul ei de Paşti, şi a lui Hallie, elegantă în costumul cel negru şi cizmele cu toc înalt.

Intră reverendul Hawkes şi mulţimea se ridică în picioare. Coşciugul lui Gordon, purtat de unchiul şi de verişorii lui, fu aşezat pe culoar între familia Dark şi familia Littlefield. Maria era cu ochii pe copii. Simon se holba la sicriu, aplecîndu-se către el, ca şi cînd acesta ar fi exercitat o atracţie magnetică. Apoi Maria îl văzu încruntîndu-se către preot.

Flo privi sicriul, apoi se uită în altă parte, după care îşi întoarse iarăşi privirea spre el. Hallie se aplecă peste Maria şi o mîngîie pe Flo pe genunchi.

– Îngerii îl duc pe tatăl tău în ceruri, şopti Hallie. Spune-i asta şi fratelui tău.

– Îngerii îl duc pe tati în ceruri, îi spuse Flo lui Simon cu voce tare. Simon încuviinţă dînd din cap, dar rămase încruntat.

Reverendul Hawkes începu să vorbească şi Maria simţi cum lacrimile îi curg pe obraji. Ar fi vrut să şi le şteargă, dar Flo o ţinea de o mînă, iar Hallie de cealaltă. Încercă să-şi imagineze ce simţea Sophie în acel moment, singură în celula sa, ştiind că înmormîntarea lui Gordon are loc fără ea.

Închisoarea se afla la doar cîţiva kilometri în josul şoselei. Procesiunea funerară urma să treacă pe lîngă ea în drum spre cimitir. Maria şi-o imaginã pe Sophie stînd la fereastră, privind dricul care purta cadavrul soţului ei şi limuzina care-i transporta familia. Se întreba dacă Sophie plîngea sau dacă sentimentul că se eliberase de

Gordon îi oprea lacrimile. Toate dovezile indicau că Sophie îl ucisese pe Gordon, însă ea nu recunoştea în faţa nimănui că o făcuse intenţionat.

Singura în faţa căreia recunoscuse era Maria. Ea îşi aducea aminte că o întrebase dacă o făcuse intenţionat şi Sophie îi răspunsese afirmativ. Totuşi, Sophie şi Gordon fuseseră căsătoriţi timp de doisprezece ani, aveau doi copii minunaţi, şi Maria nu putea accepta că ea nu-şi iubise soţul.

Maria privi în jur şi îl văzu pe Duncan alături de soţia sa într-o stranã aflată mai în spate. Pentru o clipă privirile li se întîlniră şi Maria întoarse capul şi se uită la sicriu. Ed plîngea cu gura deschisă şi saliva i se prelingea pe bărbie. Maria şi-l aminti strigîndu-l pe Gordon „Ticky" la petrecerea aniversară, în noaptea în care fiul lui o băgase pe Sophie în spital. Maria, care pînă atunci plînsese încet, simţi lacrimile uscîndu-i-se. Cu chipul împietrit, privea fix în faţă. Brusc îşi dădu seama că ea, Flo şi Simon erau singurele persoane din familie care nu plîngeau, şi asta pentru că ei erau cel mai aproape de adevăr.

– Nu-mi vine să cred că ne-au ignorat în halul ăsta! şopti Hallie o oră mai tîrziu, cînd se aflau din nou acasă. Dată fiind situaţia, se hotărîseră să nu mai invite pe nimeni, la obişnuitele cafele şi prăjituri. Ai zice că nouă ne *place* ce s-a întîmplat.

– În fond, Gordon era fiul lor, spuse Peter.

– Asta îi tot spun şi eu, zise Julian care, ca de obicei, stătea în imediata apropiere a lui Hallie. Nu e uşor să-ţi pierzi unicul copil.

Nell aruncă o privire fugară în cameră; Simon şi Flo se uitau la un concurs televizat, iar Andy se juca cu nişte cuburi.

– Nu-mi place că Simon şi Flo nu-şi manifestă emoţia, spuse ea. Sînt foarte îngrijorată pentru ei.

– Eu cred că sînt foarte curajoşi, spuse Hallie.

– Ei nu ştiu ce să mai creadă, precizează Maria. Sînt pur şi simplu uluiţi. L-au iubit pe Gordon, dar au văzut ce-i făcea mamei lor. Sînt convinsă că îşi dau seama ce s-a întîmplat.

– Cum ar fi putut? întrebă Hallie. Nici noi, adulţii, nu ştim foarte bine ce s-a întîmplat.

– Ei au trăit aici, spuse Maria, privind-o pe Hallie în ochi.

– Probabil au văzut-o pe Sophie împuşcîndu-l pe Gordon, interveni Peter pe un ton coborît. Sau cel puţin au auzit împuşcăturile.

– Nu ştim ce s-a întîmplat! ţipă Hallie. Doamne Dumnezeule! Dacă ea l-a împuşcat, unde-i pistolul?

Toţi o priviră compătimitor şi nu îndrăzniră să o contrazică.

– Vino, dragă, spuse Julian după cîteva momente. Hai să stăm jos şi să bem ceva.

– Să beţi? întrebă Hallie pe un ton dezaprobator. Toate tabieturile ei erau ameninţate de simpla propunere legată de un pahar de băutură înainte de prînz.

– Insist, spuse Julian conducînd-o.

– Vă vine să credeţi? întrebă Maria după ce mama sa ieşi din încăpere. Sophie e la închisoare pentru că l-a împuşcat pe Gordon, iar mama îşi face griji despre ce crede lumea. Cineva trebuie să-i toarne cu forţa un pahar pe gît.

– Calmează-te, spuse Peter.

– Poate că dacă ar fi fost mai atentă nu s-ar fi întîmplat nimic din toate astea. Gordon o bate pe Sophie de ani de zile, dar ea nu a putut nici măcar să apeleze la mama după ajutor. Maria se gîndi cît de singură trebuia

să se fi simțit Sophie, cît de teamă îi fusese să se destăinuiască cuiva. Apoi se înfurie pe Peter și pe Nell, în special pe Nell. De ce nu observase ce se întîmpla în jurul ei?

– Sophie a fost întotdeauna protectoare față de mama ta, spuse Nell cu blîndețe. Încă din vremea în care erați copii. Îți amintești, Maria, nu-i așa? Nu-i așa?

– Bineînțeles.

– Poate că Sophie nu a vrut să o împovăreze pe Hallie cu problemele ei, poate s-a gîndit că n-ar fi suportat.

– Poate s-a gîndit că mamei i-ar fi fost rușine, spuse Maria. Mama a lăsat întotdeauna să se vadă clar ce acceptă și ce nu. Și cu siguranță nu ar fi acceptat ca Sophie să fie lovită de Gordon.

– Vrei să spui că nu ar fi acceptat ca Gordon să o lovească pe Sophie, o corectă Peter înțelegător.

– Nu asta vreau să spun. Maria ridică vocea. Nu-mi pune cuvintele în gură, Peter, vreau să spun că prima persoană pe care mama ar fi criticat-o ar fi fost Sophie.

– Nu o urî pe mama, spuse Peter, așezîndu-se și cuprinzîndu-și capul în mîini. E destul de rău că am ajuns să ne urîm unul pe celălalt. Știu ce crezi – că ar fi trebuit să-mi dau seama ce se întîmpla și să am grijă de Sophie.

– De ce n-ai făcut-o?

– Doamne, Maria! strigă Nell, înroșindu-se la față. Peter o iubește pe Sophie la fel de mult ca și tine; ca și mine, de altfel. Nu am știut nimic. De fapt, cred că ai face mai bine să accepți că lucrurile s-au înrăutățit infinit de cînd te-ai întors tu. Nell rostise ultimele cuvinte cu pauze, de parcă nu ar fi vrut să spună atît de multe.

Maria oftă puternic și se așeză lîngă Peter. Cuvintele lui Nell găsiseră în adîncul său un ecou pe care ea însăși nu fusese în stare să-l alunge: faptul că relația dintre

Gordon şi Sophie se deteriorase de la întoarcerea ei în Hatuquitit. Oare nu cumva pentru simplul fapt că nimeni nu observase ce se întîmpla?

– Ne-am apropiat prea mult, spuse Maria, cedînd. Toată furia i se transformă în durere şi începu să plîngă. Sophie nu mi-a putut ascunde adevărul, continuă ea, amintindu-şi că sora ei o sunase pe ea după ce îl omorîse pe Gordon, pe ea, căreia îi mărturisise intenţia de a-l ucide.

– Şi *noi* ne-am apropiat foarte tare, spuse Nell, chemîndu-l pe Andy cu o voce stridentă. Andy veni cu paşi nesiguri spre bucătărie şi se smiorcăi în pragul uşii, pînă cînd mama lui se duse să-l ia în braţe.

– Înainte de întoarcerea ta, ieşeam în oraş de două ori pe lună.

– Ştiu că eraţi apropiate, spuse Maria. Nu mai intenţiona să dea vina pe nimeni, voia doar să înţeleagă.

– Dar, Nell, de ce nu i-ai spus că ştiai că fură? Asta ar fi ajutat-o, nu crezi? În seara în care ţi-a furat banii la aeroport, de ce nu i-ai spus nimic?

– Nu ştiu, spuse Nell încet, în vreme ce lacrimile i se prelingeau pe faţa palidă. Îl strînse pe Andy la piept. Aş fi făcut orice ca să o ajut, dar ştiu că i-ar fi fost ruşine, dacă ar fi ştiut că mi-am dat seama că fură.

– Nell o iubeşte pe Sophie, spuse Peter, zîmbindu-i soţiei şi privind-o de parcă ar fi vrut să-i dea putere. Ştiu asta şi Sophie o ştie.

– Tata, tata, strigă Andy, şi Peter întinse braţele către el.

– Cred că ar trebui să fii mai blîndă cu mama, spuse Peter, întorcîndu-se spre Maria. Trece printr-o perioadă foarte grea. Voi două nu v-aţi înţeles de cînd te-ai întors tu, şi eu sînt la mijloc.

– Toată povestea cu Gordon şi Sophie a rănit-o in-

credibil de tare. Ea credea că mariajul lor este perfect, spuse Nell cu blîndeţe.

– Şi noi trebuie să o ajutăm să se mintă singură? întrebă Maria calmă. Eu nu văd lucrurile aşa.

– Era chiar atît de rău dacă o lăsai să creadă că Sophie a pierdut un copil pe care intenţiona să-l boteze Hathaway?

– Nu, nu ai dreptate, spuse Maria confuză, dîndu-şi seama că toţi membrii familiei preferau să păstreze statu-quoul în loc să caute adevărul şi, eventual, să o salveze astfel pe Sophie. Dacă toată lumea ar fi luat atitudine mai de mult, poate Gordon ar fi în viaţă şi Sophie liberă. Acest gînd o făcu pe Maria să geamă.

– Nu-mi vine să cred! spuse Nell, începînd să plîngă. Durerea şi absurditatea celor întîmplate dominau atmosfera. Expresia lui Andy se schimbă de la îngrijorare la groază, şi copilul începu să scîncească.

– *Nu te împotrivi!* strigă Simon. El şi Flo stăteau în cadrul uşii, fără să se atingă, cu lacrimile şiroindu-le pe faţă.

Maria se întoarse spre copii, fără să spună un cuvînt, abia îndrăznind să respire, nedorind să le provoace şi mai multă durere.

– Nu ne plac certurile, suspină Flo.

– În sfîrşit, plînge, o auzi Maria pe Nell şoptindu-i lui Peter. Trebuia să-l plîngă pe taică-său pînă la urmă. Şi poate uşurarea provocată de imaginea lui Flo reacţionînd ca un copil normal o făcu pe Nell să se oprească din plîns.

Dar, ţinîndu-şi nepoţii în braţe, Maria se îndoi că lacrimile lor erau doar pentru Gordon. Simon şi Flo nu puteau suporta certurile pentru că ştiau unde puteau duce acestea între oameni care ar fi trebuit să se iubească.

20

Maria se întîlni față în față cu Sophie într-o anticameră a închisorii folosită de obicei pentru întîlniri între deținuți și avocații lor. Steve Grunwald petrecuse o oră cu Sophie. Apoi o chemase pe Maria și le lăsase singure.

– Pare conștiincios, spuse Maria, referindu-se la Steve.

– E OK, spuse Sophie. Mi se pare ciudat să știu că soarta mea se află în mîinile unui băiat cu care obișnuiam să joc volei, ale unui băiat pe care l-am servit cu scrumbii afumate.

– Soartă? întrebă Maria.

– Pentru ce am făcut eu se dă pedeapsa cu moartea, spuse Sophie. Sau cel puțin așa ar trebui.

– Sophie, oprește-te, spuse Maria, pipăind inconștient sub blatul mesei, încercînd să găsească dispozitive de ascultare. Nu mai vorbi așa.

– De ce nu? întrebă Sophie, cu o voce obosită. Avea aerul cuiva care abandonase lupta. Uniforma liliachie de deținută, culoarea prosoapelor din toaletele restaurantelor, îi era largă, și Maria observă că Sophie slăbise de cînd se afla acolo.

– Vreau, eu... se bîlbîi Sophie. Maria nu spuse nimic, așteptînd-o să continue. Sophie își plecă fruntea și apucă vîrful unei șuvițe de păr, pe care-l învîrti pe deget.

– Vreau să-mi povestești despre copii, spuse Sophie, în cele din urmă, continuînd să stea cu capul plecat.

– Trec prin momente grele, șopti Maria.

– Spune-mi. Cum... începu Sophie, apoi se întrerupse cu un hohot nervos. Ca și cînd nu ai ști ce vreau.

– Sînt triști amîndoi. Nu vor să spună nimănui ce s-a întîmplat. Flo se poartă ca un copil mic. Își suge tot

timpul degetul. Aseară a făcut pipi în pat. Simon e un luptător.

– Lui Flo îi place să fie copil, spuse Sophie zîmbind pentru prima oară. Îi place să se cuibărească în poala ta şi să te lase să te joci cu părul ei. Ţi-a spus asta?

– Da, spuse Maria, deşi se întîmplase fără ca vreuna din ele să scoată un cuvînt: într-o seară, Maria stătea pe canapea citind. Flo, în cămaşă de noapte, se ghemuise în poala ei, i-a luat mîna de pe carte şi şi-a pus-o în cap. Maria înţelesese ideea şi începuse să se joace cu părul ei.

Sophie se încruntă. Maria se întrebă dacă nu cumva era geloasă că Flo o lăsa să se joace cu părul ei.

– Le e dor de tine, spuse ea.

– Le e mai bine fără mine, şopti Sophie cu vocea îndurerată.

– Nu e adevărat.

– Flo îşi udă patul de cîteva luni, spuse Sophie pe un ton aspru. Îi e foarte ruşine de asta. I-ai spus că ştii?

– Sigur că da, spuse Maria, confuză.

– Nu ar fi trebuit. Asta o supără şi mai tare. Schimbă-i doar aşternuturile şi nu-i spune nimic.

– De ce toată familia asta iubeşte atît de mult secretele? izbucni Maria. Hallie nu-i spune lui Nell că e supărată pe ea, care nu-i spune că noi ştim că Gordon te lovea. Maria o privi insistent pe Sophie, aşteptînd o reacţie din partea ei.

– Abia dacă mă atingea, spuse Sophie după o lungă tăcere, dar pe un ton tulburător de indiferent. Întîmplările astea le pot număra pe degetele de la o mînă. Ciudat, dar asta mă deranja mai puţin decît celelalte lucruri.

– Care? întrebă Maria.

– Nu voiam să încep discuţia asta, spuse Sophie zîmbind. Steve a fost foarte supărat cînd i-am spus că

Gordon mă lovea foarte rar. A spus că asta îmi poate da apărarea peste cap.

– Dar ce poate fi mai rău decît să te lovească? insistă Maria.

– Multe lucruri, spuse Sophie, privind în pămînt. Apoi, adunîndu-se, continuă: Dar nu erau doar lucruri rele. Deloc. Poate nu mă crezi, dar în familia mea era mai multă dragoste decît în oricare altă familie pe care o cunosc.

Maria încuviinţă dînd din cap şi apucă peste masă mîna durdulie a lui Sophie. Evident că Sophie credea cu încăpăţînare acest lucru, iar în anumite momente crezuse şi ea. Întotdeauna invidiase apropierea dintre Sophie, Gordon şi copiii lor minunaţi.

– Deci, o să ai tu grijă de copii o vreme? întrebă Sophie.

– Oricît va fi nevoie.

– Adică pînă o să ies de aici? întrebă Sophie; glasul îi tremura din nou.

– Cum e aici? E chiar atît de îngrozitor?

– Nu, doar că nu există intimitate. Mă tratează ca pe... ca pe... Se încruntă, căutînd cuvîntul.

– Un nimic? îi sugeră Maria.

– Din contră. Ca pe un erou. Nu doar deţinutele, ci şi supraveghetoarele. Multe deţinute au soţi care le bat. Violenţa nu e o noutate pentru ele. Mă tot întreabă dacă am văzut *The Burning Bed*. Le răspund că ceea ce am păţit eu nu e uşor de înţeles, dar nu contează. Ele mă apreciază foarte mult pentru că l-am... ucis pe Gordon.

– De ce nu am putut sta aşa de vorbă înainte să se întîmple toate astea? întrebă Maria amărîtă. De ce nu mi-ai putut spune ce se întîmpla? întrebă Maria. Sînt sigură că te-aş fi putut ajuta să scapi.

– Dar nu voiam să scap, spuse Sophie cu răceală.

Oricum, ce vrei să spui cu „să stăm aşa de vorbă"? Nu-mi place. Nu vreau să vorbim despre nimic deosebit. De ce eşti aşa de disperată?

Maria se crispă, ca şi cum Sophie i-ar fi dat o palmă. Încercă să-şi dea seama ce urmărise sora sa prin acel atac. Tirada lui Sophie o lăsase fără cuvinte.

– Vreau să vorbeşti cu mine, spuse Maria cînd îşi reveni. Pentru că eşti sora mea şi pentru că te iubesc.

– Eşti sigură că nu doreşti doar să ştii toate detaliile murdare?

– Sînt sigură că nu ăsta e motivul.

– Nu sînt o cauză pierdută, dar nici nu mă simt în cea mai bună formă.

Se părea că Sophie cerea ajutor, dar Maria, încă afectată de faptul că sora ei o numise „disperată", nu îi mai făcu promisiuni. Undeva în mintea ei considera că Sophie ar fi trebuit să-i *mulţumească* pentru ajutor, pentru că avea grijă de copii, pentru că îi lăsase pe Simon şi pe Flo să-i întoarcă viaţa pe dos.

– Ai nevoie de cineva, acum că Sfinţia Sa a declarat că tu şi Aldo nu aveţi nimic comun.

– Mă descurc, zise Maria zîmbind.

– Am auzit că sînt nişte petreceri minunate pentru burlaci la VFW, spuse Sophie. De ce nu te duci şi tu? Ai putea cunoaşte o persoană drăguţă.

– Mă întîlnesc cu cineva, într-un fel, spuse Maria.

– Duncan Murdoch, nu-i aşa? întrebă Sophie.

– Ţi-a spus mama? Sau Nell? Ele consideră că sînt o pacoste.

– Nu, pur şi simplu ştiu. Ai fost dintotdeauna înnebunită după el. Încă din şcoală, nu-i aşa? Neagă dacă poţi.

– Ai dreptate, spuse Maria, amintindu-şi de partida de amor din barca lui, întunericul lăsîndu-se asupra gol-

fului de la Lookout, cabina caldă, braţele lui Duncan în jurul ei.

– Soţia lui e puţin... ciudată, spuse Sophie.

– Cum e adică?

– Capricioasă. Crede că ar fi trebuit să cînte la Lincoln Center. De două sau trei ori pe an încearcă să strîngă cîteva mame pasionate de muzică. Ea la violoncel, Anne Drake la pian, eu cu vocea. Sophie îşi sprijini coatele pe masă. Conversaţia luase o întorsătură care depăşea cadrul închisorii; acum Maria şi Sophie erau două surori care pălăvrăgeau. S-ar fi putut afla oriunde.

– Ce-i aşa rău în asta? întrebă Maria. Pare grozav.

– Vrea ca oraşul să sponsorizeze o serie de concerte şi să-i facă publicitate în toată ţara. Crede că o să ajungem celebre, dar se îmbată cu apă rece. Nu sîntem atît de talentate.

– Ba da, sînteţi. Discuţia despre soţia lui Duncan o deprimase. Ştia din proprie experienţă ce îngrozitor este cînd se destramă o căsnicie. Pînă atunci idila ei cu Duncan se consumase doar pe apă, în afara oraşului, lucru care o ajutase pe Maria să ignore situaţia lui familială. Pentru ea despărţirea de Aldo fusese dureroasă, şi ei nici măcar nu aveau copii. Se întreba cînd îi va anunţa Duncan pe fiul şi pe soţia lui că vrea să divorţeze.

– O părăseşte, spuse Maria încetişor.

– Eşti îndrăgostită de el?

– Da, spuse Maria, roşind în timp ce zîmbea. Dar nu o părăseşte pentru mine. Mi-a spus că au probleme de multă vreme. Îşi aminti de înmormîntare. Duncan stătuse alături de Alicia. Pe Maria o surprinsese cît de delicată era. Avea ochii mari şi frumoşi, iar părul mătăsos, de un blond-cenuşiu, îi cădea pe umeri.

– Sînt sigură că nu o părăseşte pentru tine, spuse Sophie încurajînd-o. Toată lumea ştie că familia Mur-

doch ar fi divorţat, oricum mai devreme sau mai tîrziu. Nu s-au potrivit niciodată. De fapt, ea însăşi mi-a spus-o cîndva. Sînt în aceeaşi situaţie în care aţi fost tu şi Aldo. Văzînd expresia Mariei, Sophie îi zîmbi cu blîndeţe. Am dreptate, nu-i aşa? Altfel, acum ai fi în Peru.

– Aşa e, aprobă Maria.

– Duncan e sexy şi deştept. E cazul să păstrezi relaţia asta. Uite ce trebuie să faci: închiriază o limuzină. Ai grijă să fie o companie din afara statului. Încearcă să găseşti o maşină cu numere de New York. Spune-le să se ducă cu ea la şantier şi să parcheze în faţa porţii spre sfîrşitul zilei. Pe la cinci ar fi nemaipomenit.

– De ce? întrebă Maria mirată.

– Să fiţi acolo la ora aia. Dă-i lui Duncan un pretext, nu ştiu... spune-i că ţi-ai pierdut ancora şi că trebuie să-ţi cumperi una nouă. În clipa aceea trebuie să apară limuzina. Toată lumea o va remarca: cine închiriază limuzine în Hatuquitit? Duncan va trimite pe cineva la şofer să vadă despre ce e vorba. Vorbeşte dinainte cu şoferul şi învaţă-l să spună: „Domnul Clooney o aşteaptă pe domnişoara Dark". Vezi ca limuzina să aibă geamuri fumurii, pentru ca nimeni să nu vadă bancheta din spate. Sophie chicoti încîntată de propriul său plan. Duncan o să-ţi cadă la picioare. Închipuie-ţi cît de tare te va dori dacă va crede că George Clooney trimite maşini după tine.

Maria se cutremură cînd îşi dădu seama că Sophie vorbea serios. O strînse de mînă, incapabilă să-i răspundă.

– Cred că ar trebui s-o faci, spuse Sophie. Maria îşi dădu seama că Sophie uitase unde se află.

– Mă descurc, pot să-l cuceresc şi fără ajutorul lui George Clooney, spuse Maria, temîndu-se să nu o trezească pe Sophie la realitate.

– Au cîntat imnuri religioase? întrebă Sophie brusc.

Maria nu înțelese.

– Cînd? întrebă Maria nedumerită.

– La înmormîntarea lui Gordon.

– Nu, spuse Maria, surprinsă de schimbarea bruscă a subiectului. Nu au cîntat.

Sophie nu încercă să-și rețină lacrimile care i se scurgeau pe obraji.

– Probabil Gwen a fost de vină pentru asta, spuse ea. Oricine ar fi cîntat ar fi făcut-o să se gîndească la mine. Împiedicînd muzica să intre în biserică, m-a alungat pe mine.

– Chiar crezi că a făcut asta?

– Da. Îmi promiți ceva?

– Ce? întrebă Maria gata să-i promită orice. Voia ca Sophie să vorbească fără întrerupere, să-i spună tot ce îi făcuse Gordon și cum într-un final revolta ei devenise atît de puternică, încît o împinsese la crimă.

– N-o lăsa pe Gwen să se apropie de Flo și Simon.

– Te referi la tutelă? întrebă Maria. Normal că nu o voi lăsa.

– Nu vreau nici să îi viziteze, nici să-i vadă, nici să vorbească cu ei.

– Sophie, spuse Maria. Cum aș putea împiedica asta? E bunica lor. Nu le-ar face bine dacă s-ar vedea cu oamenii pe care îi cunosc și pe care îi iubesc?

– Deci, răspunsul tău e nu. Nu vrei să-mi promiți.

– Spune-mi cum să fac, o imploră Maria. Înțeleg că-i urăști foarte tare pe Gwen și pe Ed. Am remarcat cum vorbeau cu Gordon la petrecerea lor. Știu cum trebuie să te simți...

– *Nimeni nu știe cum mă simt*, spuse Sophie cu vocea sugrumată.

– Sophie!

Sophie nu-i răspunse. Privea în gol, ca și cînd ar fi

terminat tot ce avusese de spus. Refuzul ei de a vorbi, de a o privi în ochi, îi aminti Mariei de acea perioadă din spital, după petrecerea lui Ed şi a lui Gwen, cînd Sophie zăcea rănită în patul ei, refuzîndu-i ajutorul. Acum Sophie i-l ceruse, iar ea refuzase să i-l ofere. Maria o mai privi pe Sophie cîteva clipe şi avu impresia că o frămîntă ceva.

După un timp, Sophie spuse cu voce joasă:

– Îţi dau ţie copiii mei.

– Nu, ai să te întorci curînd... vocea Mariei se stinse.

Sophie o privi intens.

– Ai auzit ce-am spus? Nu înţelegi ce spun? Simon şi Flo...

– Înţeleg, spuse Maria.

– Ţi-i dau ţie, nimănui altcuiva. Nu lui Peter şi lui Nell, nu mamei.

– Ţi-o închipui pe mama... ? Maria voia să spună „cu un copil de zece ani şi unul de şase ani", dar calmul din ochii lui Sophie o făcu să se oprească.

– Eşti singura în care am încredere. Ştiu că îi vei iubi, fiindcă mă iubeşti pe mine. Ştiu asta, Maria.

Lacrimile şiroiau pe obrajii lor două surori.

– Voi avea grijă de ei, spuse Maria.

Sophie încuviinţă dînd din cap.

– Nu vreau ca ei să stea deloc cu Gwen, pentru că ea e cea care l-a rănit pe Gordon. A avut un băiat şi l-a transformat într-un... vocea lui Sophie se stinse şi începu să tremure.

– În ce? întrebă Maria tulburată.

– Într-un monstru.

– Dar ce a făcut?

– Ce a făcut? repetă Sophie ridicînd vocea. L-a încuiat în pivniţă. L-a forţat să poarte... Sophie ridică o mînă, în semn că nu mai poate continua. Las-o baltă. N-are niciun rost.

– Ba cred că are, spuse Maria. Cred că e ceva îngrozitor. Sophie avea de spus mai mult decît era în stare să rostească.

– Vreau să-i ţii departe de Gwen, spuse Sophie cu o voce sfîrşită.

– În regulă. Aşa voi face. Se ridicară şi rămaseră în picioare, incapabile să se despartă. Apoi Sophie o sărută cu putere pe buze şi rămaseră îmbrăţişate cîteva clipe înainte să intre supraveghetoarea. Femeia o conduse pe Sophie într-o celulă, iar Maria părăsi închisoarea pe uşa principală.

21

Peter dorise dintotdeauna să fie cel mai puternic din familie. Le încurajase pe surorile sale să se bazeze pe el; voia ca Hallie să-l cheme de fiecare dată cînd avea nevoie de ceva. Faptul că femeile din familia Dark erau puternice şi cereau rareori ajutorul cuiva, a contravenit fanteziei sale. La înmormîntarea lui Gordon, Maria constatase cît de supărat era Peter pe Sophie. El nu putea înţelege de ce sora lui nu-l chemase să o apere de Gordon; se simţea rănit de faptul că Sophie îi încredinţase copiii Mariei şi nu lui. În plus, rolul lui în apărarea legală fusese inconsistent. Maria observase că era rănit, dar credea că problema lui apăruse cu mulţi ani în urmă, pe vremea cînd erau copii. Într-o familie plină de femei, Peter se simţea lăsat pe dinafară.

În drum spre casă, Maria se opri la biroul de avocatură al lui Peter. Parcă pe Summer Street şi intră într-o clădire de piatră cu coloane albe, reşedinţa din secolul al

XVIII-lea a unui căpitan de balenieră, transformată acum într-o clădire de birouri.

Secretara lui Peter, o tînără jovială care părea gravidă, o conduse pe Maria în biroul lui Peter.

– Sper că nu te deranjează prezenţa mea aici, spuse Maria, uitîndu-se prin geamul gros la portul din Hatuquitit şi la bărcile pescăreşti viu colorate, aşezate pe mal. Încercă să vadă şantierul, dar acesta nu se afla în raza ei vizuală.

Peter ocoli biroul şi se apropie de Maria să o sărute. Îi atinse obrazul cu buzele şi încercă să se îndepărteze. Maria îl îmbrăţişă şi-şi afundă obrazul în umărul lui. Cămaşa lui albă mirosea a aftershave.

– La naiba, zise el după cîteva secunde.

– Sophie e bine, spuse Maria, retrăgîndu-se din îmbrăţişare.

– Ştiu eu cît de bine este. Am mai avut clienţi în închisoare. Sophie nu va rezista acolo.

– O să reziste.

– Nu ne lasă să o eliberăm pe cauţiune.

– De ce?

– Spune că nu merită să fie eliberată.

Maria tăcu, iar Peter întrebă:

– Ce mai fac copiii?

– Nu prea grozav. Nu înţeleg de ce nu vine Sophie acasă. Nu sînt sigură că înţeleg şi de ce nu se întoarce Gordon acasă.

Peter privi insistent un creion de pe biroul său.

– Mi-l amintesc pe Gordon vorbindu-i lui Simon despre moarte. Asta se întîmpla acum cîţiva ani; cred că Flo nu se născuse încă. Un pui căzuse din cuib şi-şi rupsese o aripă. Sophie încercase să-l ţină în viaţă, săpînd după viermi în curtea din spate şi dîndu-i să bea apă cu o pipetă. Simon îi spunea „copilul".

– Şi a murit? întrebă Maria.

– Da. Într-o duminică eram toţi acolo la micul dejun şi Simon a vrut să ştie unde era copilul. Gordon l-a dus afară, i-a arătat pasărea moartă şi a încercat să-i definească moartea prin similitudine cu somnul. Simon, cu o privire confuză şi oarecum înspăimîntată spunea întruna „Copilul a adormit" sau „Copilul doarme".

– Simon e îngrozit, spuse Maria. Sau furios, nu-mi dau seama. Este tot timpul încruntat. Cînd încerc să-l consolez, se uită la mine ca la o idioată.

– Mama lui tocmai l-a împuşcat pe taică-său, spuse Peter, trecîndu-şi degetele prin păr. Rahat.

– Îţi aduci aminte? Cînd a murit tata? Tu erai cam de vîrsta lui Simon.

– Nu-i acelaşi lucru, Maria, spuse Peter. Tata a murit de bătrîneţe.

– Ştiu că nu e acelaşi lucru, spuse Maria încet. Nici nu ne-am dat seama că se întîmplase. Nu a fost niciodată alături de noi înainte, şi nici după aceea.

– Ba a fost, înainte, spuse Peter. Obişnuiam să mă duc la el în cameră şi-mi povestea despre sala de judecată. Despre cum mima dezaprobarea şi cum îşi cobora tonul pentru a-i intimida pe martorii părţii adverse. Acum fac eu asta.

Maria îşi ridică privirea către fratele său.

– A fost mult mai rău pentru tine decît pentru mine şi Sophie. Aţi fost singurii cu care el vorbea. Tu şi mama.

– Da, spuse Peter. Şi după ce el a murit, toată atenţia mamei s-a concentrat asupra lui Sophie.

Maria nu se gîndise niciodată cît de greu trebuie să-i fi fost lui Peter după moartea lui Malcolm. Maria şi Sophie fuseseră întotdeauna apropiate, întotdeauna se bazaseră una pe cealaltă. Pe ea nu o deranjase niciodată să o împartă pe Sophie cu Hallie. Dar Peter pe cine avea? Mama şi

surorile sale îl răsfăţau cu titlul de Bărbatul Familiei, amuzate – şi uneori recunoscătoare – pentru eforturile lui de a păstra peluza tunsă, cărţile ordonate şi obloanele vopsite. Acum, Maria îşi dădea seama cît de mult se străduise el să le cîştige dragostea.

– Eşti atît de bun cu mama, spuse Maria. Uneori, încerc şi eu, dar am senzaţia că se izolează. Nu cred că vrea cu adevărat pe cineva alături de ea.

– Vrea să fim *prezenţi*, spuse Peter, dar refuză adevărul. Neagă total cele întîmplate cu Sophie.

– Ştiu, spuse Maria. E ruşinată. Nu poate suferi reporterii, articolele din ziare...

Peter scutură din cap.

– Şi asta nu e tot. Urăşte publicitatea, dar nu asta e lucrul cel mai important.

– Dar care? întrebă Maria, neconvinsă.

– Odată ce mama admite ce s-a întîmplat cu Sophie, trebuie să-şi însuşească şi responsabilitatea ei, să recunoască faptul că Sophie nu-i putea cere ajutorul pur şi simplu pentru că nu se putea duce la ea.

– Mama nu se va învinovăţi niciodată pentru nimic, spuse Maria. Au avut o relaţie agreabilă atîta vreme, cît Sophie a ascultat poveştile din copilăria lui Hallie şi s-a prefăcut că vrea să cînte la Carnegie Hall.

– Eşti cinică, Maria, spuse Peter şocat.

– Ei bine, nu sînt. Pur şi simplu ăsta e felul în care o văd pe ea. În care văd familia. Am fost plecată foarte mult timp, iar voi aţi rămas aici şi aţi avut grijă de ea.

– Mulţumesc, spuse Peter, luînd cuvintele Mariei drept o apreciere, aşa cum ea intenţionase.

Maria se ridică şi îşi îndreptă cutele fustei. Îşi dorea să se ducă la Duncan.

– Trebuie să plec. Vreau să cumpăr un televizor în drum spre casă – ştii unde pot găsi unul?

– Du-te la magazinul de electrice al lui Ernie. E pe şoseaua spre Blackwood.

– În regulă, spuse Maria, luîndu-şi la revedere de la fratele său.

O oră mai tîrziu, în timp ce îşi parca maşina la rampa de încărcare a magazinului de electrice, Maria îl văzu pe reverendul Hawkes. El îi făcu cu mîna şi se îndreptă spre ea. Dîndu-i cheile unui băiat de la magazin, ca să-i pună televizorul pe bancheta din spate, Maria se îndreptă spre reverend. Se simţea stînjenită în prezenţa lui de cînd aflase că e unchiul Aliciei şi că el oficiase căsătoria lui Duncan cu ea.

– Bună, Maria, spuse reverendul privind-o cercetător... nu o mai văzuse de la înmormîntarea lui Gordon. Ce-ţi mai face familia?

– Ne descurcăm. Azi am fost s-o văd pe Sophie.

– Pe mine nu vrea să mă vadă, spuse el.

Maria ştia de ce: Sophie, la fel ca şi ea, nu fusese niciodată o persoană prea religioasă, iar evenimentele recente nu erau în măsură să schimbe asta. Încercă totuşi să se justifice în faţa lui.

– Simon şi Flo stau cu mine, spuse ea.

– Cred că asta te încurcă puţin.

– Nu am mai făcut nimic de cînd... Maria îşi căută cuvintele. De cînd copiii au venit la mine acasă.

– Te-aş putea ajuta dacă ai nevoie de un consilier.

Maria deschise gura să refuze – ultimul lucru pe care Sophie l-ar fi vrut ar fi fost ca Simon şi Flo să-şi petreacă mai mult timp cu reverendul Hawkes – dar el continuă:

– Am auzit lucruri bune despre doctorul Middleton. E specializată în minori.

– Un psihiatru?

– Un psiholog, spuse reverendul Hawkes. Căutîndu-se în buzunare, scoase un carneţel în care scrise: *Dr. Elizabeth Middleton, Slocum, CT.* Nu am numărul ei de telefon, dar sînt sigur că o găseşti în cartea de telefoane. Hai pînă la maşină, Maria, spuse el zîmbind. Tot încerc să-ţi dau ceva.

În drum spre maşină, pălăvrăgiră puţin. Maria îi spuse că Hallie se descurca bine, că Peter se ocupa de afacerea familiei, că Nell le aducea copiilor mîncare gătită aproape în fiecare zi. Apoi, îşi aduse aminte de mormînt şi începu să-i spună reverendului Hawkes despre vîrful de săgeată pe care-l găsise, de bănuiala ei că femeia fusese omorîtă. Se opri, căci nu voia să vorbească despre crime cînd Sophie era arestată tocmai sub o asemenea acuzare.

Reverendul Hawkes descuie uşa din dreapta a Buick-ului său albastru, scotoci într-o servietă de piele şi găsi ceea ce căuta. Era o copie xerox a unui document scris de mînă.

– E de la Administraţia Funciară Hatuquitit, explică el. O copie a acordului dintre căpetenia indienilor Pequot şi Charles Slocum, englezul care a cumpărat terenul de la Squaw's Landing.

– Cel care nu a mutat mormintele, remarcă Maria şi începu să citească:

Se certifică prin prezenta că eu, Nasseequidgeon, căpetenia din Hatuquitit, am negociat şi vîndut lui Charles Slocum din AdamsVille, Connecticott, toate drepturile, titlurile şi interesele aferente unei bucăţi de pămînt aflată pe un promontoriu, numită de către indieni Squam Lying, avînd o suprafaţă de aproximativ treizeci de acri, inclusiv cimitirul din Hatuquitit, şi prin prezenta mă oblig să execut vînzarea terenului sus-numit, şi să-l garantez împotriva oricăror pretenţii ale vreunui Indian sau ale

unor Indieni, cu excepţia celor îngropaţi aici, ale căror rămăşiţe vor fi mutate pe un alte teren, şi declar prin prezenta că am primit banii. Drept mărturie semnez. Anul: 1665, august, 5.

Martor: John Chester, arhivar
Matthew Walker
Sigiliul Nasseequidgeon.

– Squaw's Landing se numea „Squam", spuse reverendul Hawkes, îngîndurat. N-am ştiut. Înseamnă „Loc frumos lîngă apă". Probabil coloniştii englezi i-au schimbat denumirea cînd s-au instalat aici.

– Îţi mulţumesc, spuse Maria împăturind hîrtia.

Reverendul Hawkes zîmbi.

– Ştiu ce lucruri bune vrei să faci. Asta îţi poate fi de ajutor.

– Poate, spuse Maria, mişcată de bunătatea lui. În timp ce-i strîngea mîna, îşi aminti totuşi că el era cel care îi căsătorise pe Duncan şi pe soţia lui.

Copiii nu se întorseseră încă de la şcoală, cînd Maria ajunse acasă. Uşurată, ea încercă să facă ceea ce îi sugerase reverendul Hawkes – să lucreze. Pe birou se aflau împrăştiate fotografii ale mormîntului, notiţe şi cărţi despre indienii americani. Încercă să se concentreze asupra lor, dar nu reuşi. Telefonul sună, iar ea întinse mîna după receptor.

– Alo?

– Ce mai faci? întrebă Duncan.

– Sînt bine. Mi-e dor de tine.

– Nici nu ştii cît de dor îmi e mie de tine. Te-am văzut la biserică. Aş fi vrut să pot sta cu tine.

– Mă bucur.

– Mă uitam la tine, cum stăteai între mama ta şi Flo, şi mi-am dat seama ce simţeai. Mi-ai vorbit de atîtea ori

despre Sophie! Ai simţit că urma să se întîmple ceva, nu-i aşa?

– Da, dar nu ce s-a întîmplat. Nu mi-am imaginat niciodată că lucrurile vor lua o întorsătură atît de rea. Am crezut doar că Sophie avea nevoie de ajutor. Făcu o pauză de cîteva secunde, strîngînd receptorul în mînă. Ştii ceva, Duncan? Mă bucur că a fost el, şi nu ea. Cînd am aflat că Gordon o bate, m-am temut că o va omorî.

– La asta te-ai gîndit de la început?

– Da, undeva în adîncul minţii... Mi-e dor de tine, spuse Maria din nou.

– Alicia a vrut să meargă la înmormîntare – îl cunoştea pe Gordon de la magazin.

– Am văzut-o, spuse Maria. Ştie despre noi?

– Nu. Săptămîna asta vrem să-i spunem lui Jamey că – făcu o pauză, divorţăm. Eu o să mă mut luni.

– Da? Mă bucur. Vreau să spun, îmi pare rău pentru familia ta, dar – mă bucur pentru mine. Mai devreme m-am întîlnit cu unchiul ei. Am vorbit despre nişte acte funciare; mi-a părut rău pentru ceea ce ştiam că se va întîmpla. El n-a aflat încă nimic.

– Ştie de mult cum stau lucrurile între mine şi Alicia, spuse Duncan. Şi, mă crezi sau nu, se va abţine să ia apărarea vreunuia dintre noi.

Maria simţi nesiguranţa din glasul lui Duncan şi se întrebă dacă el credea ce spunea sau încerca doar să se convingă singur.

– O să fie bine, spuse ea.

– Ştiu. Se opri. Vreau ca totul să se termine curînd ca să te pot vedea. Mă simt ca în exil.

– Ştiu, spuse Maria.

– De ce nu ne-am găsit unul pe celălalt mai de mult? întrebă Duncan. Înainte să întîlnim alţi oameni?

Maria stătea cu receptorul în mînă fără să scoată o vorbă, în timp ce inima îi bătea cu putere.

– Pentru că trebuia să facem nişte greşeli, şopti ea într-un tîrziu. Nu voiam să le facem unul faţă de celălalt.

22

– Îmi trebuie un cadou pentru ziua de naştere a lui Toby Jenkins, o anunţă Flo sîmbătă la micul dejun.

– Cînd e? întrebă Maria cu ochii pe prăjitorul de pîine.

– Săptămîna viitoare, spuse Flo. După lecţii.

– Vrea să ştie în ce zi, *proasto*, interveni Simon.

– Nu mă mai face proastă, îl apostrofă Flo, care mai avea puţin şi izbucnea în plîns.

– Are dreptate, Simon, zise Maria. Ştiţi ceva, hai să mergem toţi trei la mall. O să-i luăm lui Toby un cadou şi apoi o să ne cumpărăm şi noi nişte bascheţi.

– Nike? întrebă Simon.

– Desigur, spuse Maria, încîntată că reuşise să mai împiedice o ceartă. În vreme ce copiii îşi puneau unt şi gem pe pîine, Maria îşi luă cafeaua şi se aşeză în celălalt capăt al mesei ca să citească *Hatuquitit Inquirer*.

De teamă că va găsi articole despre Sophie, sări peste paginile mondene direct la horoscop şi prognoza meteorologică. În acele zile, ziarele deveniseră o scuză pentru a evita să stea de vorbă cu Simon şi Flo cît îşi bea cafeaua şi se pregătea psihologic pentru discuţiile cu doi copii de şase şi zece ani care necesitau multă sinceritate şi logică la o oră atît de matinală.

Uneori, Maria tînjea după munţii în care ea şi Aldo îşi petreceau dimineţile, luau micul dejun şi vorbeau

despre evenimentele mondene, ordinea de zi şi echipele arheologice rivale. Privi peste ziar către Flo, care se încruntase de concentrare încercînd să-şi taie pîinea în pătrăţele mici.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă Maria.

– Nu, mulţumesc, spuse Flo fără să-şi ridice privirea.

Maria îşi reluă cititul, dar gîndul îi fugi la Duncan. În weekendul care urma el şi Alicia aveau să-i spună fiului lor despre divorţ, despre cum aveau să se schimbe vieţile lor.

Maria se întrebă dacă avea să mai audă vreodată de Aldo. Atunci cînd plănuia să divorţeze, perioada de aşteptare impusă de statul Connecticut i se păruse strigătoare la cer, o întoarcere la puritanism, o tactică prin care statul trimitea ambii soţi în camerele lor să se gîndească foarte bine la hotărîrea irevocabilă pe care aveau de gînd să o ia.

Nu-i plăcea să-l ştie pe Duncan trecînd prin aşa ceva. Se întrebă cum ar trebui să se poarte; dacă şi cît se puteau afişa, cînd va hotărî Duncan că era momentul ca ea să-l cunoască pe Jamey. Perioada de aşteptare putea deveni cea în care sentimentele familiei Murdoch se vor degrada, transformîndu-i în doi adversari ai unei bătălii juridice. Stomacul începu să o doară cînd îşi dădu seama ce rol jucase ea în treaba asta.

Pe de altă parte, anularea propriei sale căsătorii semăna cu un deces neaşteptat în familie, comparativ cu dureroasa perioadă de aşteptare de nouăzeci de zile impusă de statul Connecticut. Maria nu reuşise să-l sune pe Aldo, să-i audă remarcile legate de povestea lui Sophie. În schimb, îi trimisese o lungă scrisoare, alături de notiţele ei legate de mormîntul indiencei.

– Pot să merg pe locul trăgătorului? întrebă Simon.

– Ce? se miră Maria.

– Cînd mergem la mall. „Locul trăgătorului" înseamnă scaunul din faţă. Tati mi-a spus că lîngă mecanicii de locomotivă călătoreau trăgătorii, care protejau trenul.

– Eu vreau să stau în faţă! strigă Flo.

– Ce-ar fi ca Simon să stea în faţă cînd ne ducem, iar tu cînd ne întoarcem?

– E corect, acceptă Simon, dînd aprobator din cap.

O oră mai tîrziu, pe cînd stăteau pe alee, copiii începură să se certe din nou.

– Mami mă lasă întotdeauna să stau în faţă în drum spre Mall, spuse Flo izbucnind în plîns.

– Smiorcăito, ripostă Simon.

Maria, care se afla în partea cealaltă a maşinii, îl văzu pe Simon ciupind-o pe Flo de braţ. Flo ţipă de durere, îşi acoperi locul cu palma şi izbucni în plîns.

– Te-am văzut, spuse Maria calmă, ocolind maşina. Certurile de sîmbătă dimineaţă în copilăria ei fuseseră ceva obişnuit. Ea şi Sophie îl ciupeau pe Peter ori de cîte ori erau nesupravegheate, iar el arunca în ele cu pietriş. Dar ostilitatea dintre Simon şi Flo avea însă ceva periculos, căci părea a fi influenţată de comportamentul părinţilor lor.

– E o pitică, spuse Simon pe un ton ridicat.

Flo continua să plîngă, şi Maria observă că ţinea pumnii încleştaţi.

– Nu e o pitică, spuse Maria. Ce-ar fi să-ţi ceri scuze?

– Îmi pare rău, mormăi Simon pe un ton formal.

– Nu-i adevărat, nu-ţi pare rău, izbucni Flo.

– N-ai decît să *stai* în faţă, explodă Simon. Oricum, e locul mortului. Deschise portiera, împinse scaunul în faţă şi se împiedică atunci cînd încercă să se urce. Se lovi la nas de cadrul uşii. Acum plîngeau amîndoi. Maria îi privi neputincioasă, neştiind cum să-i consoleze.

– Ce înseamnă „locul mortului“? întrebă Flo. Acum, că Simon plîngea, părea că îşi mai revenise.

– Majoritatea oamenilor care mor în accidente stau pe scaunul pasagerului din faţă, spuse Simon cu aerul unui statistician. Cînd mergeam cu tati şi stăteam acolo, îmi spunea că acela e locul trăgătorului; cînd stătea mami acolo, tati spunea că e locul mortului.

– Hai să-i spunem locul din faţă, spuse Maria străduindu-se să-şi controleze vocea. Simon o să stea în faţă cînd ne ducem, iar Flo cînd ne întoarcem.

Copiii se declarară de acord. Simon ţinu scaunul pentru ca Flo să se poată urca în spate. Maria urcă şi ea şi aşteptă pînă ce copiii îşi puseră centurile de siguranţă. Abia apoi porni maşina şi ieşi pe alee.

– Îmi place foarte tare locul ăsta, spuse Flo, cu o sclipire a ochilor care-i amintea Mariei de Judy Garland cînd văzuse pentru prima oară Oraşul de Smarald.

– E frumos aici, încuviinţă Simon.

Maria nu fusese niciodată la Jewel Box Mall, iar copiii erau nerăbdători să i-l arate. Pe drum îi povestiră că numele îi venea de la diferitele sectoare pe care le avea: Curtea Rubinie, Promenada Diamantelor, Aleea Safirelor, Culoarul de Aur şi cel de Argint. Această idee li se părea magică. Chiar şi Simon părea captivat de ideea unui mall care purta numele unor lucruri atît de frumoase şi de preţioase.

Opriră destul de departe de intrare şi fură nevoiţi să traverseze parcarea mare. Era o zi însorită de mai. Cumpărăturile la Mall nu corespundeau cu ideea de distracţie a Mariei, şi pentru un moment şi-o imagină pe Sophie eliberată din închisoare, cumpărînd bascheţi şi

cadouri pentru Toby Jenkins, în timp ce ea făcea săpături la Lookout. Ar fi vrut ca asta să se întîmple cu adevărat.

– Gwen ne aduce uneori aici, o informă Flo.

– Da? Maria își aminti de promisiunea făcută lui Sophie, aceea că va ține copiii departe de Gwen. Dar ce șanse existau ca Gwen să-și facă cumpărăturile tocmai astăzi? Sau să se întîlnească tocmai cu ea, din miile de oameni aflați acolo?

– Ei ce magazine îi plac? întrebă Maria.

– Jeannie, spuse Simon.

– Dar nu la fel de mult ca magazinul de lumînări, zise Flo. Lui Gwen îi plac foarte mult lumînările, parfumurile și corsetele.

– Cum pot să-i placă cuiva corsetele? întrebă Maria rîzînd.

– Lui Gwen, îi răspunse Flo discret.

În mall oamenii mișunau ca mașinile pe autostradă. Culoarul vestic ducea spre magazinul lui Jeannie, iar cel estic trecea pe la Curtea Rubinie în drum spre Raphael. De tavan atîrnau bannere stacojii, albastre și aurii. Un candelabru de cristal lumina deasupra capetelor lor, dar copiii erau concentrați asupra vitrinelor de la Tuneville și Foxcroft Tweeds. Omenii care treceau pe-acolo îi priveau curioși. Maria presupuse că văzuseră pozele lor în ziare și era mulțumită că cei doi copii păreau să nu observe.

– Pot să-mi iau un CD cu Metallica? întrebă Simon.

– Scîrbos, spuse Flo. Nu-l lăsa, mătușă Maria.

– De ce nu? Ce e scîrbos? întrebă Maria curioasă.

– E heavy metal, spuse Flo încet.

– E bestial, se entuziasmă Simon. Pot să-l cumpăr?

– Bine, spuse Maria, întinzîndu-i o bancnotă de douăzeci de dolari. Simon dispăru în magazin. Flo rămase

lîngă Maria, dînd dezaprobator din cap. Maria o privi zîmbind.

– Dacă nu-ţi place muzica lui Simon nu trebuie să o asculţi. El poate asculta muzică sus, iar tu poţi rămîne jos, cu mine, să ascultăm *Fantoma de la operă*, spuse Maria închipuindu-şi că asta i-ar face plăcere lui Flo.

– Mamei nu i-ar plăcea asta, spuse Flo.

– Ce vrei să spui? întrebă Maria.

– Nu l-ar lăsa pe Simon să-şi cumpere CD-ul. Nu e de acord cu heavy metal.

Maria o apucă pe Flo de mînă şi o trase după ea în Tuneville. Dezacordul între gusturi era una, iar sfidarea dorinţelor lui Sophie alta. Simon stătea la tejghea, strîngînd în mînă punga de plastic, aşteptînd casierul să-i dea restul.

– Hei, Simon, îl strigă Maria, întrebîndu-se dacă aceasta era dispus să schimbe CD-ul cu un altul. Băiatul părea fericit. Colţurile gurii i se ridicară şi schiţă un zîmbet.

– Da, răspunse el.

– Nimic, spuse Maria.

– Mătuşă Maria! rosti Flo pe un ton de dojană.

După ce părăsiră magazinul şi intrară în aglomeraţie, Maria îşi puse o mînă pe umărul lui Simon.

– Data viitoare aş vrea să respecţi regulile. Nu vreau să cumperi lucruri cu care mama ta nu ar fi de acord. Bine?

– Trebuie să înapoiez CD-ul? întrebă Simon.

– Nu, spuse Maria, împăcîndu-se greu cu ideea de a acţiona împotriva lui Sophie, dar şi mai greu cu expresia nefericită de pe chipul lui Simon.

Flo voia să cumpere pentru ziua de naştere a lui Toby o rochie de balerină roz, pe care o văzuse în vitrina de la Penny Violet, un magazin pentru copiii, botezat cu numele fiicelor proprietarului. Corsajul, care era dintr-o

țesătură albă atît de mătăsoasă, încît Mariei nu-i venea să creadă că era nailon, avea paiete argintii pe margini și diamante false cusute pe fuste.

– Lui Toby îi place baletul? întrebă Maria.

– Nu știu, spuse Flo, cu atenția concentrată asupra rochiei.

– Nu o să-i vină lui Toby, spuse Simon, prefăcîndu-se neinteresat de achiziție. Ea e mult prea mare.

– E în clasa a doua, spuse Flo. Și o să-i placă foarte mult, și îi va sta bine cu ea.

– Din moment ce nu știm dacă-i place sau nu baletul, poate ar fi bine să-i căutăm altceva, spuse Maria. Hai să ne mai uităm prin magazin.

Maria își aminti că ea obișnuia să ofere truse de pictură, mănuși de baseball și inele, dar Flo insista pentru ceva de îmbrăcat.

Flo și Maria studiară dulapurile cu rochii mult prea scumpe pentru un copil care avea să crească foarte repede. Apoi se uită la puloverele așezate pe un raft. Maria luă unul și studie amestecul de culori: roșu, albastru, galben, roz, portocaliu și levănțică. Își aminti de un Crăciun, cînd îi ceruse moșului o rochie cu „toate culorile" și primise în schimb o fustă de lînă mov cu negru.

Flo se întorsese la rochița de balet.

– Ce zici de puloverul ăsta? întrebă Maria.

Flo încuviință din cap.

– Bine. Dacă asta vrei.

– Astfel, spuse Maria, revenindu-i în minte amintirea tristă a fustei, o să putem cumpăra rochița pentru *tine*. Ți-ar plăcea?

– Da! exclamă Flo, bătînd din palme.

– Acum putem pleca? întrebă Simon.

– Stai să plătesc. O să cumpărăm bascheți de la Sport Loft, în drum spre casă. Stînd la coadă, Maria avu un

sentiment ciudat de uşurare. De cînd intraseră în mall se tot uitase peste umăr să o vadă pe Gwen. În plus, era nespus de bucuroasă că reuşise să-i facă pe copiii lui Sophie să zîmbească.

Seara, după ce Flo şi Simon se duseseră la culcare, telefonă Gwen.

– Ed şi cu mine ne întrebam dacă n-ar putea copiii să vină duminică pe-aici, spuse ea. E un fel de tradiţie, şi sînt convinsă că ţi-ar prinde bine puţină linişte.

– Îmi pare rău, dar sîntem invitaţi la mama, spuse Maria cu o voce mai prietenoasă decît îşi dorise. Îi era greu să se poarte frumos cu mama bărbatului care o abuzase pe Sophie, mai ales după ce aceasta îi spusese ce rol jucase Gwen. În acelaşi timp, îşi dădu seama cît de greu trebuia să-i fie lui Gwen să poarte o conversaţie civilizată cu sora lui Sophie.

– Înţeleg, spuse Gwen. Făcu o scurtă pauză, apoi întrebă: Ei cum o duc?

– Sînt foarte tulburaţi, spuse Maria.

– E de înţeles. Maria îşi dădu seama că Gwen plîngea la celălalt capăt al firului.

– E o perioadă foarte dificilă, spuse Maria.

– Nu pot să cred că el nu mai este. Cuvintele lui Gwen o făcură pe Maria să simtă un gol în stomac. Îi părea rău pentru durerea care o simţea Gwen, dar nu se putea hotărî să i-o spună.

– Bine, o să le spun copiilor că ai sunat.

– Cînd putem să-i vedem? întrebă Gwen trăgîndu-şi nasul. Aş fi sunat mai de mult, dar nu cred că Ed ar fi putut suporta vizita lor. Simon e imaginea vie a tatălui său. Ed e complet distrus.

– Îmi imaginez, spuse Maria evaziv.

– Deci, cum rămîne?

– Deocamdată nu cred că e o idee bună ca ei să te vadă, spuse Maria.

– De ce? întrebă Gwen pe un ton rece.

– Din acelaşi motiv pentru care şi tu nu ai vrut ca Ed să-i vadă pînă acum: s-ar trezi nişte amintiri triste.

– Nu-mi place asta, izbucni Gwen. Nu ştiu de unde ai ideile astea, dar o să te întreb un singur lucru: ai auzit de drepturile bunicilor?

– Da, spuse Maria.

– Dacă încerci să ţii copiii departe de mine şi de Ed, o să discutăm la tribunal. Ai înţeles?

– Da, zise Maria şi puse încet receptorul în furcă.

23

Maria şi Peter şedeau în faţa lui Sophie la masa lungă din biblioteca închisorii, aşteptînd-o să termine de privit pozele copiilor, făcute în acea dimineaţă. Pomeţii, clavicula, chiar şi nasul ei păreau mai proeminente, ca şi cum ar fi slăbit. Maria se gîndi îngrijorată dacă nu cumva Sophie renunţa la mîncare, pedepsindu-se pentru crima comisă. Cînd Sophie zîmbi cu tristeţe, Maria îşi imagină că ea se gîndea la lucrurile pe care nu le mai avea: copiii, vremea frumoasă de mai, libertatea.

– Aşa-i că nu o mai dă jos, zise Sophie privind fotografia lui Flo îmbrăcată în rochiţa de balet.

– Cum ai ghicit? întrebă Maria.

– Pentru că aşa e Flo. Se ataşează de anumite lucruri şi nu se desparte de ele decît cînd se iveşte ceva şi mai interesant. A purtat-o şi la şcoală?

– A vrut, spuse Maria, dar nu am lăsat-o.

– *Las-o!* şuieră Sophie. Doamne, Maria, ce încuiată eşti.

– Sophie, nici eu nu aş lăsa-o, interveni Peter.

Ochii lui Sophie se aţintiră asupra fratelui său: mustaţa tăiată îngrijit, cravata prinsă cu agrafa monogramată a tatălui lor, batista asortată ieşind din buzunarul de la piept al costumului.

– Nu zău, zise Sophie.

Maria izbucni în rîs.

– Foarte haios, Maria, spuse Peter pe un ton solemn, dar Maria ştia că se simţea jignit.

– Anul trecut eu şi Gordon i-am dat lui Flo nişte pantaloni de echitaţie şi o pălărie de vînătoare ca să le poarte cînd se ducea să călărească poneiul prietenei ei Emma; nu şi le-a mai dat jos decît la culcare. Pe învăţătoarea ei nu a deranjat-o că a venit la şcoală cu ele.

– Sophie... spuse Peter.

– Era atît de drăguţă. Ştii, o singură dată ai vîrsta asta. Trebuie să o laşi să poarte rochia de balet la şcoală.

– Dacă spui tu, zise Maria.

– Dar altfel sînt bine? întrebă Sophie.

– Da, spuse Maria.

Maria şi Peter tăcură, aşteptînd ca Sophie să deschidă din proprie iniţiativă discuţia despre Gordon.

– Hai, Sophie, spuse Peter într-un tîrziu.

– Ce? întrebă Sophie.

– Steve mi-a spus că nu vrei să vorbeşti cu el. Că nu vrei să-i spui toate detaliile, iar el trebuie să afle totul pentru a-ţi putea construi apărarea.

– Iată-l pe fratele meu, avocatul, spuse Sophie zîmbind.

– Vrei să încerci să fii serioasă? întrebă Maria.

– Vedeţi-vă de treburile voastre, spuse Sophie cu aceeaşi voce monotonă cu care i se adresase mai devreme

lui Peter. Pe Maria o înnebunea discrepanța dintre tonul și cuvintele lui Sophie. Dorința de a o readuce pe Sophie cu picioarele pe pămînt era atît de puternică, încît închise ochii și-și încleștă dinții.

– L-ai împușcat pe Gordon? întrebă Peter. Sophie nu-i răspunse, așa că el insistă: L-ai împușcat pe Gordon de cinci ori?

Sophie încuviință dînd din cap.

– Vrei să spui că da? întrebă Peter, și Sophie repetă gestul.

Dorința Mariei de a o scutura pe Sophie se transformă în nevoia de a o îmbrățișa. Întinse mîna peste masă.

– Îți amintești seara aceea? Cînd mi-ai spus că într-o bună zi o să-mi mărturisești de ce ai făcut-o?

– Nu e momentul, răspunse Sophie.

– Îți faci un bine dacă ne spui, zise Peter. Nu vrei să ieși de-aici? Și să pleci acasă?

– Nu, spuse Sophie. Nu vreau.

Mariei nu îi venea să creadă.

– Glumești, nu-i așa? întrebă ea.

– Nu, nu glumesc, spuse Sophie privind-o pe Maria în ochi. Și Maria, deși nu-și putea imagina ce era în capul ei, o crezu.

Peter citise și recitise raportul poliției. Maria știa că în el scria că Gordon fusese împușcat cu cinci gloanțe, dintre care unul îl omorîse; că trupul lui fusese aruncat de la fereastra dormitorului; că mașina familiei Littlefield trecuse înainte și înapoi peste cadavrul său. Peter îi spusese Mariei că polițiștii ziceau că Gordon fusese „ucis de mai multe ori".

– Ce-ți mai face umărul? întrebă Maria.

– Bine, spuse Sophie și îl ridică de cîteva ori, ca și cînd ar fi vrut să vadă dacă o mai doare.

– I-a făcut ceva lui Flo în seara aceea? Sau lui Si-

mon? întrebă Maria, gîndindu-se că un astfel de comportament din partea lui Gordon ar fi putut să o împingă pe Sophie la crimă.

Sophie negă scuturînd din cap.

Peter oftă.

– Bine, dacă nu vrei să discutăm despre Gordon, o să vorbim despre părinţii lui. Avocaţii lor mi-au trimis o scrisoare. Nu lui Steve – mie. Dacă nu îi lăsăm să-şi viziteze nepoţii, vor cere custodia la tribunal.

La auzul acestor cuvinte, chipul lui Sophie se schimonosi, şi ea îşi smulse mîna din strînsoarea Mariei.

– Îi urăsc, spuse ea.

– Spune-mi ce-au făcut, o îndemnă Maria.

– Îl ţineau pe Gordon cu orele încuiat în pivniţă. Cînd era mic. Dacă aţi vedea cum arată locul ăla... întunecos, cu pînze de păianjen. Şi un brad de Crăciun artificial, oribil, pe care-l ţineau împodobit tot timpul anului.

– Cît era de rău în comparaţie cu ce ţi-a făcut Gordon ţie? întrebă Maria.

– Ssst, spuse Peter. Măcar a început să vorbească.

Dar Sophie părea să nu-i fi auzit.

– Ed obişnuia să-l numească „laş" şi „muiere" pentru că nu se dusese în Vietnam. Lui Ed nu-i păsa că Gordon avusese o scutire şi că ăsta era motivul pentru care nu se dusese.

Peter se încruntă şi bătu cu creionul în masă.

– Credeam că Ed s-a bucurat că Gordon nu a fost recrutat.

– Ed a avut noroc că Gordon nu a fost nevoit să plece, spuse Maria după cîteva clipe de tăcere. Se gîndi la Hallie. Acesteia îi plăcea să vorbească despre eroismul de care dăduse dovadă tatăl său la Marne, şi despre ceea ce făcuse Malcolm cînd zburase deasupra Normandiei,

dar că se bucura că Peter era prea tînăr ca să plece în Vietnam.

– Ed, spuse Sophie, zîmbind ironic.

– Dacă o lăsăm pe Gwen să vadă copiii, nu va mai cere custodia la tribunal, spuse Peter.

– Au vreo şansă să o obţină? întrebă Sophie.

Peter ridică din umeri.

– Mă îndoiesc, dar depinde de judecător. Maria nu e măritată, şi nu a mai crescut copii de una singură. Un judecător ar putea să considere familia Littlefield mai calificată pentru asta.

– Ar fi un dezastru, spuse Sophie.

– Vrei să spui că s-au purtat foarte rău cu Gordon şi că asta l-a făcut pe el să se poarte la fel cu tine şi cu copiii? întrebă Maria.

Sophie păli şi încuviinţă dînd din cap.

– Cum?

Sophie trase de o mînecă pînă se găuri materialul.

– O dată l-au surprins dezlipind tapetul de pe peretele camerei lui. Drept pedeapsă, l-au pus în lesă, în pivniţă, cu luminile stinse. I-au pus o zgardă de cîine de gît şi l-au legat de bancul de lucru al lui Ed. Sophie îi privi pe Maria şi pe Peter. Aţi mai auzit vreodată ceva atît de îngrozitor?

Maria nu spuse nimic, dar îşi aminti sfoara cu care Gordon o legase pe Sophie de gît.

– De ce nu s-a dezlegat? întrebă Peter.

– Pentru că mai făcuse asta o dată, iar Gwen i-a pus o ţigară aprinsă lîngă fund şi i-a spus că data viitoare o să-l ardă cu ea. N-a mai ieşit niciodată din cuvîntul lor. Avea doar opt ani.

– Dumnezeule! exclamă Peter.

– Acum, vă daţi seama de ce nu vreau ca ei să cîştige

custodia copiilor, spuse Sophie, căzînd pe gînduri, de parcă pentru prima oară se gîndea la procedeele juridice. Aş permite vizitele copiilor dacă Gwen ar înţelege că prima dată cînd copiii spun ceva – orice – din care să reiasă că ea şi Ed au încercat să le facă vreun rău, nu îi vor mai vedea niciodată.

– În regulă, spuse Peter, luînd notiţe în carneţelul său galben.

– Vreau să ieşi de-aici, spuse Maria. Aşa îi vei putea avea pe Simon şi pe Flo doar pentru tine.

– Te obosesc? întrebă Sophie zîmbind.

– Nu ăsta e motivul, spuse Maria. Le e foarte dor de tine. Sînt îngrijorată pentru ei. Le-am făcut o programare la psihologul pe care mi l-a recomandat reverendul Hawkes.

– Asta e bine, spuse Sophie.

– Mai povesteşte-ne despre seara aceea, spuse Peter.

– Seara aceea? Seara în care l-am ucis pe Gordon?

– Da, spuse Peter. Spune-ne unde ai ascuns arma.

– Am aruncat-o în Bell Stream, spuse Sophie, cu o voce lipsită de expresie.

Poliţia scotocea Bell Stream de cîteva ore. Maria, Simon, Flo, Peter, Nell şi Andy se adunaseră la Hallie, la un picnic.

Peter se aplecase deasupra lui Simon, învăţîndu-l cum se aruncă corect potcoavele la ţintă. Hallie îi deranja pe toţi cu un spray antiţînţari. Maria stătea în scaunul de pe peluză, ascultînd zgomotele radiourilor poliţiei. Maşinile acestora erau parcate într-un luminiş chiar lîngă reşedinţa Littlefield, în afara cîmpului său vizual, dar ea ştia prea bine locul. Acolo obişnuiau să se joace liceenii; şi ea se sărutase în acel loc de cîteva ori, cu băieţi ale căror nume nu şi le mai amintea.

Nell stătea alături de ea, sorbind dintr-un gin tonic.

Potcoavele se adunaseră în groapă. Peter reuşi să arunce una chiar la ţintă.

– Bravo, strigă Hallie. Nimeni nu-i spusese că Sophie recunoscuse că aruncase pistolul în Bell Stream, aşa că zgomotele făcute de poliţie nu aveau nici o semnificaţie pentru ea.

Maria privi pe sub borurile pălăriei sale spre Nell. Aceasta îi prinse privirea şi zîmbi.

– Nu sînt nici măcar pe-aproape, spuse Maria.

– Nu, răspunse Nell.

Un avion care făcea cursa între Europa şi New York trecu pe deasupra lor; îi văzuseră trena de vapori înainte să-l audă. Maria se înfioră amintindu-şi cît de emoţionată era în avion, alături de Aldo, cînd zărea contururile familiare ale Narragansett Bay, Point Judith, Westerly, Squaw's Landing şi Hatuquitit. Învăţase să recunoască Bell Stream, revărsîndu-se în golful Long Island.

– Vrei să mergem acolo? întrebă Maria.

– Hai, spuse Nell.

Maria şi Nell o porniră desculţe, prin iarba înaltă spre rîu. Rochia verde de vară a Mariei, acum decolorată, luată din dulapul fostei sale camere din casa lui Hallie, îi lăsa braţele şi gleznele goale. Iarba îi atingea pulpele.

Pe malurile rîului creşteau arţari şi stejari. Iarba era îngălbenită la umbra lor şi apoi înlocuită de noroi; Maria îl simţi strecurîndu-i-se printre degetele de la picioare.

Casa lui Sophie se ridica la vreo două sute de metri mai în faţă, pe partea cealaltă a apei; acolo era porţiunea de rîu unde poliţia îşi desfăşura cercetările.

– N-am mai fost aici de secole, spuse Nell.

– Nici eu. Mă întreb dacă o s-o găsim.

Ambele femei mergeau cu ochii aţintiţi în pămînt, studiind o porţiune aflată la vreo doi metri de apă, spre

pajiştea reşedinţei Dark. Cînd ajunseră lîngă un mic pîlc de conifere, Maria se opri.

– Pe aici este, spuse ea.

Nell îşi ridică privirea triumfătoare.

– Pietrele! Doamne, îţi vine să crezi că sînt încă aici?

Maria se apropie de Nell. Pe jumătate îngropate în pămînt şi acoperite cu o iarbă măruntă, se aflau pietrele pe care Sophie le aranjase în formă de inimă cu mai bine de douăzeci de ani în urmă în amintirea legendei potrivit căreia clopotele bisericii bătuseră pînă la oprirea furtunii, permiţînd cuplului proaspăt căsătorit să se reunească, dînd în acelaşi timp şi numele rîului – Bell Stream. Maria înlătură pămîntul de pe marginile lor. Îngropate în sol, păreau nişte artefacte. Alţi arheologi s-ar fi întrebat cum de au găsit pietrele de mare la cinci kilometri în interiorul continentului, aşezate în formă de inimă, dar Maria ştia.

– Parcă a fost ieri, spuse Nell. Tu stăteai acolo. Sophie era ghemuită exact unde stai tu acum şi înfigea pietrele în pămînt.

– Cînd ne întorceam acasă te plîngeai că te-a pus să cari mai multe pietre decît ea.

– Îmi amintesc de o bucată de cuarţ roz, spuse Nell îngenunchind lîngă Maria. Mai e aici?

Maria înlătură pămîntul de pe o piatră aflată aproape de vîrful inimii; poate fusese o bucată de cuarţ roz, dar pămîntul şi umezeala o coloraseră în verde-maroniu.

– Nu sînt sigură, dar cred că asta e, spuse ea.

– Oh, Sophie, şopti Nell.

Maria tăcu, dar ochii i se umplură de lacrimi. Nu-şi mai aducea aminte de ce hotărîse Sophie că ăsta era locul legendarei nunţi, dar îşi aminti cît de convinsă fusese Sophie de acest lucru.

– Chiar aici a fost, insistase Sophie. Ştiu. Sînt sigură.

Maria şi Nell acceptaseră părerea lui Sophie, avuse-

seră încredere în instinctul ei. Sophie, deşi mai tînără decît Maria, fusese inima şi sufletul grupului. Acum, privind inima din pietre, Mariei i se părea de necrezut că Sophie îşi abandonase convingerile şi devenise victima lui Gordon. Faptul că Sophie scăpase din acel coşmar ucigîndu-l era mai credibil decît acela că ea îndurase atîta.

– E mai mică aici, spuse Maria ridicîndu-se. Nell o urmă spre malul rîului. Se aplecară deasupra apei adînci de doar patru centimetri, privind fundul pietros. Pe suprafaţă săreau nişte gîndaci de apă pe care Sophie îi numea „daddy-O". Văzură nişte bule de aer, probabil de la vreo broască ascunsă pe fund. Lîngă ele, în apă, se afla revolverul cu care Sophie îl ucisese pe Gordon.

24

Nu-mi pot imagina ce fel de mamă şi-ar dori să fie vizitată aici de copiii ei. Bess, colega mea de celulă, are trei fii, care o vizitează în fiecare duminică. Urăsc ideea că ei pleacă de-aici cu imaginea mamei lor în uniformă de puşcăriaşă, care trăieşte printre criminali pentru că ea însăşi este o criminală. Ea vorbeşte tot timpul despre ei: Benjamin, Dougie şi Lance. Plînge mereu pentru că ei locuiesc foarte departe de-aici, în celălalt capăt al statului, şi nu o pot vizita mai des. Eu îi spun că e norocoasă. Îi spun să-şi imagineze cum ar fi ca ei să locuiască în Hatuquitit şi să treacă în fiecare zi pe lîngă închisoare în drum spre şcoală, ştiind că mama lor se află acolo.

Desigur, mamele au adesea idei ciudate în legătură cu ce e mai bine pentru copiii lor. De exemplu, mama. Cînd eram mici, ne privea pe mine şi pe Maria ca pe nişte mici talente, iar pe Peter ca un însoţitor. Desigur,

Maria era prea deşteaptă ca să se lase antrenată în jocul mamei, aşa că eu a trebuit să iau lecţii de canto. Peter a luat lecţii de clarinet; instrumentul era cît el de lung şi la fel de strălucitor. Peter nu a cîntat în viaţa lui o notă corect. Teoretic, o făceam doar de plăcere. Nu e nimic rău în a lua lecţii de muzică, însă mama chiar spera că o să ajungem la Juilliard.

Ea nu m-a vizitat aici. Peter îmi tot spuse că îi e greu. E atît de înţelegător faţă de ea, o atitudine pe care o consider incorectă. Dacă mama şi-ar exprima intenţia de a veni aici, i-aş trimite un bilet cu mesajul: *nu te deranja*. De ce să o las să treacă prin asta? Sînt convinsă că nu şi-a imaginat vreodată că una dintre fiicele ei va ajunge aici. Poate la Radcliffe. Poate la Carnegie Hall, dar nu la închisoare.

Poate că sînt nedreaptă. Mama nu se omoară după vizite. Cînd a fost la spitalul Slocum General pentru histerectomie, nu a permis nimănui să o viziteze.

– O să trec azi pe la şase, i-am spus eu. Era cea mai potrivită oră, în mijlocul intervalului orar al vizitelor. Dar ea nu a vrut.

– Traficul o să fie îngrozitor, iubito, îmi spunea.

Sau:

– Mai bine stai acasă alături de mica ta familie şi-mi trimiţi flori. Ador daliile.

Mă omora cu sintagma „mica ta familie", de parcă a ei era foarte mare! Nu avea decît un copil mai mult decît aveam eu. E adevărat că, pe vremea cînd şi-a făcut histerectomia, nu-l aveam decît pe Simon. Poate aşa se explică. Oricum, mi-au trebuit ani de zile să-mi dau seama de ce nu voia vizitatori: nu voia să se simtă obligată să întoarcă vizitele. Venea întotdeauna să-mi vadă bebeluşul, dar cînd am fost în spital pentru operaţia de hernie de disc nu a venit nici măcar o dată. Spitalele o deprimă.

Gwen, pe de altă parte, şi-a făcut un obicei din a-şi vizita prietenii în spital. Prietenii ei se internau mereu pentru afecţiuni grave: cancer rectal sau operaţie la nas sau amputarea unui deget de la picior din cauza unei complicaţii de diabet. Cunoştea cei mai buni florari şi făcea parte dintr-un club de artizani, astfel încît putea face prietenilor ei bolnavi mici cadouri vesele, de ţinut pe noptiera de lîngă pat. S-ar crede că a început de curînd, odată cu îmbătrînirea prietenilor săi, dar, de fapt, o făcea demult.

Obişnuia să-l ia şi pe Gordon cu ea. Pe atunci, copiii nici nu aveau voie în secţia de chirurgie, dar Gwen era o figură atît de familiară, încît asistentele făceau o excepţie pentru fiul ei. Îl învăţa tot ce ştia de la cursurile de artizanat şi-l punea să lucreze acasă. A păstrat cîteva dintre cele mai bune lucrări ale lui: un suport croşetat pentru un sul suplimentar de hîrtie igienică, o iesle, o piesă făcută dintr-un umeraş de sîrmă, desfăcut şi apoi îndoit în formă de cerc, cu fişii din folie de aluminiu răsucite în jurul lui. A făcut un bust al învăţătoarei sale din clasa a patra, întorcînd o farfurioară şi apoi lipind pe ea o ceaşcă de cafea cu fundul în sus. Mînerul ceştii era nasul; apoi a pictat ochii şi gura şi a lipit sfori galbene care reprezentau părul.

De obicei, Gordon îi dădea mamei sale lucrările pentru a le duce prietenelor ei bolnave. Mere şi portocale parfumate, bucheţele făcute din trandafirii şi glicinele mamei sale, tabachere din fetru. Mă enervez cînd îmi amintesc cum îl tîra Gwen în vizită la bietul domn Peabody care avea nasul amputat. Cine naiba era domnul Peabody pentru Gordon? Nimeni. El se ocupa cu livrarea hainelor de la spălătoria Clean-More, iar Gwen îşi trimitea mai multe haine la spălat decît oricine altcineva din Slocum.

Nu mă provocați. Nu mai am mare lucru de făcut în afară de a depăna amintiri. Nu mai are sens să mă gîndesc la vremurile bune, așa că îmi alimentez ranchiuna. Recunosc asta. Stau în pat gîndindu-mă cît de mult îi urăsc pe Gwen și pe Ed. Gordon ar fi putut fi o persoană minunată. Ar fi putut fi foarte fericit. Uneori, trebuie să recunosc ceea ce am știut, de fapt, dintotdeauna: Gordon nu a fost fericit nici măcar o zi în toată viața lui.

Părinții lui pretindeau prea multe de la el. Le-a oferit foarte multe, dar nimic pe placul lor. Ed abia reușea să se împace cu ideea că Gordon nu a devenit sportiv de performanță.

– Ce sport? obișnuiam eu să întreb.

– Nu contează, îmi spunea Gordon. Orice sport.

Era bun la atletism, la golf și la înot. Jucase în turnee de golf la Princeton, iar Ed spera că atunci cînd se va întoarce acasă, va deveni cel mai de seamă membru al Country Club din Hatuquitit. La început, rîdeam amîndoi cînd Ed spunea că, dacă nu s-ar fi căsătorit cu mine și dacă n-ar fi avut o familie de întreținut, Gordon ar fi ajuns un mare sportiv. Dar, după o vreme, Gordon a încetat să mai rîdă, căci începuse să creadă asta.

Toate femeile din oraș se plîng de soacrele lor. E un subiect obișnuit de conversație. Majoritatea spune că nu se ridică la înălțimea așteptărilor soacrelor. Uneori, se plîng că soacrele nu-și pot vedea de treburile lor, că sînt băgăcioase, că le critică întruna. Așteptau să încep și eu să povestesc despre Gwen, deoarece li se părea ceva ieșit din comun să crești un copil ca Gordon. Au dreptate, dar ele nu înțeleg de ce. Ele o văd pe Gwen ca pe o femeie rea care a crescut un nemernic, în vreme ce eu o privesc ca pe o femeie proastă care a crescut un băiat confuz și singuratic.

Bess e singura cu care stau de vorbă. Mă aude plîngînd noaptea și, uneori, îmi întinde mîna.

E uşor să vorbeşti urît despre soacre, despre cît de nenorocite sînt, despre controlul pe care încă îl mai exercită asupra bărbaţilor adulţi pe care îi iubim. Noaptea trecută eu şi Bess am stat treze mult timp, discutînd despre soţii noştri şi mamele lor. Supraveghetoarea ne-a spus de două ori să ne culcăm, dar nu ne puteam opri. Odată ce ne porniserăm, gîndurile veneau în cascadă.

Bess spunea că Jimmy, soţul ei, fusese bătut de părinţii lui şi de aceea îşi bătea şi el propriii copii. Zicea că genul ăsta de tulburare se cheamă „lanţ de abuzuri", şi m-a întrebat dacă Gordon fusese bătut de părinţii lui.

– Nu l-au bătut. Aveau metode mai dure, am spus eu.

– Ca de exemplu? m-a întrebat ea.

– Îl închideau în pivniţă. Sau nu îl lăudau niciodată. Sau se prefăceau că nu îl aud, ca şi cum nu s-ar fi aflat de faţă.

– Ei bine, bătaia era cea mai mare problemă a lui Jimmy, şi încă este, a spus Bess. M-a întrebat care a fost cel mai rău lucru pe care mi l-a făcut Gordon vreodată. M-am gîndit multă vreme, fără să-mi dau seama care era. Apoi mi-am amintit un lucru pe care Gordon nu-l făcuse niciodată înainte, dar pe care îl făcea foarte des în ultimele luni şi care mă deranja foarte tare. Bess e singura persoană căreia i l-am mărturisit.

De fiecare dată cînd intram într-o cameră, Gordon ieşea. Dacă citea o carte în timp ce eu intram cu un braţ de haine curate să le pun la locul lor, închidea cartea şi pleca, mormăind ceva cînd trecea pe lîngă mine.

– Ce? îl întrebam eu.

Dar el mergea mai departe.

Acum o lună, a început să vorbească cu voce tare. Puteam auzi cuvintele „aş vrea...". Cînd se pregătea de culcare sau înainte de a intra în baie.

– Ce ai vrea? l-am întrebat eu prin uşa de la baie.

Spune-mi, te rog. Nu mi-a spus niciodată. Am încercat să-mi imaginez ce-şi dorea Gordon. Ca noi să fii fost mai fericiţi? Ca el să ne iubească pe mine şi pe copii mai mult? Ca nimic din toate acestea să nu fi început?

Într-o seară, după ce îi culcasem pe Simon şi pe Flo şi m-am dus în bucătărie să iau o ceaşcă de ceai, Gordon punea cafea în filtru pentru dimineaţă. Era o cafea specială, Viennese, pe care o cumpărasem prin comandă poştală de la Dean & Deluca. Era atent să umple linguriţa de cafea atît cît trebuia. L-am privit cîteva momente şi nu n-am putut împiedica să nu mă gîndesc la primii ani ai căsniciei noastre, cînd eram atît de fericiţi, cînd credeam că dragostea noastră n-avea egal.

– Te iubesc, i-am spus eu lui Gordon. M-a privit parcă surprins să mă vadă, ca şi cînd gîndurile sale ar fi fost undeva, departe. A aruncat linguriţa înapoi în punga de cafea şi a ieşit din bucătărie.

– Aş vrea... l-am auzit rostind mai tare decît de obicei.

– Ce ai vrea? l-am întrebat. Am alergat după el. L-am implorat să-mi spună. S-a oprit în holul de la intrare, lîngă dulapul de haine. Luminile erau stinse; am întins mîna după întrerupător, dar el mi-a prins-o. Nu m-a strîns foarte tare. Am stat aşa multă vreme, ochii mi se obişnuiseră cu întunericul şi-l puteam vedea clar: ochii frumoşi, părul dat uşor pe spate, pometii înalţi. Acesta era bărbatul cu care mă căsătorisem. Acesta era tatăl copiilor mei. Îi simţeam respiraţia fierbinte în părul meu.

– Aş vrea să mori, mi-a spus Gordon. Apoi a urcat scările.

– Sînteţi gata pentru plimbarea cu barca? întrebă Maria. Simon şi Flo zăceau pe canapea uitîndu-se la televizor la nişte clipuri muzicale şi păreau că n-o auziseră.

Intraseră direct în casă după şcoală, îşi lăsaseră cărţile pe biroul Mariei, înşfăcaseră nişte gustări şi se aşezaseră în faţa televizorului. Maria îi privi încercînd să-şi stăpînească iritarea. Era prima zi frumoasă după o perioadă în care plouase mărunt.

– Am întrebat dacă sînteţi gata pentru plimbarea cu barca? repetă ea încet.

– Nu vreau să merg, spuse Simon.

– Nici eu, zise Flo.

Îi scăpaseră nişte firimituri de prăjitură cu ciocolată pe rochia de balerină, dar nu părea să-i pese. Maria se întrebă dacă există vreo metodă specială pentru a spăla rochiţa fără să strice ţesătura fină a fustei şi adăugă această problemă la lista deja lungă de corvezi la care se înhămase de la venirea copiilor. Închise televizorul.

– Hei, protestă Simon.

– Schimbaţi-vă hainele. Mergem să ne plimbăm cu barca.

– Unde? întrebă Simon privind-o pe Maria cu o expresie sceptică, de parcă de răspunsul ei depindea decizia lui de a merge sau nu.

– Mergem să săpăm. Pe Haunted Isles. Grăbiţi-vă!

Ochii copiilor se deschiseră larg la auzul cuvintelor ei şi se repeziră să urce scările.

În timp ce ei se schimbau, Maria se duse la barcă pentru a verifica dacă totul era în ordine. Se străduí să-şi stăpînească resentimentele şi decise că acestea erau din cauza faptului că se simţea sechestrată. Îi plăcea să lucreze pînă tîrziu, chiar şi după ce veneau copiii de la şcoală. Trebuia să facă cumpărături, să spele haine, să le verifice temele. Maria nu-l mai văzuse pe Duncan de cînd se mutaseră copiii la ea. Îi era dor de el. Uneori, era furioasă pe Peter şi pe Nell şi chiar şi pe Hallie, pentru că nu-i luau din cînd în cînd pe copii la ei. În acelaşi

timp era conştientă că aceştia au nevoie de ea, de stabilitate, că mutatul dintr-o casă în alta însemna ultimul lucru de care aveau nevoie. Cu toate acestea, aştepta cu nerăbdare ziua de vineri, cînd, cu inima îndoită, stabilise ca ei să se ducă la Ed şi Gwen.

– Pot să mă îmbrac cu astea, mătuşă Maria? întrebă Flo.

Maria zîmbi, observînd că Flo îşi trăsese un hanorac peste rochiţă şi îşi băgase fusta în blugi.

– E-n regulă, spuse ea. Unde e fratele tău?

Flo ridică din umeri. Maria o ajută pe Flo să urce în barcă şi îi puse o vestă de salvare în jurul gîtului. Aşteptîndu-l pe Simon, priveau prin ceaţă peste apele calme ale golfului spre Haunted Isles.

Cînd auzi poarta trîntindu-se, Maria îşi întoarse privirea spre casă. Simon venea pe cărare, cu privirea în pămînt, fără să se grăbească. Maria se prefăcu că nu observă. Cînd îl întrebă ce se întîmplase, acesta răspunse scurt:

– Nimic.

Maria îşi reprimă impulsul de a-l ajuta să se urce în barcă. Cu mare dificultate, Simon reuşi să sară peste balustradă. Maria îi spuse să-şi pună vesta de salvare. Simon şi-o trecu peste cap, dar nu o legă. Maria nu-i făcu observaţie.

În vreme ce traversau canalul, Maria privi înapoi spre copii. Şi-ar fi dorit ca ei să fie încîntaţi de plimbarea cu barca, la fel cum fusese ea la vîrsta lor, dar ei păreau plictisiţi.

– Priviţi! strigă ea tare ca să acopere zgomotul motorului. Rîndunelele de mare plonjau într-un banc de peşti; cozile argintii plescăiau, ridicînd mici trombe de apă.

– Sînt albastre, strigă Simon, devenind brusc interesat. Se agăţă de balustradă şi privi bancurile de peşti pînă

cînd Maria ocoli geamandura şi reduse acceleraţia. Păcat că nu avea o undiţă în barcă.

Trase barca pe mal.

– Vreţi să vedeţi săpăturile? întrebă Maria.

– Aş vrea să ne jucăm, spuse Simon.

– E o idee mult mai bună, încuviinţă Maria şi copiii se îndepărtară căutînd mici bălţi lăsate în urmă de reflux.

Maria îi privi îndepărtîndu-se. Brusc, păreau că începuseră să se distreze şi se simţi mulţumită. Cea mai mare parte a timpului păreau foarte serioşi. Îşi mîncau mîncarea cu înghiţituri calculate. Se uitau la televizor fără să zîmbească. Uneori, spuneau glume răutăcioase. Ascultîndu-le chicotelile în timp ce zburdau peste stîncile alunecoase, Maria zîmbi. Măcar o dată se purtau ca nişte copii.

Maria redeveni ea însăşi serioasă, în timp ce-şi căra bagajele spre mica movilă de pămînt. Nu fusese la mormînt de mai multe zile. Cînd a ajuns pe creastă s-a oprit şi l-a studiat cu atenţie. Ploaia răscolise pămîntul în jurul cortului. Un strat fin de praf se aşternuse peste suprafeţele pe care le curăţase cu atîta grijă în urmă cu o săptămînă. O pasăre sau un animal mai mare scotocise prin zonă, căutînd, probabil, viermi de nisip. În praf se vedeau urmele unor gheare lungi. Maria privi locul o vreme, întrebîndu-se de ce avea întotdeauna un sentiment ciudat cînd se întorcea la săpături după un timp.

Scuturînd cortul de polietilenă, Maria examină oasele femeii. Îşi aminti de cimitirul Pequot de la Squaw's Landing şi se întrebă de ce această femeie fusese îngropată aici. Ghemuită pe călcîie, localiză coasta ruptă. Oare membrii tribului care erau ucişi erau îndepărtaţi? În unele dintre culturile pe care le studiaseră ea şi Aldo, crima era ruşinoasă atît pentru victimă, cît şi pentru criminal.

Totuşi, acolo se aflau multe accesorii funerare, semn

că femeia fusese iubită în momentul îngropării, că fusese trimisă în călătoria de trei zile de pe Tărîmul Morţilor cu destul de multe ofrande. Maria încercă să-şi amintească legenda Pequot despre un indian viteaz care urmase spiritul soţiei sale peste ape pe Tărîmul Morţilor, undeva pe Haunted Isles. Oasele acestea ar putea aparţine acelei femei, se gîndi Maria, folosind peria pentru a îndepărta praful de pe un disc de metal.

– Ăsta este un schelet? întrebă Simon. Maria tresări la auzul vocii lui. El şi Flo stăteau pe creasta dealului.

– Da, spuse Maria. E un schelet al unei indiene. Vreţi să-l vedeţi?

Copiii se apropiară. Maria se întoarse spre stînga, pentru ca aceştia să vadă mai bine.

– Încerc să dezgrop aceste perle şi pietre, spuse ea. Indienii îşi îngropau adesea morţii punînd în mormînt daruri.

– Cînd a murit acest indian? întrebă Flo, întinzînd mîna şi atingînd tibia femeii; Maria nu o opri.

– Acum trei sute de ani.

– Aşa o să arate şi tata? întrebă Simon stînd ghemuit pe călcîie şi privind craniul femeii.

– Ei bine, spuse Maria după o lungă tăcere.

– Aşa o să arate, repetă el furios.

– Tati nu o să arate aşa, spuse Flo cu o voce tremurîndă.

Maria întinse mîna pentru a o strînge în braţe. Era atît de preocupată de aspectul arheologic, încît nu se gîndise că exista posibilitatea ca aceşti copii să nu mai fi văzut vreun schelet.

– Toţi vom arăta aşa, spuse Maria încet. Dar e în regulă. Dacă sîntem iubiţi în timpul vieţii, vom fi iubiţi şi după ce murim. Vedeţi, această persoană a fost atît de iubită, încît i-au pus un vas şi mai multe bijuterii.

– Eu încă îl mai iubesc pe tati, spuse Flo.

– Asta voiam să spun, zise Maria.

– Şi eu îl mai iubesc, interveni Simon. Lacrimile i se prelingeau pe obraji. Nu e drept ca el să arate aşa. Crezi că aşa arată deja?

– Nu, spuse Maria.

– Dacă el arată aşa, cum o să-l mai recunosc cînd o să ajung în ceruri? întrebă Flo.

– Oamenii nu se schimbă în ceruri, spuse Maria. Acolo toţi arată aşa cum ţi-i aminteşti tu.

– Doar că sînt fericiţi, zise Simon. Au aceleaşi chipuri pe care le aveau cînd erau în viaţă, numai că sînt fericiţi.

Inima Mariei se strînse, aşteptîndu-l pe Simon să continue. Cînd văzu că acesta nu mai spunea nimic, îi puse mîna pe umăr pentru a-l încuraja.

– De ce, iubitule? întrebă Maria. Tatăl tău nu era fericit?

Simon dădu din cap în semn că nu.

– Nu era fericit, spuse Flo.

– Ştiţi de ce? întrebă Maria. Aveţi idee de ce nu era fericit?

– Din cauza lui mami, spuse Simon.

– Mami a *încercat* totuşi să-l facă fericit, spuse Flo cu o voce subţire şi încordată. Ştia ce-i place. Mai ţii minte ouăle de peşte?

– Caviar din Rusia, spuse Simon. Oamenii mănîncă aşa ceva doar la ocazii speciale, dar noi mîncam tot timpul.

– Şi îi cumpăra o mulţime de cadouri, spuse Flo, cu tonul unei persoane în vîrstă care-şi aminteşte de vremurile bune din trecut. Le cumpăra prin poştă. Soseau din toată lumea. Tati avea cele mai fine pijamale, eşarfe şi cravate din lume.

– Atunci de ce spuneţi să era nefericit din cauza lui mami? Ce a făcut mami?

Voia să-i impulsioneze, să-i facă să vorbească. Avea sentimentul că, în cele din urmă, erau dispuşi să vorbească, că vor spune ce le făcuse Gordon. Aştepta cu nervii întinşi la maximum.

– Era nefericit cînd mami ne bătea, spuse Flo.

– Tati spunea întotdeauna că mami o să ajungă la închisoare pentru ce ne făcea, spuse Simon cu vocea plină de amărăciune. Mereu spunea că acolo o să ajungă.

Maria esimţi că ameţeşte.

– Dar Sophie nu ar putea niciodată să vă lovească, spuse ea.

– Ba da. Ne bătea mereu, spuse Flo.

Mint, gîndi Maria. *Exact ca părinţii lor*. Îi veni să se suie în barcă şi să-i lase acolo pe insulă, dar încercă să-şi păstreze calmul.

– Atunci cînd Sophie a fost internată, cînd a spus că a căzut pe scări şi tu erai plină de vînătăi, Flo? Ai spus că Sophie a căzut peste tine. Aşa a făcut? Asta s-a întîmplat?

Flo strînse pumnii şi începu să plîngă atît de tare, încît nu mai fu în stare să vorbească.

– Mami a bătut-o rău în ziua aceea, spuse Simon.

Maria îşi aminti discuţia dintre Sophie şi Flo în biblioteca din Hatuquitit şi îşi dădu seama că nepoţii săi spuneau adevărul.

– Ce a păţit mami atunci? întrebă ea, calmîndu-se. Cum a ajuns în spital?

– Tati a împins-o pe scările de la pivniţă, spuse Simon. Ca să o pedepsească că a bătut-o pe Flo. A împins-o, apoi i-a închis uşa şi i-a spus că o s-o lase acolo mult timp ca să se gîndească la faptele ei.

Flo plîngea şi mai tare, încît Maria o strînse în braţe

şi o legănă, dorindu-şi să poată repara cumva măcar puţin din răul pe care i-l făcuseră părinţii ei. Era mai mult decît şocată de mărturisirile lui Simon. Îşi aminti discursul tulburător al lui Sophie – în faţa ei şi a lui Peter – despre cum fusese Gordon închis în pivniţă de părinţii săi şi se trezi întrebîndu-se dacă şi Sophie şi Gordon ţineau în pivniţă, decorat tot timpul anului, un brad de Crăciun.

– Mă întreb dacă tati a fost îngropat cu lucruri folositoare pentru ultima lui călătorie, spuse Simon după o vreme.

– Nu. În zilele noastre nu se mai obişnuieşte, îi răspunse Maria.

– De ce nu? E o idee bună, spuse Simon. Eu mi-aş dori skateboardul. Şi un televizor.

– Eu vreau rochiţa de balerină, spuse Flo. Încetase să hohotească şi plîngea în linişte, sugîndu-şi degetul mare.

– Sînt sigur că tati are multe lucruri cu el, spuse Simon cu convingere. Ai spus că oamenii care sînt iubiţi în timpul vieţii sînt îngropaţi împreună cu diferite obiecte. Şi noi toţi îl iubim.

– Dar mami? întrebă Maria, temîndu-se de răspunsul lor. Ea ar trebui să aibă lucruri lîngă ea?

– Desigur, spuse Simon. O iubim şi pe ea.

25

Vineri după-amiaza, Maria a dus-o pe Flo acasă la Toby Jenkins pentru petrecerea de ziua acesteia şi pe Simon la doctorul Middleton pentru prima şedinţă. Apoi a fost la cumpărături. Înainte de ora şase, i-a recuperat pe copii şi i-a pregătit pentru noaptea pe care urmau să o

petreacă la Gwen şi la Ed. Îl invitase pe Duncan la cină. Se vedeau prima oară de cînd el plecase de acasă.

Încă de dimineaţă, îşi alcătui planul de acţiune, un fel de agendă cu două coloane, una pentru ore şi una pentru îndatoririle respective, dar singurul lucru la care se putea gîndi era faptul că Sophie era cea care-i lovise pe copii. Maria nu spusese nimănui şi căuta o cale să le spună copiilor să păstreze secretul faţă de Gwen şi Ed.

Simon aşteptă în maşină în timp ce Maria cu Flo de mînă se îndreptau spre casa lui Toby Jenkins. La uşă răspunse mama lui Toby, o femeie prematur încărunţită, dar cu un zîmbet larg.

– Tu trebuie să fii Maria, spuse ea. Eu sînt Olivia Jenkins.

– Bună, spuse Maria, strîngînd mîna întinsă.

– Fugi înăuntru, Flo, o îndemnă Olivia, mîngîind-o pe cap. Petrecerea nu poate începe fără tine.

Strîngînd în mînă cadoul lui Toby, împachetat într-o hîrtie cu ursuleţi, Flo ezită în pragul uşii.

– Du-te, iubito, spuse Maria.

Maria ştia cum trebuie să se simtă Flo, intrînd într-o cameră plină cu copii care ştiau ce făcuse mama ei. I se strînse stomacul. Doamna Cannon îi spusese Mariei că Simon şi Flo erau şicanaţi de colegi la şcoală.

– De ce nu rămîi la o cafea? întrebă Olivia. Mai sînt şi alte mame aici.

– Mulţumesc, dar Simon mă aşteaptă afară, spuse Maria, remarcînd expresia „alte mame".

O conduse pe Flo pînă în salon, unde un grup de copii gălăgioşi se jucau cu baloane. La o măsuţă joasă se aflau cîteva femei care stăteau de vorbă. Alicia Murdoch se afla printre ele. Ea o privi pe Maria ca şi cum încerca să-şi dea seama unde o mai văzuse. Maria, emoţionată, o

complimentă pe Olivia pentru peisajul care atîrna pe perete chiar lîngă uşă. Apoi o urmări pe Flo, dîndu-i cadoul lui Toby şi amestecîndu-se printre copii. Aruncînd o privire peste umăr către femeia pe al cărei bărbat îl iubea, îşi luă la revedere de la Olivia şi plecă.

Cu sentimentul că părăsea locul unei infracţiuni, Maria sări în maşină. Simon nu se uită la ea, ci continuă să privească pe geamul maşinii. Văzîndu-l atît de retras şi tăcut, Maria se întristă. Părul îi căzuse pe ochi şi el şi-l îndepărtă cu o mişcare a capului care îl făcu să semene leit cu Gordon. Maria continuă să-l privească, încercînd să ghicească ce era în mintea lui.

Brusc se înfurie. Nu-şi dorise toate acestea: tăcerea lui Simon, patul ud al lui Flo, faptul că ceilalţi copii erau răi cu ei. Aştepta cu nerăbdare ora şase cînd Ed şi Gwen aveau să-i ia pe copiii. Avea nevoie de prezenţa lui Duncan.

– Probabil ai multe să-i spui doctorului Middleton, zise Maria.

– Nu chiar, spuse Simon încruntîndu-se.

– Poţi să-i spui orice. O să rămînă secret.

Simon tăcu o vreme, după care întrebă:

– Ce ştie ea despre mine?

– Ştie ce s-a întîmplat cu părinţii tăi.

– Şi atunci ce să-i mai spun? întrebă Simon încordat.

– Poţi să vorbeşti cu ea, Simon. Poţi să-i spui cum te simţi.

– Cum mă simt?

– Da. Dacă eşti trist sau îngrijorat. Dacă ţi-e dor de părinţii tăi, dacă eşti furios din cauza mea. Orice.

– Ce prostie. Dacă vorbesc despre lucrurile astea e şi mai rău, spuse el cu amărăciune.

– Nu e adevărat. Probabil e mai uşor să te uiţi la

televizor şi să te prefaci că totul este în regulă, asta pînă cînd se termină programul.

– Nu, pentru că începe întotdeauna un alt program.

Maria rămase fără replică. Tăcu o vreme înainte de a-i vorbi din nou.

– I-ai putea povesti despre cum te tachinează copiii la şcoală.

– Toate astea se întîmplă pentru că mama este în închisoare, iar eu vreau să *uit* lucrul asta! Îndîrjirea din vocea lui stîrni în Maria un val de ură împotriva lui Sophie. Nu o mai vizitase după dezvăluirile copiilor. Nu mai putea să o vadă.

Maria parcă maşina. Ea şi Simon priviră cîteva clipe clădirea în care lucra doctorul Middleton, o casă mare şi albă cu un post de observaţie pe acoperiş. Merseră pe trotuar fără să scoată o vorbă. Intrară în sala de aşteptare pe ai cărei pereţi erau postere cu bărci şi flori. După o vreme, se deschise o uşă şi apăru o femeie înaltă şi frumoasă. Maria îşi dădu seama că doctor Middleton avea cam vîrsta ei.

– Bună, Maria, spuse ea.

Maria îi strînse mîna.

– Bună, Simon, i se adresă ea lui Simon.

– Bună, spuse Simon, pleoştit.

– Vrei să intri?

Simon ridică din umeri. Maria vru să-i urmeze, dar doctorul o opri.

– Cred că eu şi Simon o să stăm de vorbă singuri astăzi, dacă este şi el de acord.

– Eu? întrebă Simon surprins, privind-o pe Maria.

– E în regulă? întrebă Maria.

– Sigur, spuse Simon. Şi, fără să-şi ia la revedere de la Maria, intră în cabinet.

*

Maria cumpără lăptuci, roşii, cartofi, peşte-spadă pentru grătar şi prăjitură de ciocolată. Se grăbi foarte tare întrucît voia să fie la uşa dr. Middleton cînd termina Simon. Aşteptînd în maşină, privi oamenii care treceau pe stradă. Cei care îi recunoşteau maşina, îi aruncau o privire fugară şi continua să meargă mai departe. Fusese la cumpărături la un centru comercial de lîngă Blackwood tocmai pentru a evita privirile curioase ale concetăţenilor săi.

Apoi îi văzu pe Hallie şi pe Nell. Nell împingea căruciorul în care se afla Andy. Hallie purta o pălărie de soare şi ochelari închişi la culoare. Maria ieşi din maşină.

– Unde ai fost? întrebă Hallie. Te-am sunat toată dimineaţa.

– Am avut nişte treabă, spuse Maria.

Hallie privi în jur. Acel segment al Summer Street era în principal rezidenţial. Cele mai multe dintre casele mari fuseseră divizate în apartamente sau transformate în birouri pentru doctori.

– Ce faci aici? întrebă Hallie.

– Simon e înăuntru, are o întîlnire cu doctor Middleton – un psiholog.

Hallie strînse din buze.

– Nu-mi place asta, spuse ea.

– Eu cred că e o idee grozavă, zise Nell.

– Lucrurile stau destul de bine şi nu era nevoie ca cineva să creadă că nepoţii mei au luat-o razna.

– Mamă, cred că glumeşti, spuse Maria, nevenindu-i să creadă că Hallie putuse spune ceva atît de ridicol.

Lui Hallie, ochelarii îi alunecară pe nas, dînd la iveală privirea furioasă.

– Faptul că a trebuit să fie duşi la un psihiatru este un stigmat cu care copiii vor trebui să trăiască toată viaţa lor. S-ar putea chiar să nu fie acceptaţi la facultate.

– Mamă! strigă Maria, şocată de logica obtuză a mamei sale.

– Ştiu, sînt demodată, dar în tinereţea mea familiile îşi rezolvau singure problemele, nu dădeau fuga la psiholog.

– Cred că problema asta e prea gravă ca să fie rezolvată de noi, spuse Maria exagerat de calmă pentru a-şi masca neliniştea. Ea îşi aminti de teoria lui Peter, conform căreia Hallie nega toate lucrurile îngrozitoare pentru a-şi păstra echilibrul.

– Uite cîtă lume trece pe lîngă mine fără să mă salute, spuse Hallie. Nu mi-am imaginat vreodată că va veni vremea în care va trebui să merg prin Hatuquitit cu capul plecat.

Maria, care simţise acelaşi lucru, căută ajutor la Nell.

– N-o să dureze o veşnicie, spuse Nell. Oamenii nu ştiu ce să creadă. Eram convinsă că mamele care îşi duc copiii la creşă mă vor ocărî, dar ieri, cînd îl luam pe Andy, una dintre ele mi-a spus cît de rău îi pare de Sophie şi de toată situaţia. Şi cred că era sinceră.

Hallie privi spre clădirea în care se afla cabinetul.

– Le place să dea vina pe mame. Sunt sigură că el stă acum înăuntru şi-i spune lui Simon că eu sînt de vină pentru problemele lui Sophie.

– Doctor Middleton e femeie şi sînt convinsă că lucrurile nu stau chiar atît de simplu, spuse Maria, gîndindu-se că uneori ea însăşi se întreba dacă nu cumva erau. Un camion UPS parcă în spatele lor, iar şoferul începu să descarce nişte cutii de carton. Prezenţa lui le făcu să-şi dea seama pe ce ton ridicat vorbeau.

– Vii duminică la cină? întrebă Hallie mai încet, încercînd să se controleze.

– Da, spuse Maria.

– Astăzi e ziua cea mare? insistă Hallie. Maria ştia

că se referă la faptul că Gwen şi Ed veneau să ia copiii, aşa că dădu aprobator din cap.

– Cred că o să înnebunească, spuse Nell, referindu-se la Sophie.

Maria avu senzaţia că vorbeau codificat.

– Trebuie să mă duc înăuntru să-l iau pe Simon, spuse ea.

– La revedere, dragă, zise Hallie. Ne vedem duminică.

– Distracţie plăcută deseară, spuse Nell, făcîndu-i cu mîna.

– Despre ce e vorba? întrebă Hallie, în timp ce se îndepărtau.

Maria se întoarse cu spatele şi porni pe trotuar, lăsînd explicaţiile în seama lui Nell.

Simon părea mai relaxat cînd ieşi pe uşa cabinetului. Chiar dacă nu zîmbi, dădu uşor din cap cînd Maria îi povesti că se întîlnise cu Hallie, Nell şi Andy. Cînd opriră să o ia pe Flo, ieşi din maşină şi se jucă cu cîinele familiei Jenkins.

– Carol şi Alicia se află încă aici, spuse Olivia. Vrei să bei un pahar de vin cu noi?

– Mulţumesc, spuse Maria grăbită, dar trebuie să pregătesc copiii; vor petrece noaptea la bunicii lor. Nu era în stare să o vadă pe Alicia pentru a doua oară cu doar cîteva ore înainte ca Duncan să vină la ea acasă.

Olivia zîmbi.

– Ştiu cum e. Şi eu devin nervoasă cînd trebuie să o trimit pe Toby la tatăl ei în weekend. Mă străduiesc să-i facă o impresie bună mai mult decît o făceam cînd eram căsătoriţi.

– Mi-e teamă să nu uit cine ştie ce nimic, cum ar fi periuţele lor de dinţi, şi să creadă că nu sînt o mătuşă bună.

– Cît timp vor sta la ei? întrebă Olivia.

– Doar noaptea asta.

– E un fleac. Aşază-te în mijlocul camerei cu o geantă în mînă şi gîndeşte-te la toate lucrurile de care pot avea nevoie în douăzeci şi patru de ore. Pijamale, halate, papuci, cărţi, jucăriile cu care dorm, haine de joacă pentru mîine, o pereche de şosete de schimb, accesorii de plajă dacă bunicilor le place să meargă la mare... o să te descurci.

– Mulţumesc, Olivia, spuse Maria, aruncînd o privire în hol.

– Am avut nişte mici probleme, spuse Olivia cu voce joasă. Patty a întrebat-o pe Flo dacă mama ei e în închisoare – poţi să mă crezi sau nu, sînt convinsă că nu a vrut să fie răutăcioasă. Flo a reacţionat ca la un atac, spunînd că mama ei e acasă. Apoi au uitat cu toţii despre asta. Iat-o! spuse Olivia, mîngîind-o pe Flo pe spate cînd aceasta trecu pe lîngă ea.

Maria îşi luă la revedere. Mintea ei era deja în altă parte. Îndreptîndu-se spre Simon, care se juca cu cîinele, cu mîna micuţă a lui Flo într-a ei, se gîndea cum să le spună copiilor să-şi protejeze mama şi să nu le spună nimic bunicilor.

Nerăbdarea lui Simon creştea cu fiecare minut. Aşteptîndu-şi bunicii în faţa uşii, el şi Flo îşi striviseră bagajele stînd pe ele. Simon, încruntat, se tot uita la Maria.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Maria.

– Ed şi Gwen o urăsc pe mami? întrebă el.

– Nu ştiu, răspunse Maria.

– Probabil că da, pentru că l-a ucis pe tati. Oare mami nu l-ar urî pe cel care ne-ar omorî pe mine şi pe Flo?

Logica lui o înduioşă pe Maria, care întrebă dacă Simon discutase asta cu doctoriţa.

– Sînt sigură că da.

– Ei nu înţeleg. Ei nu au fost acolo.

– Aşa e, spuse Maria, dorindu-şi ca Simon să continue să vorbească.

– Nu vreau ca ei să gîndească urît despre mami. Vor da vina pe ea pentru toate.

– Pentru ce? întrebă Flo.

– Pentru toate, spuse Simon.

O privi pe Flo cîteva secunde. Maria ştia că el se confrunta cu aceeaşi dilemă cu care se confruntase şi ea cu o oră mai devreme: cum să-i spună lui Flo să-şi ţină gura.

– Nu vrei ca mami să stea în închisoare pentru totdeauna, nu-i aşa? întrebă băiatul.

Flo nu spuse nimic, dar scuturã din cap cu hotărîre.

– Atunci nu le spune nimic despre bătăi îi sugeră Simon.

– Mie de ce mi-aţi spus? întrebă Maria, aşezîndu-se între ei, uimită că Simon se gîndise singur la asta.

– Pentru că tu eşti sora ei. Tu ştii că nu e o persoană rea.

Prea mişcată pentru a mai spune ceva, Maria îl îmbrăţişă.

Ed şi Gwen îi aşteptară pe copii în maşină. Maria îi privi îndepărtîndu-se. Copiii îi făcură cu mîna prin geamul din spate, dar Ed şi Gwen nu schiţară niciun gest. Maria rămase lîngă cutia de scrisori pînă cînd maşina dispăru. Apoi deschise cutia şi găsi o scrisoare de la Aldo.

Nu era cel mai potrivit moment. Maria nu avea chef să citească o scrisoare de la Aldo cînd Duncan trebuia să apară. O băgă în buzunarul de la spate al pantalonilor şi înconjură casa, ducîndu-se spre veranda din faţă. Se aşeză pe un scaun şi rămase o vreme privind către Haunted

Isles. În cele din urmă, deschise scrisoarea lui Aldo. Voia să vadă ce avea el de spus în legătură cu teoria ei despre indianca Pequot. În clipa aceea, Duncan bătu la uşa din spate.

– Sînt aici, strigă ea, iar el ocoli casa. Văzîndu-l după o despărţire atît de lungă – timp în care se întîmplaseră atîtea – i se umplură ochii de lacrimi. Şi le şterse şi zîmbi în timp ce el se apropia.

– Doamne, ce bine-mi pare să te văd, spuse el luînd-o în braţe. Purta o cămaşă polo, părul îi era ud de la duş, dar mai avea un miros vag de lac şi motorină. Maria închise ochii şi-i inspiră mirosul, în timp ce el o legăna încetişor.

– Toată ziua am fost pe drumuri, dar m-am gîndit întruna că în seara asta o să te văd.

– Am adus nişte vin, spuse Duncan, eliberîndu-se din îmbrăţişare doar cît să-i arate o pungă neagră.

– Ia loc, spuse Maria, gîndindu-se că lui i-ar plăcea să privească marea după o zi grea de muncă. Eu mă duc să scot dopul la sticlă.

– Nici gînd, vin cu tine, spuse el, îmbrăţişînd-o din nou.

O sărută pe gură, iar ea se simţi copleşită de emoţie şi de dorinţă. *Să nu plîngi*, îşi zise, încercînd să-şi revină. Intrară în casă.

– Deci, aici stai, spuse Duncan.

– Îmi vine greu să cred că nu ai mai intrat niciodată aici.

Întrucît Duncan o ţinea de mijloc şi nu părea că are de gînd să-i dea drumul, nu putea să-i prezinte casa. Maria scoase paharele de vin, iar Duncan îşi luă braţul din jurul ei doar atît cît să poată deschide sticla de vin alb.

– Duncan, tu ai... începu ea nerăbdătoare.

Duncan se încruntă.

– Doamne, a fost îngrozitor să-l anunţ pe Jamey. Alicia

m-a convins să-i spun că e doar o despărţire temporară, ca să-i dăm iluzia că mai există o şansă să mă întorc. Ne-am certat foarte tare pe subiectul ăsta – eu eram de părere că ar fi mai bine să-i spunem că divorţăm, dar ea voia să amînăm vestea.

– Poate că Alicia mai speră, spuse Maria, urmărind chipul lui Duncan.

– Se poate. Nu părea nefericită cînd am plecat. Era în bucătărie şi vorbea la telefon cu o prietenă. Mi-a strigat la revedere, de parcă aş fi plecat la lucru, iar de atunci m-a sunat în fiecare seară.

Maria îl luă pe Duncan de braţ.

– Hai să mergem afară, să bem un pahar de vin şi să vorbim despre soţul meu şi soţia ta. Tocmai am primit o scrisoare de la Aldo. Voia să pară nepăsătoare, dar avea inima grea.

Se aşezară pe două scaune alăturate, astfel încît să li se poată atinge coatele. O vreme priviră soarele care începea să coboare spre apus.

– Ai reface totul dacă ai putea? întrebă Maria, aşteptîndu-i răspunsul cu teamă.

– Nici nu-mi mai amintesc cum a fost cînd eram împreună, spuse Duncan, strîngîndu-i mîna. Nici măcar nu sînt sigur că a existat vreodată... împreună.

Maria închise ochii – *împreună*... Ce însemna asta de fapt? Se gîndi la Sophie şi se cutremură.

– Ce mai face sora ta? întrebă Duncan.

Maria încercă să răspundă, dar i se pusese un nod în gît.

Ca şi cînd şi-ar fi dat seama că era o întrebare prea dificilă pentru ea, Duncan o luă de mînă şi schimbă vorba:

– Cum merge apărarea? Cînd veneam încoace l-am văzut pe Steve ieşind de la închisoare.

– De fiecare dată cînd îl văd pe Steve Grunwald, mi-l

imaginez antrenînd o echipă de baseball, cărînd saci plini cu bîte pe holurile vreunui club. Mă înspăimîntă gîndul că el se ocupă de apărarea lui Sophie.

– După Peter, cred că el este cel mai bun avocat din oraş, spuse Duncan.

– Nu ştiu. Poate ar fi trebuit să căutăm pe cineva cu mai multă experienţă în cazuri de omucidere.

Duncan o strînse şi mai tare de mînă.

– Steve e bun. O s-o ajute. Ea cum se împacă cu situaţia?

Maria scutură din cap.

– Nu e foarte cooperantă. Credeam că o să-şi dorească foarte tare să iasă, dar nu ne lasă să o scoatem pe cauţiune. Pare confuză.

– Nu mă surprinde, spuse Duncan. Este îngrozitor să nu-şi poată vedea copiii. Se află acolo abia de luni.

– Îţi e dor de Jamey?

Încuviinţă dînd din cap.

– Mă apasă faptul că sînt departe de el. Asta e partea cea mai grea. Tu nu ai avut niciodată copii. Era o afirmaţie, nu o întrebare, dar el o privi în aşteptarea unui răspuns.

– Nu, dar avîndu-i pe Simon şi pe Flo lîngă mine, uneori mă întreb cum poate Sophie... Făcu o pauză, cugetînd. Alteori, îi citesc lui Flo o poveste şi ea adoarme. Se ghemuieşte ca un căţeluş. Cînd Simon iese pe uşa doctorului mai calm, mai puţin tulburat, se pare că am făcut un lucru bun cînd l-am trimis...

– Ai dreptate, spuse Duncan. Au nevoie de atît de mult, iar tu trebuie să le oferi totul singură. Pentru Simon şi Flo, în momentul ăsta, tu ţii locul părinţilor lor.

Aşa e, gîndi Maria, şi se trezi gîndindu-se la Hallie. După moartea lui Malcolm, într-un fel Hallie dispăruse

odată cu el. Ea era destul de mare, însă Sophie suferise mai mult decît crezuse. Poate că Sophie doar se prefăcuse că era suficient de mare ca să aibă grijă de Hallie. Cine ştie? Maria puse paharul cu vin pe podeaua de lemn.

– Mă duc să aprind cărbunii, spuse ea. O să mîncăm peşte-spadă.

– Te ajut. Mă pricep la peştii-spadă aproape la fel de bine ca la supa din conservă.

– A fost cea mai bună mîncare pe care am mîncat-o vreodată, spuse Maria, ascunzîndu-şi faţa în umărul lui Duncan.

Amîndoi izbucniră în rîs, amintindu-şi masa de pe barcă de care nu se atinsese niciunul dintre ei.

Aşteptînd să se încingă cărbunii, Duncan şi Maria priveau soarele, care dispărea în spatele insulei Lookout.

– Eram cu tatăl meu cînd am văzut un apus ca ăsta, iar el a spus „Mîine o să fie caniculă". Îşi aduse brusc aminte. Veneau de la plajă într-o seară de iulie, cînd lui Hallie, însărcinată cu Sophie, îi fusese prea cald ca să gătească. Maria îşi aminti că săpaseră o groapă în nisip, adunaseră lemne pentru foc şi prăjiseră crenvurşti pe băţ.

– Tată tău a murit cînd erai în liceu, nu-i aşa?

– În clasa a opta, spuse Maria.

– Tatăl meu a murit înainte, spuse Duncan.

– Într-adevăr? Nu am ştiut...

– Îmi amintesc că-mi părea rău pentru tine. Păreai atît de fericită în liceu, dar eu ştiam cum te simţeai. Mi se întîmplase şi mie.

– N-am ştiut, spuse Maria. Îşi aminti ultimele zile ale lui Malcolm. Într-o seară, privea îngrozită tavanul, ştiind că în curînd – poate chiar în acel moment – tatăl ei va înceta să mai respire.

– Era foarte bătrîn şi foarte bolnav, continuă Maria.

Cînd a murit m-am simţit uşurată. Nu e îngrozitor? M-am învinovăţit pentru acel sentiment, mai ales că toţi ai casei erau distruşi. Mama, practic, s-a prăbuşit. La fel fratele şi sora mea, deşi bănuiam că simţeau la fel ca mine.

– Trebuie să fie îngrozitor să priveşti cum o persoană dragă se stinge încetul cu încetul.

– Tatăl tău...

– Un accident de maşină, spuse Duncan. Într-o noapte, tîrziu, în drum spre casă. A murit pe loc.

Stăteau pe verandă, privind spre mare, retrăind amintiri. Apoi Maria se întoarse către el.

– Vreau să te sărut, spuse ea.

Duncan o trase spre el şi îi sărută creştetul capului, fruntea, obrajii şi, în cele din urmă, buzele. Ea îşi plimbă degetul pe şira spinării pînă ajunse la curea; apoi îşi strecură mîna sub pantaloni, în spate. Duncan se retrase, surprins.

– Avem cîteva minute înainte să se încingă cărbunii? întrebă Maria. Mergem sus?

Voia să alunge sentimentele care o cuprinseseră – dragoste şi suferinţă pentru Malcolm, pentru copiii lui Sophie, pentru întreaga sa familie. Încercă să-şi controleze panica şi să respire regulat.

– E în regulă, îi şopti Duncan în ureche. Facem orice vrei. Apoi, ridicînd-o, traversă veranda cu ea în braţe. Maria se prinse de gîtul lui cînd el deschidea uşa cu piciorul şi urcă scările.

O briză rece flutură draperiile de la ferestrele deschise şi farul de la Little Harbor lumina golful. Duncan o aşează pe Maria pe pat; ea îi spuse zîmbind:

– Nu m-a mai dus nimeni în pat pe braţe.

– Eşti uşoară ca un fulg, spuse el gîfîind.

– Să te las un moment să-ţi tragi sufletul?

Se dezbrăcară reciproc, sărutîndu-se. Din cînd în cînd,

Maria îşi lăsa capul pe spate pentru a privi trupurile lor împreunate. În lumina serii, corpurile lor păreau şi mai bronzate. Sînii şi şoldurile ei, fundul lui Duncan – părţi protejate de soare – erau albe ca nişte perle. Maria se simţea excitată privindu-le.

Stătea întinsă pe spate. Duncan o săruta, începînd cu degetele de la picioare. Cînd ajunse la gambe, o răsuci şi o gîdilă în spatele genunchilor cu limba. Maria simţi un fior străbătîndu-i trupul. Întorcîndu-se, îl apucă pe Duncan de umeri şi gemu.

– Vino aici, spuse ea. Ia-mă în braţe.

El păru că nu auzise şi continuă să-i sărute picioarele centimetru cu centimetru. Maria simţea plăcerea în cele mai neobişnuite locuri – glezne, sfîrcuri, firele de păr din cap. Se simţea prizoniera lui Duncan şi a propriei sale plăceri, şi îi veni să ţipe. Cînd simţi că nu mai poate suporta, se ridică în şezut.

– Te rog, spuse ea.

Voia să-l implore să se oprească, dar el îi luă mîna şi îi spusese zîmbind.

– Ai încredere în mine? Te iubesc. Vreau să fac asta pentru tine.

Senzaţiile se întoarseră mai puternice decît înainte, iar Maria ştiu că urma să-şi piardă controlul, dar că totul era în regulă.

26

Abia a doua zi dimineaţă, după o cină cu peşte-spadă şi o noapte de dragoste, Maria deschise scrisoarea de la Aldo, în timp ce Duncan dormea alături de ea.

Dragă Maria,

Scrisoarea ta mă tulbură – din atît de multe motive! În primul rînd, biata Sophie. Bietul Gordon. Mă rog pentru ei, pentru copiii lor şi, mai presus de orice, pentru tine, bella. *Ştiu că nu îţi e uşor. Mă gîndesc la toate vacanţele de Crăciun pe care le-am petrecut cu familia ta, la cît de fericită erai cînd te aflai alături de ei. Îţi citeam tristeţea în zîmbet – alături de familia ta zîmbeai întotdeauna, dar de multe ori cu tristeţe. Ştiu cîtă durere ţi-am provocat, luîndu-te de lîngă ei. Probabil că te încrunţi în timp ce citeşti aceste rînduri, furioasă că mi-am închipuit că te pot convinge să faci ceva ce nu voiai să faci. Ştiu, Maria, că ai vrut să vii cu mine. Ştiu, de asemenea, că ai făcut-o din dragoste. Faptul că eu nu am fost în stare să te iubesc aşa cum ar fi trebuit e o povară cu care va trebui să trăiesc toată viaţa.*

Tu nu ai fost niciodată fericită. Vei recunoaşte asta într-o bună zi. În Anglia, în Peru, în Franţa: niciodată ne erai fericită. Doar cînd ne suiam în avionul de New York puteam vedea ochii tăi scînteind. Scînteind în avion, reţinuţi în casa mamei tale. Şi, în cele din urmă, tristeţe pentru că în curînd urma să pleci.

Cum o mai duci? Cît de puternică eşti! Sophie e la închisoare. Poate o consolează faptul că priveşte pe geam şi vede luminile casei mamei ei printre copaci. De cîte ori am văzut închisoarea aceea, nu mi-am imaginat niciodată că sora ta va ajunge acolo. E norocoasă că te are pe tine, că te ocupi de Simon şi Flo, dar să nu-ţi imaginezi că e recunoscătoare.

Maria, nu cred că vrei să auzi asta: Sophie e invidioasă pe tine. Da, avea un soţ respectat pe plan local, nişte copii adorabili, o casă frumoasă. Dar gîndeşte-te: ţie ţi-ar fi fost de ajuns dacă sora ta ar fi avut succes şi tu nu? Aminteşte-ţi, bella, *ce ambiţii avea mama ta în*

timp ce-o privea pe Sophie. În adîncul sufletului, Sophie se consideră ratată pentru că nu s-a ridicat la înălțimea lor, mai ales că tu ai avut succese.

Și acum i-ai luat și copiii.

Nu spun că ar trebui să renunți la ei. Sînt convins că cel mai bine e să stea cu tine. Bietul Simon și biata Flo, mi-e imposibil să mi-i imaginez pe părinții lor lovindu-i. La fel cum îmi vine greu să cred că Gordon a rănit-o pe Sophie. Mie Gordon mi s-a părut mai degrabă timid și inofensiv, incapabil de pasiune. Într-adevăr, copiii ar trebui să stea cu tine (mi te imaginez sărutîndu-le frunțile în fiecare seară și îmi vine să mor de tristețe că nu săruți frunțile propriilor noștri copii).

Acum, să vorbim despre notițele tale. Adesea ai adus mare parte din imaginația ta pe șantierul arheologic. Te-am văzut făcînd asta de multe ori la Chavín de Huántar, și acesta este cel mai mare dar al tău. Deci ai găsit o indiancă Pequot ucisă, îngropată pe o insulă pe care nu există vreun cimitir. De ce se află acolo? Examinează cu atenție accesoriile funerare și uite-te după indicii. Cu siguranță, persoana care a îngropat-o ți-a lăsat ceva de descoperit. Amintește-ți că talismanele pentru ultimul drum spun mai multe despre cultura unui grup de oameni decît oricare alte artefacte. De obicei, vedeai asta. Faptul că acum nu o vezi se datorează stării tale sufletești și faptului că nu sînt eu acolo să te îndrum.

Dacă aș fi știut ce urma să se întîmple, aș fi amînat anularea căsătoriei. Dar știu că așa e cel mai bine, că vei fi mai fericită în sînul familiei tale, lîngă golful Long Island. Eu încă te mai iubesc și te voi iubi întotdeauna.

Te sărut tandru,
Aldo

Maria îl simţi pe Duncan atingîndu-i şoldul cu degetul.

– Bună dimineaţa, spuse el.

– Probabil nu ar fi trebuit să citesc asta în timp ce tu dormeai lîngă mine, spuse ea. Dar m-am trezit devreme.

– Te-a supărat?

– Puţin. Aldo scrie exact aşa cum vorbeşte. În clipa asta am senzaţia că se află aici, cu noi în cameră.

– Dar nu e.

– Ştiu.

– La rîndul meu, m-am trezit acum cîteva ore şi mi s-a părut că-i aud pe Alicia şi pe Jamey pregătind micul dejun.

– Ţi-ai dorit să fie ei?

– Nu.

Se îmbrăţişară. Maria crezuse cîndva că relaţiile amoroase ar trebui să fie lipsite de griji. A lor aşa începuse. Aldo îi trezise însă amintiri pe care Duncan nu avea de unde să le ştie.

Stînd în pat în acea însorită dimineaţă de duminică, Maria se simţi puţin speriată constatînd cîtă putere îi permisese lui Duncan să aibă asupra ei.

– Nu vreau să spun că nu mi-e foame, spuse Duncan sărutînd-o şi ridicîndu-se din pat. Mă duc să fac cafea şi nişte sandviciuri şi să ţi le aduc în pat – cum ţi se pare?

– Sună grozav, dar o să vin şi eu cu tine, spuse Maria, nevrînd să rămînă singură cu scrisoarea lui Aldo.

La începutul verii, la Bold and Intrepid Boatworks, activitatea era în toi, aşa că Duncan fu nevoit să plece imediat după micul dejun. Prognoza se dovedise exactă: ziua avea să fie fierbinte şi umedă, ceva neobişnuit pentru acea perioadă.

– Ne vedem diseară? întrebă Duncan.

– Copiii vor fi aici, spuse Maria.

– Aşa e. Duncan o îmbrăţişă. Se priviră zîmbind, nevenindu-le să se despartă.

– Adevărul e că nu vreau să treci singură prin asta. Vreau să fiu cu tine.

– Nu ştiu ce să spun. Maria avea sentimentul că Simon şi Flo ar fi tulburaţi dacă şi-ar vedea mătuşa cu tatăl lui Jamey.

– Tu nu mai eşti căsătorită, iar eu m-am despărţit oficial de soţia mea...

– O s-o întreb pe Sophie, spuse Maria.

Duncan o sărută luîndu-şi la revedere, un sărut lung care se termină cu o îmbrăţişare şi mai lungă. Cînd, în cele din urmă, Duncan se îndreptă spre camioneta lui, Maria îl urmări cu tristeţe.

Maria avea o mulţime de lucruri cu care putea să-şi umple ziua: să se ducă la mormînt, să o însoţească pe Nell la plajă, să-i răspundă lui Aldo la scrisoare, să examineze artefactele pe care le scosese deja. Cu toate acestea, imediat ce camioneta lui Duncan dispăru de pe aleea ei, se sui în maşină şi se duse la închisoare.

Se părea că Sophie nu voia să vorbească decît despre Bess, colega ei de celulă. La început, Maria o ascultă frustrată. Apoi se linişti pentru că monologul lui Spohie îi dădea ocazia să repete în gînd cum să-i spună că ştia adevărul de la copii.

– E nemaipomenită! spuse Sophie. Vorbesc serios! Stăm treze o jumătate de noapte discutînd – supraveghetoarea ameninţă că ne va despărţi, aşa acum făcea mama cînd noi două refuzam să adormim. A avut o viaţă foarte interesantă. S-a născut în Jacksonville, iar mama sa a murit ucisă de un hoţ cînd ea avea unsprezece ani. Bess a ajuns să fie adoptată, şi *exact* în seara în care a ajuns

în noul său cămin, mama adoptivă a fost atacată de fratele ei. Îţi poţi imagina?

– Nu, e îngrozitor, spuse Maria.

– Aşa că a ajuns să locuiască aici cu bunica ei, care pare a fi o femeie minunată. O iubeşte pe Bess ca pe fiica ei, dar fără obişnuitele probleme mamă-fiică pe care le avem noi cu Hallie.

– Ce vrei să spui? întrebă Maria.

– Ştii tu, spuse Sophie. Complicaţiile... ura faţă de mama. Mă rog. Bess l-a avut pe Benjamin la paisprezece ani. Nu s-a căsătorit cu tatăl lui...

– Ce se întîmplă cu apărarea ta? o întrerupse Maria.

– De ce te porţi aşa? Nu te bucuri că mi-am găsit o prietenă aici? întrebă Sophie întristată.

– Sînt încîntată, spuse Maria fierbînd, dar între timp copiii încearcă să-şi pună vieţile în ordine. Eu stau cu ei zi şi noapte fără să ştiu ce am de făcut, iar tu nici măcar nu mă întrebi de ei.

– Oh, Maria, spuse Sophie plecîndu-şi privirea.

Maria îşi regretă imediat ieşirea. Ar fi vrut să o ţină pe Sophie de mînă, dar nu îndrăzni. Efortul lui Sophie de a se aduna era mult prea evident.

– Îmi pare rău, spuse Maria. Chiar îmi pare rău, Sophie.

Sophie dădu din cap.

– Mă simt atît de frustrată cînd te ascult vorbind despre viaţa ta de aici, despre colega ta de celulă, ca şi cînd te-ai simţi bine la închisoare.

– Aşa şi este. Mă crezi sau nu, îmi place aici.

– De ce? întrebă Maria. De ce nu-l laşi pe Steve să încerce să te scoată de-aici?

– Nu ştiu, răspunse Sophie. Maria avu sentimentul că, de fapt, ştia şi nu voia să-i spună. Oare din cauză că

se simţea în siguranţă sau pentru că era convinsă că-şi merita pedeapsa?

– Spune-mi ce zice Steve. Ce o să se întîmple în continuare? Cum îţi construieşte apărarea?

– Oh, nu ştiu, spuse Sophie. Totul se reduce la premeditare. Dacă Gordon a murit în dormitor, de la rănile provocate prin împuşcare, atunci acuzaţia e mai puţin gravă considerîndu-se că nu aş fi avut timp să-mi premeditez acţiunea. Doar am înşfăcat pistolul şi am tras. Dar dacă a murit pe alee, e mai rău. Partea asta complică puţin lucrurile. Faptul că l-am aruncat pe geam şi l-am călcat cu maşina. Avînd în vedere că mi-am dislocat umărul, nu se poate spune că nu aş fi plănuit să-l arunc pe fereastră. Eu sînt convinsă că a murit în dormitor.

– Sophie, spuse Maria cu blîndeţe. Aminteşte-ţi că eu am văzut ce-ţi făcea. Am văzut sfoara legată de gîtul tău. Voi depune mărturie.

– Sfoara, spuse Sophie cu o voce care o înspăimîntă pe Maria. Ai permis vreodată cuiva să te ducă dincolo de limitele tale?

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, să-ţi laşi viaţa în mîinile cuiva. Să ai atît de mare încredere în cineva.

Maria o privi consternată întrebîndu-se dacă asta făcuse ea noaptea trecută? Apoi îşi zise că nu putea compara erotismul lui Duncan cu suferinţele prin care trecuse Sophie.

– Vrei să spui că ţi-a plăcut treaba cu sfoara? întrebă Maria.

– Relativ, spuse Sophie. Era un joc pe care-l jucam ca să-i fac lui Gordon pe plac. Îmi plăcea să-l fac fericit.

– Ţi-a făcut rău în seara aceea. Am văzut...

Mîna lui Sophie se plimbă pe gît, apoi căzu în poală.

– Un proces ar fi devastator pentru copii. Lucrurile care vor ieşi la lumină...

– Spune-mi, o întrerupse Maria. Ajută-mă să îi pregătesc.

– Am meritat multe din cele care mi s-au întîmplat, şopti Sophie.

– Vrei să spui... ţi-ai lovit copiii? întrebă Maria.

Sophie ridică brusc capul.

– Ţi-au spus ei?

– Da, dar indiferent ce-ai fi făcut, nu meritai ca Gordon să se poarte aşa cu tine. Copiii mi-au spus că te-a împins pe scări, iar eu l-am văzut rănindu-te în seara aceea.

– Am început să-i pălmuiesc cînd erau obraznici. Manualele spun că trebuie să pedepseşti copiii lăsîndu-i singuri – zece minute – să reflecteze la ce au făcut. Nell aşa face cu Andy. Dar metoda asta nu a dat niciodată rezultate cu Simon şi cu Flo, aşa că i-am lovit.

Maria se încruntă. Putea să înţeleagă că Simon şi Flo confundau o palmă cu un abuz. În special, dacă erau incitaţi de tatăl lor.

– Deci doar îi educai? întrebă Maria, sperînd într-un răspuns pozitiv.

– Nu, Maria. Ochii lui Sophie erau duri. Îi răneam.

– Cum i-ai putut răni pe Simon şi pe Flo?

– Cum i-ai putut răni pe Simon şi pe Flo? repetă Sophie, ironizînd-o cu o expresie atît de crudă, încît Maria îşi dădu seama cît de înfricoşaţi trebuie să fi fost copiii. Crezi că am vrut? Crezi că m-am *hotărît* pur şi simplu să-i rănesc? Îmi iubesc copiii, rosti ea pe un ton mai coborît. Uneori nu ştiam cînd să mă opresc. Îi loveam doar pentru a-i face să se poarte cum trebuie, însă uneori prostiile care le făceau mă enervau atît de tare... Gordon

înnebunea cînd se purtau ca niște animale sălbatice în fiecare seară înainte de culcare.

– Ce vrei să spui?

– Gordon spunea că nu-mi pot controla copiii.

– Dar erau și copiii lui, spuse Maria, aproape învinovățindu-l pe Gordon pentru ce făcuse Sophie, deși știa că responsabilitatea îi aparținea surorii sale.

– Gordon era totul pentru mine, spuse Sophie, aproape absentă. Chiar și acum, chiar și după tot ce am făcut. El era un perfecționist, iar eu am încercat să fiu perfectă.

Maria vru să o întrebe cum se potrivea faptul că furase de la familia ei și că își lovise copiii cu ideea ei de perfecțiune, dar renunță. Ea încercă să ghicească cîte kilograme pierduse Sophie de cînd ajunsese în închisoare. Zece? Douăsprezece? Și-o aminti cum arăta cînd era o adolescentă firavă. Pe atunci se întreba dacă nu cumva era anorexică.

– Ai slăbit foarte mult, spuse Maria.

– Asta e situația.

– Cred că ai fost foarte nefericită, spuse Maria, gîndindu-se la fotografiile de nuntă.

Rochia lui Sophie era o copie a celei pe care o purtase Jaqueline Kennedy. Maria își aminti cît de suavă părea Sophie, cît de frumoasă și de fericită.

– Vrei să vorbim despre altceva în afară de rotunjimile mele? întrebă Sophie. Povestește-mi despre Simon și Flo.

– Trec prin momente grele, spuse Maria cu blîndețe. Simon a fost la doctorița Middleton vineri, iar Flo o să se ducă luni. Știi că au petrecut noaptea trecură la Ed și la Gwen.

– Știu.

Copiii urmau să ajungă acasă în mai puțin de două ore, iar Maria trebuia să fie acasă să-i aștepte. O privi pe

Sophie şi observă că buzele îi tremurau. *Oare cît mai poate îndura?* se întrebă Maria, făcîndu-i-se deodată teamă.

– Nu m-ai întrebat, dar ştiu că ai vrea să ştii ce simt copiii pentru tine. Te iubesc.

– Au spus ei asta? întrebă Sophie, fixînd masa cu privirea, ca şi cînd i-ar fi fost teamă să vadă adevărul în ochii Mariei.

– Da. Ei mi-au spus. Vor să te întorci acasă.

– Îţi mulţumesc, zise Sophie, ridicîndu-şi privirea pentru cîteva secunde. Nu zîmbea, dar ochii ei spuneau ceva ce ar fi putut sugera o îmbrăţişare.

Maria se ridică să plece.

– Îţi stă bine în alb, spuse Sophie.

– E cald afară.

– O să te îmbraci în alb la a doua ta nuntă?

– Sophie, rîse Maria clătinînd din cap.

– Deci îţi merge bine, spuse Sophie zîmbind la rîndul ei.

– Sînt bine. Duncan...

– Duncan – ce?

– Se poartă frumos cu mine, şopti Maria. Se simţea stînjenită pentru această discuţie cu Sophie *acolo*.

– Meriţi asta. Serios, Maria.

– Mulţumesc. S-a mutat de-acasă. Am petrecut noaptea împreună, dar nu vreau să facem asta cînd sînt copiii acasă.

– Poate că nu, dar invită-l la masă. Găteşte-i ceva deosebit. Făcu o pauză şi apoi continuă: Îmi place Duncan. E bine pentru copii să-l aibă prin preajmă.

Maria o privi cu un soi de recunoştinţă.

– Să nu-i spui mamei, zise Sophie cu amărăciune.

– Despre Duncan? Ştiu că n-o să fie de acord.

– Nu Duncan e de vină, spuse Sophie. Pe ea o deranjează faptul că eşti fericită.

– Sophie! strigă Maria revoltată.

– Stai să vezi cum e după ce locuieşti în Hatuquitit o vreme. Abia atunci îţi vei da seama ce vreau să spun.

Maria plecă. În drum spre casă, îşi zise că nu se va putea împăca vreodată cu imaginea lui Sophie acolo. În acelaşi timp, era şocată şi dezgustată de felul în care vorbea sora ei. Abia cînd ajunse la Lovecraft Wildlife Refuge îşi aminti ce spusese Sophie la începutul discuţiei lor: că o ura pe Hallie.

27

Masa de duminică de la reşedinţa familiei Dark consta, de obicei, în carne de viţel, iarna, şi peşte la grătar, vara. Peter, Simon şi Maria stăteau pe alee curăţînd peştii pe care-i prinseseră Peter şi Simon în acea dimineaţă. Nell şi Hallie pregăteau o salată în bucătărie. Julian îi scosese pe Flo şi pe Andy la o plimbare pe malul Bell Stream.

– Ce peşte grozav, spuse Maria.

– Are patruzeci de centimetri lungime, spuse Simon, privindu-l pe Peter curăţîndu-l. Cel mai mare peşte pe care l-am păcălit vreodată.

– Cu ce l-ai prins?

– Cu un vobler, spuse Peter. Stăteam în larg, aruncînd undiţele într-un banc de scrumbii fără să prindem nimic. Apoi, Simon a aruncat puternic, dincolo de banc, şi l-a prins pe flăcăul ăsta.

– Am fost bun, nu-i aşa, unchiule Peter?

– Într-adevăr, Simon.

– Şi Flo a prins unul. Mă duc după ea.

– Bine, spuse Maria, mîngîindu-l pe cap şi privindu-l cum se îndepărta. Apoi se întoarse către fratele său.

– Ce spune Steve despre cazul lui Sophie? întrebă ea.

– Vestea bună – dacă se poate numi bună – e că Gordon a murit înainte ca ea să-l împingă pe fereastră. Peter îşi coborî tonul şi aruncă o privire scurtă în jur. Mi-e greu să mi-o imaginez făcînd asta, ţie nu?

– Ba da, spuse Maria. Nu-şi putea imagina nici una dintre secvenţe: furia din ochii lui Sophie, pistolul descărcîndu-se în mod repetat, trupul lui Gordon prăvălindu-se pe fereastra dormitorului, Sophie pornind maşina.

– E atît de mică, în comparaţie cu el. Oare cum a putut să-l ridice şi să-l arunce pe fereastră? se întrebă Peter.

– Steve nu poate pleda pentru instabilitate psihică?

– S-ar putea să nu fie cazul. E foarte clar că nu e vorba de crimă cu premeditare. Scutură din cap. Nu pot să fiu obiectiv în cazul ăsta. Ştiu că ea va trebui să stea închisă o vreme şi mi-e greu să mă obişnuiesc cu ideea.

– Am vizitat-o ieri, zise Maria.

– Şi eu, spuse Peter. Mi-a spus că ai trecut pe-acolo. Mi-a spus... despre ce aţi vorbit.

– Da?

– Despre copii. Că ea îi lovea, nu Gordon.

Maria tăcu cîteva clipe, după care întrebă:

– Ai bănuit asta vreodată?

– Îhî.

– Cum? întrebă Maria mirată de uşurinţa cu care accepta spusele lui Peter. În ultimul timp, greu o mai mira ceva.

– Amintindu-mi lucruri care mi se păruseră nevinovate. Sophie îi plesnea mereu pe copii, iar noi nu eram de acord cu asta. Nell şi cu mine nu-l lovim pe Andy. Am văzut-o o dată plesnindu-l pe Simon destul de tare... Peter se strîmbă la această amintire. Cînd am întrebat-o de ce face asta, a încercat să se justifice, spunîndu-mi că

trebuia să-i pedepsească. Acum, cînd mă gîndesc, îmi dau seama că îl lovea mult prea tare.

– Nu crezi că ar fi trebuit să faci ceva? Să-i protejezi pe copii?

– Bineînţeles că ar fi trebuit să reacţionez, dar am crezut-o fiindcă voiam să o cred – cu toţii am crezut-o pentru că nici nu ne puteam închipui altceva.

– Şi eu am crezut-o, acceptă Maria înţelegătoare, întrebîndu-se dacă ar fi fost acolo ar fi putut vedea ceea ce nimeni altcineva nu văzuse?

– Nenorocitul de Gordon, spuse Peter. Aveam impresia că Sophie era cea care-l sîcîia. O ştii pe Sophie — e o neastîmpărată. Mi se părea că ea era vioara întîi. Ea avea grijă de casă, de copii, de el. Nu mi-am dat seama ce se întîmpla, nici măcar cînd ea a început să se schimbe.

– Pot să înţeleg că ai crezut-o, dar nu înţeleg cum de nu ai observat schimbările. Sau de ce Nell, care le-a observat, nu a făcut nimic.

– Maria, tu nu ai fost aici. Zici că ţii atît de mult la Sophie, şi ne pui pe noi la zid reproşîndu-ne că nu am făcut destule, că am lăsat-o să se distrugă, dar tu n-ai fost *aici*. Cu excepţia perioadelor cînd am fost la şcoala militară şi la Facultatea de Drept, eu n-am lipsit de aici şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-mi ajut familia.

– Numai că *nu* ai ajutat-o pe Sophie, spuse Maria, înfuriindu-se brusc. Acuzaţia lui o duruse şi simţea nevoia să riposteze.

– Vreţi să încetaţi? spuse Nell din pragul uşii. Împăcaţi-vă şi haideţi să-i adunăm şi pe ceilalţi. Să nu vă vadă copiii certîndu-vă.

Maria închise ochii. Nell îşi închipuia că plimbîndu-se de colo-colo, putea pune lucrurile în ordine? Încercă să se calmeze.

– Bună, Nell, spuse ea.

– Nell are dreptate, interveni Peter. Bieţii copii.

– A fost drăguţ din partea ta că l-ai luat pe Simon la pescuit, spuse Maria, încercînd să facă pace.

– Treburi de bărbaţi. Foarte importante, spuse Nell, încercînd să schimbe un zîmbet cu Maria.

Maria se spălă pe mîini.

– Plimbare plăcută, spuse ea şi zîmbi cu tristeţe. Eu o să rămîn *aici*. Puse accentul pe *aici*, de dragul fratelui său.

La chiuveta din bucătăria lui Hallie, Maria scotea mătasea de pe ştiuleţii de porumb, primii din acel an. Îşi privi mama, care strîngea firele de mătase şi simţi că se înfurie.

– Porumbul s-a schimbat foarte mult, spuse Hallie. Cînd eram copil, mîncam Golden Bantam. Era delicios, galben precum untul topit. Tatăl meu îl adora. Nimeni nu ştia de Butter and Sugar sau Silver Queen.

– De ce nu te-ai dus să o vezi pe Sophie? întrebă Maria, întrerupînd monologul lui Hallie.

Hallie nu-şi ridică privirea; strînse firele de mătase şi le întinse cu degetele.

– Maria, spuse ea pe un ton obosit.

– Ţi-a fost chiar atît de greu?

– Da, mi-a fost.

– Ei bine, imaginează-ţi cum se simte Sophie. Se află după copacii ăia pe care-i vezi de aici.

Ocolind masa, Maria puse o mînă pe umărul lui Hallie şi arătă spre pîlcul de brazi.

– Acolo e.

– Ştiu, spuse Hallie. Trăiesc cu asta în fiecare moment al zilei.

– Ar fi mai rău dacă te-ai duce să o vezi? Ce crezi că ar putea fi mai rău decît realitatea?

– Nimic, spuse Hallie.

Tonul mamei sale îi dădu Mariei impresia că aceasta ştia mult mai multe despre Sophie decît oricine altcineva.

– Spune-mi ce crezi, spuse Maria, încercînd să pară blîndă.

Lumina care pătrundea prin fereastra bucătăriei o înconjura pe Hallie şi trăsăturile îi erau greu de desluşit. Cînd se întoarse cu faţa spre Maria, aceasta văzu în ochii ei lacrimi de durere.

– Cred că am pierdut o fiică, sopti Hallie.

– Oh, mamă, spuse Maria, Sophie are nevoie de tine. E tot fiica ta, chiar dacă e la închisoare. Vreau să te duci să o vezi.

– Eu nu vreau. N-am fost niciodată acolo. Am detestat întotdeauna faptul că locuiesc lîngă această clădire, iar acum urăsc gîndul că am o fiică acolo. Nu pot suporta ideea că trăieşte printre criminali. Vocea lui Hallie se frînse. Am văzut o poză de-a ei în *Hatuquitit Inquirer* – era îmbrăcată într-o uniformă de deţinută. Arăta îngrozitor, continuă ea după o scurtă pauză.

– Atunci nu mai citi ziarul, spuse Maria.

– Dar vreau să citesc despre ea. Vreau să ştiu ce se întîmplă cu ea.

Maria scutură capul pentru a-şi limpezi gîndurile. Cum putea Hallie să vorbească despre articolele nesfîrşite, interviurile cu psihiatri, profesori şi alte femei abuzate, cu fotografii ale membrilor familiilor Dark şi Littlefield, oferite de aşa-zişii prieteni de-ai lui Sophie, cînd ea nici măcar nu se ducea să o vadă pe Sophie?

– De ce nu treci pe-acolo într-o zi să o întrebi? E tot Sophie – ai cumva impresia că a devenit o altă persoană?

– Nu ştiu, răspunse Hallie, simţindu-se încolţită. Era atît de *talentată*. Cînd cînta îţi venea să plîngi, nu alta. Cînta din... din *inimă*.

Era adevărat. Într-o seară de iulie, cînd nu putuseră dormi de căldură, ea şi Sophie se furişaseră în curtea din spate căutînd puţină răcoare şi se duseseră pe malul rîului. Stătuseră o vreme cu picioarele în apă, cîntînd cîntece care le aminteau de băieţii pe care îi plăceau. Cînd Sophie cîntase „Moon River", Maria se emoţionase şi ochii i se umpluseră de lacrimi.

– Crezi că toate astea s-au întîmplat pentru că Sophie nu a vrut să devină cîntăreaţă profesionistă? întrebă Maria.

– În orice caz, cred că a dat cu piciorul unei mari ocazii. A făcut cîteva alegeri proaste la viaţa ei, spuse Hallie cu tristeţe.

– Din tonul tău înţeleg că nu o poţi ierta pentru asta.

– Nu o pot ierta de tot, spuse Hallie, privind-o pe Maria. Nu voi şti niciodată unde ar fi putut ajunge valorificîndu-şi talentul. Nu s-a folosit de el, şi cu timpul a dispărut. Şi asta nu e doar părerea mea. Unul dintre psihologi crede că Gordon o bătea pentru că o considera o ratată.

– Asta ai citit-o în ziar?

– Da.

– Şi ai crezut, spuse Maria cu răsuflarea tăiată, străduindu-se să nu-i spună lui Hallie că Sophie o ura.

– Se leagă.

– Du-te să o vezi pe Sophie. Ai nevoie de asta. Şi Sophie are nevoie; trece prin cele mai grele momente din viaţa ei.

– Şi eu, spuse Hallie.

Privind-o cum netezeşte firele de mătase din palmă, Maria ştiu că pentru Hallie subiectul era închis.

– Mamă, te înşeli. Cred că faci o mare greşeală dacă nu te duci să o vizitezi. Îmi e teamă de ce se poate întîmpla.

– Ce se mai poate întîmpla?

– S-ar putea să nu se mai întoarcă acasă niciodată, spuse Maria, care sesizase că voinţa lui Sophie dispărea cu fiecare zi care trecea. Nu-i pasă dacă nu mai iese din închisoare, continuă ea. Poate ai dreptate – poate crede că e o ratată, dar e de datoria noastră să o convingem că greşeşte.

Hallie părea că o ascultă, dar cînd îi auzi pe ceilalţi venind, se îndepărtă. Privind-o pe Hallie care se îndrepta spre uşa din spate, pentru a le spune tuturor să-şi cureţe iarba de pe tălpi şi pentru a-şi îmbrăţişa nepoţii, Mariei i se umplură ochii de lacrimi. Se întrebă cum de fata care obişnuia să cînte din inimă se transformase într-o stană de piatră.

28

Ecam plictisitor. Am încercat să-mi ţin mintea ocupată cu întîmplări mai vechi pe care să le povestesc celorlalţi, dar, cu excepţia lui Bess, toată lumea vrea să audă poveşti cu Gordon, iar eu nu mai suport să vorbesc despre el. Ştiu că ei vor să audă detaliile murdare. De fiecare dată cînd le-am povestit – altora, cu excepţia lui Bess – m-am simţit îngrozitor după aceea, de parcă îi întinam memoria.

Apoi, într-una din zilele trecute, am început să vorbesc despre Gordon şi nu m-am mai putut opri – erau de faţă femei pe care abia dacă le cunoşteam –, şi le-am arătat tuturor cicatricele de pe spate şi de pe coapse. Încă îmi mai aud vocea – dezgustătoare, stridentă. Rîdeam şi plîngeam.

Mă rog. Cu excepţia momentelor de genul ăsta, mă cam plictisesc. Mai vine cîte un vizitator – Maria, Peter,

Nell, Steve, dar atît. Nici un vecin, nimeni din oraş. Femeile din Bainbridge – care e foarte departe – primesc mai mulţi vizitatori decît mine. Oricum, mi-e indiferent. Oare aş vrea să stau cu Nancy Grunwald sau cu Alicia Murdoch şi să le bîrfesc pe celelalte prizoniere?

Cred că cel mai interesant lucru care se petrece aici este programul de „reabilitare creativă". Nu pentru că mi s-ar părea distractiv sau că aş vrea să particip, ci pentru că vin aici persoane interesante. Nu mă refer la cei doi sociologi din New York – sînt sătulă de acea înclinare tristă a capului pe care au exersat-o toţi – vorbesc despre coregrafii şi actorii de la Whitehall Repertory.

La adunarea de miercurea trecută, pentru prima oară de cînd am venit aici, am vrut ca cineva să ştie că sînt diferită, că nu sînt una dintre „ele". Toate prizonierele se aflau în aulă, ascultîndu-i pe sociologi vorbind despre ce ar trebui să se poarte în luna august. Mai aveam puţin şi adormeam, cînd au adus doi actori de la Whitehall să joace o scenă din *A Chorus Line*.

Aproape că m-am ridicat în picioare; mi l-am amintit pe unul dintre ei. Îl văzusem vara trecută, jucase minunat în piesa lui Linden Mobley. Nu-mi mai amintesc titlul. Gordon şi cu mine am văzut-o la Whitehall în Adamsville primăvara trecută. Acel actor mă făcuse să rîd cu poftă, chiar dacă restul piesei nu era aşa de comică. Gordon nu a fost impresionat, dar mie mi-a plăcut la nebunie.

După piesă, un prieten al lui Gordon a insistat să mergem împreună cu el şi cu familia lui să bem ceva la barul din spatele clădirii.

După aproximativ o oră, cînd noi ne pregăteam să plecăm, a intrat acel actor. I-am întîlnit privirea şi ne-am zîmbit.

– Mi-a plăcut, i-am spus, referindu-mă la felul în care jucase, iar el mi-a mulţumit. Sînt sigură că Gordon nu m-a auzit, pentru că nu mi-a spus nimic.

Era ciudat să-l văd acum pe scena închisorii. M-am gîndit că, probabil, eram singura persoană care-l văzusem jucînd la Whitehall. Cîteva dintre prizoniere au început să fluiere aşa cum făceau de fiecare dată cînd vedeau un bărbat, şi asta chiar m-a înfuriat. Nu-l auzisem niciodată pe acest actor – îl chema James Court – cîntînd. În cele din urmă, fetele s-au potolit şi l-am putut auzi. Nu avea o voce grozavă, dar avea genul ăla de intonaţie care te făcea să-ţi doreşti să-l asculţi.

După reprezentaţie, am încercat să vorbesc cu el. Discuta cu supraveghetoarea, cu sociologii şi cu alte două femei. I-am explicat situaţia lui Etta, una dintre gardienele mele preferate – cu care mă întîlnisem înainte la o piesă în Adamsville –, dar nu a vrut să mă lase să mă apropii de el.

Bess e foarte atrasă de spectacol. Ştie cîteva trucuri cu cărţi, aşa că vrea să se îmbrace ca un magician şi să execute cîteva dintre ele în faţa publicului. Spune că trebuie să vină băieţii ei şi vrea să-i facă să fie mîndri de ea. Marla Gericault ştie step şi încearcă să mă convingă să cînt alături de ea într-un număr din *Forty-Second Street*. Îşi face iluzii că va purta un costum de dansator şi pantofi de step cu toc înalt şi că va dansa frenetic pe o tobă din decor, în timp ce eu o să cînt în spatele ei. Nu se uită şi ea în oglindă? Cum îşi poate imagina o femeie de peste o sută de kilograme să danseze într-un costum mulat?

După spusele directoarei, nimeni nu e obligat să participe, aşa că eu nu voi participa. Dacă stai să te gîndeşti, e patetic să încurajezi oamenii să se urce pe scenă şi să se facă de rîs. E asemănător cu ce spunea Hallie despre spectacolele şcolare: trebuie să asculţi patruzeci de copii

afoni doar ca să-ţi auzi propriul copil timp de trei secunde.

Nu e corect nici faţă de copii. Încă mă îngrozesc cînd îmi aduc aminte de Maria, stînd pe scenă, recitînd „Kubla Khan" şi uitînd cuvintele. Repetase acasă de o sută de ori. Tracul de scenă e un lucru oribil; eu nu l-am avut niciodată, dar îmi pot imagina cum e.

Mă întreb dacă ea îşi mai aduce aminte.

Gordon nu o lăsa pe Flo să cînte la concertul de Crăciun. Spunea că toate cîntecele sînt comerciale, nu colinde adevărate. I-a spus învăţătorului că ar lăsa-o pe Flo să cînte „Hark, the Harold Angels Sing" sau „Adeste Fidelis". Mă întreb ce-ar fi făcut dacă învăţătorul ar fi schimbat programul. Lui Gordon îi plăcea să convingă oamenii să-i facă pe plac. Totuşi mă îndoiesc că ar fi lăsat-o pe Flo să cînte. Mi-a spus că nu vrea să o transforme într-o fandosită ca mine.

Flo a fost distrusă. Rolul ei era să scuture clopoţeii cînd Rudolf intra pe scenă. Nu am ştiut niciodată cum să-i explic de ce nu a putut face asta. Am ţinut-o în braţe şi am lăsat-o să plîngă.

De fiecare dată, cînd îmi amintesc o întîmplare ca asta, mă întreb cum de am putut. Cum am putut să petrec atîta timp cu ei. Cum am putut să-i rănesc. Feţele lor micuţe, crispate de durere. Provocată de mine. De mine. De mine.

Bess mă îndeamnă întotdeauna să spun rugăciuni. E foarte religioasă. Nu se laudă cu asta, aşa cum fac multe dintre colegele noastre „renăscute". Se plimbă peste tot încercînd să convertească lumea, spunînd „Slavă Domnului" pentru nimicuri, ca, de exemplu, cînd primim napolitane la micul dejun. Bess crede cu adevărat. Crede în căinţă şi în mîntuire.

– Păcatele mele sînt foarte mari, i-am spus aseară.

– Într-adevăr, m-a aprobat ea.

– Dar care sînt ele? am întrebat-o. Simţeam nevoia ca ea să-mi spună: ai minţit, ai furat, ai ucis. Ţi-ai rănit copiii.

– Cel mai mare păcat al tău este că nu te iubeşti pe tine, mi-a spus Bess. Dacă te-ai fi iubit, nimic din toate celelalte nu s-ar fi întîmplat. Trebuie să o iei de la început. Dumnezeu te iubeşte, aşa că trebuie să te iubeşti şi tu. Trebuie să urmezi exemplul Lui. Dumnezeu îi iubeşte pe toţi.

– Chiar şi pe Gordon? am întrebat-o eu.

– Sigur că da. M-a îmbrăţişat şi mi s-a părut că mirosul gîtului ei era cel mai frumos miros pe care îl simţisem vreodată.

Beam dintr-o sticlă de votcă pe care o adusese Jimmy, soţul lui Bess.

– Spune o rugăciune, am rugat-o eu.

– Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele tău, începu ea, dar eu am izbucnit în rîs şi nu m-am putut opri.

– Ce s-a întîmplat? m-a întrebat ea fără să se supere.

– Mă gîndeam la Simon, i-am spus eu. Cînd era mic, credea că pe Dumnezeu îl cheamă Howard, din cauza similitudinii fonetice.

– Dumnezeu să-l binecuvînteze pe Simon, a spus Bess şi am început să rîdem atît de tare, încît a venit supraveghetoarea să-i spună lui Bess să se ducă în patul ei.

– O să spun o rugăciune adevărată, zise Bess, după plecarea supraveghetoarei. Doamne, protejează, te rog, pe toţi cei pe care-i iubesc. În special, pe bunica, că e bătrînă. Ajut-o pe Sophie să se căiască pentru păcatele ei şi să-şi găsească calea. Învaţ-o pe sora lui Sophie, să aibă grijă de doi copii mici, pentru că ştii că are nevoie de

ajutor. Ajut-o pe mama lui Sophie să devină o persoană mai bună. Binecuvîntează-ne avocaţii şi supraveghetoarele. Ai milă de noi, Doamne, şi apără-ne de rele. Amin.

– Amin, am şoptit şi eu.

29

În toiul nopţii, Simon începu să ţipe. Maria, care dormea adînc, a auzit începutul ţipătului ca o parte din visul său. Sări din pat şi se întîlni pe hol cu Flo, care venea după ea.

– Are un coşmar, spuse Flo speriată şi se grăbiră spre patul lui Simon. Zbătîndu-se, acesta se înfăşurase ca o mumie în aşternuturi şi avea părul ud de transpiraţie. Ţipa fără oprire, cu gura deschisă cît putea de mult.

– Simon, îl strigă tare Maria şi îi îndepărtă şuviţele de păr ud de pe frunte. Simon, iubitule. Trezeşte-te. Eşti în siguranţă. Sînt aici; şi Flo e aici.

Simon îşi eliberă mîna din cearşaf şi bătu aerul deasupra capului său. O lovi pe Maria în obraz şi în acel moment se opri din ţipat şi deschise ochii.

Maria îl sărută pe frunte.

– Bună, Simon, şopti ea.

– O sugruma, spuse Simon. Sau mă sugrumau pe mine.

– A fost doar un vis, zise Maria. S-a terminat.

– Nu puteam să-mi dau seama care sînt eu şi care mami. La început, ştiam, dar apoi eram la fel. Începu să plîngă.

Maria îl îmbrăţişă. Ochii lui erau larg deschişi, dar nu părea că le recunoaşte. Flo se strecură în îmbrăţişarea lor.

– Acum te-ai trezit, nu-i aşa? Nu-i aşa, Simon? întrebă Flo.

Simon nu răspunse. Trupul îi era ţeapăn ca un buştean. Maria îi cîntă un cîntec de leagăn şi îl mîngîie pe spate, pînă cînd băiatul se relaxă. Apoi, pentru că adormise la loc, îl aşează în pat cu grijă şi-l acoperi.

– Pot să dorm cu tine? şopti Flo.

– Nu ţi-e mai comod în patul tău?

– Dacă o să am şi eu coşmarul ăsta în timp ce dorm?

– Asta nu se poate întîmpla. Fiecare persoană are visele ei.

– Uneori, se mai întîmplă, spuse Flo. Am avut şi eu coşmarul cu sugrumarea. Poate i l-am dat lui Simon.

– Nu cred, dar ce-ar fi să vorbeşti despre asta cu doctor Middleton data viitoare cînd o vezi, spuse Maria şi o lăsă pe Flo să se instaleze confortabil în patul său.

Maria nu mai reuşi să adoarmă şi se bucură că Flo era lîngă ea şi respira uniform. Cînd se apropiară zorii, Flo începu să se zvîrcolească şi Maria se temu că avea şi ea un coşmar, dar fetiţa udă patul.

Simon nu-şi amintea coşmarul. Cînd Maria şi Flo îl întrebară, el le răspunse că nu-şi amintea nimic; în schimb, era fascinat de posibilitatea de a face ceva atît de dramatic, încît să o înspăimînte pe mătuşa sa, iar el să nu îşi amintească.

– Te doare? întrebă el îngrijorat privind vînătaia pe care i-o făcuse.

– Nu foarte tare, răspunse Maria, atingîndu-şi obrazul. Nu mai avusese un ochi vînăt din şcoala generală, cînd Sophie o lovise cu coarda.

– Îmi pare rău.

– Ştiu, spuse Maria. Nu face nimic.

Se simţea ciudat, aproape îi venea să plîngă. Voia să

scape de copiii familiei Littlefield, de coşmaruri şi de paturi ude, de psiholog, de nevoile lor cotidiene. Avea nevoie de cineva care s-o încurajeze, să-i spună că se descurca bine, că le era mai bine cu ea decît fără ea. Apoi îşi dori ca ei să dispară pur şi simplu. Îi era ruşine de gîndurile ei, dar nu şi le putea stăpîni.

Copiii îşi pregăteau undiţele. Mergeau la pescuit cu Duncan. Simon scosese cutia cu unelte de pescuit din debaraua din bucătăria Mariei. Aceasta conţinea o mulţime de cîrlige, plumbi, plute alb-roşii, mulinete, momeli din metal strălucitor şi ace roz sau viermi subţiri din plastic verde şi un cuţit pentru fileuri, murdar de solzi. Simon şi Flo împrăştiaseră întreg conţinutul pe verandă, încercînd să se hotărască ce momeală să folosească.

– Dacă prindem vreun peşte, putem să-l gătim la cină? întrebă Flo.

– Sigur, răspunse Maria. Facem un foc şi-l frigem pe grătar.

– Pe ultimul l-au prins cu un vobler, momeala aceea argintie şi plată de acolo, spuse Simon.

– Cu ăsta? spuse Flo neîncrezătoare. Ridică o momeală de vreo doi centimetri lungime, în formă de trapez, argintie pe o parte şi albastru-metalic pe cealaltă.

– Da, cu ăsta, spuse Simon.

– Arată ca o plevuşcă, spuse Flo.

– Exact, spuse Maria, încîntată de instinctul darwinian al nepoatei sale. Peştilor mari ca bibanii le palce să mănînce plevuşti, aşa că e bine să foloseşti vobler în zona asta. Ştii ce e lanţul trofic?

– Nu, spuse Flo.

– E ca atunci cînd aduci conserve de la şcoală pentru oameni sărmani de Thanksgiving? întrebă Simon.

– Aia e o colectă, spuse Maria zîmbind, dorindu-şi ca Sophie să fie acolo. Lanţul trofic începe cu planctonul –

plantele şi animalele microscopice din mare. El hrăneşte peştii cei mai mici, care sînt mîncaţi de plevuşti. Apoi, peştii mari mănîncă plevuşca.

– Şi, apoi, noi mîncăm peştii mari! spuse Flo.

– Şi pe noi ne mănîncă rechinii! adăugă Simon.

– Tati a văzut odată un rechin alb, spuse Flo, strecurîndu-şi o mînă în jurul picioarelor încrucişate ale Mariei. Îşi lăsă capul în braţele Mariei, pentru ca aceasta să se joace cu părul ei.

– Chiar aşa? întrebă Maria. Pescuia la Montauk?

– Nu, l-a văzut chiar la Hatuquitit Beach, spuse Simon agitat. Acolo unde înotam noi! Noi stăteam pe o plută, eu, Flo şi mami, iar pe plajă toţi strigau la noi să tragem la mal. După ce am ajuns lîngă el, ne-a spus că un rechin alb se tot învîrtise pe lîngă noi!

– Era să ne mănînce, spuse Flo, sugîndu-şi degetul mare.

Maria nu ştiu ce să spună. Putea să vadă scena: Sophie şi copiii zbenguindu-se veseli în apă, Gordon pe mal, simţindu-se neglijat, gata să le strice distracţia. Putea pune pariu că se întîmplase în septembrie sau octombrie, cînd plaja era aproape goală, şi nu se afla pe lîngă el decît familia lui şi doar Sophie, singurul adult prezent, îşi putea da seama despre ce era vorba, de fapt.

– De ce nu putem s-o vedem pe mami? întrebă Simon devenind brusc agresiv.

– O *vreau* pe mami, spuse Flo, izbucnind în plîns.

– Mami vă iubeşte, dar se teme că vouă v-ar fi greu să o vizitaţi în închisoare.

– Nu mai vrea să ne vadă, conchise Simon. Hai s-o lăsăm baltă.

– Ba sigur că vrea, spuse Maria fără convingere.

Copiii abandonară cutia cu scule de pescuit şi se aşezară pe marginea verandei, bălăbănindu-şi picioarele.

Ridicîndu-şi privirea, Maria văzu *Alicia* intrînd în golf şi oftă uşurată. Duncan aduse barca lîngă doc şi opri motorul. Maria şi copiii îl priviră în timp ce o lega.

Simon se întoarse şi îi aruncă Mariei o privire curioasă peste umăr.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

– Ce caută el aici?

– Eu l-am invitat, spuse Maria.

– Ne duce la pescuit în barca aia? întrebă Simon.

– Cred că da, spuse Maria.

– Ei bine, eu nu merg. Ridicîndu-se în picioare, Simon porni spre intrare.

– Simon, zise Maria, spune-mi ce te deranjează.

– Nu am chef de pescuit.

– Îi e frică să iasă în larg într-o barcă şi să vadă rechini, spuse Flo. Îi e frică că o să aibă coşmaruri.

– Ba nu, spuse Simon.

Duncan se apropie de casă şi le făcu cu mîna.

– Pur şi simplu nu am chef de pescuit, repetă Simon.

– Nici eu, spuse Flo.

– Bună, Simon. Bună, Flossie, spuse Duncan. Apropiindu-se de Maria, observă vînătaia de pe obraz.

– Ce-ai păţit? întrebă el.

– Am lovit-o în somn, spuse Simon panicat. N-am vrut!

– Nu, sigur că n-ai vrut, spuse Maria, încercînd să-l liniştească.

– Sînt convins că a fost un accident, interveni Duncan.

– Sînt bine, spuse Maria cu o voce tremurătoare.

Duncan o privi şi îşi dădu seama cît de supărată era. Îi făcu cu ochiul ca să înţeleagă că va prelua el ostilităţile.

– Ce sînt astea? întrebă el, aplecîndu-se asupra momelilor.

– Plănuiam să folosim voblerul, spuse Simon. Dar cred că ar trebui să mergem cu barca.

– Bună idee, spuse Duncan. În timp ce veneam încoace, am văzut nişte bancuri de peşti în golf. Ce-aţi spune să pescuim de pe dig?

Ochii lui Simon se luminară. Îl privi pe Duncan adunînd undiţele, cîteva momeli şi un coş. Apoi se apropie, îşi luă undiţa din mîna lui şi porni către dig.

– Vii, Flossie? întrebă Duncan.

– Da.

– Tu nu vii, mătuşă Maria? întrebă Simon.

Maria ştia că ar fi trebuit să meargă şi ea ca să se asigure că toate sînt în regulă, dar ea voia să lucreze, să-şi pună notiţele în ordine, să examineze artefactele extrase din mormînt, aşa că se simţi frustrată.

– Poate ar trebui să o lăsăm pe mătuşa Maria să-şi termine treaba, spuse Duncan cu autoritatea unui tată blînd. Ce spuneţi, mergem să-i prindem un peşte?

– Dacă aşa vrea ea, spuse Simon.

– Cred că ar fi grozav. Maria îi zîmbi, încurajîndu-l să-l urmeze pe Duncan. Simon îi zîmbi şi el şi se grăbi să-i prindă din urmă pe ceilalţi.

Maria nu se putea concentra. Trebuia să o vadă pe Sophie. Lăsînd notiţele baltă se urcă în maşina şi se duse la închisoare.

– Am o problemă cu copiii, îi spuse lui Sophie cînd aceasta intră în camera de vizite.

Sophie părea dezorientată, de parcă tocmai se trezise din somn.

– Simon a avut un coşmar îngrozitor azi-noapte. Nu am mai auzit pe cineva să ţipe aşa. Maria îşi duse mîna la faţă. Era foarte violent. M-a lovit în somn.

– Despre ce era coşmarul?

– Despre tine şi Gordon.

Tăcură o vreme, fiecare aşteptînd ca cealaltă să spună ceva.

– Ai de gînd să vorbeşti? întrebă Maria după o vreme.

– A mai spus ceva? Ce făceam?

– Vă sugrumaţi unul pe celălalt. Cred că faptul că nu te văd înrăutăţeşte situaţia.

– Nu vreau ca ei să mă vadă aici.

– Doamne, eşti exact ca Hallie. Ea nu vrea să te vadă aici, tu nu vrei să te vadă copiii tăi. Problema e că tu aici te afli.

– Ne sugrumam, spuse Sophie în şoaptă.

– Nu sînt sigură că mai pot suporta asta. Maria simţi că pulsul i-o lua razna. Nu ştiu ce să fac pentru ei. Se întîlnesc cu doctor Middleton, dar cine ştie dacă asta ajută? Eu nu-mi pot vedea de munca mea şi am sentimentul că nu pot avea grijă cum trebuie de copii.

– Respiră adînc, Maria, spuse Sophie cu blîndeţe. Pune-ţi capul între genunchi.

Maria o ascultă şi simţi sîngele pulsîndu-i în spatele ochilor. Îşi ridică brusc capul, pentru a o privi pe Sophie.

– Spune-mi ce să fac.

– Te descurci bine, spuse Sophie. Copiilor le e mai bine cu tine decît cu oricine altcineva.

– Trebuie să te vadă.

– Mă gîndeam că ar putea veni să mă vadă la spectacol, spuse Sophie, întorcîndu-şi privirea.

– Ce spectacol?

– O prostie pe care o organizează închisoarea. Bănuiesc că încearcă să ne facă să ne simţim utile, descoperindu-ne talentele ascunse. Bess va face trucuri cu cărţi.

– Tu ai putea cînta.

– Nu o să cînt. Sophie îşi şterse lacrimile cu degetul arătător, dar ele continuau să i se prelingă pe obraji. Îmi

visez copiii în fiecare noapte. Sîntem toţi împreună, o familie fericită, într-un oraş ca Hatuquitit, aflat undeva în Australia sau în altă parte.

– Ascultă-mă! Maria ridică vocea. Nu *asta* e realitatea. Nici visele tale. Ai doi copii minunaţi care au nevoie de tine. Asta e realitatea. E o povară prea grea pentru mine. Mă auzi, Sophie?

– Te aud, spuse ea, încă plîngînd.

– Atunci, spune-mi, ca să-mi dau seama cu ce am de-a face. Ei ştiau ce se întîmpla? Au văzut ceva?

– Ştiu totul.

– Totul? întrebă Maria simţind un gol în stomac.

– Totul.

Cele două surori se priviră în tăcere una pe cealaltă; o tăcere care se prelungi pînă începu să pară perceptibilă. Sophie îşi privi mîinile, examinîndu-şi unghiile roase. Apoi îşi ridică privirea.

– M-au văzut împuşcîndu-l pe Gordon.

– Dumnezeule, zise Maria îngrozită.

– Ştiam că sînt acolo. Se uitau la televizor, dar ne-au auzit ţipînd. De obicei, eu nu ţipam la el. Răbdam. S-ar putea ca vocea mea să fi fost cea care i-a atras în camera noastră. Eu ţineam pistolul în mînă. Gordon stătea sprijinit de perete, lîngă fereastră, în faţa tabloului cu oraşul Hatuquitit în anii douăzeci.

O privi pe Maria pentru a vedea dacă identifică locul exact descris de ea. Maria încuviinţă din cap.

– Le-am spus copiilor să se dea înapoi şi am tras. Ştiam că ei se aflau în cameră, dar nu-mi păsa. Am tras de cinci ori. Simon striga la mine să mă opresc. Flo mă prinsese de genunchi – plîngea. Cînd m-am oprit, nimeni nu a scos un cuvînt. S-au urcat în patul nostru – era deranjat pentru că eu şi Gordon stătusem în el. Făcusem dragoste cu o oră mai devreme. Păru că începe să rîdă,

dar gemu. Mă priveau cum plîng şi gîfîi, împingîndu-l pe tatăl lor pe fereastră.

Maria îşi aminti că îi găsise pe copii în pat, holbîndu-se la urmele de sînge şi păr de pe perete.

– De ce ai făcut-o, Sophie? şopti ea.

Sophie scutură din cap.

– Apoi m-am plimbat pînă la rîu. Mi-am lăsat copiii în camera în care îl ucisesem pe tatăl lor, timp de o oră şi jumătate. Poate uitasem de ei. Trebuia – voiam – să scap de armă, să ascund dovezile. Tu ştii unde am aruncat-o.

– Ştiu. Lîngă inima de piatră.

– Apoi, m-am întors acasă şi l-am găsit pe Gordon zăcînd pe alee. Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc pînă ai venit tu. Nici măcar nu-mi amintesc cînd te-am sunat.

– De ce ai făcut-o? repetă Maria întrebarea.

Sophie o ignoră.

– Acum poţi înţelege de ce nu vreau să-mi văd copiii? După toate prin cîte i-am obligat să treacă?

Maria încuviinţă din cap.

– Înţeleg. Dar asta nu schimbă situaţia, faptul că vor să te vadă.

Sophie ridică din umeri.

– Uneori, îmi imaginez că mă vor ierta, pentru că ştiau ce se întîmplă, dar deocamdată asta e puţin probabil.

– Poate, spuse Maria.

Sophie rîse înfundat.

– Ce glumă, spectacolul de la închisoare. Sîntem o adunătură de ucigaşi şi hoţi, iar ei ne pun să cîntăm şi să dansăm.

– Zilele trecute mi-am adus aminte de tine cîntînd „Moon River", spuse Maria. În seara în care era prea cald ca să dormim.

– Asta a fost acum foarte mult timp, spuse Sophie, zîmbind uşor.

Maria voia ca Sophie să continue să vorbească. Voia să afle totul.

– Vreau să-ţi mărturisesc ceva, spuse Sophie. Zeiţa aceea frumoasă pe care mi-ai dăruit-o?... am vîndut-o.

– Ştiu. Sophie îşi ridică privirea, surprinsă. Maria continuă: Am trecut prin Blackwood. Mi-am imaginat că ai folosit banii ca să cumperi rochia pe care ai purtat-o la petrecerea lui Ed şi a lui Gwen.

– Nu, am folosit banii ca să cumpăr arma.

Maria se aşează în scaun, tăcută, preluînd şocul.

– M-ai auzit? întrebă Sophie.

– I-ai spus lui Peter? Sau lui Steve?

– Tu eşti singura căreia i-am spus, şopti Sophie. Şi nu ai voie să spui nimănui...

– De unde ai cumpărat-o?

– De la un cunoscut din Stamford. Un vînzător de antichităţi.

– Era vechi? întrebă Maria, simţind o uşoară ezitare în vocea lui Sophie, ca şi cînd ar fi vrut să treacă peste partea asta.

– Nu, era nou. Mi-a făcut o favoare, mi l-a vîndut fără acte. Poliţia a presupus că i-a aparţinut lui Gordon, că îl păstra în noptieră în eventualitatea pătrunderii în casă a unor hoţi, dar Gordon nu a avut armă în viaţa lui.

– De ce ţi-ar vinde cineva un pistol neînregistrat?

Buzele lui Sophie se strînseră într-un zîmbet subţire, aproape batjocoritor.

– Pentru că mai făcusem afaceri şi înainte. I-am mai vîndut nişte lucruri.

– Lucruri furate?

– Da, Maria. Lucruri pe care le-am *furat*, spuse Sophie, cu vocea gîtuită. Doamne, eşti atît de inocentă. Nu

ai făcut niciodată nimic rău, ai căzut întotdeauna în picioare. De ce nu te duci acasă să gătești o masă foarte sănătoasă pentru copiii *mei?*

– Vrei să spui, să le pregătesc cina? întrebă Maria, confuză și furioasă. *Tu ești* casnica, ai uitat? De ce altceva ai fi vîndut sosiera lui Hallie, dacă nu să cumperi o trufă sau ceva asemănător pentru cină? Crezi că asta a fost *corect?*

– Nu, de fapt, nu cred, spuse Sophie privind-o în ochi. Nu-mi pasă ce crezi despre mine.

Maria tăcu.

– Dă-i drumul – spune-mi ce crezi despre mine. I-ați povara de pe suflet. O să te simți mai bine. Poți vorbi și în numele lui Hallie, și al lui Peter, și al lui Nell – în numele tuturor celorlalți oameni perfecți.

Maria o privi uimită.

– Cum poți crede că sîntem împotriva ta?

– Cred c-ar trebui să pleci. Probabil că Duncan a obosit să facă pe dădaca.

– Vrei să-mi spui ceva? Ce te-a convins să cumperi arma? Planificai...

Sophie scutură din cap.

– Voiam doar să am una. Mi s-a părut o idee bună – pentru protecție. Asta e tot. În seara aia cînd am tras, a fost ca un vis. Cel puțin așa am simțit.

– Spui că ai cumpărat arma pentru protecție. Maria voia, dar nu era în stare să o creadă. Ce ți-a făcut el în seara aceea? De ce ai simțit nevoia să te aperi așa?

– M-a rănit, Maria, spuse Sophie obosită. Mulțumește-te cu atît. Privi către ușă ca și cînd ar fi vrut ca supraveghetoarea să vină și să o ia de acolo.

– Ai spus că ați făcut dragoste. Așa te-a rănit?

Sophie rămase tăcută mai mult timp.

– Cum am ajuns în situația asta? întrebă ea apoi, de

parcă vorbea cu sine însăşi. Tu nu ai lăsa pe nimeni niciodată să-ţi facă rău, nu-i aşa?

– Nu, spuse Maria.

– La început, nu părea rău. Era chiar incitant. Mă lega şi-mi spunea că o să mă tortureze, dar tot ce voia era să mă înnebunească pînă îmi provoca orgasmul. Era minunat. Ştiu că nu poţi înţelege.

Maria nu spuse nimic, amintindu-şi cum făcuse dragoste cu Duncan, cum îi spusese să stea nemişcată în timp ce el o săruta peste tot.

– Apoi a început să mă lege mai strîns. Mă ciupea şi mă insulta. Am cicatricea asta... spunea că voia să mă însemneze cu fierul încins, pentru ca nici un alt bărbat să nu...

Maria o privi îngrozită.

– Asta ţi-a făcut în seara în care l-ai omorît? Te-a însemnat?

Sophie scutură din cap.

– Nu, asta a fost demult. În seara aceea nu a pus mîna pe mine.

– Dar ai spus că te-a rănit...

Maria ştia că Sophie avea obiceiul să mintă, dar de data asta era ceva mai sinistru. Simţi un gol în stomac.

Sophie se mulţumi să o privească, fără să scoată o vorbă.

– E momentul să plec, spuse Maria ridicîndu-se. Mă laşi să-i aduc pe copii mîine? Te rog?

– Nu mîine, spuse Sophie, vizibil uşurată de plecarea Mariei. Dar sărută-i din partea mea şi spune-le că-i iubesc.

– Mereu fac asta, spuse Maria, întrebîndu-se ce făcuse Gordon în seara aceea mai mult decît făcea de obicei.

În timp ce mergea spre dig, Maria se simţea ca şi cum ar fi lăsat o parte din ea la închisoare. Simon şi Flo

stăteau de o parte şi de cealaltă a lui Duncan, privind atenţi apa de la picioarele lor. Maria privi în jos şi observă că aceasta colcăia de peşti vărgaţi.

– N-am prins nimic, spuse Simon cu tristeţe.

– Am fost traşi pe sfoară, zise Duncan privind-o pe Maria şi încercînd să-i citească în ochi. Se ridică în picioare şi o îmbrăţişă.

– Cel mai mare banc de scrumbii pe care l-am văzut vreodată, şi noi nu am prins niciuna. Momelile sînt prea mari.

Duncan şi Maria se îndreptară către verandă, lăsînd copiii să aştepte ca peştii să muşte.

În timp ce mergea alături de Duncan, Maria îşi aminti brusc de Aldo care într-un fel era legat de familia Dark: devenise membru al familiei odată cu căsătoria lui Sophie cu Gordon şi cu naşterea copiilor lor. După atîta groază, violenţă şi minciuni, nimic nu o putea şoca mai tare decît faptul că Gordon o însemnase pe Sophie, iar ea îl lăsase. Maria căuta răspunsuri: cum reuşise? Cum suportase Sophie durerea? Nu se putea abţine să nu-şi imagineze această scenă şi nici nu se putea aduna suficient pentru a-i povesti lui Duncan.

– Ce a spus? întrebă Duncan.

– Nu vrea să-i vadă, spuse Maria nefericită. Braţul lui care-i înconjura umerii i se păru străin. Se smulse şi nu fu în stare să-l privească pe Duncan în ochi.

– Ce altceva a mai spus? întrebă Duncan.

– Nu pot vorbi despre asta. Aş vrea, dar nu pot. Îmi doresc să ne suim cu toţii în barcă, să plecăm departe de-aici şi să nu mai vorbim despre asta niciodată.

– Putem s-o facem, spuse Duncan îmbărbătînd-o, dar cred că te-ai simţi mai bine dacă ai vorbi cu mine.

Maria îl privi. Ţinea ochii întredeschişi în bătaia soarelui şi chipul lui îi aminti de cel al unui căpitan de vas.

– Dar vorbesc cu tine.

– Nu, nu vorbeşti. Zici că eşti supărată, dar nu îmi spui adevăratul motiv. Nu îmi spui detaliile. Afirmi că nepoţii tăi sînt o pacoste, dar te împaci cu asta. Spui că eşti supărată pentru că sora ta era o fată atît de bună şi acum e la închisoare.

– Ce altceva vrei să spun? Maria văzu un pescar care scoatea vasele cu homari, undeva între Lookout şi Little Shell, şi îşi dori să se întoarcă la mormînt. Cît de bine i-ar face să reînceapă să sape, şi de data asta să o facă cum trebuie: să traseze parcele, să înregistreze cu exactitate fiecare obiect, să dezlege misterul.

– Începe cu copiii, spuse Duncan mîngîindu-i părul. Spune-mi cît de îngrijorată eşti că Simon nu zîmbeşte niciodată şi că Flo îşi suge tot timpul degetul cel mare. Sau că Simon are doar zece ani şi îi place să smulgă picioarele crabilor vii.

– A făcut asta? întrebă Maria, simţind că i se întoarce stomacul pe dos.

Duncan încuviinţă din cap.

– Am prins eu unul, ca să-l folosesc drept momeală, şi, înainte să apuc să-l omor, Simon a început să-i smulgă picioarele.

Se aşeză pe verandă.

– Doamne, ce coşmar a avut azi-noapte..., începu Maria.

Duncan o luă de mînă.

– Maria, vreau să te ajut.

Familia Dark învăţase că sentimentele sînt periculoase, că cel mai bine e să le păstreze fiecare pentru sine, dar Maria începu să tremure, incapabilă să le ascundă.

– Astăzi, Sophie mi-a spus că Simon şi Flo au văzut-o ucigîndu-l pe Gordon. Flo se agăţase de picioarele ei, în timp ce ea trăgea cu pistolul.

– Oh, Doamne, exclamă Duncan, îmbrăţişînd-o.

– Au văzut totul. Dacă Simon torturează crabi, e din cauză că l-a văzut pe tatăl său torturîndu-i mama. L-am surprins şi eu o dată. Am intrat în dormitorul lor şi am văzut-o pe Sophie cu o sfoară legată de gît. Astăzi, mi-a spus... mi-a spus... Maria nu putu să rostească cu voce tare partea cu însemnatul. Se gîndi la ce îi spusese Sophie, că la început fusese excitant, şi se întrebă în ce punct întrecuseră limita.

– Nu e de mirare... spuse Duncan.

– Nu e de mirare că ce? Nu e de mirare că l-a omorît? Îl iubea. Ăsta e cel mai ciudat lucru. După tot ce i-a făcut.

– Şi tu nu ai putut să o ajuţi, spuse Duncan cu o voce atît de tandră, încît Maria nu se mai putu stăpîni:

– Nu, spuse ea şi izbucni în plîns.

Duncan se dusese cu maşina în oraş şi cumpărase nişte scrumbii. Maria le asezonă cu cidru – o reţetă pe care o învăţase de la un arheolog francez în timpul săpăturilor de la Hastings. Copiii părură încîntaţi să mănînce peştele pe care – dat fiind că nu prinseseră niciunul – îl văzuseră măcar înotînd în apă doar cu o oră înainte. Cum pescuitul îi epuizase, se duseră la culcare înainte de a se întuneca, şi nu rezistară decît la o poveste.

– Te simţi bine? întrebă Duncan. Maria încercă să zîmbească. El întinse mîna pentru a-i atinge buzele. Nu răspunde, ştiu cum te simţi.

– Ai dreptate, şopti ea.

Duncan o privi. Ochii lui căprui exprimau îngrijorare. Maria îşi zise că nimeni nu o mai privise în felul acesta. Membrii familiei sale se iubeau, dar niciunul dintre ei nu învăţase să o arate.

– Lasă-mă să te strîng în braţe, spuse el.

Maria închise ochii. Clipele treceau prea repede.

Pămîntul se rotea sub picioarele ei. Lacrimile i se prelingeau pe obraz. Se lăsă copleşită de tristeţe pentru familia ei. Îi iubea foarte mult, dar oare îi cunoştea cu adevărat? Îi lăsase vreodată să o cunoască? Lăsase vreodată pe cineva să o cunoască?

– S-au întîmplat atîtea de cînd te-ai întors acasă, şi nu din vina ta.

– Parţial da, spuse ea.

– De exemplu?

– Nu am preţuit suficient lucrurile valoroase, spuse ea. Lucrurile care contează... Nu mi-am dat seama de impactul secretelor asupra familiei mele. Şi... te-am luat cu atîta uşurinţă de lîngă familia ta.

– Nu-i adevărat, spuse el. Asta s-a petrecut cu mult timp înainte să...

Maria voia să îl creadă, dar văzînd ce se petrecea în propria sa familie nu suporta gîndul că era vinovată pentru destrămarea alteia.

– Noi doi sîntem foarte asemănători, spuse Duncan pe cel mai serios ton pe care ea îl auzise folosindu-l vreodată.

– În ce fel?

– Niciunul dintre noi nu ştie cum să se apropie de oameni. Întreaga mea căsnicie...

– Şi a mea, şopti ea.

Duncan o luă de mînă şi o conduse pe treptele verandei. Simţi iarba moale şi rece sub tălpile goale. Auzi frunzele foşnind, lovite de o briză rece, venind dinspre Haunted Isles. Duncan stătea atît de aproape, încît îi simţea căldura trupului. El îi luă mîna şi i-o puse pe pieptul lui. Maria îi simţi bătăile inimii.

– Atît de aproape de tine vreau să fiu, spuse el.

– Şi cum vom proceda? întrebă ea.

– Vedem noi.

În timp ce-l privea, Maria văzu cu coada ochiului o stea căzătoare. Aceasta sclipi pe cerul de catifea neagră, dar ea nu-şi putea lua privirea de la ochii lui, plini de dorinţă şi de pasiune. Stînd în curtea cufundată în linişte, Maria se gîndi că străbătuse o jumătate de lume pentru a-l întîlni pe acest bărbat pe care-l cunoştea dintotdeauna. Inima lui bătea regulat sub palma ei.

– Cum ne vom da seama ce trebuie să facem dacă pînă acum am greşit amîndoi?

– De data asta ne avem unul pe altul, şopti el şi Maria ştia că acesta este adevărul.

Intrară în casă şi urcară scările. Maria intră în camera copiilor. Aceştia dormeau şi ea îi sărută pe frunte. Apoi se duse în dormitor.

Duncan o îmbrăţişă şi o culcă pe pat.

– *Te iubesc*, Maria, şopti el mîngîindu-i părul.

– Te iubesc, Duncan, răspunse ea.

– Ai nevoie de cineva care să aibă grijă şi de tine, spuse el şi începu să-i desfacă nasturii bluzei. Ea îşi strecură mîna pe spate, pe sub cămaşa lui şi-l trase spre ea. El se arcui de plăcere la atingerea ei şi se sărutară zîmbind. În timp ce se sărutau, Maria constată uimită cît de bine se potriveau: el voia ca ea să se relaxeze şi să-i permită să o protejeze, iar ea, cea de care nimeni nu avusese grijă, voia să-l seducă. Duncan gemea ca un bărbat care nu mai fusese sedus vreodată.

Un bun arheolog este cel care nu lasă în urmă nicio dovadă a săpăturilor. Un bun arheolog trebuie să pătrundă prin praful civilizaţiilor ca un spărgător: cu haine negre, fără să lase urme, cu paşi furişaţi. Duncan moţăia, dar Maria era trează şi privea lumina aurie a lunii, reflectată pe pereţii dormitorului, întrebîndu-se dacă era prea tîrziu să lase ceva în urmă.

30

Într-o după-amiază, cînd Nell i-a luat pe Andy, Simon şi Flo la plajă, Maria a invitat-o pe Hallie la o plimbare cu barca. Hallie venise îmbrăcată precum Katharine Hepburn în *The African Queen:* purta o pălărie de pai cu boruri largi şi o vestă peste cămaşa şi pantalonii de vară. Ar fi putut la fel de bine să-şi ia şi o umbrelă de soare.

– Ador să merg cu barca, spuse Hallie, instalîndu-se la prova. Ar trebui să fac asta mai des.

Maria porni motorul şi desfăcu legăturile care ţineau barca la ţărm. Ştia că Hallie îi reproşa că nu îi făcuse această invitaţie mai devreme.

– Mergem la Haunted Isles? întrebă ea.

– Hai, mai întîi, să ne învîrtim prin Lovecraft – vreau să o salut pe Ginger Talisker. Aşteaptă să iasă din ouă puii de lebădă.

Maria conduse barca încet, printr-un canal îngust, întreptîndu-se spre Lovecraft Wildlife Refuge. Un bîtlan care stătea într-un picior pe mal bătu din aripi şi îşi luă zborul. Maria privi apa puţin adîncă, plină de alge. Motorul torcea, discutînd cu el însuşi. O pereche de egrete se învîrtea deasupra lor, iar fluierarii survolau o limbă de nisip.

Hallie strîmbă din nas.

– Hai să plecăm de-aici! strigă ea. Nu-mi place mirosul refluxului.

Maria se simţea ca o mamă care-şi scoate copilul mai mare la plimbare. Reflux... Hallie nu putea accepta sau ierta natura.

Întorcînd barca, Maria părăsi canalul mlăştinos şi se îndreptă spre Lookout.

– Aici am făcut săpături, spuse Maria, aruncînd ancora în micul golf.

– Mormîntul acela indian pe care l-ai găsit? întrebă Hallie, prefăcîndu-se înspăimîntată. Nici nu-i de mirare că insulele astea sînt bîntuite.

– Vrei să-l vezi? întrebă Maria, deşi ştia dinainte că răspunsul avea să fie negativ.

– Nu-mi plac oasele, spuse Hallie. N-am putea să stăm puţin în barcă? Îmi place cum ne legănăm pe valuri.

Maria se aplecă peste bord şi privi spre mormînt. Îl acoperise cu folia de polietilenă, şi un colţ al acestuia era vizibil.

– Ce mai face sora ta? întrebă Hallie.

– Sophie? E bine, spuse Maria.

– Mă bucur, spuse Hallie după o lungă pauză.

Pentru că deschisese subiectul, Maria continuă:

– De fapt, e distrusă. Nu vrea să-i lase pe copii să o viziteze, iar ei sînt devastaţi. Bănuiesc că o înţelegi, nu?

– De ce aş înţelege-o?

– Pentru că nici tu nu vrei să o vizitezi pe Sophie. Ţi-e teamă că ţi-ar fi prea „greu". Şi aşa este.

– Este prea greu? Atunci de ce te duci tu?

– Faptul că îmi pui întrebarea asta înseamnă că tu nu poţi răspunde la ea, răspunse Maria încet. Deja îşi dorea ca această plimbare să ia sfîrşit; aşa că începu să ridice ancora.

Viaţa alături de Hallie era ca patinajul pe o gheaţă subţire. Sub unii gheaţa se spărgea, dar Hallie continua să patineze cu eleganţă.

– Lasă parîma aia şi spune-mi ce gîndeşti, zise Hallie.

– Am încercat să-ţi explic duminică în bucătărie. Sophie are nevoie de tine – ce poate fi mai simplu de-atît?

– M-am gîndit la asta, începu Hallie cu o demnitate regească care dispăru în secunda următoare. Hallie se

prăbuşi, acoperindu-şi ochii cu degetele tremurătoare şi începu să plîngă.

– Mamă? spuse Maria după o vreme. Stătea alături de mama sa, dar fără să o atingă. Mamă?

Plînsul lui Hallie încetă:

– Cu ce am greşit? întrebă ea.

– Nu ştiu, spuse Maria. Hallie dorea să ştie tot adevărul, dar Maria nu i-l putea oferi.

– Vii cu mine? întrebă Hallie pe un ton scăzut. La ea.

– La ea? întrebă Maria mirată.

– La Sophie.

– Da, spuse Maria aşezînd ancora la prova şi grăbindu-se să pornească motorul.

– Salutări, prieteni, şi bun venit! exclamă Sophie cînd o văzu pe Hallie.

– Bună, dragă, spuse Hallie, părînd că abia se stăpîneşte să nu sară peste masă şi să o îmbrăţişeze pe Sophie sau poate să-i caute firele de păr alb şi alte semne de bătrîneţe pe care le-ar fi putut căpăta de cînd se afla aici. Eşti atît de slabă!

– Avem un program pentru controlul greutăţii aici, spuse Sophie. O dietă strictă, combinată cu exerciţii fizice.

– *Chiar* că ai slăbit, spuse şi Maria, de parcă ar fi putut oferi astfel credibilitate remarcilor lui Hallie.

– De ce să mai folosim un cîntar cînd o avem pe Maria? întrebă Sophie. Întotdeauna pot conta pe ea pentru o reevaluare a dietei mele.

– Se poartă frumos cu tine? întrebă Hallie.

– E în ordine, răspunse Sophie.

– Am citit în ziare că eşti un fel de vedetă pe-aici, spuse Hallie, însă fără să pară încîntată.

– Sînt un caz celebru. Femeia abuzată care s-a răzbunat.

Hallie îşi coborî privirea. În tăcerea care urmă, Sophie prinse privirea Mariei.

– Ce mai fac? întrebă ea.

– Sînt la plajă cu Nell şi cu Andy. Vreau să vorbesc ceva cu tine – despre Simon.

– Bănuiesc că nu vrei să aud şi eu, zise Hallie jignită.

– Ba da, mamă, rămîi, spuse Sophie. Dacă vrei.

Hallie ezită, gîndindu-se dacă să rămînă sau nu, după care se aşează mai comod în scaun.

– Duncan i-a dus ieri la pescuit, spuse Maria privind ameninţător spre Hallie care se ridicase la auzul numelui. Şi mi-a spus că Simon a smuls picioarele unui crab.

– Simon? întrebă Sophie, pălind uşor. A smuls picioarele unui crab?

– Da, mi-a spus Duncan. Mă îngrijorează... Maria era deranjată de prezenţa lui Hallie, deşi într-un fel se bucura că aceasta se afla acolo. Trebuia ca mama ei să afle toate problemele cu care se confruntau ea şi Sophie.

– El nu a făcut niciodată aşa ceva, spuse Sophie. Simon iubeşte animalele. Anul trecut a găsit o omidă pe o lăptucă şi a păstrat-o într-o sticlă de lapte pînă s-a transformat în fluture. Îl ţinea pe deget cînd a zburat pentru prima oară.

– Nu-mi vine să cred că Simon ar face ceva atît de crud, spuse Hallie, aruncînd o umbră de îndoială asupra relatărilor lui Duncan.

– Dacă Duncan *spune* înseamnă că aşa a fost.

Maria îi fu recunoscătoare lui Sophie pentru ajutor, chiar dacă acest ajutor era în detrimentul lui Simon.

– Cînd l-am întrebat pe Simon a doua zi de ce o făcuse, mi-a răspuns că, oricum, crabul urma să moară. Duncan îl prinsese ca să-l folosească drept momeală.

– Asta nu e bine, spuse Sophie. I-ai povestit doctoriţei Middleton?

– Nu, dar avem programare la ea marți.

– Bine, spune-i, zise Sophie. Se juca cu tivul de la uniforma violet-albastră și părea că devine din ce în ce mai încordată. Și despre coșmaruri. Oh, Doamne...

– Ce altceva să-i mai spun? întrebă Maria.

– Tu decizi, spuse Sophie. Știi mai multe despre ei decît mine. Eu nici măcar nu am dreptul... Vocea i se frînse.

– Maria are foarte mare grijă de ei, spuse Hallie. Nu ai de ce să fii îngrijorată.

– Și asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Faptul că ei nu mai au nevoie de mine? spuse Sophie pe un ton scăzut și dușmănos.

– Bineînțeles că au nevoie de tine, dragă, spuse Hallie. Copiii au întotdeauna nevoie de mama lor. Nimeni nu-l iubește pe un copil mai mult decît mama sa.

Sophie și Maria, amintindu-și de copilăria lor, schimbară priviri cu subînțeles.

– Ai aflat despre spectacol? întrebă Sophie.

– Ce spectacol? se miră Hallie.

– Spectacolul de aici. Îl organizăm împreună cu niște actori de la Whitehall. Știi tu – James Court.

– A fost minunat vara trecută în piesa aceea de Mobley, spuse Hallie. Un adevărat actor.

– Da, l-am văzut împreună cu Gordon. Vocea lui Sophie era atît de normală, încît Maria avu impresia că se aflau toate trei în bucătăria lui Hallie și își beau ceaiul.

– Ne ajută să regizăm un spectacol de varietăți, continuă Sophie. Cu muzică, dansuri, trucuri cu cărți, tot tacîmul.

– Trucuri cu *cărți?* Într-un spectacol de varietăți? întrebă Hallie, strîmbînd din nas a dezgust. Nu știu ce să spun despre *asta.*

– Sînt nişte trucuri uimitoare, spuse Sophie bîlbîindu-se. Aşteaptă şi o să vezi.

– Ce vrei să spui cu „aşteaptă şi o să vezi"? întrebă Hallie suspicioasă.

– Nu vreau să spun nimic. Doar că eşti invitată, atîta tot. Tu şi toată familia.

– Credeam că nu vrei să cînţi, spuse Maria.

– Oh, nu cînt. O să fiu garderobieră.

– Nu o să *cînţi?* întrebă Hallie.

Sophie se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe masă.

– Dacă o să cînt, vii? întrebă ea.

– Eu da, spuse Maria.

Hallie ridică din umeri. Se uită la un tablou de pe peretele din faţa ei, la fereastra cu zăbrele, la propria-i încheietură. Privirea insistentă a lui Sophie o făcu în cele din urmă să o privească în ochi.

– Haide, spune-mi – o să vii să mă asculţi, dacă o să cînt?

– Cred că da, spuse Hallie.

Maria era îngrijorată că Sophie considera asta drept marea ei şansă de a cîştiga aprecierea lui Hallie.

– Nu te cred, spuse Sophie.

– Poate că o să săriţi amîndouă la gîtul meu, spuse Hallie, dar e ceva neobişnuit pentru un grup de prizoniere să dea spectacole. Îmi pare rău, dar aşa este.

– Nu zău, spuse Sophie.

– Nu mă referem la tine! exclamă Hallie, părînd îndurerată. Nu te pun alături de ele. Mă rog pentru tine în fiecare seară.

– Cred că-ţi trezesc nişte amintiri, spuse Sophie încercînd să-şi păstreze calmul, dar nu ai venit niciodată să mă auzi cîntînd. Vreau să spun, cînd eram în şcoală.

– Nu am venit niciodată să te ascult? întrebă Hallie

cu o privire lipsită de expresie. Am venit întotdeauna. Abia aşteptam concertele tale.

– Nu, spuse Maria. Nu ai venit niciodată. Spuneai întotdeauna că trebuie să ai grijă de tata. Eu mă duceam în locul vostru şi stăteam pe locurile părinţilor...

– Te înşeli, spuse Hallie pe un ton categoric. Maria sesiză că Hallie credea sincer ce spunea.

– Nu ştiu de ce vă înşelaţi amîndouă asupra aceluiaşi lucru. Îmi amintesc cît de mîndră eram. Îmi amintesc şi cîntecele – potpuriul Gershwin, ariile Puccini...

– Cred că îţi aminteşti repetiţiile mele de acasă, spuse Sophie. E-n regulă, nu sînt supărată pe tine. Mă întrebam de ce... vocea i se stinse.

Sophie o lăsa pe mama lor să scape prea uşor, dar Maria nu interveni. Văzuse durerea din ochii lui Hallie, felul în care îşi fabricase propria versiune a realităţii pentru că adevărul era ruşinos.

– Draga mea Sophie, nimeni nu a avut niciodată grijă de mine după moartea tatălui tău aşa cum ai făcut-o tu.

– Nimeni, *niciodată?* Nici măcar mama ta? întrebă Maria, amintindu-şi discursul de mai devreme al lui Hallie. Hallie şi Sophie se priveau atît de intens, încît Maria se simţea geloasă. Sophie absorbea dragostea mamei sale ca un burete, iar Hallie radia simpatie.

– Mama mea mă adora, spuse Hallie, dar era tot timpul ocupată. Lumea spunea că dădea cele mai frumoase petreceri din New England. Ştiţi că era liderul mişcării pentru drepturile femeii.

– Serios? Nu am ştiut asta, spuse Maria.

– Da, e adevărat. Nu voia să vadă femeiele stînd acasă cu copiii, împovărate de treburile casnice. Cred că s-ar răsuci în pămînt dacă ar şti la ce am renunţat pentru Malcolm. Bineînţeles, mama l-a iubit cînd m-am căsătorit cu el – ambii mei părinţi îl adorau pentru simplul

motiv că mă iubea. La fel am simţit şi eu pentru Gordon şi Aldo. Am fost foarte fericită că aţi găsit bărbaţi care să vă iubească.

Maria nu putu suporta să se uite la Sophie în vreme ce Hallie continua cu o voce guturală:

– Mă tot învinuiesc că nu mi-am dat seama ce ţi se întîmplă, Sophie. Eu – sper să nu mă înţelegi greşit – l-am iubit pe Gordon ca pe un fiu. L-am iubit cu adevărat ca pe un fiu.

– Ştiu, spuse Sophie. În obraji începu să-i revină puţină culoare şi o privea intens pe mama sa.

– De aceea mi-e atît de greu. Eu i-am oferit toată dragostea mea şi el... el...

– Ştiu, spuse Sophie, luînd mîna lui Hallie. Şi, pentru a doua oară în acea zi, Hallie plînse. Maria se gîndi cît de revoltător era faptul că vorbeau frumos despre Gordon, dar ştia ce eforturi face Hallie să discute despre sentimente puternice şi situaţii dificile. O luă la rîndu-i pe Hallie de mînă, iar aceasta le răspunse strîngîndu-le mîinile.

– Fetele mele, rosti Hallie.

Maria şi Sophie schimbară un mic zîmbet.

– Deci, spuse Hallie, ne putem aştepta la nişte arii de Puccini în spectacol?

Sophie scutură din cap, zîmbind.

– Nu o să cînt, spuse ea. Voiam doar să ştiu dacă ai fi venit în cazul în care aş fi cîntat.

– Aş fi venit, spuse Hallie sigură pe ea.

Poate că Hallie spunea adevărul, dar Maria se îndoi de vorbele ei.

Partea a III-a

Bell Stream

31

Maria aşteapta nervoasă în faţa uşii cabinetului doctoriţei Middleton. De data aceasta se îmbrăcase într-un costum negru pentru a da impresia unei femei ordonate şi responsabile, profesionistă. Pacienţii din sala de aşteptare citeau revistele sau priveau în gol. Nu schimbau zîmbete de complezenţă, aşa cum se face la dentist sau la medicul de familie. Cînd urcase scările, Maria auzise traficul de pe Summer Street şi zumzetul bărcilor cu motor din port. Acele zgomote fuseseră înlocuite de un sunet asemănător celui unui aparat de radio, nefixat pe post, care proveneau de la un mic aparat aflat pe podeaua sălii de aşteptare. Maria se trezi că atenţia ei era captată de acel obiect.

– Maria? se auzi o voce.

Ridicînd privirea, Maria o văzu pe doctoriţa îmbrăcată într-o rochie de bumbac imprimat. Părul, mai blond de cînd sosise vara, era prins la spate cu o agrafă din carapace de broască ţestoasă.

– Bună ziua, spuse Maria şi îşi strînseră mîinile.

Maria intră prima în biroul plin de soare. Ferestrele înalte dădeau spre o parcare pietruită, şi în depărtare se vedea Bold and Intrepid Boatworks. Pe perete era un poster din seria Ocean Park a lui Richard Diebenkorn, iar în colţurile încăperii se aflau coşuri cu plante uscate. Maria se simţi brusc confortabil şi se relaxă.

– Sora mea era nerăbdătoare să ajung aici. E îngrijorată pentru copii, începu ea.

Se simţea ca o impostoare, ca şi cum ar fi pretins că e mama lui Simon şi a lui Flo, şi voia să clarifice situaţia de la bun început.

– Mă întrebam dacă *tu* ai nişte întrebări, spuse doctoriţa, surprinzînd-o pe Maria. Vrei să mă întrebi ceva?

– Despre copii? Da, bineînţeles, spuse Maria, dar deodată mintea i se goli. Urmă o tăcere care deveni la un moment dat jenantă. Maria ridică din umeri şi o privi încurcată pe interlocutoarea ei.

– Permite-mi să te întreb cîteva lucruri, spuse aceasta spărgînd gheaţa. Cum se simt copiii la tine?

– Le place să stea în casă mai mult decît ar trebui. Simon s-ar uita toată ziua la televizor, dacă l-aş lăsa.

– Şi ce crezi că ar trebui să facă?

– Ei bine, nu ştiu..., spuse Maria, deşi ştia: copiii ar fi trebuit să-şi petreacă vara jucîndu-se pe afară. Maria continuă precaut: Cred că ar trebui să le placă mai mult la plajă. Să stea mai mult afară.

– Cînd copiii provin dintr-un cămin instabil, nu e neobişnuit să le fie teamă să iasă din casă. Le e teamă de ceea ce ar putea găsi la întoarcere. În casa lor nu există limite, deci nu există siguranţă.

– Asta înseamnă că ar trebui să-i las să stea în casă?

– Momentan, n-ar fi bine să fie forţaţi să iasă. Ştiu că nu eşti obişnuită cu copiii, că trebuie să-ţi fie greu.

– Vreau doar ce e mai bine pentru ei.

Aerul condiţionat se opri. Privind pe fereastră, Maria îl văzu pe Duncan la bordul lui Travelift, navigînd printre docuri.

– Te îngrijorează ceva în mod special?

– Bănuiesc că ştii care e situaţia, spuse Maria, referindu-se la faptul că Sophie îl ucisese pe Gordon.

Doctoriţa încuviinţă dînd din din cap, şi Maria continuă:

– Gordon o bătea deseori pe Sophie sau – cel puţin – făcea lucruri degradante şi umilitoare! Nu ştiu care e definiţia abuzului în concepţia ta.

– Există mai multe definiţii pentru abuz, inclusiv

critica constantă şi lipsa de respect, dar din cîte înţeleg aici e vorba şi de abuz fizic.

– Flo şi Simon ţi-au spus asta?

– Le-am promis să nu spun nimănui – nici măcar ţie – despre lucrurile pe care mi le mărturisesc ei, dar, da – ştiau despre abuzul fizic.

– Sophie mi-a spus că ei au văzut cînd ea l-a omorît pe Gordon.

Din expresia calmă a doctoriţei, Maria îşi dădu seama că acest lucru nu era o surpriză. Probabil că cei doi copii îi spuseseră deja.

– Ce efect va avea asta asupra lor – pe termen lung? Cum se mai pot dezvolta şi trăi normal după tot ce-au văzut şi auzit? Vreau să spun, ieri, Simon a smuls picioarele unui crab, mai spuse Maria, simţind că-i vine să plîngă.

– Copiii îşi însumează anumite valori – înainte să împlinească trei ani – prin observaţii şi sentimente, nu prin cuvinte, începu doctoriţa pe un ton coborît. Lucrurile pe care le văd trezesc în ei sentimente pentru care nu au cuvinte. Nu contează dacă le spui că totul o să fie bine sau „tati nu a vrut să facă asta". Instinctul le spune că nu o să fie totul bine, că tati va face acelaşi lucru mereu.

– Deci ce se va întîmpla cu ei?

– O să ne descurcăm împreună. Ei trebuie să găsească cuvinte pentru sentimentele lor şi apoi trebuie să se simtă în siguranţă pentru a le exprima.

– Eu ce pot să fac?

– Fii răbdătoare cu ei, nu îi obliga să respecte programul tău. Nu-i obliga să iasă afară, dacă vezi că le e greu să facă asta.

– Simon ţi-a spus că fac asta?

Doctoriţa se mulţumi să zîmbească. Maria o acuză pentru că nu-i dădea toate informaţiile care ar fi putut-o

ajuta, dar zîmbetul ei era blînd şi nu îngîmfat; aşa că se simţi obligată să-i răspundă tot cu un zîmbet.

– Îmi poţi spune ce să fac? o întrebă Maria direct. Fac ceva rău?

– Fă tot ce crezi că e mai bine. Nu o poţi înlocui pe mama lor, desigur, dar copiii ştiu că ţii la ei. Ar fi bine dacă ai încerca să-ţi vezi şi de treburile tale.

– Încerc, spuse Maria, gîndindu-se imediat la Duncan şi la săpăturile de la Lookout, dar copiii îmi răpesc mult timp.

– E important s-o faci.

După acea întîlnire, Maria se duse direct la şantierul naval. Se întreba dacă lumea aflase deja despre ea şi Duncan. Îşi aminti că, pe vremea cînd era copil, o auzise pe Hallie şi pe prietena ei Ginger vorbind despre doamna Brown, bibliotecara, şi tatăl lui Patty Winograd. Poate că acum divorţurile şi despărţirile erau mai frecvente, dar nu-şi făcea iluzii în privinţa tradiţiilor puritane ale oraşului Hatuquitit.

Dezbrăcat pînă la brîu, Duncan stătea la cîrma unui vas de pescuit homari, pendulînd de la un doc la altul. Soarele lumina portul liniştit. Duncan nu o văzuse încă, aşa că Maria rămase în umbră, privindu-l. Ştia că el se va bucura să o vadă, şi se va opri pentru a asculta ce-i spusese doctoriţa. Aldo n-ar fi procedat la fel în toiul unei zile de lucru.

În timp ce lega barca de un doc plutitor, Duncan o văzu. Îi făcu cu mîna. Probabil îi strigase şi numele, pentru că doi bărbaţi care stăteau pe alt doc se întoarseră brusc către ea. Duncan sări din barcă, se întoarse pentru a ajuta un băieţel să coboare şi se îndreptă grăbit spre Maria, în timp ce fiul său alerga ca să poată ţine pasul cu el.

– Jamey, ea e Maria – mătuşa lui Flossie, spuse Duncan.

– Bună, spuse Maria, aplecîndu-se pentru a strînge mîna lui Jamey. Jamey zîmbi, probabil, bucuros de a fi tratat ca un adult, nu pentru că o vedea pe Maria. Ochii lui semănau cu ai lui Duncan; avea părul roşcat, lung şi nepieptănat. Maria observă imediat diferenţa dintre acest copil şi Simon şi Flo: Jamey era fericit.

– Bună, spuse Jamey, privind-o cu atenţie pe Maria. O studia din cap pînă-n picioare – comparînd-o probabil cu mama sa, atent la lungimea fustei, la catarama curelei, la absenţa machiajului, la culoarea părului, la expresia feţei. Cînd termină, afişă un zîmbet larg.

– Deci acesta este fiul tău, îi spuse Maria lui Duncan, roşind uşor.

– Da, aprobă Duncan mîndru, observînd cu atenţie scena; Maria şi-l imagină în weekendurile, vacanţele şcolare, Crăciunurile viitoare petrecute în trei.

– Tu ai o barcă? întrebă Jamey.

– Da, dar nu aici. O ţin acasă.

– Ai cumpărat-o de la tata?

– Da, spuse Maria.

– Cît a costat? întrebă Jamey.

Maria, care fusese învăţată că nu e politicos să vorbeşti despre bani, aşteptă ca Duncan să-l admonesteze. Întrucît acest lucru nu se întîmplă, se simţi uşor tulburată şi se mulţumi să zîmbească.

– Hei, Duncan, strigă Jim, arătînd cu mîna spre un bloc motor atîrnat de o platformă.

– Puteţi să mă aşteptaţi o secundă? întrebă Duncan. Mă întorc imediat.

Maria şi Jamey îl priviră îndepărtîndu-se. După o jumătate de minut, Jamey îşi drese glasul:

– Vrei să stai jos? Ştiu eu un loc.

– Sigur, spuse Maria, lăsîndu-l să o conducă spre o barcă întoarsă cu fundul în sus.

Se aşezară. Era pe punctul de a-l întreba pe Jamey ce-i plăcea să facă vara, dar avu sentimentul că acesta punea ceva la cale. Puştiul se holba la ea, cu un zîmbet larg şi se dădu mai aproape de ea.

– Aşadar, cîţi ani ai? întrebă Maria.

– Şase, spuse el solemn.

Maria se gîndi să-l întrebe dacă-i plăcea să navigheze, dar Jamey vorbi primul:

– Ştii despre... divorţ? întrebă el.

– Care... Maria, nu ştia ce să spună.

– Părinţii mei, spuse Jamey. Divorţează. Acum părea uşor îngrijorat, ca şi cînd i-ar fi fost frică ca Maria să nu se îndepărteze la auzul acestei veşti.

– Ştiam despre asta, spuse Maria pe un ton serios.

– Dar şi unchiul meu e divorţat, spuse Jamey. Multă lume divorţează.

– Ca să fiu sinceră, şi eu sînt divorţată, spuse Maria.

– Unii acceptă asta destul de greu, spuse Jamey. Dar eu nu. Din vehemenţa lui, Maria îşi dădu seama că lucrurile stăteau tocmai invers.

– Îţi place vara asta? întrebă Maria, încercînd să schimbe vorba.

– Da, spuse Jamey.

– Asta e bine, zise Maria.

– Tu eşti mătuşa lui Flo Littlefield?

– Da, sînt. Maria se întoarse pe jumătate spre el. E cu tine în clasă?

– A venit la petrecerea mea, spuse Jamey. Doctorul Kaufman le-a dat ei şi verişoarei mele inele identice – cu un rubin mare.

Maria îşi aminti că Flo fusese la doctorul Kaufman în ziua în care Sophie o lăsase în bibliotecă.

– Probabil, e frumos, spuse Maria.

– Flo trebuie să fie foarte tristă, spuse Jamey. Pentru prima dată Maria simţi la el o nervozitate care îi amintea de cea a lui Flo.

– Da, este, spuse Maria, aşteptînd ca Jamey să continue, căci nu ştia cu ce era copilul la curent.

– Pentru că mama ei e în închisoare, spuse Jamey. Nu mai e acasă cu Flo.

– Mama ei e sora mea.

Băiatul întinse mînuţa spre mîna Mariei, dar se opri înainte să o atingă.

– Oh, înseamnă că şi tu eşti foarte tristă. Privindu-l pe copil, Maria îşi imagină aceeaşi situaţie ca în cazul lui Duncan: Maria, el şi Jamey decorînd bradul de Crăciun cu aceleaşi ornamente în fiecare an, Jamey în clasa a treia, apoi într-a şasea, apoi în liceu, apoi la colegiu. În mintea ei veniră cuvintele *fiu* şi *fiu vitreg*. Şi-o imagină pe Alicia furişîndu-se prin preajmă, tristă şi singură. Apoi Maria avu o altă viziune, mai simplă şi mai tulburătoare: ea, Simon şi Flo trăind împreună, în vreme ce Sophie se afla la închisoarea din apropiere.

32

Noaptea trecută, am stat în pat cu pătura trasă pînă la bărbie. Mi-am amintit de copilărie cînd stăteam cu pătura în cap şi mă simţeam de parcă eram prinsă într-o crevasă îngustă. O aruncam şi respiram adînc; uneori o trezeam pe Maria şi o convingeam să se urce cu mine pe acoperiş. Aseară, mi-am aruncat pătura şi am încercat să respir aer proaspăt, dar nu era decît aer condiţionat, şi m-am simţit mai îngrădită ca niciodată.

Sînt îngrădită din punct de vedere al locului în care

mă aflu, e adevărat, dar asta nu se compară cu a fi îngrădit prin faptele tale. Nu-l pot aduce înapoi. Azi-noapte am avut un vis – fără imagini, doar vocea lui. „O să vin după tine", spunea. M-am trezit leoarcă de transpiraţie.

L-aş aduce înapoi dacă aş putea? E un joc stupid, fără sens, dar îl joc. Mă gîndesc la tot felul de scenarii. Dacă nu l-am ucis, dacă el a murit pur şi simplu de un atac de cord? Atunci aş beneficia de asigurarea de viaţă, de casă, de maşină, de bani în bancă pentru facultatea copiilor, de libertatea de a-mi continua viaţa. Apoi mă gîndesc: libertatea de a-mi continua viaţa? Pe cine vreau să păcălesc? Am avut de ales – nu trebuia să las lucrurile să degenereze. Aş fi putut chema poliţia atunci cînd s-a întîmplat prima oară. Le-aş fi putut spune lui Peter şi lui Nell. Aş fi putut pleca.

Ieri, în timp ce îi povesteam Mariei despre momentul în care Gordon m-a însemnat, am văzut-o privindu-mă ca şi cînd nu ar fi vrut să audă. Ca şi cînd nu ar fi vrut să mă recunoască. Probabil îşi imaginează un fier încins şi un lasou, ceea ce s-a şi întîmplat. Sfoara din jurul gîtului meu era un fel de lasou sau mai degrabă zgarda de cîine pe care Gwen îl obliga pe Gordon să o poarte. Am vrut să-i spun Mariei că n-am simţit nici o durere în momentul ăla. L-am simţit mai degrabă ca pe un creion, ca pe o lamă de ras, cu care şi-a notat iniţialele pe pielea mea. M-a durut mai tîrziu; după cîteva zile, am început să-l simt ca pe un fier încins. M-am urît pentru că-l lăsasem pe Gordon să-mi facă aşa ceva, iar acum voi purta iniţialele lui Gordon toată viaţa.

Sînt nopţi în care stau întinsă şi mă întreb dacă aş fi putut fi fericită alături de Jack. Vreau să spun, dacă am fi rămas împreună. Uneori mă întreb: l-aş fi lăsat pe Gordon să meargă atît de departe dacă nu l-aş fi cunoscut pe Jack. Cînd el m-a părăsit, am crezut că viaţa mea s-a

terminat. Jack m-a iubit mai mult decît oricine altcineva – decît părinţii, decît fratele meu, poate şi decît Maria. Şi, pur şi simplu, s-a plictisit de mine! Asta a fost. A cunoscut pe altcineva. Asta era singura lui explicaţie. Nu m-am aşteptat niciodată să mai găsesc o dragoste ca a lui. Am crezut că am găsit-o la Gordon, şi apoi am început să mă tem că o voi pierde.

El mă putea convinge să fac orice doar întristîndu-se. Părea *atît de* întristat. Ca şi cînd l-aş fi lovit şi aş fi rîs de el. De fiecare dată mă împingea mai departe. Anii au trecut şi eu nu mi-am mai amintit cum stăteau lucrurile la început.

Dacă era Crăciunul şi voiam să-l petrecem cu familia mea şi nu cu a lui, chipul acela, un chip de băieţel trist pe un trup de bărbat, mă convingea să renunţ. Dacă era duminică şi voiam să merg la Lord & Taylor's cu mama, în loc să-l aştept să vină acasă de la partida de golf cu Ed, afişa expresia aceea. Doamne, abia acum îmi dau seama. N-aş mai putea suporta. Înainte, simţeam doar compasiune. Chiar şi cînd am realizat că acest sentiment stătea între mine şi toate persoanele pe care le iubisem vreodată şi care mă iubiseră: mama, Maria, Peter, Nell, chiar şi Simon şi Flo. Îl luam pe Simon în braţe şi îi cîntam la ureche, fericită şi mîndră că am un fiu adorabil şi-l vedeam pe Gordon trist că îi ofeream dragostea mea lui Simon şi nu lui.

– „Îl iubesc pentru că e fiul meu", obişnuiam să mă scuz şi la început aveam succes.

Dar a trecut repede. Gordon nu mai accepta. Dacă îl ţineam pe Simon, înseamnă că nu-l ţin pe el. Dacă eram ocupată cu Flo, nu-l iubeam pe el. Poate că dacă mi-aş fi impus punctul de vedere, dacă l-aş fi convins că, iubind mai mult, cu atît mai multă dragoste primeşti, toate astea nu s-ar fi întîmplat. M-am gîndit foarte des la asta:

ce-ar fi fost, dacă. Ce-ar fi fost dacă nu aş fi încercat să fiu mai deşteaptă decît el, să-i spun doar ceea ce ştiam că voia să audă.

Poate că îmi amintesc aceste lucruri din cauza dramatismului lor, deşi sînt convinsă că totul a început cînd îl alăptam pe Simon. Mă durea, sugea atît de tare, cu ochii închişi, dar mă umplea de bucurie. Gordon se uita la noi, mîndru şi drăgăstos, spunîndu-mi ce mamă frumoasă eram. Apoi, cînd am făcut dragoste, el a început să sugă şi să nu mai vrea să se oprească. Să *nu mai vrea*. M-am temut că o să sugă tot laptele. Şi de atunci lui Gordon nu i s-a mai părut normal că eu îl alăptam pe Simon. Găsea tot timpul un motiv să ne întrerupă; mă întreba unde i-am pus cheile de la maşină sau spunea că avea o aşchie în picior şi că nu mai putea aştepta. Se uita ciudat la noi, la mine şi la Simon.

– „Te simţi bine?" m-a întrebat el o dată, şi de atunci a început tot să-mi spună cît de excitată eram cînd fiul meu îmi sugea lapte din sîn. Adevărul e că mă simţeam *într-adevăr* bine, şi de aceea am avut un sentiment de vinovăţie. Asta, probabil, pentru că gemeam de plăcere cînd Gordon făcea acelaşi lucru cînd se culca cu mine.

Dar nu m-am oprit. Toate cărţile spuneau că alăptatul ajută la dezvoltarea armonioasă a bebeluşilor. Îl ţineam pe Simon în braţe, îi dădeam sînul meu şi mă gîndeam: e natural, aşa îşi hrănesc şi animalele puii. Mă gîndeam la vaci şi la cai şi la cîini şi la femeile dinainte de inventarea biberoanelor.

Într-o zi, Gordon nu a mai suportat să ne privească. Îmi amintesc că purtam bustiera pentru alăptat şi una dintre cămăşile lui Gordon, descheiată la nasturi; Simon şi cu mine stăteam pe verandă; era ultima alăptare înainte de culcare. Greierii cîntau şi auzeam nişte copii jucîndu-se pe Bell Stream. Gordon stătea în scaunul mare de nuiele,

privindu-ne cu răutate. Mîinile mele se strîngeau în jurul lui Simon privindu-l.

– Ce e? l-am întrebat eu în cele din urmă. Ce s-a întîmplat?

– E momentul să înceapă să folosească biberonul, a spus Gordon. E vremea să fie înţărcat.

Asta m-a făcut să chicotesc; credeam că glumeşte.

– Are doar şaisprezece săptămîni! am spus eu.

Cine ştie? Poate de vină a fost faptul că am rîs. Gordon a traversat veranda şi mi l-a smuls pe Simon din braţe. Doamne, nu o să uit niciodată imaginea aceea. Bebeluşul meu cu gura deschisă ca un pui de pasăre şi soţul meu înnebunit de furie. Mi se tăiase respiraţia; mă temeam că Gordon o să-l strivească pe Simon de perete, dar n-a făcut-o. L-a dus pe Simon, care deja plîngea, la maşină, l-a aşezat pe scaunul din faţă şi a plecat. Pur şi simplu a plecat. Eu nu aveam maşină să mă duc după ei. Am alergat pe alee, întrebîndu-mă dacă să-i sun pe Peter sau pe mama. Nu au lipsit mult – vreo cincisprezece minute. Cînd au coborît din maşină Simon se oprise din plîns, iar Gordon zîmbea, cerîndu-şi iertare. Mi l-a dat pe Simon şi ne-a îmbrăţişat. Am stat aşa multă vreme, iar Gordon îmi şoptea „îmi pare rău, îmi pare rău". În acel moment, nu eram convinsă că aveam să-l iert vreodată, dar în cele din urmă l-am iertat.

Apoi mi-a dat o pungă maro de hîrtie pe care o adusese de la farmacie şi care conţinea un biberon şi cîteva sticluţe.

– „Te rog", mi-a spus el. „Fă-o pentru mine".

Nu voiam să-l hrănesc pe Simon cu biberonul, dar după cele întîmplate mi-a fost frică să mai alăptez. De dragul lui Simon, am făcut ce mi-a cerut Gordon.

Probabil ăsta a fost momentul în care ar fi trebuit să plec. Apoi au fost şi alte momente. Ar fi trebuit să plec

cînd a încetat să mă tachineze şi a început să mă tortureze. Nu ar fi trebuit niciodată să-l las să mă umilească. Nu ar fi trebuit să-l las să marcheze iniţialele lui pe pielea mea. Mi-e silă că l-am crezut cînd mi-a spus că voia să facă asta pentru ca niciun alt bărbat să nu mă poată avea. În realitate, voia doar să mă rănească. Ar fi trebuit să-l părăsesc, dar n-am fost în stare s-o fac. Eram o familie: eu, Gordon, Simon şi Flo. Pînă în ultimul moment am rămas uniţi. Noi am fost *familia*. În ciuda evidenţei, cînd mă rănea, nu exact în momentul acela, dar înainte şi după, îl iubeam.

Aş vrea ca Bess să nu fie supărată pe mine. Nu m-ar deranja să o trezesc şi să-i mărturisesc cum am încetat să-l alăptez pe Simon. Se simte jignită pentru că nu i-am spus că trucurile ei cu cărţi sînt grozave. Le regiza astfel încît să pară cu adevărat magice, şi aşteptările erau probabil destul de mari. Nici măcar nu putea să amestece pachetul de cărţi foarte bine. Făcea unele cu adevărat proaste, cînd tot apărea asul de pică şi am întrebat-o:

– Acum ce urmează?

– Ăsta e grand finale, a spus ea privindu-mă cu ochii întredeschişi.

– Oh, am spus încercînd să salvez situaţia. Dar nu puteam să spun tot timpul ooh şi aah doar pentru că aşa voia ea. Ea repeta mereu cît de importantă e onestitatea şi că trebuie să spun întotdeauna adevărul, încît începuse să mă enerveze faptul că nu ţinea cont de asta cînd era vorba de ea. Vreau să spun că mă încurajează tot timpul să le înfrunt pe Maria sau pe mama, dar aştepta să aplaud încîntată nişte trucuri nereuşite cu cărţi.

Uneori îmi doresc să pot pleca naibii de-aici. Doar pentru că sîntem colege de celulă, mulţumită Statului Conneticut, nu înseamnă că trebuie să fim prietene pe viaţă. Mă bucur că nu stau cu Rhonda sau cu Marla sau

cu Peggy, dar asta nu înseamnă cu nu pot să mă supăr pe Bess. Cred că m-a dezamăgit puţin. Probabil despre asta e vorba: dezamăgire. Sîntem însă în continuare prietene.

33

Într-o noapte, un vînt rece mătură Squaw's Landing şi Maria decise că era timpul să facă focul.

– Avem nevoie de surcele, spuse ea.

Simon şi Flo o urmară în grădină ca să adune crenguţe.

– Să nu luaţi de brad, le avertiză Simon. Tata spunea că de la brad se adună catran pe coş.

– Aşa e, spuse Maria.

– Eu urăsc picăturile de tuse cu aromă de brad, voi nu? Flo o luă pe Maria de mînă.

Soarele, care aproape apusese, arunca săgeţi portocalii şi purpurii pe cer şi în golf. După ce au strîns destule crengi, au intrat în casă.

Maria înghesui în cămin nişte ziare mototolite, nişte crenguţe şi deasupra cîteva lemne. Îşi imagină că *pietrele Crăciunului* fuseseră aduse din carierele de pe Hatuquitit River. Indienii Pequot din amonte schimbau pietre ca acestea pe peşte şi scoici.

– Putem face ceva de mîncare? întrebă Simon.

– Ce? întrebă Maria.

– Hotdogi! spuse Flo. Pe băţ.

– Dar am cinat deja, spuse Maria, gîndindu-se la puiul cu muştar şi miere care le plăcuse.

– Am vrea să facem nişte hotdogi, spuse Simon.

Maria scoase trei hotdogi din frigider, în timp ce Simon rupea trei ramuri dintr-un tufiş, golindu-le de frunze.

Stăteau pe podea, în faţa căminului, cu picioarele

încrucişate. Camera era luminată doar de jăratic. Nu vorbea nimeni: toţi se concentraseră asupra beţelor şi prăjiră hotdogii pînă căpătară o culoare maro-aurie perfectă.

– Oh, nu, exclamă Flo cînd hotdogul ei căzu în flăcări.

– Ca să vezi, spuse Simon.

– Poftim, ia-l pe al meu, spuse Maria, arătîndu-i cum să ţină băţul puţin în sus. Apoi fugi în bucătărie să mai ia un hotdog.

– Ţine-l în sus, ăsta e secretul, îl auzi ea pe Simon. Tonul lui era surprinzător de blînd şi de cald. Maria întîrzie o clipă pe holul întunecat dintre salon şi bucătărie, privindu-i.

– De unde ştii cînd e gata? întrebă Flo.

– Trebuie să-l întorci mereu pînă capătă aceeaşi culoare peste tot, spuse Simon.

– Al meu e negru, spuse Flo. Cînd trase spre ea să-l vadă mai bine, hotdogul căzu între cărbuni.

– Oh, nu, spuse ea din nou.

De data aceasta, Simon izbucni în rîs şi o făcu şi pe Flo să rîdă. Oare întotdeauna erau atît de relaxaţi cînd erau singuri? se întrebă Maria. Cînd se întoarse în salon cu mai mulţi hotdogi, copiii se tăvăleau pe covor de rîs. Simon ţinea în sus unul perfect prăjit.

– Mai prăjim vreo doi? întrebă Maria.

– Sigur, spuse Simon ridicîndu-se. Introduseră beţele în cămin, trecînd hotdogul făcut de la unul la celălalt şi muşcînd din el.

– Oh, nu, exclamă Maria cînd noul său hotdog căzu în flăcări şi toţi trei începură să rîdă atît de tare, încît pe Simon îl apucă sughiţul.

– Eşti sigur că nu te doare stomacul? îl întrebă Maria pe Simon, cînd îi duse la culcare.

– Nu, a fost distractiv, răspunse el.

– Puteam să mai mănînc cel puţin doi, spuse Flo.

– Ce vreţi să vă citesc în seara asta? întrebă Maria, uitîndu-se pe raftul cu cărţi.

– Hai să spunem poveşti cu fantome.

Maria auzise în Peru nişte poveşti care-ţi făceau părul măciucă şi nu erau pentru copii. Îşi aminti cîteva din copilărie – „The Sunken Canoe" (Canoea scufundată), „The Midnight Campfire" (Focul de tabără de la miezul nopţii) şi „Buried Wampum" (Colierul de scoici din nisip) – poveşti care se petrecuseră toate pe Haunted Isles. Cum şi acestea erau destul de violente, se hotărî să nu le povestească.

– Ştiu eu una bună, spuse Simon. Dar e înfricoşătoare, Flo.

– E-n regulă, spuse Flo nerăbdătoare.

– OK. Stinge luminile, mătuşă Maria.

Maria se execută.

– Într-o noapte, doi copii erau în excursie cu cortul, fără părinţii lor, începu Simon. Era foarte întuneric şi nu aveau lanterne. Se aflau în cort, iar în jur era linişte. Se aflau departe, la mulţi kilometri de oraş. În zonă, trăiau animale sălbatice: lupi, vulpi şi rîşi. Pe acolo, prin Cornwall, oamenii văzuseră adesea pantere. Deodată, copiii auziră nişte paşi...

Flo se înfioră, strîngîndu-se mai aproape de Maria. Simon păru încîntat.

– Paşii se apropiau, spuse el.

– Mînca ceva? întrebă Flo.

– Nu, înainta prin iarba înaltă. Din ce în ce mai aproape. Copiii erau înspăimîntaţi. Deodată, auziră o voce: „Degete însîngerate... Degete însîngerate..."

– Doamne, suspină Flo.

– Vocea se auzea din ce în ce mai tare: „Degete însîngerate... Degete însîngerate..." Copiii îşi imaginau că

bestia avea degete lungi din care picura sînge pentru că tocmai omorîse pe cineva.

Maria se întrebă dacă nu era cazul să pună capăt poveştii, dar Simon o spunea cu multă pasiune, iar Flo asculta cu atenţie.

– Copiii se înghesuiră unul în celălalt. Tremurau de spaimă! Deodată, bestia veni chiar lîngă cortul lor. Ei o puteau auzi dînd tîrcoale, căutînd fermoarul. Acum şoptea... „Degete însîngerate... Degete însîngerate..." Fata îl luă în braţe pe băiat. „Fă ceva!" spuse ea. „Trebuie!". „OK", spuse băiatul şi înşfăcă o tigaie. Simon se ridică în picioare luă o carte şi o ridică deasupra capului păşind cu precauţie, exact ca băiatul din poveste care se apropia de bestie.

Trebuia să o apere, spuse Simon dramatic. Bestia şoptea întruna „Degete însîngerate". Ieşi din cort şi chiar acolo – în faţa lui – se afla Bestia. Era înaltă şi păroasă, cu labe mari şi colţi lungi, ca Yeti. Cînd îl văzu pe băiat, se apropie de el, cu sîngele şiroindu-i dintr-un deget. Băiatul era gata să o lovească cu tigaia, dar Bestia se opri brusc şi spuse: „Scuzaţi-mă, domnule, aveţi cumva un plasture?"

Simon termină povestea cu o voce asemănătoare celei lui Duffy Duck, încîntat de faptul că Maria şi Flo rîdeau cu poftă şi dădeau uşurate din cap.

– Ce poveste frumoasă! spuse Maria.

– Bestia nici nu avea de gînd să le facă vreun rău, nu-i aşa? întrebă Flo.

– Nu, se tăiase la deget, spuse Simon.

– Voia doar un pansament, nu avea de gînd să omoare pe cineva, nu-i aşa?

– Sigur, îi răspunse Simon lui Flo.

– Ce bine, spuse aceasta. A fost o poveste excelentă. Mă bucur că nu a fost una cu stafii.

– Gata copii, spuse Maria. E timpul de culcare.

– O să-i spun despre bebeluşul mort, spuse Flo pe un ton misterios.

– E o poveste cu stafii? întrebă Maria.

– Taci, Flo, interveni Simon.

– Taci tu! spuse Flo.

– Trebuie să vă certaţi acuma după ce ne-am distrat atît de bine? Haideţi să ne spunem noapte bună şi vise plăcute.

– Era doar un bebeluş, începu Flo, ca şi cînd nu ar fi auzit-o pe Maria. O fetiţă frumoasă, care nu plîngea şi nu purta scutece. Nu mînca şi nu bea. Nu se născuse încă.

– Era magică? întrebă Maria intrînd în jocul lui Flo.

– Da, spuse Flo. Ea nu a apărut aşa cum se obişnuieşte. Ea doar *era*.

– Nu avem voie să vorbim despre asta, spuse Simon morocănos. Cînd o s-o văd pe mami, o să-i spun ce ai făcut.

– Nu-mi pasă, spuse Flo. L-am iubit pe copilul acela mort şi o să vorbesc despre el.

– Spune-mi, zise Maria.

– Ei bine, era ca o zînă, cu aripi mătăsoase, cu bucle frumoase, cu mîini şi picioare micuţe. Putea zbura.

– Vorbeşti ca despre un înger, spuse Simon.

– *Este* un înger, zise Flo.

– Despre ce vorbiţi voi doi? întrebă Maria. E o poveste cu stafii?

– Da, dar una adevărată, spuse Flo. Una foarte frumoasă.

– O poveste *frumoasă* cu stafii – cine-a mai văzut! interveni Simon.

– Cine e bebeluşul mort? întrebă Maria.

– Celălalt copil al lui mami şi tati, spuse Flo. Cel care a murit. Ştii ce a păţit?

– Nu a mai existat un copil, spuse Maria. Tu şi Simon sînteţi singurii copii ai părinţilor voştri.

– Ba nu! o contrazise Flo încrîncenată.

– Flo! spuse Maria cu o blîndă exasperare. Flo se foia, legănîndu-şi capul de parcă voia să şi-l bage în pernă. Maria îi puse mîna pe frunte şi începu să se joace cu părul ei. După un moment, Flo se linişti.

– L-am îngropat împreună, spuse ea.

– Iubito, nu a fost... începu Maria, dar Flo se ridică şi o luă în braţe, aşa cum făcea întotdeauna în mijlocul poveştilor cu stafii.

– Are dreptate, Flo, spuse Simon. Nu a existat.

Maria îi sărută de noapte bună şi stătu multă vreme pe marginea patului lui Flo, pînă cînd copiii începură să respire regulat, semn că adormiseră. Ieşi, lăsînd uşa întredeschisă. Apoi brusc îşi dădu seama că Simon minţise cînd spusese „nu a existat". Simţea prezenţa unui al treilea copil Littlefield, de parcă l-ar fi ţinut în braţe.

Maria a trăit cu acest sentiment următoarele cîteva zile. Poate că asta a făcut-o să se întoarcă la Lookout.

Cînd ridică folia de polietilenă, găsi mormîntul exact aşa cum îl lăsase. Se puse pe treabă cu peria şi cu paleta, catalogînd fiecare oscior, fiecare amuletă, fiecare piatră. Îi veni în minte Aldo, care-i spunea întotdeauna să rezolve toate misterele arheologice, şi asta porni să facă. Aplicînd principiile bine cunoscute ale ştiinţei, Maria se simţi departe de poveştile cu stafii din copilăria sa.

Făcu o listă cu toate obiectele din mormînt.

– *vas de steatit, patru centimetri diametru*
– *un incisiv de castor*
– *patruzeci şi unu de fragmente de scoică*

– cochilii de melci

– nouăzeci şi şase de perle, găurite simetric, care probabil alcătuiau un colier

– disc de metal

– vîrf de săgeată cu crestături laterale, doi centimetri lungime

– un schelet de femeie adultă

Maria îşi aminti religia Pequot. Îngenuncheată pe pămîntul tare, de parcă s-ar fi rugat, îndepărta pămîntul de pe oase, gîndindu-se la Cautantowit.

Cautantowit era marele zeu al indienilor Pequot. Ei credeau că trăia într-o casă în creierii munţilor. La începutul timpului, spiritele rele au descătuşat lacurile şi rîurile, care au inundat întreg pămîntul în afară de casa lui Cautantowit. Multe păsări şi animale au scăpat ascunzîndu-se acolo; cele care au reuşit că facă asta au căpătat însuşiri supranaturale.

Cautantowit a uscat pămîntul. Mai întîi, a făcut un bărbat şi o femeie din piatră, cu a căror înfăţişare nu a fost mulţumit. A făcut alţii din lemnul copacilor. Le-a dat oamenilor săi darul înţelepciunii, curajului, bunătăţii. Cînd îşi construiau casele, fiecare Pequot îşi alegea cîte un animal, o pasăre sau un peşte – cu puteri supranaturale oferite de Cautantowit – drept zeu personal. Aceste creaturi urmau să-i protejeze pe indienii Pequot pe parcursul vieţii şi dincolo de ea.

Maria examină cu ochiul liber discul de metal şi vasul de piatră, căutînd reprezentări ale peştilor sau păsărilor – un zeu al femeii moarte. Dacă femeia folosise darurile spirituale ale lui Cautantowit, după moarte, ea ar fi călătorit timp de trei zile pînă pe Tărîmul Morţilor, unde avea să trăiască în pace pentru totdeauna. Dacă fusese

hoaţă, mincinoasă sau criminală, era blestemată să cutreiere pămîntul pentru totdeauna. Şi, în ciuda intenţiilor Mariei de a săpa, exclusiv în vederea obţinerii unei burse, se trezi că e îngrozită de soarta acelei femei, a lui Sophie şi a celui de-al treilea copil din povestea lui Flo.

Ajunsă acasă, Maria împrăştie lucrurile descoperite pe birou. Starea emoţională care o cuprinsese la mormînt dispăruse şi încercă să descopere de ce femeia fusese înmormîntată atît de departe de cimitirul Pequot. Îşi trase veioza lîngă ea şi scotoci prin sertar pînă găsi lupa.

Examină toate obiectele care păreau făcute de mînă: găurile din perle prin care, la un moment dat, trecuse un fir de aţă pentru a forma un colier, crestăturile laterale simetrice ale vîrfului de săgeată, vasul de piatră cu suprafaţa netedă. Apoi se concentră asupra discului de metal. După o inspecţie amănunţită, constată că acesta era făcut dintr-un aliaj care conţinea aur. Forma vag ovală şi cele două margini subţiri sugerau că odată ar fi putut fi un inel.

Pulsul Mariei se acceleră. Indienii Pequot nu aveau surse de aur. Dacă aceasta era o bijuterie, probabil fusese comercializată de coloniştii englezi. Întoarse obiectul în palmă. Pe suprafaţă se găseau nişte zgîrieturi minuscule.

Trăgînd veioza mai aproape, puse obiectul sub lupă, mişcîndu-l pînă cînd imaginea deveni clară. Zgîrieturile abia se vedeau, dar Mariei i se păru că erau două iniţiale. Dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi spus că cele două litere erau *C.S.*

34

Ar putea fi un sigiliu? întrebă Maria, aplecată peste reverendul Hawkes, care stătea la biroul său, examinînd obiectul de metal.

– Este foarte subţire, spuse el. Desigur, pe vremea aceea, exista destul de puţin aur în aliaje şi e posibil ca nichelul şi cuprul să fi dispărut.

Atinse cu penseta marginea discului şi o fîşie de metal verde-închis căzu pe birou.

– Nu e o monedă sau un medalion, spuse el.

Maria arătă cu degetul cele două secţiuni opuse în care metalul se curba în jos.

– Aici se afla banda, spuse ea.

Maria îl sunase pe reverendul Hawkes şi-l rugase să vină imediat. Voia să aibă un martor, cineva cu care să se consulte în privinţa a ceea ce putea fi o descoperire uimitoare. Lîngă ea, pe birou, se afla cartea *Pequot Tales*.

– Cred că ai dreptate, spuse el un minut mai tîrziu.

– Şi iniţialele? Sînt ale lui?

– Mie mi se pare că sînt *C.S.*

Imaginaţia Mariei zbură spre legenda Pequot potrivit căreia colonistul englez Charles Slocum se îndrăgostise de o indiancă Pequot, iar soţul gelos o omorîse. Apoi îl omorîse şi pe englez care nu apucase să mute mormintele de la Squaw's Landing.

– Este o teorie riscantă, spuse ea.

– Unele dintre legendele vechi au la bază un adevăr, spuse el gînditor. Faptul că reverendul nu-i respinsese ideea îi dădu Mariei apă la moară.

– Charles Slocum l-a văzut pe indian ucigîndu-şi soţia, sau i-a găsit mormîntul mai tîrziu? Dacă el i-a luat cadavrul şi l-a îngropat pe Lookout?

Reverendul Hawkes continua să privească suprafaţa aurită prin lupă.

– Sînt sigur că ăsta e un *C*, dar ăsta nu e un *S*, ci un *F*.

Şi dacă ea avea dreptate? Ştiind că urma să mute, oricum, mormintele Pequot, Slocum a vrut să îngroape femeia iubită într-un loc de veci definitiv, unde să o poată vizita ferit de privirile membrilor tribului. Şi-l imaginã ducîndu-i cadavrul pe Haunted Isles, săpîndu-i groapa, acoperindu-i trupul cu coji şi blănuri, înconjurînd-o cu cadouri, inclusiv inelul său cu sigiliu, şi acoperind-o cu pămînt.

– În legenda Pequot, spuse Hawkes clipind, ca şi cînd acest studiu îl obosise, eroul urmează spiritul soţiei sale pe Tărîmul Morţilor. Dacă aceasta este mai mult decît o legendă, iar Charles Slocum şi-a îngropat amanta pe Lookout, poate soţul ei i-a urmat, şi aşa s-a născut legenda.

– Dacă aşa s-a întîmplat, atunci poate că soţul indiencei l-a ucis pe Charles Slocum tot pe insulă. În acest caz, poate că mai e un mormînt acolo.

Reverendul Hawkes scuturã din cap şi zîmbi, de parcă tocmai îşi petrecuseră ultima jumătate de oră copleşiţi de farmecul unui basm.

– Nu, Maria, spuse el, sînt sigur că nu aşa s-a întîmplat, pentru că Charles Slocum e îngropat aici, afară, în curtea bisericii. Se îndreptă către uşă şi Maria îl urmă în cimitirul umbrit de lîngă zidul bisericii.

Nu erau decît vreo douăzeci de pietre funerare. Maria merse pe o cărare de piatră acoperită cu muşchi, atentă la nume şi la date. Gravurile de pe cîteva dintre ele abia se mai vedeau. Citi numele Brown, Honeyman, Fowler. Unele dintre ele datau din anii 1700 şi erau împodobite cu îngerii înaripaţi ai morţii.

– Charles Slocum este înmormîntat aici, spuse reve-

rendul Hawkes, oprindu-se în faţa unei pietre scunde, nu mai groasă decît o carte de telefon. Ghemuindu-se lîngă ea, Maria reuşi să distingă literele cuvîntului Charles, dar numai S şi L din Slocum.

– Eşti sigur că e al lui? întrebă Maria.

– Unul dintre primele lucruri care mi-au fost spuse cînd am venit la această biserică a fost că Charles Slocum este îngropat în cimitirul nostru. Ne mîndrim cu asta, pentru că el a jucat un rol important în întemeierea oraşului Hatuquitit.

Îngenunchind în faţa mormîntului, Maria simţi imboldul de a săpa şi a deschide coşciugul englezului pentru a vedea dacă exista un vîrf de săgeată în cutia toracică şi un inel pe unul dintre oasele degetelor. Era convinsă că dacă ar fi săpat ar fi găsit vîrful de săgeată, dar nu şi inelul.

– E o idee romantică, nu-i aşa? întrebă reverendul Hawkes. Înregistrările parohiei spun că Charles Slocum a murit de febră, dar „febră" ar putea fi un eufemism pentru ceva mai neplăcut.

– Cum ar fi uciderea sa de către soţul amantei.

– Exact.

Cînd auziră poarta, cei doi ridicară privirea. Alicia şi Jamey Murdoch intrară în curtea bisericii, ducînd un coş cu roşii.

– Bună, Jonathan, spuse Alicia.

Soarele ce se strecura printre frunze îi colora părul în argintiu. Ea îi adresă Mariei un zîmbet curios.

– Jamey a vrut să-ţi aducă un coş din primele noastre roşii.

Pînă atunci Jamey n-o observase pe Maria, căci privise cu atenţie pietrele funerare.

– Care este cea mai veche, unchiule Jonathan. Cea pe care mi-ai arătat-o rîndul trecut.

– Te referi la Sidney Starr? E chiar aici, spuse reverendul Hawkes.

– Acesta este cel mai vechi mormînt..., începu Jamey încîntat şi ridică privirea pentru a se asigura că toată lumea e atentă. La vederea Mariei, zîmbi. Bună, spuse el.

– Bună, Jamey, răspunse Maria cu inima strînsă.

– Oh, vă cunoaşteţi? întrebă Alicia, apropiindu-se pentru a fi prezentată. Nu te-am văzut la Olivia Jenkins?

– Ea e prietena lui tati, spuse Jamey vesel.

Faţa Aliciei se crispă şi rămase nemişcată, cu braţele atîrnînd. Unchiul său îi luase din mînă coşul cu roşii.

– Bună, spuse Maria, dîndu-şi seama că indiferent de ce credea Duncan, Alicia nu dorea ca mariajul lor să ia sfîrşit.

– Bună, spuse Alicia, după cîteva clipe de tăcere.

Stătură faţă în faţă, timp de cîteva secunde stînjenitoare, pînă cînd reverendul Hawkes o bătu pe Maria pe umăr:

– Hai să-ţi pun inelul într-o pungă de plastic, bine?

– Ar fi foarte bine, spuse Maria recunoscătoare. Intrară în biroul lui, lăsîndu-i afară pe Jamey şi pe Alicia.

– Îmi pare rău pentru..., începu Maria, dar reverendul Hawkes o opri ridicînd mîna. Nu ştia dacă gestul său însemna că nu contează sau că nu voia să vorbească despre asta. Simţi că roşeşte.

– Teoria ta este fascinantă, spuse el. Mă bucur că mi-ai arătat inelul. Poate o să ţii o conferinţă pe acest subiect la societatea de istorie.

– Cu mare plăcere, spuse Maria. Voi încerca să aflu mai multe.

Maria ieşi din birou pe uşa interioară. Aceasta dădea în biserică, de unde putea să iasă afară. Soţia lui Duncan şi fiul său îl aşteptau pe reverend de cealaltă parte a bisericii.

*

Maria era destul de nervoasă, iar faptul că Hallie întîrzia să-i aducă pe copii de la Mystic Seaport nu era de natură să îmbunătăţească situaţia. Ar fi vrut să lucreze la ipoteza ei, să revadă dovezile, dar Gwen sosi cu maşina la ora cinci – la fix, după discuţia telefonică de săptămîna trecută. Acum stătea în maşină, pe scaunul şoferului, cu privirea aţintită înainte, aşteptînd copiii să iasă. Privind-o de la fereastra salonului, Maria se gîndi că, probabil, lui Gwen trebuie să îi fie foarte cald. Parcase la umbra unui arţar, deschisese toate cele patru geamuri şi privea mereu spre uşa de la intrare. Maria ieşi după zece minute.

– Simon şi Flo întîrzie, spuse ea. Vrei să-i aştepţi înăuntru?

Gwen îşi privi ceasul.

– Credeam că stabilisem ora cinci, spuse ea.

– Aşa e. Dar mama i-a dus la Mystic...

Dacă ar fi vorbit cu altcineva, Maria ar fi adăugat: „şi o ştii pe Hallie."

– OK, o să intru, spuse Gwen pe un ton care lăsa să se înţeleagă că n-avea încotro. Coborî din maşină şi o urmă pe Maria în casă. Maria observă că Gwen avea picioare frumoase. Unghiile de la picioare, ca şi cele de la mîini, erau lăcuite cu o nuanţă între portocaliu şi roz. Purta o pereche de sandale-papuc care se loveau uşor de tălpile ei cînd mergea. Erau foarte la modă la Milano; Aldo le spunea „sandale de agăţat". Peste costumul de baie din două piese, Gwen îmbrăcase o fustă albă, destul de scurtă.

Gwen aruncă o privire în jur şi spre peisajul care se vedea pe fereastră, după care se întoarse cu spatele şi se aşeză într-un balansoar Boston.

– Nu te simţi singură iarna? întrebă ea.

– Nu, îmi place, răspunse Maria. Mi-a trebuit ceva timp să mă obişnuiesc cu aglomeraţia din timpul verii.

– Întotdeauna te-ai dat în vînt după locurile singuratice. Te deranjează dacă fumez?

Maria îi întinse o scrumieră de alamă. Gwen o ţinu puţin în mînă, studiind-o, apoi aruncă chibritul în ea. Maria observă tremurul uşor al mîinii lui Gwen şi nişte cearcăne de sub ochi, ascunse cu grijă de machiaj. Acceptase punctul de vedere al lui Sophie despre Gwen, şi, uneori, uita greutăţile prin care aceasta trecuse. Acum, stînd alături de ea în salon, o compătimea.

– Ce mai faceţi, tu şi Ed? întrebă Maria pe un ton neutru.

Gwen ridică din umeri.

– Ne împăcăm cu situaţia. Se lăsă o tăcere stînjenitoare, după care continuă: Abia aşteptăm să ne vedem nepoţii.

– Şi lor le face plăcere să vă vadă.

– Sînt atît de îngrijorată pentru ei, spuse Gwen. A fost îngrozitor prin ce au trecut! Cînd încep să mă simt foarte deprimată, mă gîndesc la ei.

– Îi duc la un terapeut, o informă Maria.

– Cel mai rău e că au avut o familie minunată, spuse Gwen cu o voce subţire şi uşor arogantă. Gordon o adora pe sora ta. Pur şi simplu o adora.

La auzul acestor cuvinte, Maria luă o atitudine sfidătoare, gata să atace, dar Gwen continuă:

– Nu pot uita clipa în care s-au cunoscut. Gordon nu vorbea decît despre Sophie. „Dacă mai aud o dată numele ăsta..." îi spuneam eu lui Ed. Gordon avusese o prietenă minunată în facultate, foarte frumoasă şi bine-crescută. A absolvit Bryn Mawr. Eram înnebunită după ea. „Însoară-te cu ea", îi tot spuneam. Fata aceea înţelegea necesităţile unui bărbat. Era drăguţă, cuminte şi foarte timidă. Singura dată cînd ne-a vizitat în Slocum

ne-a surprins pe toţi pregătind o cină cu patru feluri de mîncare. Era perfectă pentru el.

Cînd a întîlnit-o pe sora ta, am avut reţineri. Făcuse facultatea în acest stat. Nu eram convinsă că e pe măsura lui... şi mi-era teamă că se vor despărţi în scurt timp. Gordon însă era nebun după ea. Mi-a spus cît e de deşteaptă, că ştie să gătească ca un bucătar de restaurant, că este mult peste Shelley. Şi ştii ceva? În cele din urmă, a trebuit să fiu de acord cu el.

– Ai acceptat-o? întrebă Maria, mirată de faptul că Gwen făcuse o astfel de concesie. Se aştepta ca ea să spună: „Ştiam eu că aşa se va întîmpla, ştiam că nu e bună pentru el". Maria se simţea ca o trădătoare, stînd de vorbă cu Gwen despre Sophie, dar voia să vadă ce mai are soacra acesteia de spus.

– Da. Era încîntătoare. Avea o piele ca de porţelan, un păr minunat, o faţă nemaipomenită. Era finuţă. Lui Gordon îi luceau ochii cînd o vedea. Îl învăţasem să aprecieze trei lucruri la o femeie: minte, devotament şi frumuseţe.

– Aşa e Sophie, aprobă Maria. Mintea ei şi, înainte să se îngraşe, frumuseţea erau de necontestat. Devotamentul era selectiv, dar odată ce se ataşa de cineva era de neclintit.

– Am învăţat-o să gătească toate mîncărurile preferate ale lui Gordon. În plus, era foarte inventivă în bucătărie. Am observat asta imediat. Încropea o masă din resturi şi te simţeai ca la un ospăţ. Gwen scutură din cap şi îşi stinse ţigara. Gordon o *idolatriza*. Vorbea mereu despre ea. Ed obişnuia să-l tachineze, să-l întrebe dacă putea să înceapă o propoziţie fără cuvintele „Soţia mea". O pusese pe un piedestal... Gwen se întrerupse.

Nu s-a măritat cu o femeie, ci a angajat o zeiță, gîndi Maria.

– Probabil, i-a fost greu să se ridice la înălțimea așteptărilor, spuse ea cu voce tare.

– Aparent, zise Gwen, pufnind. Aparent. Nu crezi că e ciudat? Știu că e sora ta, dar nu crezi că e ciudat să se împace atît de greu cu ideea că e adorată?

– Eu aș prefera să fiu mai degrabă iubită decît adorată, spuse Maria.

– Mă rog, spuse Gwn și rămase privind în gol cîteva clipe.

– Din păcate, începu ea, Sophie l-a dezamăgit. El i-a oferit totul. Băiatul ăla ar fi putut face ceva în viață. Ar fi putut intra în politică, ar fi putut ajunge jucător profesionist de golf, ar fi putut face orice. În schimb, s-a ocupat de afacerea tatălui său pentru a-și întreține soția și copiii. Iar ea a început să se neglijeze – păr nespălat, haine vechi... arăta ca o grăsană de la circ.

– Gwen, Gordon a abuzat-o, o întrerupse Maria pe un ton calm, deși era gata să explodeze.

– Gordon a abuzat-o? întrebă Gwen cu tonul unei cîntărețe de cabaret pe scenă.

– Da. A băgat-o în spital. A torturat-o, fără să-i pese că Simon și Flo erau de față. I-a răpit tot respectul de sine, spuse Maria revărsîndu-și mînia.

– Tu și familia ta îmi provocați greață, ripostă Gwen. Vă credeți mai buni decît toți ceilalți. Dacă vreți să inventați minciuni care să acopere faptele surorii tale, n-aveți decît. Eu *știu* mai bine cum stau lucrurile.

– Ai fost în stare să-l încui pe Gordon în pivniță cu o lesă de gît! strigă Maria.

Culoarea dispăru instantaneu din obrajii lui Gwen. O privi pe Maria încremenită de uimire, cu gura întredeschisă.

– Despre ce vorbeşti? întrebă ea tremurînd.

Maria nu putea să lase lucrurile neterminate.

– Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Gordon i-a povestit lui Sophie totul. Vrei să ştii ce ai făcut din el?

Gwen se ridică de pe scaun.

– Nu mai stau aici să ascult toate prostiile astea, spuse ea ieşind grăbită afară.

Maria auzi uşa de la maşină trîntindu-se.

Hallie, Julian şi copiii intraseră pe alee în acelaşi timp cu Duncan. Maria îşi privi ceasul: era şase fără un sfert. Duncan îşi imaginase că la ora aceea era singură. O auzi pe Hallie pălăvrăgind cu el.

– Cred că stîlpul alb pentru pavilion, pe care l-ai pus la şantier arată foarte bine, spunea ea. Maria o privi pe Gwen intrînd în mijlocul lor pentru a-i lua pe copii şi îşi întoarse privirea să nu vadă expresia lui Hallie cînd aceştia o îmbrăţişau pe Gwen.

– Ei bine, e gata îmbrăcată de plajă, spuse Hallie după plecarea lui Gwen şi a copiilor. Ce costumaţie!

Respirînd adînc, Maria ieşi pe alee pentru a li se alătura. Spera că stînd de vorbă cu ei afară, nu va mai trebui să-i invite în casă. Ar fi vrut să o întrebe pe Hallie dacă ştia ceva despre o a treia sarcină a lui Sophie, dar îşi dorea ca Hallie să plece.

– V-aţi distrat în port? întrebă ea.

– Da, a fost grozav, spuse Hallie. Îţi poţi imagina că nu s-au mai urcat niciodată în baleniere? Simon a fost foarte încîntat. Cînd o să fie mare vrea să devină căpitan de balenieră.

– Ba nu, nu a spus chiar aşa, chicoti Julian. Dacă îmi aduc bine aminte, tu ai spus că ar fi un bun căpitan de balenieră.

Maria zîmbi, apreciind curajul lui Julian de a lua atitudine în faţa versiunii lui Hallie.

– Jim a văzut o balenă săptămîna trecută cînd se întorcea de la Race, de la pescuit, spuse Duncan.

– O balenă în Golful Long Island? se miră Julian.

– Oh, în copilăria mea golful era *plin* de ele, spuse Hallie. De balene şi de delfini. Cirezi întregi – nu aşa numiţi voi grupurile de balene?

– Cred că mai degrabă *turme*, spuse Duncan.

– Mulţumesc, dragă. Ce mai face mama ta?

– E bine, mulţumesc.

– Spune-mi, te rog, Hallie coborî tonul şi se întoarse spre Maria. Ce a spus Gwen despre Sophie?

– A spus destule, zise Maria.

– Sînt convinsă. A zis ceva despre spectacolul de la închisoare?

– Nu, spuse Maria contrariată. La ce te referi?

– Sînt sigură că ea consideră scandalos faptul că deţinuţii pun în scenă un spectacol de varietăţi, spuse Hallie, neascunzîndu-şi dispreţul faţă de Gwen.

– N-a spus niciun cuvînt despre asta, tu eşti cea care consideră că e scandalos.

– E bine pentru Sophie, şi de-asta sînt de acord, spuse Hallie.

Cînd rămase singură cu Duncan, Maria se întinse pe canapea cu capul în poala lui şi fixă tavanul cu privirea. Încerca să se liniştească; pulsul încă îi mai era accelerat după ce ţipase la Gwen.

– M-a sunat Alicia, spuse Duncan.

– Ţi-a spus că ne-am întîlnit?

– Da.

– Şi asta te-a deranjat?

El ezită, iar ea se ridică ca să-l privească în ochi.

Avea o expresie tristă şi Maria simţi cum i se strînge stomacul.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

– E greu, spuse el.

– În ce fel? Parcă spuneai că te simţi aproape de mine, că noi doi...

– Aşa este. Mai aproape decît de oricine altcineva. Dar e greu. Am fost căsătoriţi multă vreme, Maria.

– Ştiu, spuse ea dînd din cap. Doar fiindcă nu mai vrei să fii căsătorit cu ea nu înseamnă cu nu-ţi pasă de sentimentele ei. Şi cred...

– Ce?

– Cred că ea încă te mai iubeşte.

– Despărţirea e mai grea pentru ea decît pentru mine. Ea a rămas în casa în care am locuit împreună, şi totul îi aminteşte cît de fericiţi am fost. N-am vrut să-ţi spun, dar mă tot sună şi mă întreabă dacă nu putem încerca să o luăm de la capăt.

– Într-adevăr? întrebă Maria speriată. Şi ce ai de gînd să faci?

– Cînd mi-a spus asta, am întrebat-o ea ce crede că am făcut în ultimii cinci ani. Poate chiar mai mult. Nici măcar nu ştiu sigur cînd a început. Dintr-odată ne-am dat seama că nu mai sîntem atenţi unul cu celălalt. La început, a fost OK. Eu aveam şantierul, ea îşi avea prietenele ei. Aveam programe diferite. Eu veneam acasă tîrziu, ea vorbea la telefon. Ea şi Jamey mîncaseră, aşa că eu încălzeam ce mai rămăsese şi mîncam în bucătărie, în timp ce ea făcea... alte lucruri.

– Vă mai iubeaţi?

– Nu-mi amintesc. Stăteam în aceeaşi casă, asta-i tot. Nici nu ne mai atingeam. Uneori, eu voiam să facem dragoste, iar ea ceda. Tăcu, amintindu-şi acest lucru. După o vreme, am realizat că eu simţeam doar nevoia de a face

sex. Nu avea nici o legătură cu Alicia. Ea nu mă voia pe mine, iar eu nu o voiam pe ea. Era destul de frustrant.

– Ai repara relaţia dacă ai putea? Te-ai întoarce cu cinci ani în urmă şi ai încerca să o faci mai bună?

Duncan o trase pe Maria pe genunchi şi o legănă încetişor.

– N-aş putea. Te-am întîlnit pe tine.

– Dar dacă ai face abstracţie de asta, insistă Maria, amintindu-şi chipul devastat al Aliciei. Dacă te-ai putea întoarce la ceea ce era între tine şi Alicia în vremea cînd eraţi îndrăgostiţi, ai face-o?

– *Trebuie* să ţin cont de asta. Nu mă pot preface că ultimii cinci ani nu au existat şi nu m-am îndrăgostit de tine.

– I-am văzut chipul, Duncan. Ea încă te mai iubeşte.

– Ba nu, spuse Duncan. N-ar avea cum. Ei îi lipseşte ce a fost între noi cu multă vreme în urmă.

Maria încuviinţă dînd din cap, înţelegînd ce vrea să spună.

– O să trecem peste asta, spuse Duncan. Promit.

Maria îşi lăsă capul pe umărul lui, mîngîindu-i mîna cu degetul ei mare. Simţea ambiguitatea, faptul că nu existau răspunsuri uşoare, neliniştea şi speranţa de a avea alături bărbatul pe care îl iubea. Privindu-i mîinile, îşi aduse aminte de inelul de aur şi începu să-i spună lui Duncan povestea indiencei Pequot care fusese ucisă pentru că iubise un englez şi cum englezul o îngropase împreună cu inelul său pe o insulă.

35

Unde te duci? o întrebă Simon pe Maria. Maria se uită la el, surprinsă de întrebare. Îi spusese din seara trecută că se duce să o viziteze pe Sophie.

– Să o văd pe mama ta.

– Şi cine o să aibă grijă de noi? întrebă Flo.

– V-am spus aseară, Duncan şi Jamey vin pe-aici. E OK?

– Ne place de ei. Sînt nişte oameni drăguţi, spuse Flo. Se duse la uşă, unde îşi plimbă degetele pe plasa de ţînţari şi privi în zare după familia Murdoch.

Simon părea să nu împărtăşească interesul lui Flo pentru plasa de ţînţari şi nerăbdarea pentru sosirea lui Duncan şi a lui Jamey. Cînd se convinse că sora lui nu era atentă, îi întinse Mariei un plic. Maria citi adresa:

Doamnei Sophie D. Littlefield
Închisoarea Hatuquitit
Hatuquitit, Conneticut

– I-ai scris mamei tale o scrisoare? întrebă Maria în şoaptă.

Simon încuviinţă, dînd din cap, dar nu o privi pe Maria în ochi.

– Ce idee bună, Simon. Ce s-a întîmplat?

– Crezi că o s-o citească?

– Sigur că da. De ce n-ar citi-o?

– Dacă cu vrea să mă vadă, de ce crezi că ar citi scrisoarea?

– Pur şi simplu, ştiu că o va face.

Sophie intră zîmbind în camera pentru vizite.

– Îmi pare bine că ai venit.

– Şi eu mă bucur să te văd, spuse Maria. Aici e răcoare şi bine – afară e arşiţă. Avea nişte subiecte dificile de discutat cu Sophie, aşa că începu cu pălăvrăgeli.

– Aerul condiţionat e dat foarte tare, spuse Sophie. Mi se usucă gîtul. Nu mă gîndesc decît cum să ies de-aici. Zîmbetul îi dispăru. E prima vară cînd nu mă duc la plaja din Hatuquitit.

Pentru Maria, care în vara aceea fusese pentru prima oară după nouă ani la plaja din Hatuquitit, situaţia lui Sophie părea cu adevărat tristă.

– Vor trece ani pînă să pot merge din nou la plajă, spuse Sophie.

– Nu sînt chiar atît de sigură.

– Steve mi-a spus că procurorul i-a făcut o propunere. Dacă pledez vinovată pentru omor din culpă, pot fi eliberată condiţionat peste şase ani.

– Şase ani? Maria calculă rapid: Flo va avea doisprezece ani; iar Simon şaisprezece. O să fii de acord cu asta?

– E o problemă cu arma. Nu sînt convinşi că era a lui Gordon. Ştii la ce mă refer, nu?

– Stamford? întrebă Maria, iar Sophie încuviinţă, dînd din cap. Maria o luă pe Sophie de mînă. Băgă cealaltă mînă în buzunar, scoase scrisoarea lui Simon şi o puse pe masă.

– Oh, Doamne. Sophie netezi plicul, apoi îl ridică în dreptul feţei. Oftă adînc, de parcă în plic s-ar fi aflat însuşi Simon şi ar fi vrut să-i simtă mirosul.

Maria îşi împinse scaunul înapoi şi privi spre fereastra cu gratii, acordîndu-i lui Sophie puţină intimitate. Podul de cale ferată se ridicase şi *Deep Blue IV*, o barcă de pescuit, trecea pe sub el. Din cînd în cînd, ochii o priveau pe Sophie şi se simţea ca un voyeur. Sora ei citea cu gura uşor deschisă, iar pe obraz îi curgeau lacrimi. Maria privi în altă parte.

Sophie îşi trase nasul de cîteva ori. Ochii îi erau roşii şi obosiţi.

– Trebuie să-i văd, spuse ea.

– De-asta ţi-a scris? întrebă Maria. Ca să te roage să-l laşi să vină?

– Nu, spuse Sophie. Spune că are o vară minunată – la pescuit cu Peter şi cu Duncan şi la făcut grătare cu tine. Atît a scris. Asta, şi că speră că nu sînt îngrijorată pentru el şi Flo. Un nou val de lacrimi îi inundă obrajii şi îşi lăsă capul pe masă. Asta e bună, spuse apoi. Să nu-mi fac griji.

După ce îşi trase nasul de mai multe ori, cu faţa îngropată în mîini, Sophie ridică privirea.

– Mereu am vrut să-i *văd*, Maria.

– Şi acum o s-o faci?

Sophie nu răspunse şi Maria se întrebă la ce se gîndea. Poate sperase – contase – pe o eliberare rapidă; după cîteva săptămîni sau o lună. Putea face un efort să nu-şi vadă copiii în acest timp, pentru a evita ca ei să vină la închisoare. Dar acum, avînd în faţă certitudinea unei perioade de şase ani, nevoia de a-şi vedea copiii devenise o prioritate.

– Şase ani, spuse Sophie din nou, scuturînd din cap. Apoi expresia feţei i se schimbă. Nu că n-aş merita.

– E doar o posibilitate, spuse Maria pe un ton care ei i se păru că exprimă un fals optimism.

– Hmm, făcu Sophie, încruntîndu-se şi bătînd darabana cu degetele în masă.

– Doar atît a scris Simon în scrisoare? întrebă Maria după cîteva clipe.

– Da. De ce? Sophie deveni atentă.

– Într-una dintre serile trecute spuneam poveşti cu stafii. Flo a povestit una despre un bebeluş mort. Simon s-a

supărat foarte tare şi i-a spus că n-are voie să vorbească despre asta, că o să-ţi spună ţie că nu şi-a ţinut gura.

Faţa deja palidă a lui Sophie se albi şi mai tare.

– Nu mi-a spus asta în scrisoare.

– Ştii despre ce vorbea Flo? întrebă Maria, stînd ca pe ace.

– Vorbea despre copilul meu.

Maria privi chipul lui Sophie cum se schimonoseşte, exprimînd ceva asemănător agoniei, şi avu impresia că stă lîngă cea mai bună prietenă la înmormîntarea unei persoane pe care aceasta o iubise mai mult decît orice pe lume.

– Nu ştiam că ai mai avut un copil, spuse ea.

– Nimeni nu a ştiut că eram gravidă. A fost dorinţa lui Gordon. A spus că e un secret care nu trebuie împărtăşit familiei decît în ultima clipă. La fel a fost şi cu Simon şi Flo.

Sophie nu minţea. Maria îşi aminti cît de jignită se simţise cînd primise scrisoarea lui Sophie în care aceasta îi povestea că era gravidă în trei luni cu Simon. Aldo o acuzase că se poartă ca o soră posesivă, revoltată că Sophie îi ascunsese acest lucru atît de mult timp.

– Cum de nu şi-a dat nimeni seama?

– Începusem să mă îngraş, spuse Sophie. Toţi au crezut că e doar atît...

– Cînd s-a întîmplat?

– Toamna trecută. Într-un weekend, cînd frunzele nu se uscaseră încă, ne-am decis să scoatem copiii la plimbare. Am făcut rezervări la Mohawk Trail.

– Acolo, lîngă rîu? întrebă Maria. Hallie şi Malcolm îi duseseră o dată la Berkshires să vadă frunzele toamna, şi stătuseră la un hotel alb cu coloane înalte. Se afla pe malul unui rîu în care se reflectau arţarii roşii, galbeni şi

portocalii. Maria nu se mai gîndise la asta de ani de zile. Aţi fost acolo?

– Nici n-am plecat de-acasă. Am avut treabă cu copiii sau ceva de genul ăsta, iar eu şi Gordon ne-am certat. E rău în luna a şasea. S-ar fi născut în jurul Crăciunului. Îţi aduci aminte cînd tu te-ai hotărît să închiriezi casa de la Squaw's Landing? Atunci ţi-am spus că am pierdut o sarcină.

– Oh, Sophie, spuse Maria, şocată. Era adevărat. Sophie n-o minţise. Îşi aminti cît de supărată fusese pe Sophie cînd Gordon îi spusese că nu ştia despre ce era vorba. Se simţise atît de ruşinată.

– Era adevărat, spuse Sophie.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Maria.

– Gordon m-a împins, m-am lovit de un perete şi au început contracţiile.

– La şase luni? întrebă Maria, pur şi simplu îngrozită. Ce a spus doctorul Salter?

– Doctorul Salter nu a ştiut. Gordon m-a asistat la naştere.

– Sophie, nu, gemu Maria. Privind-o pe sora ei, îşi dădu seama că spune adevărul. Mîinile lui Sophie tremurau. Maria se gîndi la durere, la ce putea şti Gordon despre naştere, la motivul pentru care Sophie permisese aşa ceva. Dar, mai presus de toate, îşi amintea ce spusese Sophie cu zece luni în urmă, că fusese exact ca o naştere.

– S-a întîmplat la noi în dormitor, spuse Sophie cu o voce de somnambul. Pe patul nostru. Am simţit că nasc copilul, şi mi-am dorit să mor.

– Sophie, nu...

– Ba da, Maria.

– De ce nu ai sunat pe cineva? Pe Peter? sau la poliţie?

Sophie părea că-şi revine. O privi îndelung pe Maria. Apoi, continuă:

– Mă durea atît de tare, la fel de tare ca atunci cînd i-am născut pe Simon şi pe Flo. Intrasem în travaliu şi năşteam. Dar cel mai rău era că ştiam că voi pierde copilul. Am ştiut asta tot timpul. Făcu o pauză şi apoi continuă: S-a născut vie.

– S-a născut vie?

Sophie încuviinţă dînd din cap.

– Gordon a pus-o pe burta mea şi ea a stat acolo pînă a încetat să respire. E de necrezut, cît de mică era. Abia dacă arăta ca un copil. Apoi a ridicat-o şi a învelit-o în rochia de botez a lui Flo. A plîns...

– Îi părea rău?

– Nu ştiu, spuse Sophie cu o voce plată. Doar a plîns. A doua zi, le-am spus copiilor că am pierdut sarcina, şi am fost cu toţii la Bell Stream. Gordon m-a lăsat să aleg locul în care s-o îngropăm.

– Dar doctorul nu te-a obligat să o înmormîntezi în cimitir? întrebă Maria. Nu aşa cere legea?

– Doctorul nu a ştiut că am fost însărcinată. M-am vindecat. Nu i-am spus niciodată. Am botezat-o în Bell Stream şi am îngropat-o acolo.

Maria îşi imaginã situaţia: Gordon împingînd-o pe Sophie în zid, naşterea copilului, procesiunea familiei pe malul rîului.

– Ai îngropat-o lîngă rîu?

– Lîngă o statuetă de înger, spuse Sophie. Am pus-o acolo ca să marcăm locul.

Maria se chirci în scaun.

– Cum ai putut permite toate astea? De ce ai lăsat să se întîmple toate aceste lucruri?

Sophie se ridică fără a se uite măcar la Maria şi se îndreptă spre uşă.

– Sophie? Îi laşi pe Simon şi pe Flo să vină aici? Îi laşi să te vadă?

– Chiar îți imaginezi că asta le-ar face bine? întrebă Sophie întorcîndu-se către ea. Pînă și Hallie e o mamă bună în comparație cu mine. Și uite ce simt eu pentru Hallie. O urăsc, jur. Și dacă eu o urăsc pe Hallie, ce crezi că simt copiii mei pentru mine?

– Lasă-i pe ei să decidă, spuse Maria cu o voce aspră. Măcar atîta să faci pentru ei.

Sophie se sprijini de ușă, părînd că se gîndește la propunerea Mariei.

– OK! Adu-i, spuse ea și părăsi încăperea.

Maria rămase o vreme la masă, pînă cînd o supraveghetoare o bătu pe umăr și-i spuse că era timpul să plece.

Pentru prima dată după noaptea în care murise Gordon, Maria reveni la reședința familiei Littlefield. Urmele investigației poliției erau evidente: o notiță prinsă de ușă, o bandă portocalie de plastic care odată interzicea accesul dinspre alee, dar care acum zăcea pe pavaj, o pungă goală de la McDonald's. Daliile erau înflorite, dar florile lui Sophie fuseseră înecate de buruieni, iar peluza trebuia tunsă.

Maria stătu cîteva minute în mașină și observă și alte detalii: două cîrpe de bucătărie puse la uscat, fereastra de la salon deschisă, bicicleta Sting Ray roșie a lui Simon sprijinită de garaj. Apoi mai degrabă țîșni decît se ridică din mașină. Fără a mai arunca vreo privire spre casă, se îndreptă prin iarba înaltă spre Bell Stream.

În ziua în care primise scrisoarea de la Hallie în care află că Sophie și Gordon cumpăraseră această casă, Maria fusese invidioasă. Ea petrecuse vara la Londra fără Aldo, unde ținuse o serie de conferințe la British Museum. Dintre toate locurile în care fusese, Londra era cel în care simțea mai puțin dorul de casă. Își amintea totuși cu

cîtă invidie aflase că Sophie avea o casă pe malul Bell Stream.

Cînd Aldo se întorsese din Edinburgh, unde ţinuse şi el cîteva conferinţe, Maria îi vorbise despre asta. Aldo se amuzase.

– O să locuiască aproape de mama ta? întrebase el, nevenindu-i să creadă. Bietul Gordon!

– Şi ce e rău în asta? întrebase Maria. Sophie adoră Bell Stream.

– Dar e atît de aproape de casă! spusese Aldo.

Acesta fusese apogeul dezbaterilor legate de locul în care urmau să se stabilească: Maria susţinea că nu îi păsa, atîta vreme cît avea să devină locuinţa lor permanentă. Voia propria sa casă sau apartament, o grădină sau o terasă unde să cultive flori şi legume, o adresă pe care să o imprime pe plicuri. De-a lungul anilor, aruncase tone de plicuri pentru că adresele imprimate pe ele nu mai erau de actualitate.

– Cel puţin ea are o casă, spusese Maria. O să aibă propriul ei teren.

– Mă surprinzi, Maria, spusese Aldo, părînd sincer dezamăgit. Tocmai tu, dintre toţi, să nu realizezi inutilitatea unei proprietăţi. OK, îţi cumperi bucata ta de pămînt, dar pentru cît timp? Douăzeci de ani? Cincizeci? Îţi dai seama cîţi alţii vor ocupa acel pămînt pînă la sfîrşitul lumii... Gîndeşte-te la Roma.

– Oh, de ce nu spui direct „pămîntul e doar pămînt", întrebase Maria, simţindu-se neînţeleasă.

Întotdeauna crezuse că el era meschin, abordînd şi proprietăţile imobiliare cu nihilismul său arheologic, dar acum, plimbîndu-se prin proprietatea pustie a familiei Littlefield, i se păru justificat pesimismul pe care Aldo îl promova. Era convinsă că nimeni din familia ei nu va

mai locui vreodată aici. Acest loc urma să fie vîndut, iar banii depuşi într-un cont pentru Simon şi Flo. Poate nu imediat, dar, pe termen lung, faptul că aici avusese loc o crimă avea să crească valoarea terenului. Unii se dădeau în vînt după casele bîntuite de fantomele victimelor.

Maria părăsi ceea ce fusese odată peluza şi păşi pe terenul pe care Sophie şi Gordon îl lăsaseră întotdeauna sălbatic. Dalii, flori de ochiul-boului, scaieţi, ruji galbeni şi iarba-şoimului creşteau risipite prin iarbă. Merse pe cărare; deşi neîngrijită, fusese folosită de suficiente ori pentru a-i indica drumul.

Mariei i se păru că aude o voce şi ridică privirea. Vîntul şuiera printre crengile brazilor. Ajunsese pe malul rîului Bell Stream. Privind spre nord, observă un hăţiş prea des pentru a trece prin el, aşa că o luă spre sud, spre casa lui Hallie. Se întrebă dacă ieşise de pe proprietatea Littlefield şi intrase pe cea învecinată. Pămîntul deveni noroios. Maria continuă să meargă şi brusc realiză că, de fapt, căuta mormîntul copilului. Mersese mai mult decît crezuse. Cu siguranţă că ieşise de pe proprietatea Littlefield şi intrase pe o alta. Terenul lui Hallie se afla imediat după cotul rîului. Maria era gata să se întoarcă pe unde venise, cînd văzu îngerul de piatră.

Era deteriorat. O aripă i se rupsese, şi nasul îi era ciobit. În ciuda faptului că statuia nu era veche, în fisurile sale crescuseră muşchi. Îngerul avea bucle împietrite şi un zîmbet trist. Era mic, nu avea decît doisprezece centimetri înălţime.

Dezorientată, Maria aruncă o privire în jur. Sophie spusese că Gordon o lăsase să aleagă locul, dar de ce aici? Acesta nu era terenul lor. Poate că se afla pe terenul lui Hallie, dar chiar şi aşa... Apoi, Maria înţelese: imediat după cotul rîului se afla inima din pietre a lui Sophie. Se duse pînă la ea, apoi se întoarse la înger, îngenunche

în noroi lîngă el şi spuse o rugăciune. Atunci observă un nume scrijelit în piatră: HATHAWAY DARK LITTLEFIELD.

Maria îşi aminti cît de mîndră era Hallie cînd i-a spus că Sophie voia să boteze copilul pierdut Hathaway, după numele său. Maria îşi simţi ochii plini de lacrimi. Se gîndi la secretul pe care Sophie îl păstrase în sufletul ei, dezvăluind puţin cîte puţin din el atunci cînd povara devenea prea grea. Puţin lui Hallie, puţin lui Nell, puţin Mariei, ca apoi să-l acopere cu minciuni.

Îşi aminti de vremea cînd ea şi Sophie erau mici, cînd se jucau în fiecare zi la rîu. Cum ar fi putut să bănuiască că într-o bună zi Sophie avea să-şi îngroape fiica pe malul rîului? Gîndindu-se la fetiţa pe care nu o va cunoaşte nicicînd, care nu se va juca niciodată cu fratele şi cu sora ei, Mariei i se umplură ochii de lacrimi. Ea plînse pentru fiica lui Sophie şi pentru că Sophie o botezase cu numele mamei ei pe care tocmai declarase că o urăşte.

36

Acum, Maria ştia totul. E ciudat cînd mai ştie şi altcineva în afară de tine. Cînd îi povesteam, mă simţeam eu însămi ca un înger, plutind deasupra capetelor noastre. Eram foarte atentă la cuvintele mele, la reacţiile Mariei. Îi citeam gîndurile: *Cum ai putut permite să se întîmple aşa ceva? Cum de nu l-ai convins să te ducă la spital?* Pur şi simplu nu-i venea să creadă. Cine ar crede?

Maria, te-ai simţi mai bine dac-ai şti că m-am bucurat că s-a întîmplat aşa? Sînt împăcată gîndindu-mă la copilul acela care se odihneşte în pace. Îngropat adînc în

pămînt, pe malul Bell Stream, chiar lîngă curtea lui Hallie. Fiica mea a murit în braţele mamei ei. Ea e singura din familia noastră care cunoaşte liniştea. Simon nu o va cunoaşte. Nici Flo. Cît despre mine şi Gordon...

În dimineaţa plecării, mă simţeam împovărată; aveam presimţiri rele legate de un drum cu maşina atît de lung. I-am spus lui Simon să stea liniştit – de fapt, am ţipat la el. Gordon m-a împins în perete la fel de tare cum o făcea întotdeauna. L-am privit mirată – nu mă mai lovise niciodată cînd eram însărcinată. Mi-a spus doar să-l las pe Simon în pace. Cîteva minute mai tîrziu ne urcam în maşină, şi atunci au început contracţiile. I-am spus lui Gordon.

– Copii, mama voastră nu mai vrea să meargă, le-a spus el. Le-a mai spus că am stricat excursia chiar înainte de a pleca şi ne-a dus cu maşina la Gwen acasă. Simon a început să mă apere, să-l roage pe Gordon să-mi mai dea o şansă, dar Gordon continua să conducă maşina. Mă gîndeam *Doamne, ce bine, lăsăm copiii la Gwen, să nu fie martori la asta.* Începuseră deja durerile şi nu voiam ca ei să mă vadă suferind. Doream doar să mă întind în pat.

Cînd Gordon şi cu mine ne întorceam spre casă, mi-am amintit toate lucrurile rele pe care mi le făcuse. Cruzimea, ameninţările, bătăile. Brusc, am simţit că mi s-a rupt apa.

– Du-mă la spital, am spus eu.

– Te duc acasă, a zis el.

Am început să plîng, dîndu-mi seama că o să pierd copilul. Stejarii şi arţarii de pe malul mării aveau nişte culori atît de vii, încît m-am întrebat de ce ne hotărîsem să mergem în nord. Mă învinuiam pentru că planificasem această excursie, pentru că-l convinsesem pe Gordon să mergem la hanul unde stătusem eu cînd eram mică. El încercase să saboteze această excursie încă de la început.

Gordon conducea cu dinţii încleştaţi, privindu-mă din cînd în cînd. La început, am crezut că se simte vinovat, că-şi dă seama că urma să pierd copilul şi că era vina lui. Sau că, pur şi simplu, era nervos din cauza mea. Atunci am încetat să mă mai gîndesc la Gordon. Mi-am dat seama că era mai bine să pierd copilul. Devenea un suflet pe care eu şi Gordon nu-l mai puteam face nefericit.

Cînd am ajuns acasă, contracţiile erau deja puternice şi ritmice. Ţipam prea tare ca să mai fiu în stare să respir cum trebuie, şi Gordon a fost nevoit să mă ducă în casă pe braţe. M-a întins pe pat, mi-a ridicat fusta şi mi-a scos lenjeria intimă. Apoi şi-a pus capul pe abdomenul meu, şi a început să plîngă.

– Îmi pare rău, a spus el.

Cu alte ocazii, cînd îmi spusese că-i pare rău, îl crezusem. *Lucrurile se vor îndrepta*, mă gîndeam eu. Dar, din acea zi de octombrie, am ştiut că îi părea rău, dar că lucrurile nu aveau să se schimbe.

Naşterea aceea a fost identică cu celelalte două. Poate a durat ceva mai puţin: contracţiile păreau că se succed cu repeziciune. Stăteam întinsă pe pat, iar Gordon mă susţinea. Îmi ştergea transpiraţia de pe frunte cu o cîrpă rece, spunîndu-mi că încă nu venise momentul să împing.

Între contracţii, priveam prin cameră la obiectele familiare: poza noastră de la nuntă, pozele cu Simon şi Flo cînd erau mici şi cele de la şcoală, masa noastră de mahon, biroul american al lui Gordon, dulapul deschis plin cu haine. Pentru a-mi mai distrage atenţia, alegeam cîte una dintre haine şi încercam să-mi amintesc unde o purtasem. Jacheta albă de mătase cu şnururi negre o purtasem în excursia din Bermude, rochia de vară de culoarea piersicii o purtasem vara trecută pentru că era destul de largă pentru a-mi ascunde sarcina, pantalonii albi de lînă îi cumpărasem cu Hallie în ultima noastră deplasare la New York.

Gordon mi-a dat un analgezic. Nu-mi păsa ce efect putea avea acel medicament asupra copilului. M-am simţit învăluită într-un fel de ceaţă şi a încetat să-mi mai pese de ceva. M-am oprit din plîns. Eram foarte rece şi calculată. Văzîndu-l pe Gordon plîngînd, i-am spus:

– De ce m-ai împins, dacă nu voiai să se întîmple toate astea?

Nu mi-a răspuns; a continuat să plîngă.

În cele din urmă, s-a născut. O pisicuţă roz care deschidea şi închidea gura, fără să scoată un sunet. Gordon a pus-o pe abdomenul meu fără să-i taie cordonul ombilical. Am ridicat-o în braţe şi i-am simţit pieptul zvîcnind la fiecare respiraţie. Era un bebeluş perfect, exact ca Flo, doar mai mică. Poate că ar fi supravieţuit dacă ar fi fost pusă într-un incubator, dacă am fi fost la spital.

Gordon m-a întrebat cum o botezăm. Eu am spus „Hathaway", după mama. Nu aveam alte opţiuni. Poate că mama nu a fost un părinte bun chiar din primul moment, dar asta nu din cauză că nu ne-a iubit. Ne-a iubit la fel ca pe părinţii ei şi ca pe tata – cît de mult a putut ea. N-a ştiut însă cum să devină din fiică, mamă. Nu a ştiut niciodată ce să facă cu noi.

Ziua următoare i-am luat pe Simon şi Flo de la Gwen, şi le-am spus că au mai avut o soră, dar că a murit. Au vrut să o vadă. Gordon i-a dus în camera pentru copii, unde Hathaway zăcea în rochia de botez, şi le-a arătat-o. Apoi eu mi-am pus rochia neagră, Gordon a luat o lopată şi am alcătuit o procesiune funerară pînă la locul în care am îngropat-o.

Gordon a fost foarte bun cu mine. Eu am dus trupul lui Hathaway, iar Gordon m-a lăsat. Îşi dăduse seama că nu voiam să mă atingă. Cînd am ajuns la rîu, eu am luat-o la stînga.

– Sophie, proprietatea noastră se termină aici, a spus el.

– Ştiu, i-am răspuns şi am continuat să merg.

El şi copiii m-au urmat. Nimeni n-a scos un cuvînt; probabil şi-au închipuit că mă îndreptam spre porţiunea de mal care-i aparţinea lui Hallie. Mă gîndeam că acel teren fusese al familiei Dark de multe generaţii şi că, probabil, avea să mai fie multă vreme. Poate ştiam deja ce urma să se întîmple între mine şi Gordon.

De asemenea, voiam să-mi îngrop fiica lîngă inimă. Nu voi uita niciodată cînd am mers spre plaja Hatuquitit, Maria, cu tine şi cu Nell, să adunăm pietre pe care să le aducem înapoi, pe malul rîului Bell Stream şi să le aşezăm în formă de inimă.

Pentru mine asta reprezintă o minunată poveste de dragoste. Povestea despre băiatul şi fata care au vrut atît de tare să se căsătorească, încît au stat pe malurile opuse ale rîului în timpul furtunii. În timp ce aşezam pietrele în formă de inimă, mă gîndeam la familia noastră şi la cît de mult vă iubesc pe voi toţi. De aceea, am vrut s-o îngrop pe Hathaway lîngă inima de piatră. În timp ce o îngropam, m-am simţit ameţită de dragostea pe care i-o purtam ei, lui Simon şi Flo, vouă tuturor. Şi, în ciuda celor petrecute, lui Gordon.

37

Simon şi Flo s-au îmbrăcat cu cele mai bune haine ale lor pentru vizita la Sophie. Simon purta pantalonii kaki, o cămaşă cu dungi roşii, cravata Covey School şi o geacă albastră. Flo se îmbrăcase cu rochiţa de balerină.

– Ce zici de rochiţa galbenă pentru petreceri? îi sugeră Hallie. Sau de cea cu dungi roşii şi albe?

– Las-o să o poarte pe-asta, spuse Maria.

Era evident că Hallie nu agrea ideea ca familia ei să intre în clădirea închisorii arătînd ca un grup de circari. Maria îşi zise ca Hallie şi-i imagina pe cei din familia Dark ca pe nişte diplomaţi din Hatuquitit. Cea mai de seamă familie locală trebuia să aibă o apariţie plină de demnitate printre alte familii din Waterbury, Bainbridge, Milford.

Întreaga familie voia să fie alături de Sophie. Datorită numărului mare de spectatori aşteptaţi la spectacol, închisoarea programase ore de vizitare distincte. Perioada alocată lui Sophie era cu o oră înainte de ridicarea cortinei, la ora două.

Toată lumea se înghesui în maşina lui Peter. El şi Nell se aşezară în faţă; Simon, Hallie şi Maria se aşezară în spate, iar Flo şi Andy pe cel de-al treilea scaun. Hallie considerase că era cel mai bine ca Julian să nu vină; luase această decizie gîndindu-se că timpul de vizitare acordat lui va reveni copiilor.

– Ce înseamnă „garderobieră"? întrebă Simon, care se fîţîia de nerăbdare.

– Înseamnă că mama ta are grijă de toate costumele, spuse Nell. Ea trebuie să aibă grijă ca toată lumea să fie gata îmbrăcată la timp.

– Am ajuns? întrebă Flo pentru a doua oară.

– Aproape. Mai durează un minut, scumpo, spuse Peter.

Maria şi-ar fi dorit ca Duncan s-o însoţească. Acesta se oferise să vină ştiind cît de emoţionată era Maria la gîndul că Sophie îşi vedea copiii pentru prima dată de cînd se afla în închisoare. După ce se gîndiseră bine, deciseseră că prezenţa lui ar fi sporit tensiunea familiei.

– Am o presimţire, spuse Hallie veselă.

– Ce? întrebară Peter şi Nell în acelaşi timp.

– Nu ştiu. Probabil e doar o fantezie, dar cred că Sophie va cînta astăzi.

– Pe scenă? întrebă Simon.

– *Nu*, spuse Maria aruncîndu-i lui Hallie o privire încruntată. Nu o să cînte. O să fie garderobieră, iar noi o să fim foarte mîndri de ea.

– Mama se pricepe să-i îmbrace pe alţii, spuse Flo.

– Da, aprobă Simon. E grozav să fi garderobieră.

– E doar o presimţire, spuse Hallie la fel de veselă.

Atitudinea jovială a familiei dispăru cînd Peter opri la poarta închisorii şi vorbi cu gardianul. Maria strînse mîna lui Simon, privind scena deja familiară, ca şi cînd ar fi văzut-o pentru prima oară, aşa cum o vedeau copiii.

Clădirea din cărămizi roşii era impozantă ca orice clădire publică din New England, numai că aceasta avea zăbrele, garduri înalte cu rulouri de sîrmă ghimpată şi gardieni cu expresii grave.

– Aici locuieşte mama? întrebă Simon pe un ton şovăitor.

– Dar ştii asta, iubitule. N-am trecut pe lîngă închisoare de mii de ori?

– Ba da, spuse Simon.

– Şi putem ieşi din închisoare dacă vrem? întrebă Flo.

– Bineînţeles că putem, răspunse Peter.

– Unchiul tău vine aici tot timpul, spuse Nell. E avocat din oficiu.

– Şi o vizitezi pe mama *de fiecare dată* cînd vii aici? întrebă Flo.

– Ei bine, nu chiar de fiecare dată.

– Are mulţi clienţi aici, spuse Nell. Alte doamne care au nevoie de ajutorul lui.

Maria, Peter şi Nell dădeau impresia unor mîndri rezidenţi ai unui pitoresc oraş de pe coastă, lăudîndu-se

cu asta în faţa unor prieteni din Arkansas care vizitau New England pentru prima dată.

– Ar fi bine să fie un spectacol reuşit, spuse Hallie, ducîndu-şi mîna stîngă la gît.

După discuţiile purtate de familie cu doctoriţa Middleton, Steve Grunwald şi psihologul închisorii, se ajunsese la concluzia că cel mai bine ar fi dacă întreaga familie s-ar întîlni cu Sophie, mai întîi, în sala de conferinţe, şi să-i lase pe copii în cameră după ce atmosfera se destinde. Maria le ceruse tuturor să se poarte cît se poate de normal, să nu se concentreze asupra lui Sophie şi a copiilor şi, în special, să nu se uite la ei în momentul revederii.

Familia Dark şi copiii Littlefield merseră în linişte pe coridorul lung. Maria se gîndi uşurată că acesta nu părea mai ameninţător decît coridorul de la şcoală. Peter găsi Sala de conferinţe B şi deschise larg uşa.

Sophie stătea într-un fotoliu, cu picioarele încrucişate, şi citea o revistă. Purta obişnuita uniformă albastră. Îşi periase părul pînă cînd îl făcuse să lucească şi găsise undeva o bentiţă galbenă. Supraveghetoarea, care stătea lîngă uşă, schimbă o privire cu Peter, apoi îi lăsă singuri. Sophie ridică privirea.

– Ca să vezi, spuse ea. Salut la toată lumea. Deşi vorbea cu întreaga familie, avea ochi doar pentru Simon şi Flo. Aceştia înlemniră în primele momente, holbîndu-se la ea. Cînd toată lumea se îndreptă spre Sophie să o salute, ei rămaseră pe loc.

Sophie radia, sărutîndu-i pe Hallie, Peter şi Maria. Nell beneficie de o îmbrăţişare mai lungă.

– Nu te-am văzut de atîta vreme! spuse ea.

– Îmi pare foarte rău. Am început să semăn cu Annette Funicello, spuse Nell. Andy nu mă lasă să plec de

pe plajă. Ajungem acolo la ora zece şi nu plecăm decît cînd se face ora de somn.

– Oh, atît de mult *soare!* spuse Hallie dezaprobator.

– E OK, spuse Sophie, căutîndu-i cu privirea pe Simon şi pe Flo. Niciodată nu sînt destule zile de plajă într-un an, nu-i aşa? Ce zici, Simon?

– Nu-mi mai place la plajă, răspunse el.

– Nu? întrebă Sophie. Timp de trei secunde chipul ameninţă să i se schimonosească, dar reuşi să zîmbească. Nici mie. Prea mult nisip care te mănîncă. Şi muşte. Şi meduze.

– Şi ţipari! strigă Flo. La început făcu încet cîţiva paşi către Sophie, apoi ţîşni ca o torpilă. Sophie deschise braţele şi o strînse atît de tare la piept încît Maria le auzi pe amîndouă icnind. Simon înaintă. Se opri pentru o jumătate de secundă, apoi încercă să o smulgă pe Flo din braţele lui Sophie pentru a se strecura el.

– Hei, hei, *mai uşor*, îl admonestă ea, sărutîndu-l.

– De ce te-au făcut garderobieră? întrebă Simon.

– Pentru că am mult stil, spuse Sophie.

– Eşti slabă, mamă, spuse Flo.

– Da? Şi arăt bine?

– Arăţi grozav, spuse Peter.

– Aşa e, fu de acord Simon.

– Da, dragă, arăţi grozav spuse şi Hallie.

Maria şi Sophie schimbară un zîmbet.

– Unde-i Julian? întrebă Sophie uitîndu-se în jur.

Peter, Nell şi Maria izbucniră în rîs.

– Mama nu a vrut să-l lase pentru că i s-ar fi acordat pe nedrept timpul de vizită, spuse Peter.

– Şi ce-i rău în asta? întrebă Hallie, prefăcîndu-se indignată. Ar înnebuni de cap şi o maimuţă surdă. Ar începe să vorbească despre Insula Wight sau despre alte

locuri şi ar consuma tipul de vizită. La ce oră începe spectacolul?

– La trei, spuse Sophie.

– Garderobieră, zici? Peter zîmbi. Ai multe costume de schimbat în spectacolul ăsta?

– Şaisprezece, mai exact.

Maria rămase surprinsă de mîndria cu care Sophie rostise acele cuvinte.

Sophie nu mai era atît de palidă cum i se păruse la vizitele cele mai recente. Ochii îi străluceau, privindu-şi copiii care stăteau lipiţi de ea.

– E ruşinos să-i îmbraci pe alţii, cînd alţii ar trebui să te îmbrace pe tine, spuse Hallie.

– Este ruşinos? se miră Sophie pe un ton rece.

– Da, asta am spus, zise Hallie, parcă provocînd-o pe Sophie.

Privirea lui Sophie o ţintui pe Hallie, dar aceasta nu cedă.

– Ei bine, poate că este ruşinos, dar aşa stau lucrurile, spuse Sophie.

– Cred că e frumos să fii responsabil pentru hainele altora, se grăbi Simon să spună. Cu ce se îmbracă?

– Păi să vedem. Bess poartă o pelerină de magician şi ţine în mînă o baghetă magică. Peg şi Tamara se deghizează într-o cămilă, iar Marla în Donny Osmond.

– Dar ce interpretează? întrebă Nell chicotind.

– Parodiază „Puppy Love", cîntată la viteză mare, spuse Sophie.

– Tu ce cînţi? întrebă Hallie.

– Mamă..., spuse Maria, pe un ton ameninţător, dar Hallie o ignoră.

– Ţi-am spus, sînt garde..., se bîlbîi Sophie, pălind.

– Ştiu, Sophie, spuse Hallie, mîngîindu-i părul cu

afecţiune. Poate că sînt doar o babă sîcîitoare, dar încă te mai aud cîntînd acea arie din Donizzeti, ştii care...

– Nu-mi amintesc, spuse Sophie. Vocea îi tremura uşor, iar zîmbetul nu-i mai era la fel de strălucitor ca înainte. Sophie se ţinuse destul de tare, dar puterile începeau să o lase.

– Ce-ar fi să..., începu Maria, dar Hallie o întrerupse.

– Aş fi dorit să cînţi şi tu în spectacol, asta-i tot, spuse Hallie cu încăpăţînare. Sînt sigură că eşti de departe cea mai bună dintre ele, şi cred că aş leşina de mîndrie dacă te-aş auzi. Îţi văd privirea răutăcioasă, Maria. E o crimă dacă o mamă e mîndră de vocea fiicei sale?

– Cu excepţia faptului că fiica sa nu cîntă, nu?

– Haideţi, cu toţii, spuse Peter cu entuziasm, bătînd din palme. Hai să-i lăsăm puţin pe copii singuri cu mama lor.

– Vin, vin, spuse Hallie aplecîndu-se să o sărute pe Sophie pe creştet. Baftă, dragă.

– Mulţumesc, spuse Sophie, privind în gol.

Cînd Maria se aplecă să o sărute pe obraz, chipul lui Sophie se însufleţi.

– Vrei să stai cu noi? Cu mine şi cu copiii? o întrebă ea.

– Sigur, spuse Maria, conducîndu-i pe Hallie, Nell şi Peter la uşă.

– Ce a spus bunica? întrebă Simon încruntat. Ce e aia „baftă"?

– Oh, e o vorbă veche din teatru, spuse Maria pentru că Sophie nu răspunse. Înseamnă „Noroc".

– Mi se pare aiurea, spuse Simon. De parcă se rupsese o vrajă, copiii se depărtaseră de Sophie şi colindau prin cameră.

– E o prostie, nu-i aşa? întrebă Sophie.

– Şi *fără sens!* spuse Flo.

– Vino aici, micuţa mea Flossie, spuse Sophie. Flo îi dădu ascultare, se sui pe genunchi şi începu să-şi sugă degetul în timp ce Sophie se juca cu părul ei.

Simon găsise nişte cretă şi, prefăcîndu-se concentrat, începu să-şi scrie numele pe tablă, trăgînd cu coada ochiului la Sophie şi Flo.

– Voi doi arătaţi foarte bine, spuse Sophie. Văd că mătuşa Maria are grijă de voi.

– Are, spuse Flo fără să scoată degetul din gură. Vorbele lui Flo o făcură pe Maria inexplicabil de fericită, dar încercă să ascundă ce simţea. În cameră, tensiunea se acumula precum norii de furtună. Sophie îi urmărea cu privirea pe copii, copiii pe ea, iar Maria îşi dorea doar ca toată lumea să se simtă bine şi să-şi fixeze următoarea vizită.

Brusc, Simon luă poziţie de drepţi, îşi puse mîinile în şold şi se întoarse cu faţa spre Sohpie.

– Cînd vii acasă? întrebă el.

– Nu vin, răspunse ea pe un ton calm.

– Ba da, spuse Simon. Se îndreptă către ea, o prinse de mînă şi încercă să o tragă de pe scaun.

– Simon..., spuse Sophie fără să se mişte.

– Haide, spuse el, trăgînd-o. Haide...

– Simon, termină. Ştii că mama ta trebuie să stea aici..., interveni Maria.

– Taci, zdreanţă! strigă Simon.

Sohpie îl pocni. Totul se întîmplă dintr-o singură mişcare: luă mîna din părul lui Flo, o ridică, îl lovi pe Simon peste gură şi şi-o strecură din nou în părul fetiţei. Toţi, inclusiv Sophie, rămaseră o clipă şocaţi. Obrazul lui Simon se albi, apoi pe el apăru urma roşie a unei palme.

– Vreau să merg acasă, spuse el.

– Simon, spuse Sophie cu voce tremurîndă. Îmi pare rău că te-am plesnit, dar nu-i poţi spuse „zdreanţă" mătuşii Maria.

– De ce nu? Tati aşa ţi-a spus o dată.

– Tati a greşit foarte, foarte tare cînd a făcut asta, spuse Sophie. Iar eu am greşit că i-am permis. Amîndoi v-am dat exemple proaste. Dar şi mai rău a fost că nu am avut respect unul pentru celălalt şi nici pentru noi înşine.

– Niciodată? întrebă Simon.

– Odată, spuse Sophie încet, ca şi cum şi-ar fi cîntărit fiecare cuvînt. Înainte ne iubeam, dar, mai întîi, s-a îmbolnăvit tati şi apoi, eu.

– Şi acum te faci bine? întrebă Flo.

– Încerc, din răsputeri. Voi ştiţi ce lucru îngrozitor s-a întîmplat. Ştiţi cît de greu e să reuşeşti să te simţi din nou bine, nu-i aşa?

Simon încuviinţă dînd din cap. Flo îl imită.

– Doctoriţa Middleton e foarte deşteaptă, spuse Sophie. O să vă ajute să vorbiţi despre toate lucrurile care s-au întîmplat. Să nu mai păstraţi secrete. Ei puteţi să-i spuneţi totul.

– Chiar şi lucrurile pe care tati ne-a zis să nu le spunem nimănui?

– Chiar şi pe acelea.

– Chiar şi despre..., spuse Flo, apoi şopti ceva în urechea lui Sophie.

– Chiar şi despre bebeluşul mort, spuse Sophie privind-o pe Maria.

– Deja i-am spus, zise Flo. Deja i-am spus mătuşii Maria.

– Mătuşii Maria îi puteţi spune orice vreţi. Maria vă iubeşte. Nu-i aşa, Maria?

– Foarte mult, confirmă aceasta.

– Acum sărutaţi-mă, spuse Sophie. Simon se apropie.

Sophie îşi petrecu multă vreme sărutîndu-le nasurile, pleoapele, urechile, buzele.

– Acum trebuie să mergem. Vocea ei era mai calmă şi mai caldă decît fusese pe întreg parcursul vizitei.

– Nu vreau să plec, spuse Flo izbucnind în plîns.

– Trebuie să mergem, spuse Sophie şi îi făcu semn Mariei să-i ia de acolo.

Copiii plîngeau şi se agăţau de ea.

– Vă iubesc! strigă Sophie, acoperindu-le plînsetele. Pa!

Ca la un semnal sau poate pentru că trăsese cu urechea, Peter deschise uşa şi scoase copiii afară. Maria se întoarse să salute, dar Sophie o chemă înapoi.

– A mers bine, spuse Maria, fără să pară prea convinsă. Împrejurările sînt dificile, dar...

Sophie scutură din cap.

– Nu o să-i mai văd niciodată, spuse ea, disperată.

– Sînt sigură că o să ai altă părere după ce o să te mai gîndeşti la asta.

– M-am gîndit.

Maria îşi privi ceasul.

– Ar fi mai bine să mergem. Spectacolul trebuie să înceapă. Probabil că toţi o aşteaptă pe garderobieră.

– Nu o să vin, spuse Sophie. Sînt obosită. Vreau să mă întorc în celula mea şi să mă întind în pat.

– Oh, haide, spuse Maria. Gîndeşte-te ce dezamăgiţi vor fi copiii. Şi actorii! O să strici tot spectacolul.

– Ia-o aşa: sînt un grup de femei mature, capabile să se îmbrace singure. Dacă aş fi cîntat şi aş fi apărut, le-aş fi stricat programul.

– N-o lăsa pe mama să strice seara, Sophie. Ştii cum e ea.

– Nu e vina ei, spuse Sophie. Spectacolul ăsta nu m-a atras de la bun început. Copiii arată foarte bine. Faci o treabă bună, şi acum mă simt mai uşurată.

– Mulţumesc, spuse Maria puţin neliniştită. Sophie? Ce se petrece?

– Ştii de ce l-am ucis pe Gordon? Ştii de ce?

– Pentru că ai pierdut sarcina.

– Nu, o contrazise Sophie. Am cumpărat pistolul după ce s-a întîmplat asta, dar nu l-am folosit pînă nu a spart îngeraşul. A spart piatra funerară a fetiţei noastre.

– De ce? întrebă Maria uimită.

Buzele lui Sophie se subţiară şi ea scutură din cap.

– Ca să mă supere. Ăsta a fost singurul motiv. Eu credeam că a iubit-o cu adevărat pe Hathaway, că o jeleşte. Dar nu a fost aşa. Era doar un truc ca să mă facă să cred că îi păsa de ea.

– Ce a făcut?

– În noaptea aceea, în noaptea în care l-am omorît, i-am spus că vreau să divorţez. I-am spus că nu mai suport. Tocmai făcusem dragoste şi a început să mă ridiculizeze. Mi-a spus că arăt ca un spectacol de groază. M-a pus să mă uit într-o oglindă, şi avea dreptate. Grasă, învineţită şi... dezgustătoare. Am continuat să mă îngraş chiar şi după ce copilul a murit şi nu a trebuit să mai ascund sarcina. Nu mă mai opream din mîncat – voiam să continui pînă aveam să explodez. Îmi spuneam că făceam asta ca să umplu golul lăsat de ea, dar în după-amiaza aceea mi-am dat seama: voiam să mă îndepărtez de Gordon. Îngrăşîndu-mă, îl privam de ceva. Cel puţin de femeia zveltă cu care se căsătorise.

– Dar acum arăţi minunat. Chiar şi Simon a spus asta.

– Stăteam în faţa oglinzii, continuă Sophie, ca şi cînd n-ar fi auzit-o pe Maria. Cînd i-am cerut să divorţăm n-a spus nimic şi a ieşit. Eu m-am îmbrăcat.

Sophie avea o expresie ciudată, amintindu-şi acea zi. Maria, privindu-i chipul, îşi dădu seama cît de uşurată

trebuie să se fi simţit Sophie cînd avusese în cele din urmă tăria să-i ceară să divorţeze.

– E straniu, spuse Sophie. Dar îndată ce i-am spus că vreau să plec, m-am simţit plină de speranţă. Mă şi imaginam simţindu-mă mai bine. Mă gîndeam chiar că într-o zi aş putea să-l iert.

Dacă măcar ar fi putut să-şi menţină atitudinea asta să spere, se gîndi Maria.

– Nu a lipsit multă vreme, spuse Sophie. Atît cît să am timp să mă îmbrac. L-am auzit urcînd scările – m-am îmbărbătat, ca să pot să-i rezist, indiferent ce mi-ar fi spus. Ştiam că mă va implora să mă răzgîndesc. Ochii îi străluciră. Nu a spus un cuvînt. Avea în mînă piatra funerară a lui Hathaway. Îngerul de piatră.

– Îl luase de pe mormînt? întrebă Maria.

Sophie încuviinţă, dînd din cap.

– L-a ridicat deasupra capului şi m-a privit, de parcă mă provoca.

– Să ce?

Sophie continuă fără să răspundă la întrebarea Mariei.

– Toată forţa pe care o acumulasem s-a risipit. Am început să plîng. L-am rugat să-mi dea îngerul, i-am spus că nu-şi dă seama ce face. Mă gîndeam la mormîntul ei, descoperit şi rece. M-a îngrozit gîndul că poate nu l-oi mai putea găsi.

Sophie se cutremură la amintirea acelui gînd.

– M-a ascultat. A coborît mîna cu îngerul; am crezut că ajunsesem la sufletul lui. Avusesem senzaţia că nimic din ceea ce făcusem împreună – nunta, copiii – a însemnat ceva pentru el. Totul nu era decît un joc bolnăvicios. Dar cînd a coborît îngerul, am sperat că totul va OK.

Sophie îşi duse mîna la gît, ca şi cînd s-ar fi sufocat.

– Pînă la urmă, nu a fost decît un joc. A ridicat din

nou îngerul şi l-a izbit de peretele dormitorului. S-a holbat la mine şi mi-a zîmbit în timp ce făcea asta. Am început să urlu la el. Ţipam întruna „Ai spart-o", spuse Sophie, şi atunci mi-am limpezit mintea şi m-am dus după pistol.

– Copiii te-au auzit ţipînd.

– Da. Copiii au năvălit în cameră. Flo se agăţase de genunchii mei, dar nu-mi mai păsa. Am tras glonţ după glonţ. Nici nu i-am văzut faţa.

Maria se duse lîngă Sophie şi o luă în braţe. O simţi gîfîind.

– După aceea, nu m-am gîndit decît că trebuie să pun îngerul pe mormînt. Nu suportam să-l ştiu nemarcat. I-am lăsat singuri pe Flo şi pe Simon şi am plecat. Am mers prin curtea noastră, cu îngerul în braţe şi mi-am amintit cînd făcusem acelaşi drum ducînd copilul. Era foarte frig în noaptea aceea – mult mai frig decît în cea în care îngropasem fetiţa. Cred că era lună plină. Am găsit imediat locul. M-am luat după urmele lăsate de Gordon. Şi mai aveam ca reper inima de piatră.

– I-am văzut mormîntul, spuse Maria cu o voce gîtuită. Ai îngropat-o lîngă inima de piatră.

– Am pus îngerul la loc pe mormîntul lui Hathaway şi am aruncat pistolul în Bell Stream. Ridică ochii spre Maria. Îngerul e tot acolo, da?

– Da, îi confirmă Maria.

– Vrei să te asiguri că e destul de stabil? Că nu se clatină?

– Sigur.

Sophie dădu din cap, satisfăcută.

– Mulţumesc, spuse ea.

Urmară cîteva clipe de tăcere şi Maria îşi dădu seama că era timpul să plece.

– Te iubesc, spuse Maria, luîndu-şi la revedere de la

Sophie. Ştiu cît de greu ţi-a fost în perioada asta, dar situaţia se va îmbunătăţi.

– Te iubesc, şopti Sophie, îmbrăţişînd-o cu putere. La revedere.

Maria se întoarse să-i mai facă o dată cu mîna şi părăsi camera cu gîndul de a crea o iluzie: voia să ducă toată familia la spectacol şi să-i lase să creadă că toate costumele sînt schimbate datorită lui Sophie, să creadă că Sophie se află în spatele scenei văzîndu-şi de treabă. Maria nu realiză că ea însăşi trăia o iluzie. Nu se gîndi o clipă că atunci cînd Sophie îşi luase la revedere de la ea, o făcuse pentru totdeauna.

Epilog

În ciuda acordurilor şi a reglementărilor existente, prospectare geofizică, amplasare în teren, colectare de mostre din sol şi împărţire în sectoare, Maria simţa nevoia unui ghid privitor la acoperirea săpăturilor. Îşi duse mîna deasupra ochilor, de parcă ar fi fost o zi prea însorită. Lumina opacă a soarelui se reflecta în apele golfului. Ghemuită la pupa bărcii lui Duncan, cu care sosiseră la Lookout, Maria îşi strîngea uneltele. Era cea de-a patra miercuri a lunii noiembrie.

Cărîndu-şi rucsacul şi lopata, Maria se felicită că se încălţase cu cizme. Vocile copiilor se auzeau de undeva dinspre plajă. Îi părea rău că Jamey nu putuse veni şi ştia că Duncan era dezamăgit. Era weekendul în care el trebuia să stea cu Jamey, dar părinţii Aliciei îşi anunţaseră vizita, aşa că Duncan şi Alicia făcuseră schimb.

Ajungînd pe creasta movilei, Maria oftă. Mormîntul indiencei Pequot era exact aşa cum îl lăsase în iulie. Duncan trecuse periodic în inspecţie, pentru a se asigura că folia mai era deasupra mormîntului. Acum, era prima dată cînd Maria reuşise să ajungă, şi asta doar pentru că se anunţaseră ninsori.

Pămîntul fermelor şi cel din mlaştini îngheţase deja, spre deosebire de solul din Lookout care era încă moale şi uşor de manevrat. Maria îl încercă cu piciorul. Apoi ridică privirea, acoperindu-şi din nou ochii. Nori înalţi străbăteau cerul, formînd o coroană în jurul soarelui – „coroana zăpezii", cum îi spunea Hallie.

Maria se plimbă în jurul sitului, examinîndu-l. Un plescăit puternic o făcu să se întoarcă: o egretă se ridica din golf, cu bătăi lente de aripi şi cu un peşte în cioc. Maria o privi survolînd apa şi îndreptîndu-se spre cuibul

ei din Lovecraft Refuge. Fu surprinsă să vadă o egretă în perioada asta a anului; crezuse că migraseră deja. Își amintea din copilărie că toate păsările de vară plecau din Hatuquitit înainte de Ziua Recunoștinței, iar asta era mîine.

În cele din urmă, se întoarse spre mormînt. Oftă, privindu-l o vreme. Înfipse lopata în pămînt, apoi ezită. Noaptea trecută nu fusese în stare să doarmă. Plănuise mereu să acopere mormîntul înainte de venirea zăpezii. Întrebările legate de cum avea să reînhumeze indianca o ținuseră trează. Nu voia să mai vadă oasele acelea. Apoi, își dădu seama: putea să arunce pămîntul peste sit considerînd folia de plastic drept giulgiul femeii. Voia să lase ceva înăuntru. Această constatare îi oferi liniștea necesară somnului. De fapt, înainte să atipească, își propuse să doarmă mai tîrziu, indiferent ce ar fi făcut Duncan. Acesta îi aduse la cunoștință că avea de gînd s-o însoțească. Întrucît începuse vacanța de Ziua Recunoștinței, copiii urmau să-i însoțească.

Aruncă cîteva lopeți de pămînt peste folie, apoi se opri. Nu era bine. Folia era din plastic. Dacă ar fi fost din pînză sau bumbac, ar fi putut-o lăsa drept giulgiu, dar ar fi un sacrilegiu să îngroape o femeie Pequot într-o folie sintetică. Lăsă lopata din mînă. Cu degetele amorțite de frig, dezlegă sforile de pe cuie și îndepărtă folia cu grijă.

Oasele zăceau în mormînt, exact așa cum le găsise Maria cu luni în urmă. Privirea ei se opri asupra craniului femeii. Întotdeauna craniul era cel care-i făcea probleme, întrucît îi amintea că respectivul schelet fusese odată o persoană cu visuri, sentimente și speranțe. Inima îi zvîcni o dată, la vederea craniului, dar asta fu tot. Cunoștea bine scheletul acestei femei care îl iubise pe Charles Slocum. Iar ea, Maria, o iubea pe ea așa cum era acum, nu cum fusese.

Maria îşi pipăi buzunarele jachetei. Găsind ceea ce căuta, îşi scoase o mănuşă şi îşi strecură mîna în buzunarul drept. Scoase din el o zeiţă de aur, pe care o cumpărase de la Blackwood.

– Sophie, spuse ea cu voce tare. În zilele care urmaseră dispariţiei lui Sophie, nu se mai gîndi la zeiţă. Copiii doriseră să o îngroape pe Sophie cu daruri. Stătuseră în biserică, Flo strîngînd în mînă poze de-ale ei şi de-ale lui Simon, iar acesta, perlele pe care le purtase Sophie la nuntă. Maria şi Hallie stătuseră una lîngă cealaltă, fără să se atingă, privindu-l fără să plîngă pe Peter care din amvon citea cîteva versuri de Yeats:

Prea multe sacrificii
Pot inima s-o împietrească.
Cînd va fi oare de-ajuns?
Cerul şi noi
Dăm nume după nume
Cum mama dă nume pruncului
Cînd somnul se pogoară
Peste trupurile agitate.
E doar venirea nopţii?
Nu, nu e noaptea, ci aripa morţii;
Oare să fi fost tot ea de la-nceput?

Maria fusese prea confuză şi prea supărată pe Sophie pentru a fi mişcată de acea poezie. Nu mai gîndise foarte limpede, iar cînd îi venise ideea să pună zeiţa alături de Sophie fusese prea tîrziu.

Acum, stînd în nisipul rece, Maria îşi coborî privirea spre oasele femeii. Reverendul Hawkes primise aprobarea din partea Comisiei Publice de Arheologie să păstreze obiectele funerare găsite de Maria pentru expoziţiile Societăţii de Istorie. Maria ştia că săpăturile nu promi-

teau răspunsuri şi că arheologia nu garanta concluzii definitive. Nu va şti niciodată cu siguranţă dacă această femeie îl iubise pe Charles Slocum. Dar cineva o iubise destul de mult ca să o îngroape cu un inel de aur, iar Maria adusese zeiţa lui Sophie pentru a-l înlocui.

Maria sărută mica statuetă. În timp ce făcea acest lucru, se petrecu ceva straniu: Maria avu sentimentul că o săruta pe Sophie. Apoi, copleşită de un puternic sentiment de iubire, căzu în genunchi, strîngînd zeiţa în braţe, şi izbucni în plîns.

După o vreme, deşi lacrimile continuau să-i curgă pe obraji, se trezi zîmbind.

– La revedere, spuse ea, şi de data aceasta ştiu ce voia să spună. Aşează zeiţa de aur printre oasele indiencei, se ridică în picioare, apucă mînerul lopeţii şi începu să umple groapa cu pămînt. Îşi găsi ritmul, aruncînd lopată după lopată. Cînd Duncan şi copiii apărură, Maria îngropase deja femeia.

Ochii lui Duncan, plini de îngrijorare, se luminară cînd o văzu pe Maria zîmbind.

– Salut, strigă ea.

– Ai terminat? întrebă Simon prudent.

Maria încuviinţă din cap şi arătă cu mîna spre pămîntul proaspăt.

– Bine că s-a terminat, rosti Flo uşurată.

– Erai îngrijorată, Flossie? întrebă Duncan.

– Se lăsa frigul, spuse ea.

– Scheletele nu răcesc, nu-i aşa? întrebă Simon.

– Nu, spuse Maria. Nu răcesc.

– Ştiu că mami şi tati nu mai pot simţi nimic, dar mă bucur că sînt împreună, spuse Simon.

– Mie-mi pare rău de bebeluş, e atît de singur, spuse Flo încruntîndu-se.

Maria se gîndise să o mute pe Hathaway în cimitir,

alături de ei, dar una dintre ultimele dorințe ale lui Sophie fusese ca Maria să aibă grijă de mormînt și să se asigure că îngerul va rămîne la locul lui.

– O să fie bine, Flossie, spuse Duncan îmbrățișînd-o. Nu trebuie să-ți faci griji pentru ea.

– Cel puțin vom sărbători Ziua Recunoștinței la fel ca întotdeauna, la bunica, spuse Simon.

Maria îi zîmbi lui Duncan. Cu mama în Florida și Jamey în vacanță, împreună cu Alicia, la bunici, Duncan ar fi petrecut Ziua Recunoștinței singur, dacă nu ar fi fost invitat de Hallie să-i însoțească pe Maria, Simon și Flo.

– În fiecare an, unchiul Peter spune că o să mîncăm hotdogi, și mereu mîncăm curcan, spuse Simon.

Flo șopti:

– Dar e *trist*... știți voi.

– Că mami și tati nu vor fi aici? întrebă Simon.

– Da, e trist, spuse Maria.

– Și dacă îi uităm? întrebă Simon.

– Nu îi veți uita niciodată, spuse Maria. Vă veți aminti întotdeauna de părinții voștri. Credea cu convingere în propriile sale cuvinte. Rostindu-le, Maria își aduse aminte de ea, Sophie și Nell, jucîndu-se de-a pelerinii pe peluza reședinței Dark. Pămîntul era înghețat, iar vîntul de noiembrie șuiera. Maria găsise un adăpost sub un pîlc de brazi, și se așezaseră acolo, imaginîndu-și cum trebuie să fi fost prima iarnă a pelerinilor. Sophie scosese un baton de ciocolată mîncat pe jumătate și-l împărțiseră.

– Pelerinii nu aveau *ciocolată*, spusese Nell.

– Trebuie să te descurci cum poți, decisese Sophie.

Maria își aminti cu claritate vorbele pe care le rostise sora sa în vîrstă de opt ani și, rîzînd, le povesti întîmplarea lui Duncan, Flo și Simon.

Apoi Simon a întrebat nedumerit:

– Ce-i de rîs în asta?

– E o idee prea înţeleaptă pentru a fi rostită de o fetiţă de opt ani.

– Nu-mi pasă dacă e caraghioasă sau nu, mie-mi place povestea, zise Flo.

– Ar trebui să spunem mai multe poveşti despre mami, spuse Simon.

– *Şi* tati, adăugă Flo.

– Ar trebui să le spunem mereu, mereu; să nu ne oprim niciodată, zise Simon.

– Da, să nu ne oprim niciodată, încuviinţă Maria.

Pentru că începuseră să tremure de frig, au hotărît să urce în cabina lui Duncan, şi acesta să dea drumul la căldură. Soarele dispăruse în nori. Căzu un fulg singuratic, apoi un altul. Maria trecu peste bord; Simon o urmă. Întorcîndu-se spre Duncan, care stătea în apă, cu cizmele de cauciuc mîngîiate de valuri, Maria se întinse după Flo. Duncan o ridică pe Flo deasupra capului, mişcînd-o prin aer ca pe un înger în zbor. Maria o luă în braţe.

– Gata? întrebă Duncan, după ce ajunse şi el la bord.

– Gata, spuseră toţi, înghesuindu-se în cabină.

Duncan porni motoarele, barca se răsuci cu prova în vînt şi ieşi din golf îndepărtîndu-se de Haunted Isles.

Nota autorului

„Acolo ajung fetele rele."

Cine a rostit aceste cuvinte? Mama mea? Tatăl meu? Bunica? Nu-mi amintesc, dar îmi răsună în urechi, de cîte ori mă îndrept cu maşina spre est, pe Shore Road. Pe vremea copilăriei mele, închisoarea pentru femei semăna cu pensioanele rafinate: cărămidă roşie, înconjurată de stejari şi arţari înalţi, cu ghivece de gălbenele la capătul aleii. Înfăţişarea calmă, idilică, făcea cuvintele *Acolo ajung fetele rele* să pară cu atît mai ameninţătoare.

De fiecare dată, cînd treceam cu maşina pe drumul dintre Old Lyme şi Niantic, privirea mi se îndrepta către clădirea din cărămidă roşie. Mă întrebam: Cît de rele? În ce fel rele? Cine decide care fată a fost destul de rea să ajungă acolo? Ştiam ce înseamnă bine şi rău. Eram o fată bună, nu-i aşa? Îmi ascultam părinţii, iar profesorii mă simpatizau. Nu am avut niciodată motive să-mi fac griji. Aveam să urmez calea promisă tuturor fetelor bune: să mă duc la colegiu, să încep o frumoasă carieră, să mă îndrăgostesc, să mă mărit şi să trăiesc fericită pînă la adînci bătrîneţi. În visele mele, am văzut o casă cu gărduleţ alb. Şi totuşi atenţia mea era atrasă de dormitorul comun, gol, alternativa celui din campus, şi mă întrebam...

Odată, cînd eram în liceu, mergînd cu maşina pe acelaşi drum, mama mea mi-a spus că mama uneia dintre fostele sale eleve era închisă acolo. Mi-a spus că acea femeie îşi ucisese soţul. Acel bărbat o abuzase – pe ea şi pe fiica ei – multă vreme. Mi-a mai spus că acest fapt nu-i dădea pace. Am întrebat-o pe mama de ce acea femeie nu plecase pur şi simplu – de ce nu-şi luase fata cu ea, nu chemase poliţia, nu ceruse ajutor?

Răspunsul mamei a sunat calm, dar straniu. Atunci m-a făcut să mă înfior, şi la fel păţesc acum, cînd scriu aceste rînduri:

– Pentru că nu a putut, a zis mama.

Aceste cuvinte aveau o putere misterioasă. Chiar şi acum abia dacă pot să înţeleg sau să explic cum, în acel moment, am avut certitudinea că nu voi permite nimănui niciodată să mă lovească. Că dacă vreun bărbat mă va lovi vreodată, voi pleca imediat. Mi-am făcut această promisiune.

Pe măsură ce am crescut, viziunea mea asupra „fetelor rele" s-a schimbat. Moralitatea simplă a copilăriei a fost înlocuită de un concept mai complicat al locului oamenilor în lume, al modului în care îşi duc existenţa. Mi-am revizuit ideile legate de *fericită pînă la adînci bătrîneţi* şi gărduleţe albe. Acestea nu vin neapărat împreună. Ceea ce contează este ce se petrece în spatele gărduleţului, în spatele draperiilor elegante, dincolo de privirile vecinilor.

Şi aşa am scris *Inimă de piatră*. Este vorba despre o familie cu secrete. Acţiunea se desfăşoară într-o localitate al cărei drum principal trece pe lîngă o închisoare pentru femei. Unul dintre personaje – o fată bună – e închisă între zidurile sale. Era, şi încă mai este, singura închisoare pentru femei din Connecticut. Acum se cheamă York Correctional Institution. Noile clădiri sînt dezolante, cenuşii – aşa cum te-ai aştepta să arate o închisoare. Sunt înconjurate cu ziduri şi garduri cu sîrmă ghimpată pe deasupra.

Locaţia – ţărmul statului Connecticut – şi personajele – trei generaţii ale unei familii unite – îmi sînt foarte familiare, foarte apropiate sufletului meu. Am început să-mi imaginez două surori şi bănuiala uneia dintre ele că cealaltă se află într-o situaţie foarte dificilă. Maria Dark

bănuieşte că surorii sale, Sophie Littlefield, i se întîmplă ceva cumplit, dar nu ştie cum să intervină. Misterul din salonul acestei familii se numeşte violenţă domestică.

Începe cu cuvinte... sau chiar cu tăcere. Comportamentul posesiv poate fi confundat, la început, cu dragostea. „Unde ai fost?", „Cu cine ai vorbit?", „De ce te îmbraci cu aia? Nu vreau să vadă şi altcineva cît de frumoasă eşti..." Toate pot părea o dovadă de atenţie, de dragoste. Continuă aşa o vreme şi apoi se adaugă şi alţi factori – tăcere ameninţătoare, furie explozivă, realizarea faptului că există un singur fel de a face lucrurile – *felul lui*. Nu foarte tîrziu, ea îşi va da seama că s-a abandonat pe sine însăşi, că a pierdut contactul cu eul său profund, în favoarea a orice poate menţine liniştea, a orice îl poate face pe el fericit.

Multe femei cunosc manifestările violenţei domestice – au citit despre ele, le-au văzut în filme, au auzit discuţii în talk-show-uri. Dar, uneori, aceasta este atît de perfidă, încît nici nu-ţi dai seama cînd se instalează. Bărbaţii nu încep niciodată direct cu bătaia – loviturile apar abia după ce infrastructura a fost construită prin mijloace mai subtile. Există abuzatori care nu-şi folosesc niciodată pumnii, în schimb, aplică un joc al puterii prin care atrag femeia şi apoi o alungă, diminuîndu-i şi devalorizîndu-i respectul de sine. Ei nu trebuie să facă uz de violenţa fizică, căci pot controla femeile prin alte mijloace.

Partea cea mai rea este că bărbatul neagă. Este înnebunitor. Vrînd să îmbunătăţească relaţia, dorind reciprocitate, femeia îşi exprimă suferinţa şi confuzia. Dar în loc să o asculte cu adevărat, partenerul inversează rolurile şi o acuză că e prea sensibilă. Îi spune că e prea acuzatoare, prea sîcîitoare. Cu timpul, femeia se îndoieşte din ce în ce mai mult de propria persoană.

Abuzul verbal şi emoţional ţintesc inima unei per-

soane. Sufletul acesteia... Nu e nevoie de pumni ca să dobori pe cineva la pămînt. Despărţirea ei de familie şi prieteni – aşa cum face soţul eroinei din *Inimă de piatră* – este una dintre metodele folosite pentru a o împiedica să vorbească, să aibă cea mai vagă idee despre situaţia în care se află. Cînd realizează ce i s-a întîmplat, e deja prea tîrziu.

Secretele alimentează negarea – ele împiedică oamenii să fie ajutaţi. Sophie a păstrat un secret îngrozitor pînă cînd acesta aproape a distrus-o.

Susan Caruso, directorul compartimentului de servicii-programe de la DVVSS spune:

– Violenţa fizică lasă urme. Dar dacă vă simţiţi discreditate, doborîte la pămînt, neapreciate sau ignorate, durerea este în interior, imposibil de văzut; cel mai adesea, persoana respectivă nu-şi poate da seama dacă se întîmplă sau nu cu adevărat.

Misiunea noastră este să ajutăm femeile şi copiii victime ale abuzului domestic – nu doar pe cele abuzate fizic, dar şi pe cele care sînt abuzate emoţional, verbal şi financiar – să le anunţăm că au unde apela pentru ajutor. Ne aflăm aici pentru a vă asculta şi a vă asigura că abuzul emoţional este la fel de distrugător şi de dureros, şi chiar mai de durată, deoarece rănile emoţionale nu se vindecă la fel de uşor.

Realitatea este relativă. Ceea ce odată părea imposibil, acum se poate repara. Ceea ce părea fără speranţă, poate fi surmontat. Şi alte femei au fost aici, şi au trecut cu bine prin asta. Aici veţi primi cu adevărat ajutor.

BIBLIOTECA PU
"AL. ODOBESC
Str. Oborul Nou

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Cu măiestria-i recunoscută, celebra autoare de bestselleruri LUANNE RICE abordează o temă deosebit de delicată şi de actuală: violența în familie.

După o căsnicie eşuată, frumoasa Maria Dark, arheolog de profesie, revine pe meleagurile natale, într-un orăşel de provincie din statul Connecticut. Aici se află mama sa, Hallie, şi cei doi frați, Peter şi Sophie.

Sosind dintr-o altă lume, Maria este de-a dreptul şocată de comportamentul straniu al Sophiei şi de indiferența celor din jur față de aceasta. Curînd, ea descoperă cu groază adevăratele motive ce au adus-o pe sora sa într-o asemenea stare. Maria încearcă din răsputeri să rezolve problema, dar nimeni din familie, nici chiar cea aflată în suferință, nu o ajută. Lucrurile se îndreaptă implacabil spre o tragedie. Într-o noapte, Sophie îi dă un telefon, informînd-o sec că şi-a omorît soțul. O nenorocire care, în curînd, este urmată de o alta, mai îngrozitoare.

O poveste tulburătoare, ce îndeamnă la o meditație profundă, un semnal de alarmă față de consecințele dramatice ale ignorării şi tratării prin prisma unor prejudecăți a abuzurilor familiale.

ISBN (10) 973-736-038-9
ISBN (13) 978-973-736-038-0

EDITURA ORIZONTURI

Lei 279000 (250946 + 23036 TVA + 5018 T.L.)
Lei 27,9 (25,1 + 2,3 TVA + 0,5 T.L.)

5 948389 000769